

МО ХЕЙДЪР ЛЕЧЕНИЕТО

Част 2 от „Джак Кафъри“

Превод от английски: Красимира Матева, 2007

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на хората, които отделиха време от живота си, за да ми помогнат: **АМІТ, Бекънам:** детектив главен инспектор Дънкан Уилсън и главен детектив Дейзи Гленистър (също Андре Бейкър и Джон Гуд от ОСУ^[1], Елтам). **Групата за въздушна подкрепа, Липите Хил:** инспектор Филип Уайтло, Тери Уайт, Пол Уотс, Хауард Тейлър и Ричард Спинкс. **Отделът за борба с педофилията към столичната полиция:** детектив главен инспектор Боб Маклоклан и Марион Джеймс. **НМР Холоуей:** комендант Дейвид Ланкастър и старши следовател Питър Колет. **Отделът за научна криминалистика на Южен Лондон:** Дейв Тад. А също и на: детектив Стив Гуилям, Ейдриън Милсън, Нийл Стъртивант, Нийл Феъруедър, Ашли Смит, д-р Хийуд от Отдела по неврология, областната болница на Йовил, всички в интензивното отделение на болница „Кингс“, Лондон (особено на Мора Фолви), кабинета на съдебния лекар на Западен Съмърсет и на целия персонал и студентите на Университета на Бат Спа, Хуманитарен факултет. Специално благодаря на детектив инспектор Клиф Дейвис в ОСГ, който дари от своето време с неуморното си великодушие.

Благодаря също така на Джейн Грегъри и Лизан Рейдис, Патрик Джонсън-Смит, Саймън Тейлър, Джоу Голдсуърти, Селина Уокър, Пру Джефрис, Джим Брукс, семейство Лейдън, семейство Хед, Рилке Д., Норман Д., и на мъдрите жени Маргарет Мърфи, Каролайн Шанкс, Линда и Лора Даунинг.

И най-вече сърдечни благодарности на вас, които ми помагате да си запазя разсъдъка: Майри Хитоми, моето прекрасно семейство и Кийт Куин.

[1] Operational Command Unit — Операционен команден отдел.
— Бел.прев. ↑

1

(17 юли)

Когато всичко приключи, детектив инспектор Джак Кафъри от Area Major Investigation Team (AMIT)^[1] на Южен Лондон беше готов да признае, че от всички неща, на които бе станал свидетел в Брикстън през тази облачна юлска вечер, най-много го бяха раздразнили враните.

Те бяха там, когато излезе от къщата на семейство Пийч — двайсет или повече, накацали по поляната в съседската градина, без да обръщат внимание на полицейската лента, на страничните наблюдатели, на техническия екип. Някои бяха с отворени човки. Други изглеждаха задъхани. Всички бяха обърнати с лице към него, сякаш знаеха какво се беше случило в къщата. Сякаш се подсмиваха крадешком на начина, по който бе реагирал на разкрилата се пред очите му сцена. На непрофесионалния начин, по който приемаше всичко прекалено лично.

По-късно щеше да се съгласи, че поведението на враните беше биологичен тик, че не можеха да разчитат мислите му, че нямаше откъде да знаят какво се беше случило със семейство Пийч, но въпреки всичко видът им бе достатъчен да накара косъмчетата на тила му да настръхнат. Той спря в края на градинската алея, за да съблече гащеризона и да го подаде на съдебния полицаи, да obuе обувките си, които бе оставил от другата страна на оградено с полицейската лента пространство, и закрачи към птиците. Те се разлетяха, размахали тежко крилете си с петроленозелени пера.

Брокуел парк — огромни, нахвърляни сякаш безразборно едни до други равнобедрени триъгълници от гориста и тревиста площ, чиито върхове се събираха в гара „Хърн Хил“ — се вие в продължение на повече от миля покрай границата на две съвсем различни части на Южен Лондон. По западния периметър граничи с пустеещите земи на

Брикстън, където някои сутрини отговарящите за поддръжката на района работници трябва да изсипват пясък из улиците, за да попие кръвта, а на изток е Дълич, с неговите удавени в цветя старчески домове и оберликти в стила на Джон Соун. Улица „Донегол Кресънт“ се бе сгушила край Брокуел парк, стъпила с единия крак в една кръчма със заковани врати и прозорци, а с другия — в крайъгълен магазин, собственост на Гуджарати. Беше част от спокоен малък квартал с редици от десетки къщи, без дървета в предната градина и с боядисани в шоколадовокафяв цвят врати. Къщите гледаха към тревисто, но прогресивно оплешивяващо парче земя с формата на подкова, където вечер хлапетата караха велосипедите си. Кафъри си представяше, че семейство Пийч се бяха чувствали тук в сравнителна безопасност.

Останал отново по риза и благодарен за прохладния въздух навън, той сви цигара и се запъти към групичката полицаи около вана на Отдела за научна поддръжка (ОНП). Те замълчаха, щом приближи, но той знаеше какво си мислеха. Беше само на трийсет и няколко години, тоест не беше някой от ветераните с висш ранг, но повечето полицаи в Южен Лондон знаеха кой е. „Един от младите свирепи служители на столичната полиция“, както го беше нарекъл „Пълис ривю“. Знаеше, че колегите му го уважават, и това му се струваше малко необикновено. „Ако знаеха само половината от истината.“ Надяваше се да не забележат треперещите му ръце.

— Е? — Той запали цигарата и погледна към запечатаната торбичка с доказателствен материал, която държеше млад съдебен полицаи. — Какво открихте?

— Намерихме я в самото начало на парка, сър, на двайсетина метра от задния двор на семейство Пийч.

Кафъри пое торбичката и я преобърна внимателно в ръцете си. Маратонка „Найк еър сървър“, детска, малко по-малка от дланта му.

— Кой я намери?

— Кучетата, сър.

— И?

— Изгубиха следата. В началото я подушиха... и то добре, много добре. — Един сержант в синята риза на отделението, което работеше с кучетата, се изправи на пръсти и посочи над покривите натам, където тъмните дървета на парка се издигаха в далечината и закриваха небето. — Те ни поведоха по пътеката, която води на запад в парка, но след

около половин миля просто изгубиха безвъзвратно следата. — Погледна със съмнение към вечерното небе. — А сега вече се и стъмни.

— Така е. Мисля, че се налага да говорим с групата за въздушна подкрепа. — Кафъри върна маратонката. — Би трябвало да бъде в торбичка, позволяваща на съдържанието да изсъхне на въздух.

— Моля?

— По нея има кръв. Не я ли забеляза?

Прожекторите на ОНП блеснаха, светлината им обля къщата на семейство Пийч и се разля до дърветата на намиращия се по-нататък парк. В предния двор съдебните полицаи в гумирани сини костюми продължаваха да търсят следи из поляната, а извън полицейската лента стояха на групички съседи със смаяно изражение, пушеха и шепнеха помежду си, като от време на време някой от тях се отделяше и се приближаваше до появилия се в този момент цивилен детектив на АМІТ, за да го засипе с въпроси. Представителите на пресата също бяха тук. И започваха да губят търпение.

Кафъри стоеше до вана на ОНП и се взираше в горната част на къщата. Тя беше двуетажна, с обща стена със съседната сграда, измазана с хоросан с речни камъчета, със сателитна чиния на покрива, прозорци с алуминиева дограма и малко влажно петно над входната врата. На всички прозорци имаше мрежи против комари, а завесите им бяха плътно дръпнати.

Беше видял семейство Пийч или по-скоро онова, което бе останало от него след случилото се, но му се струваше, че ги познава. Или по-точно — познаваше техния тип. Родителите, Алек и Кармел, не бяха от жертвите, които печелеха лесно симпатиите на екипа: и двамата бяха пияници, и двамата — безработни. Кармел Пийч беше наругала санитарите, които я бяха отнесли в линейката. Кафъри не беше видял единствения им син, деветгодишния Рори. Когато пристигна, дивизионните офицери вече бяха претърсили цялата къща, опитвайки се да намерят детето; не бяха пропуснали да проверят в шкафовете, на тавана, дори зад облицовката на ваната. Имаше малко кръв по перваза покрай дюшемето в кухнята, а стъклото на задната врата беше счупено. Кафъри беше взел един полицай от

териториалната група за поддръжка, за да претърсят имота със заковани врати и прозорци два номера по-надолу по улицата. Двата пропълзяха по корем през една дупка във вратата на задния вход, стиснали между зъбите си запалените фенерчета, също като в юношеска фантазия за Специалните военновъздушни части. Не откриха нищо друго освен обичайните доказателства, че в изоставената къща са се самонастанили бездомници. И никакъв друг признак за живот. Нито следа от Рори Пийч. Фактите бяха повече от лоши и на Кафъри му се струваше, че бяха специално направени така, че да събудят в душата му ехото от собственото му минало. „Не позволявай това да се превърне в проблем, Джак, не позволявай да ти счупи главата.“

— Джак? — прозвуча внезапно току до него гласът на детектив главен инспектор Даниела Сунес. — Добре ли си, синко?

Той погледна по посока на гласа.

— Дани. Божичко, радвам се, че си тук.

— Какво е това на лицето ти? Мръсно петно, голямо колкото кучешки задник.

— Благодаря, Дани. — Кафъри избърса лицето си и се протегна. — От полунощ не съм подвил крак.

— И какви са фактите дотук? — Тя посочи към къщата. — Липсва някакво хлапе, така ли? Рори?

— Да. Голяма патърдия ще настане заради това — той е само деветгодишен.

Сунес изпусна шумно въздуха през ноздрите си и поклати глава. Беше солидна, само метър и шейсет, но тежеше цели седемдесет и пет килограма, както беше с мъжкия си костюм и боти. С късо подстриганата си коса и светла шотландска кожа приличаше повече на младеж, готов за първата си поява в двора, отколкото на четирийсетгодишна главна инспекторка в полицията. Тя гледаше изключително сериозно на своята работа.

— А какво смята екипът за преценките?

— Все още не знаем дали става въпрос за смъртен случай. Няма мъртво тяло, няма екип по преценките.

— Ау, какви мързеливци.

— Разнишиха цялата къща, но не могат да го открият. Изпратих кучета в парка, Въздушната подкрепа трябва да се появи всеки момент.

— Защо мислиш, че той е в парка?

— Задните дворове на всички тези къщи граничат с него. — Джак посочи към дърветата, които се извисяваха иззад покривите. — Имаме свидетел, който видял *нещо* да се насочва към дърветата от номер трийсет. Задната врата е отключена, в оградата има дупка, а момчетата откриха обувка току в началото на парка.

— Добре, добре, убеди ме. — Сунес скръсти ръце и се отпусна назад на пети, оглеждайки техниците, фотографите, офицерите от Отдела за криминални разследвания (ОКР). Застанал на прага на номер трийсет, един от операторите прибираще тежката си камера в кутията. — Както гледам, присъства цял филмов екип.

— Отделението смята да работи цялата нощ.

— А каква беше онази линейка, която за малко не ме сгази?

— Ами, това е майката. Дватама със съпруга ѝ бяха откарани в болницата. Тя ще се оправи, но за него няма надежда. Там, където е ударен... — Кафъри постави длан на тила си... — почти са му видели сметката. — Погледна назад през рамо, после се приведе по-близо към своята събеседница и понижи глас. — Дани, има няколко неща, които не трябва да казваме на пресата, няколко неща, които не желаем да се появят в таблоидите.

— Какви неща?

— Това не е отвлечане за получаване на попечителство. Той е тяхно дете — не са намесени бивши съпрузи.

— Значи отвлечане с цел вземане на откуп?

— Не става дума и за това. Семейство Пийч определено не са били заможни, така че никой не би си направил труда да отвлече детето им с надеждата да получи откуп. А и като огледаш сцената сама ще се убедиш в това.

— Какво е тогава?

Кафъри погледна към журналистите, пръснати из съседните дворове.

— Нека влезем във вана, а? — Постави длан на гърба на Даниела. — Не искам публика.

— Да влизаме тогава.

Тя се качи във вана на ОНП. Кафъри я последва, като се протегна нагоре, хвана края на покрива и се залюля, за да влезе вътре. Лопати, режещи съоръжения и тракове от гъсенична верига висяха по стените,

а в ъгъла тихичко бръмчеше хладилникът, където се съхраняваха мострите. Той затвори вратата, повдигна една табуретка с крака си и ѝ я подаде. Сунес седна, Кафъри се настани насреща ѝ, разкрачил стъпала, подпрял лакти върху коленете си, и я изгледа внимателно.

— Какво?

— Нещо не е както трябва.

— Какво?

— Човекът първо е постоял с тях.

Даниела се намръщи, притисна брадичка към гръдната си кост, сякаш не беше сигурна дали той не се шегува.

— Постоял е с тях ли?

— Точно така. Просто е висял тук... в продължение на три дни. А те са били вързани вътре... с белезници, без вода и храна. Детектив сержант Куин мисли, че след още дванайсет часа единият или другият от тях е щял да бъде мъртъв. — Той повдигна вежди. — Най-лошото от всичко е миризмата.

Сунес завъртя очи към тавана.

— Звучи вдъхновяващо.

— Освен това цялата стена е надраскана с разни глупости.

— Боже мили! — Сунес се облегна назад и поглади с длан наболата по главата си къса коса. — Май изглежда като работа за „Модсли“?

Кафъри кимна.

— Да. Но няма да стигне далеч — от парка вече не може да се излезе, ще го хванем не след дълго.

Той се изправи с намерението да излезе от вана.

— Джак? — спря го тя. — Нещо друго те тревожи.

Той спря за момент, взря се в пода с ръка върху тила. Тя като че ли се беше надвесила напред и се бе вторачила през някакъв прозорец вътре в главата му. Двамата се харесваха: никой не беше сигурен защо точно, но и двамата бяха станали партньори съвсем естествено. Въпреки това предпочиташе да не ѝ казва някои неща.

— Не, Дани — прошепна най-сетне той, като се зае с възела на вратовръзката си, защото не желаше да чуе до каква степен бе отгатнала причината за загрижеността му. — Какво ще кажеш да се поразходим из парка?

Навън нощта се беше спуснала над „Донегол Кресънт“. Червената луна висеше ниско в небето.

От задната част на „Донегол Кресънт“ изглеждаше, че Брокуел парк се простира на мили в далечината, запълвайки хоризонта. Възвишенията му бяха предимно плешиви, по гръбнака му можеха да се видят тук-там хилави храсти, а в най-високата точка се издигаше групичка екзотични вечнозелени дървета. По западния склон обаче, един участък с големината приблизително на четири футболни игрища беше гъсто обраснал с растителност: бамбук и сребриста бреза, бук и испански кестени, наобиколили четири вонящи изкуствени езерца, попиващи влагата от почвата. Около тези езерца растителността беше гъста като в джунгла, а през лятото от тях като че ли се издигаше пара.

В осем и половина същата вечер, само минути преди паркът да бъде запечатан от полицията, един самотен мъж вървеше бавно сред дърветата, недалеч от езерцата, с напрегнато изражение. Роланд Клеър водеше самотно, почти отшелническо съществуване — със странни настроения и периоди на летаргия — а понякога, когато му дойдеше музата за това, се превръщаше в колекционер. Нищо не беше достойно за изхвърляне или спасяемо за Роланд Клеър, който изглежда имаше някакво родство с бръмбара мършояд. Той познаваше добре парка и често се скиташе из него. Преглеждаше съдържанието на кошчетата за боклук и проверяваше какво има под пейките. Хората го оставяха да прави каквото иска. Имаше дълга коса и издаваше миризма, която не се харесваше на никого. Позната миризма — на мръсни дрехи и урина.

Сега той стоеше прав, с ръце в джобовете, и се вглеждаше в онова, което се намираще между краката му. Фотоапарат. „Пентакс“. Стар и очукан. Вдигна го и го огледа любопитно, като го приближи до лицето си, защото светлината си отиваше бързо, за да види дали не е повреден. В апартамента си Роланд Клеър имаше още четири-пет стари фотоапарата сред другите „богатства“, които беше събирал от кофите за боклук. Имаше дори отделни части от апаратура за проявяване на филми. Сега пхна пъргаво пентакса в джоба си и затътри отново крака из нападалите листа, като оглеждаше земята. Тази сутрин беше валило, но слънцето бе гряло цял следобед и дори ниската част на дългата трева не оставяше мокри следи по обувките

му. Две крачки по-нататък се натъкна на чифт големи розови гумени ръкавици, които пусна в джоба си до фотоапарата. После продължи пътя си на ставащата все по-оскъдна светлина. След като разгледа ръкавиците под светлината на уличното осветление реши, че не си заслужава да ги запазва — бяха прекалено захабени. Пусна ги в една кофа на „Райлтън Роуд“. Виж, фотоапаратът беше друго нещо. Не можеше да го захвърли току-така.

Това беше спокойна вечер за „Индия 99“, двумоторния хеликоптер „Катерица“^[2], който беше излетял от въздушната база „Липите Хил“. Слънцето бе слязло ниско на хоризонта и горещината и ниската облачна покривка бяха предизвикали главоболие сред екипа на Въздушна поддръжка: бяха изпълнили възможно най-бързо дванайсетте възложени им задачи — „Хийтроу“, Милениум Дом, кея „Канъри уорф“, няколко електроцентрали, включително „Батърсий“ — и беше готов да премине към самоназначенията, когато в слушалките на тактическия командир прозвуча гласът от контролния пост:

— „Индия Лима“ вика „Индия 99“.

Командирът придърпа микрофончето по-близо до устата си.

— Слушам, „Индия Лима“.

— Къде сте?

— Ами във... ъъ, къде? — Той се приведе малко напред и се вгледа надолу към осветения град. — „Уондсуърт“.

— Добре. Става дума за сектор TQ3427445.

Командирът провери в картата.

— Това Брокуел парк ли е?

— Да. Изчезнало е дете, наземните отделения са оградили парка, но вижте, момчета, детективът е откровен с нас и не може да обещае, че детето е в парка — това е просто някакво шесто чувство. Следователно няма задължения.

Командирът отдалечи микрофона от устните си, погледна часовника си и после отмести очи към предната част на кабината. Наблюдателят и пилотът бяха чули молбата и вдигнаха палците си нагоре, за да ги види. Добре. Той отбеляза времето и номера на полученото по компютъра съобщение в бордовия дневник и върна микрофона пред устата си.

— Добре, в такъв случай продължавам, „Индия Лима“. Тази нощ е спокойно — ще хвърлим един поглед. С кого говорим?

— Със, въъ... инспектор Кафъри. АМІТ...

— Имате предвид отдел „Убийства“?

— Точно така.

[1] Или още Area Major Incident Team, съкратено АМІТ — Главен районен следствен екип. — Бел.прев. ↑

[2] Название на модела ЕС 130, произвеждан от френско-германския концерн „Юрокоптер“. — Бел.прев. ↑

2

По калъфа на фотоапарата имаше следи от изпускането му, а щом се прибра в апартамента си на последния етаж на Аркейг Тауър, общински блок край северния край на Брокуел парк, Роланд Клеър установи, че пентаксът беше повреден и по други, по-незабележими начини. След като грижливо избърса калъфа с кърпа за ръце, той се зае да навие филма вътре и откри, че механизмът беше заял. Захвана се с него, опита се да го накара със сила да освободи навивачката, после го раздруса здраво, но все така без резултат. Накрая го остави на перваза на прозореца в дневната и остана известно време прав до него, загледан навън.

Вечерното небе над парка беше оранжево като лагерен огън, а някъде в далечината дочу шум от хеликоптер. Зачеса се по ръката, опитвайки се да реши какво да прави. Единственият друг работещ фотоапарат, който имаше, беше един „Полароид“. И с него се беше сдобил не по най-почтения начин, но филмите за него бяха скъпи, затова си заслужаваше да спаси този „Пентакс“. Въздъхна, взе го и опита отново да освободи механизма, като стисна фотоапарата между краката си, за да го обездвижи, докато се бореше с него, но след двайсетина минути безплодни усилия беше принуден да се признае за победен.

Обезсърчен и изпотен, той си го отбеляза в тетрадката, която държеше върху бюрото до прозореца, после постави фотоапарата в една пурпурна тенекиена кутия от „Кадбърис Селекшън“^[1] на перваза, където щеше да остане с кротко навитите вътре доказателства и в компанията на един тирбушон с неоноворозова дръжка, три шишенца с продавани само срещу рецепта лекарства и найлонов портфейл с щампа на знамето на Великобритания, който беше намерил предишната седмица на тротоара пред номер две, в продължение на повече от пет дни.

Всички лондонски затвори настояваха да ги предупреждават за преминаването на хеликоптерите. Така оставали спокойни. „Индия 99“ видя отдясно познатата спортна зала със стъклен покрив и осмоъгълното контролно помещение за спешни случаи, премина на осми канал и се идентифицира пред Брикстънския затвор, преди да продължи към парка. Беше топла, задушна нощ. Ниската облачна покривка улавяше като в капан оранжевата светлина на града и я отразяваше обратно надолу през покривите, в резултат на което изглеждаше, че хеликоптерът лети през блестящ слой от мараня, сякаш коремът и роторните му перки бяха потопени в гореща, електриковооранжева боя. Сега се носеха над Ейкър Лейн — дълга, лъскава перлена огърлица. Прелетяха над горещите, затворени под облачния похлупак улици зад Брикстън Уотър Лейн, над къщи и кръчми, и внезапно, с един страховит тласък на струята въздух и самолетно гориво, се понесоха към мрака над Брокуел парк.

Някой в притъмнялата кабина подсвирна.

— По-голям е, отколкото си мислех.

Тримата мъже се вираха недоверчиво надолу към ширналото се тъмно петно. Неосветената гора и тревиста площ наред с блестящия град като че ли нямаше край — сякаш бяха оставили Лондон зад гърба си и се носеха над празен океан. Отпред, в далечината, светлините на „Тълс Хил“ бележеха далечните граници на парка, образувайки премигваща къса броеница на хоризонта.

— Боже! — Наблюдателят се размърда неспокойно в малката притъмняла кабина с осветено от контролното табло лице. — Как ще се справим с това?

— Ще се справим. — Командирът погледна картата на радиочестотите в найлоновия джоб на крачола на летателния си комбинезон, намести слушалките и заговори на отговарящия за дивизионния контрол на Брикстън, опитвайки се да надвика шума на роторите. — „Индия 99“ вика „Лима делта“.

— Добър вечер, „Индия 99“. Над нас лети хеликоптер — това вие ли сте?

— Прието. Молба за връзка с издирвания екип на този код — двайсет-пет.

— Прието. Използвайте MPS 6 — давай, „Индия 99“.

Следващият глас, който чу командирът, беше на детектив инспектор Кафъри.

— Здравейте, „99“. Виждаме ви. Благодаря, че дойдохте.

Въздушният наблюдател се надвеси над екрана за термалните образи. Нощта не беше подходяща за тази работа — уловената горещина беше натоварила апаратурата до крайност и всичко на екрана се сливаше в еднаква сивкаво-млечна маса. Тогава забеляза в горния ляв ъгъл светеща бяла фигура, вдигнала длан в нощта.

— Добре, да. Видях го.

— Ей, здрасти на всички ви там долу — рече в микрофона си командирът. — Радваме се, ако можем да бъдем от някаква помощ. Вече ви видяхме.

Наблюдателят насочи камерата така, че сега вече виждаха всички наземни полицейски части; светещите форми бяха пръснати около дърветата. Там изглежда имаше четирийсетина полицаи.

— Боже, бая народ се е събрал.

— Както виждаме, сте извикали доста хора — отбеляза командирът.

— Знам — отвърна детектив инспектор Кафъри. — Нищо не трябва да влезе или излезе оттук тази нощ. Не и без ние да го разберем.

— Регионът не е малък, а и там има диви животни, но ще направим каквото можем.

— Благодаря.

Командирът се приведе напред в кабината и вдигна ръка с изправен палец.

— Добре, момчета, да действаме.

Пилотът даде нужните команди, така че „катерицата“ да започне да се върти по посока на часовниковата стрелка над южната четвърт на парка. На около половин миля в западна посока се виждаше тебеширенобялото петно на пресъхнало езеро за лодки, а между дърветата зърваха базалтовите отблясъци на четирите езера. Обходиха така въздушното пространство над парка, разделено на зони, описвайки концентрични кръгове с диаметър сто и петдесет метра. Надвесен над екрана, наблюдателят, развил с времето безчувственост към оглушителния шум на роторите, не виждаше никакви светещи индикации за обекти с температура на жив организъм, долавяни от

топломерите. Направи промени в параметрите чрез лаптопа. Наземните екипи не бяха проблем — виждаше ги като движещи се извън дърветата „горещи“ точки, но тази вечер данните от термалните сензори бяха възможно най-лоши и всичко можеше да се скрие под балдахина от листа в горещата лятна нощ. Апаратурата буквално беше ослепяла.

— Нужен ни е щур късмет — прошепна той на командира, докато се носеха над останалата част на парка. — Да уринираш срещу вятъра. — Каза „да уринираш“, а не „да пикаеш“, защото знаеше, че всичко се записва. — Ето това правим в момента — уринираме срещу вятъра.

Кафъри стоеше заедно със Сунес край вана на териториалната група за поддръжка и се взираше нагоре към светлините на хеликоптера. Разчиташе на въздушното отделение да направи първия пробив в заплетения случай — да открие Рори Пийч. Вече беше минал цял час откакто бе обявена тревогата. Управителят на магазина „Гуджарати“ се беше обадил на 999.

Повечето от помощите за безработни в семейство Пийч отивали за цигарите на Кармел и за уикенда парите вече бяха привършени и обикновено имаше сметки за оправяне в ъгловия магазин. Този уикенд никой не се появил да плати сметките, затова в понеделник вечерта съдържателят отишъл на „Донегол Кресънт“ да си поиска парите. Беше казал на Кафъри, че това не се случва за първи път и, макар да не се боял от Алек Пийч, взел вълчака и в седем вечерта бе позвънил на вратата им.

Тъй като никой не отговорил, почукал по-силно, но все със същия успех. После неохотно продължил нататък към парка с кучето.

Вървели покрай задните градини на „Донегол Кресънт“ и вече дори били навлезли в парка, когато кучето внезапно се обърнало и залаяло по посока на къщите. Магазинерът се обърнал. Сторило му се, макар да не можел да се закълне в това, но му се сторило, че видял как някой прибягал там. Отдалечил се бързо от задната страна на къщата на семейство Пийч. В началото решил, че е животно, защото вълчакът му лаел бясно и нервно, опънал каишката до скъсване, но сянката се изгубила бързо сред дърветата. Обзет от любопитство, помъкнал

съпротивляващото се куче обратно към номер трийсет и надникнал през отвора на пощенската кутия.

Този път разбрал, че нещо не е наред. По пода на коридора била пръсната несъбраната от няколко дни поща, а на стената на стълбището било написано някакво послание или част от послание с червен спрей.

— Джак? — прозвуча над рева на хеликоптера над главите им гласът на Сунес. — Какво мислиш?

— Че трябва да е там някъде — извика той, като посочи към парка. — То е там.

— Откъде знаеш, че не е излязло от парка?

— Не е. — Направи с дланите си фуния около устата и се наведе към своята събеседничка. — Гарантирам ти, че ако го беше направило, някой щеше да си спомни. Всички изходи от парка водят към главни улици. Момченцето е окървавено, вероятно — ужасено...

— *Какво?*

— Голо е и окървавено. Мисля, че все някой щеше да вдигне телефона при тази гледка, нали? Дори в Брикстън.

Вдигна поглед към хеликоптера. Имаше и други основателни причини да мисли, че Рори е в парка — познаваше статистиките за отвличанията на деца: повечето предположения щяха да стигнат до извода, че ако не е жив, Рори вероятно ще бъде открит в радиус от пет мили от мястото на отвличането, на по-малко от петнайсет метра от пешеходен път. Други световни статистики щяха да предскажат още по-смразяваща кръвта история: че Рори не е бил убит веднага, че неговият похитител го е държал жив от няколко до двацет и четири часа. Според тях мотивът за отвличането на момче във възрастовата група на Рори е най-вероятно секс. И сексът най-вероятно е бил садистичен.

Причината Кафъри да бъде така добре запознат с привычките и жизнения цикъл на педофилите беше съвсем проста: достатъчно беше да се върне двацет и седем години назад в собственото си минало, за да открие огледалния образ на ставащото сега в едно друго изчезване. Собственият му брат, Юан, на същата възраст като Рори, беше изчезнал безследно един ден, който бе започнал съвсем нормално. От поляната зад дома си. Историята на Рори беше сякаш поредното повторение на историята на Юан. Кафъри знаеше, че веднага трябва да

разкаже на Сунес нещо по въпроса, че трябва да я повика настрани и да ѝ каже: „Може би е по-добре да ми отнемеш тази задача — да я дадеш на детектив Логан или на някой друг, защото не знам как ще реагирам“.

— Ами ако не открият нищо? — извика в отговор Сунес.

— Не се тревожи. Ще открият. — Вдигна радиостанцията до устата си и, като понижи глас, мина на канала за връзка с командира на хеликоптера. — „99“, нещо ново там горе?

Сто и петдесет метра по-високо, в тъмната кабина, командирът се придвижи толкова напред, колкото му позволяваха свързващите го с комуникационната апаратура кабели, увиснали като пъпна връв от покрива на хеликоптера.

— Хей, Хауи? Искат да знаят дали има нещо ново при нас, Хауи.

Не можеше да види лицето на наблюдателя, както се беше привел, с приковано в екрана внимание и скрити от шлема очи.

— Водя истинска борба. Прилича на някакво шибано заснежено поле. Ако не се движи, тогава всичко се прелива в едно. — Беше опитал да промени настройките, така че топлината да се показва на екрана в черен цвят. После беше опитал с червено, със синьо — понякога различният цвят помагаше, но тази нощ термалният индикатор се беше оказал напълно неизползваем. — Можеш ли да направиш още няколко обиколки?

— Дадено.

Пилотът продължи да описва кръгове с хеликоптера и двамата с командира гледаха от дясната страна на машината към гъстата гора отдолу. Наблюдателят присви вперените си в екрана очи. Раздвижи джойстика на лаптопа и жирокопната камера в сензорната кутия под кабината завъртя студеното си око към парка.

— Какво видя?

— Не знам. Има нещо на десет часа^[2], но... — Без дълбочинната перцепция трудно можеше да се разбере какво вижда на екрана и всеки път, когато приближаха, хеликоптерът раздвижваше листната покривка. Беше му се сторило, че зърва странен, наподобяващ поничка източник на светлина с размери приблизително на автомобилна гума. После листната покривка се раздвижи отново и вече му се струваше,

че е сънувал. — *Scheisse*.^[3] — Надвеси се напрегнато към екрана, като извиваше глава ту наляво, ту надясно, преминавайки ту към по-едър, ту към по-дребен мащаб на изображението. — Да, може би трябва да им кажем да видят какво има там. — Потупа с пръст по екрана. — Виждаш ли го?

Командирът се наведе напред и се взря в екрана. Така и не успя да види това, което имаше предвид наблюдателят, но се облегна назад и настрои радиовръзката на честотата на инспектор Кафъри.

— Наземен екип от „99“.

— Да, намерихте ли нещо?

— Мислим, че може би става дума за топлинен източник, но не сме в състояние да го потвърдим. Искате ли да му хвърлите един поглед?

— Да.

— Добре тогава, има някаква локва ли, езерце ли...

— Езерото с лодките?

— Езерото с лодките... и гората започва... не знам, може би двеста метра нататък?

— Да, горе-долу е така.

Командирът се надвеси напред и погледна натам, накъдето сочеше поставеният върху екрана пръст на наблюдателя.

— Ако може да започнете от този край на гората и да повървите стотина метра нататък...

— Прието. Разбрах.

Командирът разпери длан, давайки знак на пилота да кръжи във въздуха, и тримата членове на екипажа се наместиха напред, без да казват нищо, чувайки единствено собственото си дишане в шлемовете, докато наблюдаваха как светещите форми на териториалната група за поддръжка се пръскат по посока на топлинния източник.

— Добре — промърмори командирът, — нека им помогнем, а? — Натисна един бутон и включи „Нощното слънце“, огромния прожектор, който висеше от търбуха на хеликоптера. С мощността си от трийсет милиона свещи, той можеше да изгори цимент от близко разстояние. Наземните екипи го последваха като пътеводна звезда, крачейки към него измежду дърветата. Но наблюдателят беше изгубил светещия пръстеновиден топлинен източник на екрана и вече се

питаше дали не е бил просто плод на въображението му. — Хауи? — прозвуча отзад гласът на командира. — На правилното място ли сме?

Наблюдателят не отговори. Седеше прегърбен напред и се опитваше да открие източника.

— Хауи?

— Да, така мисля, но...

— Наземните поделения викат „99“ — прозвуча по радиото гласът на Кафъри. — Тук стигнахме до задънена улица. Можете ли да ни помогнете?

— Хауи?

— Не знам... не знам. *Имаше* нещо. — Отново намали мащаба на екрана и поклати глава. Шумът на двигателите и роторните перки, горещината и миризмите тази нощ му действаха потискащо и му бе трудно да се концентрира. Полицаята от териториалната група за поддръжка стояха с вдигнати към хеликоптера глави и разперени ръце. — По дяволите! — процеди той. — Хауи, проклет глупак такъв. — Налагаше се да свири отбой. — Аз... изглежда... не знам...

— Добре, добре. — Командирът губеше търпение. — Как сме с горивото?

Пилотът поклати глава.

— Около дваайсет и пет процента.

Командирът подсвирна.

— Значи трябва да се приземяваме скоро. Двайсет минути, Хауи? Какво мислим?

— Виж, аз... нищо. Въобразил съм си го. Нищо.

Командирът въздъхна.

— Окей, разбрах те. — Превключи към честотата на контролиращия частите на криминалния отдел. — „Индия Лима“, горивото ни привършва, затова ще се отбием във „Феъроукс“, за да „сръбнем“ от нашето. Мисля, че не открихме никаква следа. Нали така, Хауи? Правилно ли съм разбрал?

— Да. — Наблюдателят прокара пръст по каишката под брадичката си, с очевидно неудобство. — Така ми се струва... никаква следа.

— „99“ до наземните екипи. Ако сте свършили там долу, ние също приключихме.

— Сигурни ли сте? — Гласът на детектив инспектор Кафъри прозвуча напрегнато. — Сигурни ли сте, че сме на точното място?

— Да, на точното място сте, но ние изгубихме източника. Нощта е гореща — непрекъснато се появяват смущения в сигнала.

— Прието, ако сте сигурни. Благодаря, че се опитахте.

— Съжалявам.

— Няма нищо. Приятна вечер на всички ви.

Командирът видя на екрана махащия Кафъри. Намести слушалките и превключи на вълната на контролиращия частите на криминалния отдел.

— Няма следа на открито, затова приключваме издирванията си в сектор TQ3427445 и се насочваме към „Индия фокстрот“.

Отбеляза часа в бордовия дневник и хеликоптерът се изгуби в нощта.

Кафъри го проследи с поглед над покривите на сградите, докато светлинките му заприличаха на светлини на сателит.

— Знаеш какво означава това, нали?

— Не — призна Сунес. — Не знам.

Беше късно. Териториалната група за поддръжка беше разделила на участъци района, където въздушният наблюдател си бе въобразил, че вижда топлинен източник, и членовете ѝ бяха лазили на колене, за да преровят всеки квадратен сантиметър по него. Така и не откриха следа от Рори Пийч. Най-накрая се отказаха и Кафъри и Сунес приключиха с приготовленията за посрещането на специализирания издирвателен екип, който трябваше да дойде на следващия ден: полицейски издирвателен консултантски екип щеше да започне работата си в Брокуел Парк още с пукването на зората.

Предстоеше им още да отидат на брифинга на спешния екип и да установят параметрите на издирването, преди да сложат край на работния си ден, затова в единайсет вечерта се отправиха обратно към щаба на АМІТ. Кафъри паркира колата и пхна ключовете в джоба си.

— Ако е в парка и те не могат да го видят, значи не излъчва топлина и не се движи. — Независимо от професионалните си стремежи, част от него се надяваше тайно, заради момчето, че то вече е

мъртво. Смяташе, че има неща, които не си заслужава да изтърпиш, за да останеш жив. — Може би вече сме твърде закъснели.

— Освен ако — Сунес излезе уморено от колата и заедно прекосиха улицата, — освен ако не е в парка.

— О, в парка е. Гарантирам ти, че е там. — Кафъри извади пропуска си, отвори вратата и ѝ даде път. — Въпросът е къде точно.

„Шрайвмур“, така наричаха повечето полицаи тази стара, червена тухлена сграда, на името на непривлекателната жилищна улица, на която се намираше. Офисите на АМІТ се намираха на втория етаж. Тази вечер светеха всички прозорци. По-голямата част от екипа беше пристигнала, събрана от партита, кръчми, задължения около децата. Операторите от база данни HOLMES^[4], петимата членове на разузнавателната група, седмината офицери, занимаващи се с разследването, всички бяха тук, крачеха между бюрата, пиеха кафе и разговаряха тихо. В кухнята чакаха трима парамедици със смутен вид в костюмите с бели качулки на отдела по научна криминалистика, докато отговарящият за доказателствения материал офицер правеше фотокопия от подметките на обувките им и събираще космите и влакната от дрехите им със специална лента със слабо залепващо покритие.

Докато Сунес правеше силно кафе, Кафъри пхна лицето си под течащата вода, за да се разсъни и след това прегледа набързо съдържанието на хартиите върху бюрото си. Сред циркулярите, бележките, работните сводки някой беше оставил и тазседмичния брой на „Тайм Аут“. Беше отворен на страница със заглавие: „Художници, които превръщат престъплението в изкуство“. Снимка на Ребека — със затворени очи, с отметната назад глава, със затворнически номер в средата на челото.

Ребека Морант, таблоидна примамка или истинската статия? Наистина няма как да не сте чули за Морант, жертвата на сексуално насилие, превърнала се в любимка на изкуството по цял свят. На критиците им беше наистина трудно да приемат сериозно подозрително красивата Морант с очи на рис, докато една номинация за ултрамодерната награда „Винсент“ и включването ѝ в

списъка с подобрани кандидати не потвърдиха ключовата ѝ роля в групата на Младите художници на Великобритания...

Кафъри затвори списанието и го постави с предната корица надолу. „Още колко реклама ти е нужна, Беки?“

— И така, колеги. Слушайте. — Използва една празна кутия от „Спрайт“, за да почука с нея по стената. — Хайде, слушайте, всички. Знам, че са ви повикали спешно, но нека все пак свършим някаква работа. Ще го направим в стаята на старшия следовател. — Вдигна видеозаписа над главата си и се отправи към офиса, който поделеше със Сунес, подканяйки останалите да го последват. — Хайде, няма да отнеме повече от десет минути, така че почивките за пикаене може да направите после.

Стаята на старшия следовател беше малка — за да побере целия екип, вратата ѝ трябваше да остане отворена. Сунес застана до прозореца, стиснала в двете си ръце голямата чаша с кафе, а Кафъри включи видеото и изчака, докато се съберат всички.

— Така. Всички сме запознати с основните факти. Главен инспектор детектив Сунес отговаря за обиска и всички свързани с къщата параметри, така че свързаните по някакъв начин с тази работа след това да дойдат да се уговорят с нея. Още при зазоряване в Брокуел Парк се събира екипът за претърсването, затова искам всички да бъдат готови. Представителите на пресата ще бъдат както обикновено на поста си, но имайте предвид онова, което ще ви кажа сега и което още не трябва да им се казва. Доказателствен материал, семейни връзки. Какво друго? Ние сме с предимство, но ще назначим човек за връзка, казвам го със съжаление, с Отдела за борба с педофилията и специалистите за контрол над риска в Ламбет, освен това, въъ, някой по-добре да размени някоя и друга дума с момчетата от Отдела за защита на детето в Белведере, за да разберем дали Рори вече не се е появявал там. Така... — Посочи към тъмния телевизионен екран и си пое дълбоко въздух. — Когато ви покажа това, първото място, за което ще си помислите, е „Модсли“. — Направи пауза. При споменаването на „Модсли“, клиниката за душевно здраве на Денмарк Хил, един-двама от цивилните работници затаиха дъх. Точно това не

искаше Джак; искаше екипът да мисли и функционира, а не да реагира прекалено бурно на естеството на престъплението.

— Вижте — додаде той, — все още не ми се ще да го отписвате като психар. Само казвам, че наподобява това. — Обходи с поглед лицата пред себе си. — Нищо чудно *умишлено* да създава такова впечатление. Може би по този начин извършителят се опитва да си заличи следите. Може би това е най-обикновен или градински педофил, който просто се опитва да вдигне пушилка и да си отвори още една вратичка за измъкване, като претендира, че не е добре психически, ако бъде уловен. И имайте предвид, че е започнал играта от три дни. *Три дни*. Добре контролира положението, а? Помислете за тези три дни и какво означават те. Означават ли например увереност от негова страна, че няма вероятност да му попречат?

„Или пък означават, че се е забавлявал толкова добре с Рори, че е решил да остане цели три дни?“

Кафъри насочи дистанционното устройство към видеото. На екрана се появи „Донегол Кресънт“. Беше привечер. Под часа и датата се виждаше тълпа, която се опитваше да се доближи максимално до ограждащите ленти и да види по-добре малката къща: сините светлини на линейката се отразяваха мълчаливо по лицата им. Кафъри, подпрял гръб на стената и кръстосал ръце пред гърдите, наблюдаваше детективите на АМІТ с крайчеца на очите. Те виждаха за първи път сцената на престъплението и той беше сигурен, че ще съзрат нещо ужасно в къщата на семейство Пийч. Нещо ужасно в нейната нормалност.

— Това е в самия край на Брокуел парк — поясни с безстрастен тон той. — Високата сграда, която виждате в далечината, е Аркейг Тауър на „Рейлтън Роуд“, която дивизионните обичат да наричат „Крак Хайтс“.

Обективът на камерата се насочи към алеята, водеща до входа на номер трийсет и се обърна, за да направи панорамна снимка на улицата, на тясната тревиста ивица на отсрещната страна, на шокираните лица на съседите, очертани като бледи овали на фона на нощното небе. Всяка точка, която можеше да бъде наблюдавана от дома на семейство Пийч, можеше да бъде също така място, откъдето потенциалният свидетел би имал чудесна зрителна позиция. Камерата записа всичко, после се завъртя на сто и осемдесет градуса, право

срещу лицевата страна на къщата. Екранът се запълни от числото 30, образувано от две златни цифри.

— Всички врати и прозорци бяха затворени. — Камерата премина по разбитата врата на главния вход, отворена насилствено от полицията, спря се върху останалата здрава брава. — Хората от Териториалната бяха принудени да влязат с взлом. Единствено задната врата не беше заключена. Мислим, че в къщата е проникнато оттам.

Вече бяха вътре в къщата, камерата заля коридора с халогенна светлина. Поизносени тапети, сив килим от ясно очертани дебели нишки, пазен от дебел найлон. Две зле рамкирани гравюри хвърляха дълги сенки по стената, а на долното стъпало лежеше на една страна детски воден турбопистолет. В края на коридора имаше врата. Образът се замъгли за момент, затанцуваха някакви спирали, и когато се стабилизира отново, камерата снимаше от малка кухня. Лъскавите плочки гледаха страхливо към нея откъм кутията за хляба, карираната завеска на вратата се поклащаше от ветреца и разкриваше счупен прозорец, ограничена гледка към притъмнелия двор, дървета в ширналия се отсреща парк.

— Така. Това е важно. — Кафъри подпря лакът върху монитора и се приведе към екрана, за да посочи нещо на него. — Стъкла по пода, вратата не е отключена. Това е мястото не само на влизане, но и на излизане. Неканеният посетител чупи прозореца и влиза през него — смятаме, че се е случило около седем вечерта в петък. — Камерата се взря през счупеното стъкло към малкия заден двор. Сушилка за дрехи, детски велосипед, няколко играчки и четири преобърнати шишета от мляко, с пожълтяло, развалено съдържание. — След това неканеният посетител остава в къщата заедно със семейство Пийч до понеделник следобед, когато покоят му е нарушен... и тогава отвежда Рори Пийч и напуска през същата врата. — Камерата се обърна отново към кухнята и я прекоси бавно, като спря покрай двете кървави следи покрай вратата. Кафъри потупа с дистанционното устройство по крака си и огледа притихналите лица срещу себе си в очакване на някаква реакция. Но никой не пророни нито дума, нито попита нещо. Всички се вираха в кръвта на екрана. — Колегите от лабораторията смятат, че засега раните му не са фатални. Логичният извод е, че неканеният посетител го е извлякъл от къщата — през счупената ограда тук и нататък в гората. Вероятно е намерил начин да спре кръвотечението,

може би хавлиена кърпа или нещо от този род, защото кучетата изгубиха много бързо следите. Така. — Камерата се движеше отново. — А сега ще ви покажа къде беше открито семейството.

За момент се появи женско лице: детектив сержант Куин, координаторката на местопрестъплението, най-опитният специалист по научна криминалистика в Южен Лондон. След като беше заснела видеолентата заедно с Кафъри, тя се бе върнала в кухнята, за да се погрижи за внимателното фотографиране и отстраняване на счупеното при насилственото проникване в къщата стъкло. После бе извикала биолозите от експертния криминален отдел от Ламбет. Докато Кафъри работеше с екипа на хеликоптера, учените бяха обходили къщата, облечени в защитни костюми, нанасяйки специалните си химикали: нинхидрин, амидо черно, сребърен нитрат.

— Алек Пийч, бащата, беше намерен тук, със завързани за този радиатор китки и глезени. Ще се ориентирате за позата му от останените от него следи. — Джак посочи голямото тъмно петно върху мъхестия килим, простиращ се между двата радиатора в дневната. — Има рана на тила, затова известно време няма да можем да говорим с него. А може би изобщо няма да можем. А на второто място — виждате, че сега се качваме на втория етаж — е била държана Кармел.

Кармел, сега упоена в болницата, беше дала нещо като показания в линейката. Макар при първоначалния набързо направен преглед да не бяха открили рани по главата, бяха предположили, че в някакъв момент е губила съзнание: освен че беше приготвила вечеря около шест вечерта в петък, тя не помнеше нищо, докато не я бяха събудили, със запушена уста и завързана за водопроводната тръба в един стенен шкаф на площадката на втория етаж. Беше останала там, докато магазинерът не се провикнал през отвора на пощенската кутия три дни по-късно. Не беше видяла неканения посетител, нито беше разговаряла с него и не смяташе, че има някаква причина, нито от лично, нито от бизнес естество, поради която някой да иска да навреди на семейството ѝ. След като ѝ помогнали да се измъкне от шкафа, санитарите бяха извъртели носилката така, че тя да бъде с лице към стълбите. Не искаха да се обърне и да види написаното със спрей по стената зад нея.

— А когато го видите и вие — додаде той, като се вгледа в лицата срещу себе си, — вероятно ще се съгласите, че въпреки

усиленото движение из къщата, би трябвало да не го показваме на пресата засега.

Кафъри се обърна отново към телевизионния екран. Операторът се качваше по стълбите с камерата, над стълбищната площадка се поклащаха сенки. Когато прочете посланието на стената, Джак веднага бе разбрал, че целта му е да изкорени всяка възможност за фалшиви признания.

Камерата се разклати, чу се едно „По дяволите“ и после от екрана прозвуча по-силен глас:

— Видя ли това?

Тъмнина. Настъпи кратка суетня, последвана от проблясване на светлина, отворът на камерата се затвори за миг, премигвайки като ирис. Когато образът се фокусира, детективите в стаята на старшия следовател пристъпиха несъзнателно крачка по-близо, опитвайки се да прочетат написаното със спрей послание:

♀ опасност

Кафъри натисна пауза, за да даде възможност на всеки от членовете на екипа да се надвеси и да го огледа внимателно.

— Женска опасност. — Изключи видеото и запали осветлението в стаята. — Искаме случаят да бъде приключен до утре — няма да обиждам интелигентността ви, като казвам защо.

В кухнята на база „Феъроукс“ наблюдателят свали шлема си и потърка уши. Все още не беше сигурен какво бе видял.

— Искан ми се да го бях направил с максимална продължителност.

Командирът го потупа по гърба.

— Те казаха, че търсим игла в купа сено, Хауи. Не знаят дали той е в парка.

— Но това е дете.

— Какво ще кажеш, като заредим, да се върнем пак там, а?

Но докато зареждаха с гориво, една кола беше блъснала един от пътните полицаи в Пърли, докато изпълнявал служебните си

задължения. Престъпилият закона излязъл от автомобила и побягнал към летище „Кройдън“, затова пренасочиха „Индия 99“ натам. В края на смяната си в два през нощта, на наблюдателя му беше малко по-лесно да не мисли за неясната, бяла, наподобяваща поничка форма, която като че ли му се беше мярнала сред дърветата в Брокуел парк.

[1] „Кадбъри“ е известна английска фирма за шоколад, основана през 1824 г. от Джон Кадбъри. — Бел.ред. ↑

[2] В армията, начин за определяне местоположението на обект според циферблата на часовника. — Бел.прев. ↑

[3] По дяволите! (нем. ез.). — Бел.прев. ↑

[4] Home Office Large Major Enquiry System, в превод Главна система за събиране на сведения към Министерството на вътрешните работи. — Бел.прев. ↑

3

Протоколът в интензивното отделение „Джак Стайнбърг“ в болницата „Кингс“ изискваше всички пациенти с наранявания на главата да бъдат свързани с апарати за поддържане на вътречерепното налягане и на дишането през първите двама и четири часа, даже и да можеха да дишат самостоятелно. Дори без солидната доза мидазолам във вените си, главният свидетел на АМІТ, Алек Пийч, нямаше да бъде в състояние да говори с пъхнатата в трахеята си тръбичка. Съпругата му, Кармел, беше все още упоена, но Кафъри щеше да отиде в болницата и да крачи цяла нощ из коридорите ѝ като очакващ раждането на детето си баща, ако не се беше намесила главен инспектор детектив Сунес.

— Няма да те пуснат даже да се приближиш, докато е свързан с онази машина, Джак. — Уважаваше тази жадна решимост на улично куче в Кафъри, но познаваше твърде добре болничните си консултанти. Знаеше, че е по-добре да не настоява. — Ако се нуждае от кръв, обещаха да ни дадат образец от взетата му за предварителните изследвания проба. Разполагаме с мнението на консултанта и повече от това наистина не можем да искаме.

Беше един през нощта: сега, след като екипът бе запознат с фактите и задачите си във връзка с разследването, след като бяха определили часа за започване на работата и Брокуел Парк беше отцепен, Сунес и някои от другите полицаи се прибраха по домовете си, за да си осигурят един-два безценни часа сън преди изгрева на слънцето. Кафъри не беше мигвал вече двама и четири часа, но не можеше да се отпусне. Влезе в стаята на старшия следовател, откри бутилката „Белс“ под бюрото си, наля малко в една голяма чаша за кафе и седна на бюрото, като непрекъснато клатеше колене и потупваше с пръсти по телефона. Когато не беше в състояние да издържа повече, вдигна слушалката и се свърза с интензивното отделение.

Но консултантът, мистър Френдшип, започваше да губи търпение.

— Коя част от „не“ не разбирате?

И затвори.

Кафъри се визира дълго в притихналия телефон. Можеше да набере отново номера, да издевателства двайсетина минути над болничния персонал, но знаеше, че се опитва да счупи тухлена стена с глава. Въздъхна, остави слушалката, напълни отново чашата, вдигна крака върху бюрото и седя известно време така, с разхлабена вратовръзка, вперил немиждащ поглед през прозореца към кройдънските небостъргачи, които светеха на фона на нощното небе.

Може би именно това беше случаят, който бе чакал през целия си живот — знаеше, че е така заради случилото се със собствения му брат преди повече от четвърт век...

„Четвърт век? Наистина ли мина толкова време, Юан? След колко време вече не са в състояние да направят ДНК проба? След колко време тялото изчезва в земята? Превръща се в пръст...“

Знаеше, че ще има проблеми с този случай. И те вече се бяха появили в спокойната интерлюдия на деня, размножаващи се като бацили.

Юан беше само на девет години. На същата възраст като Рори. Двамата братя се бяха скарали за нещо маловажно в къщичката на дървото. По-големият от тях, Юан, се беше смъкнал от дървото и се беше насочил намръщено покрай железопътната линия. Носеше кафяви сандали „Кларк“, кафяви шорти и горчиченожълта тениска. (Кафъри знаеше, че всички тези подробности са верни — спомняше си ги двойно: веднъж пряко и втори път — защото ги беше чел по-късно по афишите, когато Юан беше обявен за издирване.) Никой не го видя повече.

Джак беше наблюдавал как полицаите претърсват околностите на жп линията и тогава в душата му се бе родило твърдото решение един ден да се присъедини към техните редове. „Един ден, един ден ще те открия, Юан...“ И до днес живееше в същата малка къща в Южен Лондон, гледаща през задния двор и останките от жп линията към къщата на стареещия педофил, когото всички, в това число и полицията, подозираха, че е отговорен за изчезването на Юан. Иван Пендерецки. Претърсиха къщата на Пендерецки, но не откриха и следа

от Юан, и така Пендерецки и Джак Кафъри продължаваха да са съседи, подобни на страдащи от непоносимост един към друг съпрузи, неразривно свързани в безсловесен дуел. Всички жени, с които беше спал Джак, бяха опитвали да го откъснат от тази обсебеност, да отслабят сложната магия, която съществуваше между него и високия полски педофил, но Кафъри никога дори не си беше направил труда да размисли и за миг над предоставения му избор — и дума не можеше да става за някакво сравнение. „Дори с Ребека?“ Ребека също искаше той да забрави за Юан. „И когато става дума за Ребека ли сравнението пак е немислимо?“

Изгълта скоча, напълни отново чашата и взе „Тайм Аут“ от бюрото си. Можеше да ѝ се обади — знаеше къде би могла да бъде. Тя рядко спеше в апартамента си в Гринич.

— Не обичам да съм сред призраци.

Вместо това често се появяваше късно в къщата му и просто си лягаше, обгръщайки с ръце възглавницата, оставила тънката си пура „Данеман“ да дими в пепелника край леглото. Джак погледна часовника си. Беше късно, дори за Ребека. И ако ѝ се обадеше, щеше да се наложи да ѝ разкаже за случая „Пийч“, за приликите, но знаеше каква щеше да бъде реакцията ѝ. Вместо това, придърпа напред стола си и отвори списанието.

За добилия позорна слава случай на сексуално насилие от миналото лято Морант казва: „Преживяването се оказа много полезно за моята работа: изведнъж осъзнах, че е лесно да гледаш измислено изнасилване в някой филм или да прочетеш нещо такова в книга, и да си въобразяваш, че разбираш. Но това всъщност са просто представления и действат като спасителна мрежа срещу бруталността. Реших, че е проява на снизхождение да се дават измислени представления“. Възприела тази мантра, през февруари тя предизвика бурни полемики и истинска медийна лудост, когато се оказа (или беше стратегическо „изтичане на информация“?), че смазаните и обезобразени гениталии в нейната „Случайна“ изложба са отливки, взети от реални жертви на изнасилване и сексуално малтретиране.

Насаме Ребека никога не говореше за онова, което се беше случило с нея преди година. Кафъри беше там, беше я видял отблизо, в безсъзнание, изложена на показ, увесена от тавана: кървав, прощален експонат на един убиец. Беше присъствал търпеливо на показанията ѝ във връзка с разследването на убийството на съквартирантката ѝ Джони Марш в една малка болнична стая в Луишам. Беше дъждовен ден и докато траеше интервюто, от клена пред прозореца се стичаха капки.

— Виж, ако това ти е трудно...

— Не... не, не е трудно.

По това време вече беше почти влюбен в Ребека. Като гледаше приведената ѝ глава и нервно мърдащите в скута ѝ слаби ръце, докато се опитваше да изрази случилото се с думи, докато се опитваше да обясни причиненото ѝ унижение, сърцето му кървеше от болка и той ускори даването на свидетелските ѝ показания, нарушавайки всяка точка от правилника, за да скъси мъчението. Изговаряше онова, което знаеше, така че на нея да ѝ остане само да кима с глава в знак на съгласие. Тя дълго не можа да се отърси от преживяното — докато даваше свидетелските си показания в съда, изгуби дар слово и не беше в състояние да каже нищо повече, така че най-накрая се наложи съдебният лекар да ѝ позволи да напусне свидетелското място. Дори сега, ако Джак направеше опит да я придума да говори за това, тя „спускаше кепенците“. Или, нещо което го ядосваше, започваше да се смее и да се кълне, че случилото се не ѝ се беше отразило изобщо. Пред другите обаче го използваше почти като аксесоар, като част от своя гардероб.

Групи от възмутени жени предвкусят веселието от таблоидите и играта на котка и мишка с хитроумното избягване на пресата от страна на Морант. Бъдещите ѝ амбиции? „Да бъде забранена от Джулиани — това би било наистина забавно.“ А най-често повтаряният въпрос убиец? „Кога смятате да биете дузпата на изкуството и да се захванете с това, което наистина искате да правите — да бъдете модел?“ „Случайна 2“ се открива в „Зинк Галъри“,

Кларкънуел на 26 август и ще бъде отворена до 20 септември.

„Единственото, което я интересува истински, е светът да мисли, че е жилава.“ Кафъри затвори списанието, остана известно време, скри лице в дланите си, опитвайки да не мисли за нея. През прозореца среднощните лондонски светлини проблясваха като морски същества със светещи гръбнаци. Не можеше да не си зададе въпроса дали и Рори Пийч вижда същите светлини.

* * *

— Кафе?

Той подскочи лекичко на мястото си. Отвори очи.

— Мерилин?

Мерилин Криотос, мениджърът — „получателката“ — на обременяващата база данни с убийствата на HOLMES, стоеше на прага и го гледаше. Беше с яркорозово червило и морскосиня рокля, единият ѝ ревер беше закрепен със седефена брошка във формата на зайче.

— Тук ли *спа*? — Ако съдеше по тона ѝ, беше полувпечатлена, полуотвратена. — В офиса?

— Добре, добре. — Джак се изправи от бюрото и притисна кокалчетата на пръстите в очите си. Беше малко преди зазоряване и нощта беше порозовяла в подножието на кройдънските небостъргачи. Една муха плуваше с крачката нагоре в чашата със скоч. Кафъри погледна часовника си. — Подранила си.

— Беше казано „при първа светлина“. Половината екип е вече тук. Дани е на път към Брикстън.

— По дяволите!

Той се зае опипом с вратовръзката си.

— Искаш ли гребен?

— Не, не.

— Ама имаш нужда.

— Знам.

Влезе в работещия двайсет и четири часа без прекъсване пункт за подкрепяне на екипа отсреща, купи сандвич, гребен, четка за зъби, и забърза нататък по „облицования“ с картите на района коридор, като се отби да вземе резервната риза, която държеше в помещението с доказателствения материал. В мъжката тоалетна съблече ризата, наплиска с вода гърдите и подмишниците и се наведе, за да пъхне лице под чучура, намокри косата си, после отиде до сешоара, вдигна ръце, вмъкна глава отдолу, за да си изсуши косата. Знаеше, че се намира в безмълвното око на урагана. Знаеше, че щом страната се пробудеше, щом хората включеха телевизорите и новината се разпространеше, телефонът в стаята, където се приемаха обажданията, щеше да започне да звъни. Междувременно трябваше да се справи с бюрократичните изисквания, да се уредят срещи с кмета на района, на които да бъде преценено как ще се отрази ставащото върху местното население и да се мисли каква информация да даде за желаещите да отразят събитията в медиите.

— Видя ли онзи материал за Ребека?

Криотос стоеше на прага на помещението с чаша кафе и кутия с кекс в ръцете.

— „Тайм Аут“ ли имаш предвид?

Джак пое кафето и двамата заедно се върнаха в стаята на старшия следовател.

— Изглежда прекрасно там, нали?

— Да.

Той остави кафето върху бюрото и вдигна новия наръчник по убийствата — синьо-бялата папка с отделни листове, която се беше появила по первазите на прозорците на всички полицейски управления след допитването „Лорънс“. Започна да го прелиства, като си правеше наум списък на всички задачи, които трябваше да изпълни днес.

— Обадох се в болницата — додаде Мерилин. — Алек Пийч е изкарал нощта.

— Сериозно? — Кафъри вдигна глава. — Може ли да говори?

— Не. В гърлото му все още са напъхани онези тръбички, но състоянието му е стабилизирано.

— А Кармел?

— Влиянието на успокоителните е преминало и сега се е заела с изписването си от болницата.

— Боже! Това не го очаквах.

— Успокой се. Ще я придружава полицаи. Тя отива при някаква приятелка.

— Окей. Говори с колегата и му кажи да се обади, щом тя се настани.

— *Колежката* искаш да кажеш — поправи го Криотос.

— Добре, колежката. Кажи ѝ да се обади, когато Кармел се настани, и че аз тръгвам натам. И още нещо. Мерилин, можеш ли да изпратиш едно запитване от мен до Хендън?

— Дадено. — Тя остави кутията, взе химикалка от моливника върху бюрото му, настани се на стола на Сунес и записа ключовите думи за търсенето, които ѝ даде Джек. „Отвлечане“, „нахлуване“, „белезници“ и „дете“ във възрастовата граница от пет до десет години. Не се налагаше да си мери думите пред Криотос — тя беше вероятно най-уравновесеният член на екипа — каквото и да беше престъплението, се справяше с преминаващите през ръцете ѝ подробности със спокойствие, за което понякога ѝ завиждаше.

— Това ли е?

— Не. — Замисли се за момент, затвори наръчника за убийствата и го върна върху перваза. — Нека включим и „сексуални закононарушители“. Ще го направиш, нали? И добави обичайната проверка на регистъра с най-новите данни.

— Добре. — Мерилин върна химикалката на мястото ѝ, изправи се и взе тенекиената кутийка. Спря и се усмихна при вида на косата му, която беше все още поразрошена. Ако някой намекнеше, че има непрофесионална слабост към детектив инспектор Джек Кафъри, който на всичко отгоре беше две години по-млад от нея, щеше да почервенеет като домати и да извади от шапката си като по магия доказателството за здравия си брак и двете си енергични деца, Дийн и Джена, водещо до неоспоримия извод, че двамата с Джек Кафъри бяха колеги и приятели и *нищо повече*. Но единственият напълно убеден от аргументите ѝ беше самият Кафъри. — Бананов хляб. — Тя потупа по капака на кутията. — Направихме го заедно с Дийн. Знам, че звучи малко налудничаво, но може да го пъкнеш в тостера, после да го

намажеш с масълце и... о, боже, това е нещо, за което си заслужава да умреш.

— Мерилин, благодаря, но...

— Но ти сам ще си осигуриш закуската ли? Нещо не толкова слааадко?

Той се усмихна.

— Съжалявам.

— Но все пак *знаеш*, че другите се избиват заради моя бананов хляб, нали?

— Мерилин, и за миг не се съмнявам в това.

— Почакай само, Джак. — Тя вдигна кутията на дланта си като сервитьорка и се обърна към вратата, вирнала нос във въздуха. — Някой ден ще те пречупя.

(18 юли)

Къщата на мисис Нерсесиян блестеше като полиран камък с модерните си прозорци с оловни стъкла и грижливо боядисано колело от каруца на входната врата. Трябваша й няколко минути, докато свали всички вериги от входната врата. Кафъри си даде сметка, че явно си бе създал някаква неопределена представа за жената, която би могла да бъде приятелка на Кармел Пийч, но тя нямаше нищо общо с Бела Нерсесиян — ниска и червенокоса, с тъмна, червеникавокафява кожа, дълги обеци, черна блуза с воланчета и златни колиета. Щом видя служебната му карта, тя вкопчи около китката му дългите си лакирани нокти и го дръпна вътре.

— В спалнята е, бедничката, за да остане малко на спокойствие. Хайде. Елате с мен.

Заизкачваша стълбите, минаха покрай семейни фотографии в пищни рамки, картини на Дева Мария в седефени рамки, светец от чистота стъклен полилей. Бела Нерсесиян се качваше бавно, като се държеше за перилото и вървеше леко обърната на една страна в тясната си пола до коленете. На всеки няколко стъпала й идваше нова мисъл и тя спираше и се обръщаше към него.

— Ако бях на мястото на полицията, щях да претърся онези езера в парка. — Или: — Дойде ми една идея. Преди да си тръгнете, ще се помолим за Рори, мистър Кафъри. Ще го направим ли?

На горната площадка тя включи малка лампа върху кристална поставка, намести копринената жълта възглавничка върху едно малко столче, после застана пред вратата на спалнята, приглади си блузата и пое дълбоко въздух.

Почука на вратата.

— Дошли са да те видят, скъпа. — Отвори вратата и пхна нос в отвора. — Ето те, миличка. Един човек иска да те види. — Приблужи се отново към Кафъри и се надигна на пръсти, за да му прошепне в

ухото: — Кажете й, че се моля, драги, кажете й, че всички се молим за Рори.

В спалнята миришеше на парфюм и на дим. Всичко беше в розов сатен — леглото, радиаторът, тоалетката, и напомняше вътрешност на кутийка за бижута. Спалнята се намираше в задната част на къщата: ако пердетата бяха дръпнати, щеше да се вижда паркът, но може би дребната спретната полицайка, която седеше на един розов стол край прозореца с кръстосани в скута длани, смяташе, че за Кармел ще бъде по-добре да не вижда парка, затова ги беше прилепила плътно.

Щом видя новодошлия, тя се понадигна:

— Сър.

След това седна отново и кимна към леглото. А в него, с гръб към вратата, облечена в широка тениска с надпис „Световно първенство, 1998“ и бял клин, лежеше Кармел Пийч, жена с възпалена кожа, слаби крайници и напукани червени ръце. Пред нея имаше пакет цигари, запалка и кристален пепелник. Не виждаше лицето й, но забеляза, че и двете й китки бяха бинтовани: както всички знаеха, Кармел Пийч беше правила отчаяни опити да се измъкне от белезниците и да се добере до сина си.

Джак затвори вратата след себе си и остана известно време неподвижно на място. „Това не ти се случва за първи път, нали, Джак?“ Помнеше как бе стоял безпомощно край вратата, докато майка му лежеше на леглото и си изплакваше очите за Юан. „А ако изобщо се сети за теб, то е колкото да пожелае да се махнеш.“

— Вие сте от отдела за криминални разследвания, нали?

Тя не се обърна да го погледне.

— Да. Работя с АМІТ. Чувствате ли се вече малко по-добре?

Тя се взираше решително в пердетата.

— Вие... знаете ли...?

— Мисис Пийч...

Тя вдигна длани за миг, сякаш за да го накара да спре да говори, после притихна.

— Просто ми кажете направо.

— Съжалявам. — Джак огледа стаята, поклати глава към полицайката, радостен, че Кармел не може да види лицето му. — Съжалявам. Все още нищо ново.

Тя не отговори. Босите ѝ стъпала се изпънаха за миг, но това беше всичко. И тогава, тъкмо когато се готвеше да продължи, тя седна внезапно и енергично в леглото и заби с юмруци по корема си, като пъшкаше и се гърчеше, и събра постелката. Полицайката пристъпи към нея.

— Успокой се, Кармел, скъпа, успокой се. — Хвана меко дланите ѝ и започна да гали опакото им с палците си. — Успокой се. Успокой се. — Кармел Пийч бавно се отпускате. — Знаем, че си разстроена, но нали не искаш да се нараниш, скъпа?

После вдигна поглед към Кафъри, който стоеше до вратата, ужасен, неспособен да помръдне. Той трябваше да отиде при Кармел, той трябваше да хване по този начин ръцете ѝ, но единственото, което беше в състояние да прави, бе да си спомня — „престани да мислиш за това“ — как майка му си хапеше ръцете, докато полицията претърсваше къщата на Пендерецки от другата страна на жп линията, всъщност *дъвчеше* ръцете си, за да облекчи онова, което изпитваше вътре в себе си. Даде си сметка, че и сега беше точно толкова безпомощен в облекчаването на женската мъка, колкото беше и тогава.

Полицайката приседна на леглото и Кармел се укроти. Тя като че ли се беше концентрирала върху дишането си. Пое си четири пъти дълбоко въздух, избърса чело и поклати глава.

— Ами Алек? Какво става с Алек?

— Аз... той... още е в „Кингс“. Правят за него всичко, което могат.

— Но не могат да го спасят?

— Виж, Кармел, щях да изневеря на дълга си, ако не те посъветвам да очакваш най-лошото.

— О, просто *млъкни*, по дяволите, *млъкни*, не можеш ли да го направиш? — Скри лице в дланите си. — Извикайте лекаря — помоли тя. — Нека ми даде още нещо. Вижете ме, определено имам нужда от нещо по-силно от онова, което ми е изписал.

— Мисис Пийч, знам, че ви е трудно. Много е важно обаче да ни кажете всичко, което можете да си спомните. Веднага щом чуя това, което имате да ми кажете, ще извикам личния ви лекар...

— Не... *веднага!* *Дайте ми нещо, за да спрете това.*

— Кармел, лекарят вече ти го даде и ние правим всичко, което можем. — Кафъри направи крачка напред, търсейки на какво да седне,

и откри розов тръстиков стол, на който бе поставено мече. Подпря мечето на перваза на паркета покрай стената, седна, постави лакти върху коленете си и се приведе напред, за да погледне Кармел. — Петнайсетима от хората ми са там заедно с двајсет униформени полицаи и не знам колко доброволци. Взели сме случая присърце, влагаме в него всичко. След като изясним онова, което сте в състояние да си спомните, ще извикам някой полицай, който да поговори с вас — той вече е определен. Ще бъде на ваше разположение по всяко време, когато поискате.

— Но аз не... — Тялото ѝ се изви от тревога. — Не си спомням какво се е случило. — Отпусна лице в дланите си и заплака тихичко. — *О, боже, момченцето ми го няма, а аз дори не си спомням какво се е случило.*

Асоциацията на любителите плувци беше променила кодекса си на поведение вече от дълго време. В отговор на променящата се формулировка на малтретирането на деца, той вече препоръчваше учителите да сведат до минимум физическия контакт с малчуганите и да преподават уроците си от ръба на басейна. Не всички плувни басейни налагаха изпълнението на тези препоръки и често изборът дали да влезе във водата зависеше от учителя, но един от учителите в Брикстънския развлекателен център се придържаше строго към тях. Макар да беше сравнително нов в басейна, на всички им беше направило впечатление, че Крис Гъмър, Рибата, винаги стоеше на разстояние от децата, които учеше. Понякога дори изглеждаше, че не ги харесва.

— Ще кажеш, че го карат да се чувства нервен — говореха си спасителите, докато го наблюдаваха как стои в широките си червени плувки, пристегнати в кръста с шнур, и с червена плувна шапка, макар да не влизаше във водата. (Той настояваше да носи шапката със закопчана под брадичката каишка, може би защото косата му беше толкова рядка, че от разстояние изглеждаше плешив.) — Интересно защо се получава така.

Разменяха идеи за какво им напомня Гъмър — пингвин, риба, плуваща бомба. Повечето имена му подходяха, но Рибата беше вероятно най-доброто, заради гладкото му тяло с дребна, триъгълна

глава, яйцевидна закръгленост в средата, с едри крака над коленете, заострящи се към глезените и комично закрепени към тънките глезени огромни стъпала, които държеше вечно разтворени под прав ъгъл. Тънките косъмчета по гърдите и краката му се заглаждаха и ставаха почти незабележими, когато ги намокреше.

— Сигурно имаш ципа между пръстите на краката — обичаха да му казват хората.

Но той нямаше нищо подобно. Обстойните огледи, които си правеше, показваха, че вместо плоски и подобни на шпатула, пръстите на краката му бяха дълги и тънки. Роба или не, той не беше типичен учител по плуване. Първо, беше по-възрастен от другите учители.

— Вероятно някой извратен тип.

— Не, тогава никога нямаше да получи това място.

Бяха им го набили в главите: „този пост е освободен от секция 4 (2) на Закона за реабилитиране на закононарушителите“. Когато ставаше дума за персонала на работещите с деца центрове, закононарушенията нямаха давност. Никога. Нямаше значение преди колко време беше извършено престъплението.

— Освен ако няма досие — рече един от спасителите, — защото никога не са го хващали.

— Или защото си е сменил името.

— Не би могъл да си смени името, ако има досие, нали?

— Така ли? — Един от по-възрастните спасители изпука кокалчетата на ръцете си и се загледа в Гъмър, който стоеше на края на басейна и чакаше две момиченца да си оправят плувните шапки. — Защо?

Тук всички спасители се умълчаха и се обърнаха да погледнат към Гъмър. Днес изглеждаше особено измъчен. Беше редът на шест- и седемгодишните и двете момиченца очевидно се справяха трудно с поставянето на шапките.

Гъмър обаче, явно нямаше намерение да се наведе, за да им помогне.

— Днес всички сте едни такива бавни? Какво става?

Едно-две от децата зад него прошепнаха нещо.

Той се обърна.

— Какво? Какво ви става днес на всички? — Никой не отговори. Направи му впечатление, че в галерията за наблюдение имаше повече

родители от обикновено, а някои членове от групата липсваха. —
Нещо става — додаде той и се обърна отново към двете момиченца. —
Няма ли някой да ми каже какво?

— Рори — заяви внезапно по-високото от двете. То беше
сериозно момиченце от Тринидад, с разделена на ивици коса и с розов
цял бански костюм с надпис „Спайс Гърлс“. Ноктите на краката му
бяха лакирани в същия цвят. — Заради Рори.

— Рори ли? — Гъмър повдигна вежди. — Кой е той?

— Рори от „Донегол Кресънт“.

— И какво? Какво е станало с Рори?

Никое от момиченцата не отговори. По-дребното, тъмнокожо
дете със зелен бански костюм, постави пръст на устата си.

— Видяхме полицията.

— И полицията каза ли ви какво се е случило?

Момиченцата се спогледаха, после погледнаха отново към него.

— Не? Никой ли не ви е казал какво се е случило?

— Не. — По-голямото момиченце поклати глава. — Но ние все
пак *знаем* какво се е случило.

— *Знаете* какво се е случило? Е, наистина сте много умни, нали?
— Той постави длани върху коленете си и се приведе леко, като присви
очи. Знаеше много добре, че от галерията го наблюдават — всички
родители имаха напрегнато, бдително изражение, виждаше бляскащите
им очи, насочени към него, сякаш го подозираха в нещо. — Е? Е, хайде
де, кажете какво се е случило?

— Бил е тролът.

— А, да. — Питаше се кога ще се стигне до това. Изправи се, взе
няколко дъски за плуване, хвърли ги в басейна и спря за минута да ги
погледа как се появяват на повърхността на водата. Изтри длани в
тениската си и се обърна отново към момичетата. — Тролът.

По-дребното момиченце се взираше в краката си.

— Виждали ли сте някога трол?

— Не — отвърна по-високото дете.

— Тогава откъде знаете всичко това? Някое от вашите
приятелчета виждало ли е трола?

Момиченцето сви рамене. Обърна пръстите на краката си
навътре и подръпна надолу банския си, сякаш имаше нужда да отиде в
тоалетната.

— Чухте ли ме? Попитах дали някое от приятелчетата ви някога е виждало трол?

Детето кимна, без да срещне погледа му.

— И кой по-точно?

— Някой — отвърна то и уж случайно погледна към басейна, от което на Гъмър му стана ясно, че лъже. — Той живее в дърветата в парка.

— И?

— И се изкачил по водосточната тръба на къщата. Водосточната тръба на къщата на Рори.

— Ясно.

— Качил се по водосточната тръба и ги изколил. Изял ги, както си били в леглата.

При тези думи момиченцето със зеления бански се разплака. Сълзите се затъркаляха изпод клепачите му и закапаха върху кокалчетата на ръцете.

— Добре, добре. — Рибата изправи гръбнак, изнервен от сълзите. — Мисля, че правим малко прибързани заключения. Никой не знае какво се е случило. — Тъй като не искаше да се вижда какво става, той застана така, че да закрие детето от хората в галерията. — Все още никой не знае дали е бил тролът, нали така? А? Кажи де? Така ли е?

Най-сетне успя да накара детето да кимне в знак на съгласие, но не и да спре да плаче, с все така пъхнат в устата пръст.

— Така. — Той се обърна и запляска с ръце към другите. — Хайде, няма причина за вълнение. Влизайте в басейна. Използвайте плувна дъска, ако имате нужда.

По-късно, докато се прибираше към къщи с плувния екип в износената си червена спортна чанта, той мина покрай четири от вратите, водещи към парка, и установи, че са затворени и пред всичките има полицейско съобщение. Продължи нататък, необичайно развълнуван, и веднага щом се прибра, изгълта хапчетата си с голяма чаша кафе без захар. После се приближи до прозореца с треперещи ръце.

От доста прозорци в Брикстън се разкриваше гледка директно към парка. Някои бяха в близнаците небостъргачи в северната му част, други — в недостроени къщи на Клок Тауър Гроув Истейт, а трети, в

това число и жилището на Гъмър, се намираха в общинските апартаменти над редицата от магазини на „Ефра Роуд“. Той отвори прозореца и подаде колебливо глава. „Донегол Кресънт“ отстоеше на почти една миля оттук и той не можеше да види полицейската лента или събраните журналисти и зяпачи откъм граничещия с „Тълс Хил“ край на парка, но спокойствието в тази част на квартала му направи впечатление. В подобни на този летни дни паркът обикновено беше изпъстрен с ярки рокли и деца, но днес обширната гора беше смълчана и откъм „Ефра Роуд“ се носеше само жужене на насекоми и звуци от автомобилно радио. Над върховете на дърветата зърна простиращите се до върха на хълма празни поляни. Затвори прозореца и дръпна завесата.

* * *

Мина доста време, преди Кармел да спре да плаче. Кафъри и полицайката се спогледаха смутено, после се бяха загледали в различни части на тапетите, докато успокоителното започна да действа и Кармел спря да хлипа. Тя протегна назад ръка и опипа леглото, търсейки цигарите си. Бавно, неуверено запали една от тях, придърпа пепелника по-близо и заговори:

— Въпреки че вече им казах всичко това? В линейката?

— Бих искал да го чуя отново, в случай че сме пропуснали нещо.

Не чу обаче почти нищо друго освен преразказ на показанията, които тя беше дала пред офицера от ОКР. Нямаше почти никакви нови насочващи моменти, за които да се хване. Кармел си спомняше, че се беше почувствала недобре след вечерята и че бе изпратила Рори долу да играе на плейстейшъна с Алек, преди да си легне. Беше се притеснила, защото на другия ден смятаха да ходят до Маргейт и не искаше да се разболява. Следващото, което помнеше, бе събуждането си в стенния шкаф на стълбищната площадка. Не беше чула никакви шумове, нищо подозрително в квартала и, като се изключи внезапното ѝ неразположение, през последните часове преди нападението не се беше случило нищо необичайно.

— На другия ден трябваше да заминаваме на почивка. Затова никой не е идвал да ни търси. Смятали са, че сме тръгнали.

— Каза̀ли сте на офицера от ОКР, че сте чу̀ли нещо, напомня̀що живо̀тно?

— Да. Диша̀не. Душѐне. Извъ̀н шка̀фа.

— Кога бѐше това?

— През пър̀вия ден, пред̀полага̀м.

— Колко чѐсто се случва̀ше това?

— Само ѐдин пъ̀т.

— Добре то̀гава, мислите ли, че в кь̀щата е има̀ло живо̀тно? Мислите ли, че напа̀дателя̀т е бил с куче?

Кармел поклати гла̀ва.

— Не съ̀м чу̀ла нищо, нито лай, нито нещо дру̀го, и не бѐше куче. Не и освен ако сто̀еше на, нали се сѐщате... — Тя се потупа отза̀д по прасцѝте. — На заднѝте си кра̀ка.

— А как̀во мислите, че бѐше?

— Не зна̀м. Никога не съ̀м чувала нещо подобѝно.

— Чухте ли Рори или Алек през ця̀лото това врѐме?

— Рори. — Тя стисна очи и кимна. — Плачеше. Бѐше в кухня̀та.

— Кога бѐше това?

— Точно преди да се появѝте вие. — Думите предизвика̀ха конвулсивно потреперване, ся̀каш това усилѝе ѝ причиня̀ваше болка. Кармел сма̀чка цигарата си, запали нова и се зака̀шля. Избъ̀рса очи, после — уста, прибра косѝте от очите си и обя̀ви: — Има нещо, което не им каза̀х сно̀щи.

Джак вдигна очи от за̀писките си.

— Моля? — Полицай̀ката го изгледа изнена̀дано, вдигнала веждѝ. — Как̀во каза̀хте?

— Още нещо.

— И как̀во е то?

— Мисля, че той правеше снимки.

— Снимки ли?

— Видях пробля̀сването на светка̀вицата през пролу̀ката под вратата на шка̀фа. Дори чу̀вах характернѝя ѝ звук. Сигурна съ̀м, че бѐше това — снимки.

— Как̀во смя̀таме, че е снимал?

— Не зна̀м. Не искам да зна̀м. — Тя затрепери отно̀во, тъ̀рчайки конвулсивно ръ̀це. — Бѐше толкова ужасно. А аз бях сла̀ба, толкова дя̀волски сла̀ба, че се́дях там като противна упла̀шена мишка цели три

дни. Не предполагах, че той ще отведе Рори. Ако знаех какво щеше да направи...

— Изобщо не сте се проявили като страхливка, Кармел. Вижте само какво сте направили с ръцете си, опитвайки се да се измъкнете. Опитвали сте се толкова сериозно, колкото би могло да се очаква... — Кафъри спря внезапно. „Недей... така само ще влошиш положението.“ Бързо вдигна дипломатическото си куфарче от пода. — Вижте, знам колко е трудно това, но за нас е необходимо да подпишете нещо. Това не са показания, само два формуляра за освобождаване. Открихме снимка на Рори, училищна снимка, и бихме искали вашето разрешение да я размножим... за да я показваме на хората. Взех също дрехи и учебници на Рори.

— Дрехи ли? И учебници?

— За кучетата. И...

— И?

„И за да изстържем някакъв материал от тях. За да разполагаме с неговото ДНК, което ще ни даде надежда да го идентифицираме. Защото, макар че няма да го кажа, аз мисля, мисис Пийч, че синът ви вероятно вече е мъртъв.“

Това беше един от най-горещите юлски месеци в Лондон и Кафъри знаеше какво може да стане в тази жегата с едно тяло за четирийсет и осем часа. Знаеше, че ако не откриеха Рори до утре сутринта, по никакъв начин нямаше да пусне някой от роднините му, за да го разпознае.

— И? — повтори тя.

— И нищо. Само за кучетата. Можете да ги разпишете сега, ако нямате нищо против.

Тя кимна и той ѝ подаде формулярите и една химикалка.

— Мисис Пийч?

— Какво?

Кармел подписа документите и му ги върна отпуснато през рамото си, без да се обърне.

— Трудно ми е да установя възрастта на Рори. Някои от съседите казват, че е на девет години. — Джак прибра документите в куфарчето. — Вярно ли е?

— Не. Не е вярно.

— Така ли?

— Не е. — Тя се завъртя, за да го погледне. За първи път видя добре лицето ѝ. Очите ѝ изглеждаха мъртви, също като очите на собствената му майка след случилото се с Юан. — Ще направи девет чак през август. Той е на осем. Само на осем.

Щом слезе долу, Кафъри спря, за да благодари на мисис Нерсесиян.

— За мен е удоволствие, драги. Бедничката, не *искайте* дори да си представя какво изпитва.

Миниатюрната дневна беше безупречно чиста и се задушаваше от вещи — сребърна купа за пунш върху полираната маса, колекция от стъклени животни „Щойбен“ по стъклените полици. Върху покрития с найлон диван едно тъмнооко момиче на около десет години, по шорти и тениска на червени линии, гледаше безмълвно Кафъри. Мисис Нерсесиян щракна с пръсти.

— Анахид, хайде. Занеси малкия си двор горе. Може да гледаш видеозаписите си, но не усилвай звука на видеото. Майката на Рори спи.

Детето бавно се отлепи от найлона и изчезна от стаята.

Мисис Нерсесиян се обърна към Джак и постави ръка върху ръката му.

— Нерсесиян. Това е арменско име. Човек не среща арменци всеки ден, затова, преди да влезе в арменски дом трябва да бъде готов да яде. — Изчезна в кухнята и се засуети, като отваряше хладилника и сваляше хубавия си порцелан от полиците. — Ще ти дам локум с шамфъстък — провикна се през вратата тя. — И ментов чай, а после ще кажем една молитва за Рори.

— Не... аз... просто дойдох да ви благодаря, мисис Нерси...

— Нерсесиян.

— Нерсесиян. Ще пропусна чая, ако е възможно, мисис Нерсесиян. Случаят е такъв, че опитваме да се надбягваме с времето.

Тя се появи на вратата с кърпа в ръцете.

— Хайде, драги, трябва да ядеш. Виж се — никаква мазнинка няма по теб. Всички имаме нужда да ядем в такива моменти — да си поддържаме духа.

— Обещавам да дойда друг път, за да пием заедно чай... след като открием Рори.

— Рори. — Тя притисна с ръка сърцето си. — Само споменаването на името му... Бедничкият. Но Господ го пази. Усещам го със сърцето си. Господ го наблюдава и... *Анахид!* — извика внезапно тя, вперила очи във вратата зад него. — *Анахид! Казах...*

Кафъри се обърна.

— Тролът го направи. — Момиченцето бе застанало на прага на стаята и говореше директно на него, като го гледаше сериозно с големите си кафяви очи. — *Тролът* се е покатерил по дърветата и го е направил.

Мисис Нерсесиян заиздава някакви цъкащи звуци и отпъди Анахид, размахвайки домакинската кърпа към нея.

— Върви, върви. — Обърна се към Джак, притворила гримираните си очи, като оправяше леко косите си с ръце. — Съжалявам, мистър Кафъри, наистина съжалявам за това. Днешните дечурлига имат странни фантазии.

В Брикстън има водовъртежи и вихри както никъде другаде в Лондон. Горещата неспокойна карибска кръв бе намерила подслон под строгите тавани на прохладните къщи от деветнайсети век, а от деветдесетте години на XX век към града се насочваше една нова порода: свързаните с изкуството тълпи. Предимно белокожи. Предимно водени от модните тенденции. Преселваха се тук заради местния „колорит“, а после бавно и коварно го изтикваха от улиците. „Облагородяването“ течеше на пълни обороти. На перона на гарата статуя на момче от кораба „Уиндърш“ с цветна кърпа около врата, с малка чанта в краката, стоеше с кръстосани ръце, с един крак опрян назад в стената, пренебрегвано от модерните съвременни жители на Брикстън, които бързаха и се бутаха, за да се качат във влака, понесли дипломатическите си куфарчета „Гучи“.

През този ваканционен летен ден улиците вдигаха пара. Общинските чистачи вече бяха минали и изчистили боклуците, направени предишната нощ от местните „палавници“, и сега слънцето сушеше водата от тротоара. Над парка кръжеше друг хеликоптер и светлината блестеше по корпуса му. Телевизионен новинарски екип,

привлечен от идващите от Южен Лондон слухове, бе пристигнал да види дали няма да открие нещо, в което да впие зъби. Сега екипът гледаше надолу от висините и наблюдаваше странните, сякаш механични движения на работещите полицаи. Полицейският издирвателен консултантски екип се движеше в определен ред из парка, а други тъмни фигурки — тези на детективите, се бяха пръснали по околните улици.

„Добро утро, госпожо, съжалявам за притеснението. Аз съм от отдела за криминални разследвания...“

„Във връзка с това, което давах по телевизията тази сутрин ли? Малкото момченце?“

Влизаха и излизаха от къщите: прекосяваха забързано алеята, водеща към главния път, също като излизащи по време на пиковия час бизнесмени, после се връщаха обратно по същата алея, за да тръгнат по следващата.

„Снощи е станала злополука. Помните ли къде бяхте по това време?“

„Никога не съм харесвал този парк. Виждате ли онези дървета? От тях се носят всякакви неща. Малко ме притесняват, ако разбирате какво искам да кажа.“

Издирвателният екип, с червени сака и черно-жълти палки, се състоеше от професионалисти, но всички виждаха нещо странно в гъсталака около езерцата. Въпреки разгара на лятото тук цареше баварска тъмнина, прекалено плътна за Лондон. Опитваха да не отдават голямо значение на това — шегуваха се с него, къляха се, че всеки момент някой алозавър или нещо от този род ще се появи от растителността, изпускайки пара от ноздрите и устата си, но определено никой не се чувстваше комфортно през този ден. Плуvcите в езерцата направиха повече проверки на безопасността от обикновено.

Кафъри излезе от дома на семейство Нерсесиян, сви цигара и известно време вървя покрай парка, като наблюдаваше. Дървета: не ги обичаше, не ги обичаше вече от почти една година. Не вида на дърветата или звука на преминаващия през клоните им вятър, а миризмата. На гниещи листа и влажна дървесна кора. Тази миризма беше в състояние да го катапултира единайсет месеца назад във времето, към нападението над Ребека, към времето, за което тя не

говореше, към стената, която се бе издигнала помежду им, и тогава натискът в гърдите му ставаше непоносим и го обземаше чувството, че ако погледне надолу, ще види подаващото се измежду ребрата му сърце.

Обърна гръб към дърветата и се загледа към Аркейг и Хърн Хил Тауърс. От това разстояние имаха горд вид, като подаващи се над дърветата край Рейн замъци, но отблизо ставаше ясно, че се намират върху плешивееща земя, оскъдно покрита с трева и обилно — с кучешки изпражнения. Украсяваха я използвани презервативи и спринцовки, на слънце се препичаха всевъзможни изхвърлени, оплутти от мухите предмети. Там беше изпратена група детективи от АМІТ и сега, докато палеше цигарата си, Джак видя двама от тях, които се движеха покрай балконите. Смяташе да тръгне на изток, за да се присъедини към екипа, който обикаляше къщите по „Ефра Роуд“, когато нещо го накара да спре. Косъмчетата на тила му настръхнаха. За кратко го обзе смуцаващото чувство, че нещо стои зад него. Обърна се със силно разтуптяно сърце. Но не видя нищо освен полицаите, които се движеха безшумно из парка, крещащите насекоми, уличното движение по „Дълич Роуд“ и няколко пухкави бели облачета ниско на хоризонта. „Божичко, Джак... — Дръпна няколко пъти от цигарата си и я пусна през решетката на един канал. — А мислиш, че другите са напрегнати...“

Роланд Клеър беше посетен в апартамента си в Аркейг Тауър от някой си детектив Логан от АМІТ. Клеър не обичаше полицията, нямаше ѝ доверие, а този полицай му се стори особено пренебрежителен. Всъщност сякаш се интересуваше повече от гледката към Брокуел парк, отколкото от задаването на въпроси. Стоеше край прозореца, току до поставения в празната тенекиена кутия от бисквити „Пентакс“, и гледаше надолу към вълнистите върхове на дърветата.

— Хубава гледка.

— О, да, много хубава.

— Е? — Детектив Логан се подпря на перваза на прозореца — *съвсем близо до фотоапарата* — и се обърна, като набърчи нос и

огледа подозрително апартамента, купчините от предмети по масите, подредените една върху друга и обозначени с етикети кутии.

Клеър не избягна погледа му: очакваше тази реакция, знаеше много добре, че системата му изглежда безредна на човек, който не разбира *защо* трябва да събира всички тези неща и да ги съхранява. Но беше чисто, никой не можеше да го отрече, и то извиняваше факта, че понякога дори *той* самият губеше нишката на всичко това и на неговото значение, къде и защо беше започнало.

— Така. — Логан седна на дивана, кръстоса крака и дръпна куртката си върху корема. — Относно снощния инцидент.

— Да-а?

Клеър също седна. Беше решил, че има начин да отговаря, без да лъже, и същевременно — без да издаде нищо за фотоапарата. Хвана ръце и ги отпусна в скута си, опита се да спре непрестанното движение на очите си и призна, че действително е бил в парка късно предишната нощ, но не видял нищо необичайно. Полицаят го попита отново:

— Сигурен ли сте? Помислете внимателно.

И Роланд направи точно така. Отметна назад глава и затвори очи. Реши, че около фотоапарата няма нищо необичайно. Технически това не беше нещо *необичайно*. Нито пък в ръкавиците имаше нещо необичайно — всеки, който си държеше отворени очите, можеше да види какви ли не джунджурии из парка. А фотоапаратът струваше пари.

— Не. — Отвори очи и поклати решително глава. — Не, нищо необичайно.

И Логан като че ли прие това.

После Клеър стоя до прозореца, като го гледаше как напуска сградата, не по-голям от микроб от неговата височина. Когато се увери, че детективът си е отишъл, дръпна завесите в дневната, за да блокира достъпа на слънцето и гледката към парка, взе фотоапарата и се зае сериозно с опитите да извади лентата. Тъй като не успя, и както беше разстроен от посещението и ядосан от студеното неодобрение на полицаия, седна задъхан върху дивана и се взря съсредоточено в ръцете си.

Междувременно долу, на „Дълич Роуд“, Логан се среща с другите полицаи, но нямаше какво да докладва. Вдигна длани, сякаш

искаше да каже, че идва „с празни ръце“. Дори не подозираше колко близо бе стоял, само на косъм разстояние, до единственото доказателство, което можеше да сложи край на случая за броени часове.

Впечатлението на някой човек на изкуството от гледката край Клок Тауър Гроув Истейт, проект за развитие и благоустройство на Хъмингбърд Хауиз покрай източния фланг на Брокуел парк, разкриваше цъфнали дървета, синьо небе. По тротоарите, оградени от храсти и улични лампи със стъклени глобуси на върха вървяха професионалисти с дипломатически куфарчета. Небето беше синьо, а по улиците не се виждаха кафяви следи от машинария, нямаше прозорци, по които да са залепени големи хиксове. Момичетата в търговската част щяха да се възпротивят:

— О, строителните работи все още не са приключили; това ще стане през есента, така че все още остават три месеца...

И щяха да насочат събиращите информация към един страничен вход, до който се стигаше по павирана с тухли уличка и по „Клок Тауър Уок“, покрай редица от четириетажни градски къщи в задната част на строителния обект, гледаща към Брокуел парк: със собствени задни градини, със собствени гаражи, завършени три месеца предсрочно. Улица за представителите на средната класа, които не можеха да стигнат до „Дълич Вилидж“... дори да се напънеха максимално.

Едно семейство вече се беше нанесло, точно навреме за лятната ваканция. Парапетите и дървенията на номер пет бяха боядисани с лъскава черна боя и две малки лаврови дървета, подрязани във формата на конус, се извисяваха от двете страни на малкото стълбище. На строежа един от работниците често сядаше върху купчина метални греди по време на обедната си почивка и наблюдаваше блондинката, която караше сина си напред-назад в лимоненожълтото си „Деу“. Работникът се грижеше за тялото си — в момента беше на богата на протеини диета — и когато се нуждаеше от вдъхновение, гледаше блондинката. Тя беше много хубава, но според него килограмите разваляха красотата ѝ. Като са замислеше, на цялото ѝ семейство щеше да му се отрази добре, ако свалеше някой и друг килограм. Нямаха

здрав вид. Лъскавата коса, загорялата на слънце кожа, качествените дрехи — нито едно от тези неща не можеше да компенсират няколкото излишни килограма, мислеше си той, докато дъвчеше сандвичите си от пълнозърнест хляб и риба тон.

Беше посветил значителна част от този юлски следобед да наблюдава влизащите и излизащите от парка полицаи и дори беше дал показания пред цивилния офицер, който се беше появил на строежа. Беше си прибрал нещата с намерение да си ходи, когато забеляза трийсетинагодишен тъмнокос мъж на прага на номер пет. Нищо чудно да беше поредният полицай, но изглеждаше по-скоро като типичен лондончанин с добре подстриганата си коса и добре скроен костюм. Вратата отвори блондинката.

— Здравейте.

Имаше порядъчно дребно лице, нежна светла кожа под меднорусата коса. Носеше бели панталони и раирана тениска. До нея бе застанал стар черен лабрадор. Кафъри разбра веднага, че се е отдалечил от дирята и е навлязъл в територии на по-висша класа.

— Добър ден. — Показа служебната си карта. — Аз съм детектив инспектор Джак Кафъри.

— Като бирата ли?

— Като бирата.

— Заради момченцето ли? — Тя имаше много големи, почти сребристи очи. Кафъри предположи, че ако застане съвсем близо, ще види съвършено отражението си в тях. — Малкия Рори?

— Да.

— В такъв случай, по-добре влезте. — Наведе се, за да хване каишката на старото куче и да го обърне обратно, за да се прибере в къщата, като подкани с другата си ръка полицая. — Минавайте... ритнете вратата, за да се затвори. Със сина ми правим шоколадови трюфели. Минахме критичната точка, но ще трябва да ме оставите да поизчистя. — Спря в коридора, за да отвори една от тоалетните и да включи вградения в отвора за отдушника в стената вентилатор. — Съжалявам, тук малко мирише. Усещате ли?

— Не.

— Съпругът ми казва, че си въобразявам.

— Жените имат по-развито обоняние.

— А, да... за да усещат по-лесно кога бебето е изцапало пелената.

— Съпругът ви тук ли е?

— Още не се е прибрал от работа. Минете оттук.

Поведе го към задната част на къщата, огромно пространство, разделено на две части от шкафчета на височината на кръста. Вдясно се виждаше просторна, модерна кухня, заляна от светлина: скандинавски линии, оберлихти и небоядисано дърво, приглушено осветление и редици от тежки стъклени буркани. Вляво се виждаше огромна дневна с под от морска трева и със струяща през огромните чисти прозорци слънчева светлина. Целият този комплекс беше замислен така, че човек да може едновременно да готви, да води разговор и да гледа телевизия. Съвременен начин на живот.

— О, здравей — каза Кафъри.

— Здравей.

В кухнята момче на осем или девет години, с леко отпуснати надолу крайчета на очите и малко заострен нос — като на елф — и къса коса, която стърчеше над загорялото от слънцето чело така, сякаш току-що се бе прибрало от мач по плажен волейбол, застана мирно, с ръце край тялото, като се преструваше, че не прави нищо достойно за наказание, докато майка му беше с гръб към него. Беше с джапанки, тениска и сини плувни шорти, а устата му бе изцапана с шоколад.

— О, да, извинете го — той е хрътката. — Приглади назад косата от челото на сина си. — Моето малко момче — Джош.

Джак протегна ръка.

— Здравей.

— Всичко е наред — обяви сериозно Джош, като се ръкува с него. — Аз просто съм луд, а не лош.

Кафъри кимна.

— Понякога лудите са по-лоши.

— А аз съм Бенедикт Чърч. — Тя се усмихна мило и се ръкува с полица. — Наричайте ме Бен. — Наведе се към сина си и постави ръце върху раменете му.

Не беше типичната домакиня от средната класа. Беше изключително красива, по-скоро с къси крака и закръглен задник. Кафъри предполагаше, че на един мъж щеше да му бъде нужно доста

време, докато му омръзне подобен задник. Осъзна, че я зяпа захласнато как прибира косата от лицето си и прошепва на сина си:

— Попова лъжичке, върви да си измиеш лицето, а? После всички ще можем да хапнем заедно шоколад.

Момчето отиде в банята и щом чу шума на течащата вода, тя отпусна брадичка и се приведе по-близо към Кафъри. От усмивката ѝ не беше останала и следа.

— Ужасно е, нали? — прошепна тя. — По телевизията не казват нищо определено. Искам да кажа — трябва ли да се притесняваме?

— Няма да навреди да бъдете нащрек.

— Чух хеликоптера снощи — вирна брадичката си по посока на парка. Дърветата започваха само няколко метра след оградата на задния двор и веднага ставаха толкова гъсти, сякаш се намираха в сърцето на гора. — Винаги щом чуя, че търсят някого, се сещам за обсадата на улица „Болкомб“. Решавам, че полицията ще ги подгони от главния ми вход и тогава всички ще ни направят заложници и ще ни държат затворени дни наред. Ето че пак започвам — усмихна се тя. — Параноята може да се окаже нещо красиво за тези, които се отегчават лесно. Кафе?

— Ако обичате.

— И ще ви донеса, тъъ... — Посочи към подноса с шоколадови бонбони. — Трюфел, ако можете да го понесете. — Наля кафе от кафеничето в две големи кафени чаши, сложи чаена лъжичка в керамична захарница и я постави върху един поднос. — Минавайте и сядайте. Чувствайте се у дома си.

Джак мина в дневната. Стените тук имаха свеж пъпешов цвят. Покритите със светли ленени кувертюри дивани, блестящият широкоекранен телевизор, с все още висеща в единия край полистиренова опаковка както и други неща показваха, че това семейство е заможно. Кафъри седна на един от диваните, гледащ към прозореца. Кучето, което се бе свило на една осветена от слънцето ивица на пода, премигна сънено насреща му. Навсякъде се търкаляха все още неразопаковани кутии.

— Току-що ли сте се преместили?

— Преди четири дни. — Жената извади кутия прясно мляко от хладилника и напълни малка стъклена каничка. — Съвсем нови сме

тук. Истинска лудост е това, като си помисля. В неделя заминаваме за Корнуол за десет дни.

— Чудесно.

— Направо *прекрасно*, ако си живял сред кутии седмици наред. Този апартамент беше завършен по-рано, затова се спряхме на него. А нямаше как да анулираме вече уговорената почивка. — Джош се появи от банята и се завтече към подноса с шоколадовите трюфели. — Не можехме да се откажем от Хелстън, нали, попова лъжичке? Тюлените?

— Не. — Детето се качи на една табуретка и придърпа шоколадовите бонбони. — Морски тюлени.

Кучето закуцука към Джак, вдигна жален поглед към него и легна, като се завъртя по гръб.

— Здравей.

Той започна да го гали, когато нещо непосредствено над полезрението му, нещо в гората, внезапно се раздвижи. Загледа се през прозореца. За момент му се стори, че зърна прибягваща сянка, но, каквото и да беше видял — животно, светлинна измама или някой от изследващите района полицаи — вече го нямаше. В този момент се появи и Бенедикт с кафето и се наложи да укроти въображението си.

— Благодаря. — Кафъри пие чашата и седна, като пак погледна към прозореца. Дърветата стояха смълчани. Не виждаше нищо. Абсолютно нищо. — Тук сте близо до парка — отбеляза той. — Съвсем близо.

— Знам.

— Откъде идвате?

— От Брикстън.

— От Брикстън ли? Мислех, че това е Брикстън.

— Имам предвид центъра — „Колдхарбър Лейн“. Не знам от кое ни се искаше да избягаме най-много — от наркотиците или от манията на тема мода. Но не познавам добре „Донегол Кресънт“ и тази част на парка. — Спря и погледна към кухнята, където Джош отделяше шоколадовите трюфели от подноса с помощта на един нож. — Попова лъжичке, донеси онази чинийка и тогава можеш да влизаш в езерото за лодки.

— Не е езеро за лодки, а...

— Знам, знам. Това е тайно място в Тихия океан. — Тя хвърли развеселен поглед към своя посетител. — Окей — обърна се отново

към сина си. — Донеси чинийката и можеш да отиваш на остров Трейси.

— Добре.

Доволно, момчето се спусна от табуретката и се приближи пъргаво с чинийка с четири току-що отлепени от подноса шоколадови трюфела, толкова лъскави, сякаш бяха все още мокри.

— Ето това е. — Бенедикт се настани отново с кафето си. — Подай ги. И после можеш да излизаш.

— Благодаря.

Кафъри взе един трюфел.

— Няма защо. — Джош все още имаше кафяво петно на брадичката и шоколадов отпечатък от пръст на бедрото. Приведе се леко напред със сериозно изражение, присвил тревожно като възрастен вежди. — Знаете, че е тролът, нали?

Джак застина на мястото си, а ръката му с трюфела увисна пред устата.

— Моля?

— Хайде, хлапе. — Бенедикт дръпна сина си за тениската. — Дай ми да си взема един трюфел.

Детето отпусна глава.

— Тролът е — повтори то.

— Разбира се, скъпи.

Тя взе един трюфел и го пхна в устата си, като погледна към полицаия и после повдигна развеселено очи към тавана.

Но Джош бе внезапно обзет от решимост.

— Тролът се е покатерил на прозореца и е откраднал онова дете от леглото му. — Постави чинийката на пода и се изправи, изкриви се като джудже, набърчи лице, разпери пръстите си отпред като хищни нокти. После се направи, че се катери. — Нагоре по водосточната тръба, вероятно. — Отпусна ръце и погледна сериозно майка си. — Той яде деца, мамо, честно.

— Джош, моля те. — Бенедикт срещна погледа на Кафъри, като се изчерви от неудобство. Наведе се напред и шляпна леко сина си по краката. — Хайде, достатъчно по този въпрос, достатъчно. Не искаме мистър Кафъри да помисли, че си като бебе, нали? Върви да оставиш чинията в мивката.

Тролът.

Колкото повече Кафъри се опитваше да разпитва Джош за него, толкова по-нелепи и изопачени ставаха идеите, докато се върнаха към един централен факт: тролът живееше в гората и имаше навика да яде деца. Бенедикт Чърч беше явно смутена от факта, че синът ѝ приемаше за действителна историята, разказвана от местни деца.

— Те просто обичат да се плашат едни други — поясни тя. — Толкова са впечатлителни на тази възраст.

„На каква възраст? — поиска му се да попита. — На трийсет и пет, като мен ли?“ Защото образът на някакъв трол вече започваше да се отпечатва някъде в подсъзнанието му... разпространявайки се като петно. В края на деня, когато си тръгна от Клок Тауър Гроув, бе обзет от все по-непреодолимото желание да се махне от този парк, да отиде по-далеч от него, тъй като слънцето започваше да се спуска към хоризонта, по който бяха очертани като точки силуетите на вече уморения и изгубил и последните си илюзии екип за претърсване на терена. Обземаше го определено чувство. Не знаеше откъде идва и как да го изрази с думи. Но това щеше да дойде, убеден беше, че щеше да дойде.

— Трол? — попита той по-късно Сунес, в стаята на старшия следовател. — Това означава ли нещо за теб? Трол?

— А? — Сунес прокара длан по щръкналата си коса, подстригана втори номер, и се намръщи. Тъкмо се беше върнала от интервютата за пресата, на якичката на блузата си имаше черта от грим. Седнала пред бюрото, се взираше в екрана на новия си мобилен телефон и натискаше бутоните му с палец, опитвайки да разбере какво ѝ говори. — А? — погледна го тя. — Какво каза?

— Където и да отида в Брикстън, децата все говорят за някакъв трол.

— Единственият трол, който знам, е от жаргона в Сан Франциско — стара кралица, която харесвала великолепно младо месо. Скачала от дърветата. Мръсен, грозен, стар гей, който само искал да прави секс с млади сладурчета.

— Значи означава само това?

— В моя свят — да.

Джак седеше, подпрял брадичка върху дланта си, и се взираше в отражението си в стъклото на прозореца, кацнало над дългите редици от лондонски светлини.

— Получи ли съобщението за снимките? — попита след малко той. — Кармел мислеше, че той е правел снимки, докато е бил там.

— Да. — Сунес вдигна поглед. — Няколко от момчетата вече работят по въпроса.

— Ако има снимки някъде там... по дяволите.

Кафъри поклати глава.

— Знам. Не би ли искал да ги видиш?

— Ти как смяташ?

Беше почти полунощ — бяха принудели да приберат хората. Не бяха открили нищо. В парка нямаше и следа от Рори, затова Сунес беше разширила параметъра на претърсвания район така, че да включва и минаващите директно покрай него улици. Бяха претърсени навеси с инструменти, гаражи, празни имоти. Но от момчето все така нямаше никаква следа. Всички обитатели бяха разпитани грижливо, но никой не беше видял нищо. Както изглежда, Рори Пийч просто беше изчезнал от един от най-гъсто населените райони на страната и никой не беше забелязал нищо. Никой на „Донегол Кресънт“ не беше чул чупенето на стъклото в петък вечерта, нито напускането на къщата от неканения посетител. Медиите цял ден преследваха АМІТ за новини, но такива нямаше. Не бяха научили почти нищо повече от онова, което знаеха по същото време предишната нощ. В умореното съзнание на Кафъри се въртеше като свредел изречението, което един полицаи беше казал преди двайсет и осем години на майка му: „Ще трябва да приемеш, че може и никога да не разбереш“. Никой от работещите по случая не приемаше леко ставащото — едно осемгодишно дете беше отделено от семейството си втора нощ подред; вече му се беше наложило да спасява двама от по-младите си колеги от заплашващата ги депресия.

— И, колкото и да е странно — Сунес изключи мобилния телефон и го пхна в джоба си, — мисля че знам точно какво те тревожи.

Джак, който беше бутнал назад стола си и смяташе да дръпне ципа на раничката на „Найк“, където държаха скоча — се изправи.

Постави длани върху бюрото и замря, все едно че не беше чул. После погледна косо към нея.

— Какво?

— Имам предвид, че... — Даниела Сунес се облегна назад на стола и откопча горното копче на панталоните си, като даде възможност за първи път този ден на корема си да се почувства комфортно. — Имам предвид следното: *всичко започва да ми напомня прекалено много за случилото се с Юан.* — Повдигна вежди. Това не беше официално твърдение и тя нито се присмиваше на Джак, нито го порицаваше. Молеше го да поговори за това. — Ето какво имам предвид.

— Добре. — Той вдигна ръка. — Можеш да спреш дотук. — Всяко споменаване за Юан неизменно предизвикваше някакво потайно движение из гънките на главния му мозък, някакви пръсти като че ли се впиваха в най-съкровениите от тях. Той рядко произнасяше името на брат си... *а да чуе някой друг да го изговаря така спокойно, сякаш по нищо не се отличава от други имена, като Брайън или Дейв, Алън или Гари, беше... беше като да намериш чужд косъм в устата си.* — Струва ми се, че сега е моментът да те попитам откъде знаеш за него.

— Всички знаят.

— Страхотно.

— Половината екип „Б“ беше на твоето парти, когато Иван Пендерецки... добре де, нека не навлизаме в подробности сега, знаеш за какво говоря. Но Полина продължава да получава от време на време по някоя и друга информация за него от отдела за борба с педофилията. Между лакирането на ноктите си и поставянето на поредната нула на отчета на моята „Баркликард“, тя прави някои проучвания и така се появи един, тъъ, интересен факт. Пендерецки е свързан с едно изчезване на човек с дваисет и пет годишна давност. Името ли? Юан Кафъри. Случва се така, че името на детектив инспектор Джак Кафъри по това време фигурира във всички вестници, а не е нужно много, ако имаш подозрения, да си направиш и някакви изводи. — Наведе се и вдигна бутилката със скоча от раничката, отвори я и наля щедро и в двете чаши от кафе. — Ето. — Бутна едната към другия край на бюрото и се намести отново на стола си. — Знаех за него още преди да започна работа в АМІТ. Дори още преди да се запознаем.

— Е, в такъв случай добре дошла в моя кошмар, главен инспектор детектив Сунес. — Джак се отпусна на стола и придърпа чашата. — Приятно ми е да разбера, че си му се наслаждавала вече толкова дълго време.

— Ааа, не така, започваш да се държиш като плачливо момиченце. Никой закон не казва, че не можеш да видиш в това искрена приятелска загриженост, детектив Кафъри.

— Да.

Той се загледа в чашата си. Приблизително по средата от вътрешната ѝ страна имаше засъхнала ивица кафе.

— О, хайде де, Джак, опитвам се да помогна. По типичния си непохватен начин.

— Знам. Виж, съжалявам. Ставам малко... — притисна юмрук към гърдите си.

— Стягаш се малко там, така ли? — Тя изпи на един дъх уискито си и си наля нова порция. — Знам, *наистина* знам за какво говориш. Ами ако направиш заявление в съда срещу Пендерецки? — Замълча в очакване на някаква реакция. — Джак? Направи го и случаят ще бъде подновен, и тогава някой друг може би ще будува по цяла нощ и ще се притеснява за това.

Той поклати уморено глава.

— Не. Остави това.

— Предлагали ли са ти го преди?

— Загубил съм представа колко пъти. Той е прекалено умен. Ще обърне така нещата, че преди да разбера какво става, аз ще се озова натясно — ще ме обвини в злонамерено твърдение, в преследване, тормоз и каквото се сетиш още.

— И не е защото знаеш, че никога няма да ти позволят да се доближиш до случая?

— Това също, да. Тази подробност не ми е убягнала от вниманието.

— Ти си един страхливец, ако нямаш нищо против да ти го кажа.

— Благодаря. Приемам го като комплимент.

Сунес се усмихна едва забележимо.

— Просто не искам случаят „Пийч“ да те засегне повече, отколкото трябва. Не искам да се отрази на личния ти живот. Това ми е болката.

Кафъри опита да отвърне на усмивката. Сега беше моментът да го каже — че вероятно изобщо не трябва да се занимава с този случай, че тя имаше право, че емоциите вече го заливаха и излизаха извън контрол. Вместо това младият мъж избърса чело, изпи скоча си и рече:

— Юан беше на девет. Рори е на осем — дори не съм направил връзката.

Изправи се, отиде до вратата и повика детектив Логан в стаята на старшия следовател. Логан влезе и повдигна вежди, щом ги видя да седят така заедно.

— Извинявам се — изкашля се многозначително, сякаш прекъсваше нещо.

— Искам да добавя нещо към издирването... знаеш как да използваш CRIS^[1], нали?

— Сър.

— И утре направете справка за последните десет години в района с ключовата дума „Трол“. Разберете дали някой от местните знае нещо за някакъв трол в Брокуел парк. — Спря. Едва сега забеляза усилията на Логан да скрие усмивката си. — Хей? — Приблужи лицето си към неговото. — Какво има?

— Нищо, сър. — Но преди да сведе очи, Джак забеляза как той погледна за момент към Даниела — към разкопчаните горни копчета на ризата ѝ, към отворената бутилка скоч. Кафъри бе свалил вратовръзката си, а обувките на Сунес стояха изоставени на пода край бюрото. — Нищо — повтори Логан, изчерви се и се обърна. — CRIS и местните.

Когато Джак затвори вратата и се обърна, Даниела беше подпряла лакти върху коленете си и бе отпуснала лице в дланите, и се смееше толкова силно, че раменете ѝ се тресяха.

— Можеш ли да повярваш? — Вдигна очи. — Уф, хареса ми. Ха-а-ареса ми! Сваля ме плейбоят на столичната полиция. — Избърса мокрото си от сълзи лице. — Погледни ме! Само поглед е достатъчен, за да се ориентираш, но те пак имат нужда от компас и карта. Все едно в стаята влиза гигантска панда и те казват: „Да, изглежда като гигантска панда, мирише като гигантска панда, но не може да бъде гигантска панда. Какво ще прави тук една гигантска панда?“.

Кафъри усети, че се усмихва неволно. По-късно я спря, преди тя да излезе от офиса.

— Дани, благодаря ти. Знам, че заради мен закъсня за Полина, затова ти благодаря, че поговорихме.

* * *

Малката къща във викториански стил на Кафъри беше притихнала. Той паркира очукания си стар „Ягуар“ до черния „Фолксваген бийтъл“ на Ребека и влезе вътре, развързвайки вратовръзката си. Ребека беше все още будна въпреки късния час — от дневната в задната част на къщата се чуваше шум, в коридора беше захвърлен чифт зелени обувки с високи метални токове, а от вътрешната им страна се четяха, макар и вече поизбелели, думите „Миу Миу“. Джак поспря за момент, преди да отвори вратата, както правеше винаги напоследък, питайки се в какво настроение щеше да я завари.

Тя беше застанала в поза свещ върху дивана и се кискаше, вперила поглед в голите пръсти на краката си, които мърдаше енергично. Беше с шорти в цвят каки и с една от сивите му тениски, на възглавницата бе подпряна пиански бутилка „Блавод“^[2], а в пепелника димеше тънка пура.

— Щастлива ли си?

— Ууупс!

Ребека свали рязко крака, изви се и му се усмихна. Изпълни го облекчение, като видя, че е спокойна. Почервенияла и пийнала, но в добро разположение на духа.

— Изглеждаш щастлива.

— Ъ-хъ. — Беше пуснала някакъв компактдиск и в стаята приглушено звучеше ария или нещо подобно. — Пияна.

— Пиянде такава. — Кафъри се наведе и я целуна. — Цял ден ти звъня.

Отиде в кухнята, закачи сакото си на вратата и извади любимото си „Гленморанджи“ и една чаша.

— Бях в Брикстън с неколцина финалисти на „Слейд“. Мислят, че съм Бог или нещо от този род.

— Безсрамие. — Джак събу обувките и се отпусна върху дивана, отпушвайки уискито. — Малка егоистка.

— Знам. — Тя събра косата си в подобие на дълга змия, праметна я през едното си рамо и се покатери върху Джак. Имаше хубави крака на гимнастичка — винаги леко загорели на слънцето, с цвят на сусамово олио.

— У-ух — беше признала веднъж Сунес, след половин бутилка скок. — Тя е от жените, които усещаш право тук. В слабините.

— Видях по новините един познат. — Ребека постави ръце върху раменете му и го целуна по врата. — Само изотзад. Познах те, макар да беше гърбом. А тъй като беше ядосан, познах те и от разстояние.

Той пресуши чашата, напълни я отново и сплете пръстите си с нейните. През последните три дни не бяха прекарвали никакво време заедно — осъзна го тази сутрин, когато на челото му изби пот, като я гледаше как закопчава увиващите се нагоре по краката ѝ каишки на сандалите.

— Сигурно си пребит.

— Имам четири часа почивка. Връщам се в офиса в пет.

— Това дете е малко, нали?

— Мммм. Да. — Вдигна дланта ѝ и се загледа в пръстите. Постави чистите ѝ, перлени нокти до своите. Левият му палец беше черно-син, резултат от синина, която отказваше да мине. Собствената му стигма — синината, която си беше направил в деня, в който изчезна Юан, така и не се беше променила за изминалите оттогава двайсет и пет години. — Нека не говорим за това.

— Защо?

„Защо ли? Защото образът на Юан вече своеволно се наместваше върху лицето на Рори Пийч — и ти си я забелязала, Беки, знам, че вече си забелязала приликата и ако започнем, ако ти го позволя, ще заговорим за Юан, преди да успея да натисна спирачките, и тогава настроението ще се промени, и може би ще кажа нещо за теб, и Блис, и...“

— Защото съм уморен. Цял ден само за това съм говорил и слушал.

— Добре. — Ребека прехапа устна и се замисли. — Е? — направи опит тя, като плъзна длан в ризата му и се усмихна. — А за това какво ще кажеш? Мераклия ли си?

Кафъри въздъхна и остави чашата.

— Разбира се.

Младата жена се изкиска.

— Да, глупав въпрос. Искам да кажа — кога не си бил?

— Мислех, че съм постоянно ядосан?

— Не. Постоянно си разгонен, ето такъв си. Ядосан си между отделните надървания.

— Ела тук. — Придърпа я така, че да възседне слабините му, и прокара длани нагоре по тениската ѝ. — Видя ли „Тайм Аут“?

— Знам. — Започна да разкопчава ризата му, затвори очи, когато напипа зърната му, заигра с тях, стискайки ги между палеца и показалеца. — В такъв случай съм добра, а? — измърмори замечтано тя, отметнала назад глава. — О, боже, колко е хубаво. И прочете ли статията?

— Да. Гордея се с теб.

Но я излъга. Смъкна се десетина сантиметра по-надолу върху дивана и плъзна длани по кожата ѝ; беше като олио под твърдите му пръсти. Стигна до дългите, пламенни мускули на корема ѝ. Ребека му беше казала, че тялото ѝ се бе променило откакто беше започнала да получава признание за своето изкуство — твърдеше, че кожата ѝ беше станала по-гладка, а кръстът — по тънък; че по краката ѝ вече не се образуваха мазоли и се движеше по-бавно. Джак обаче виждаше тъкмо обратното: някакво загрубяване, някакво ускоряване. И знаеше, че това води началото си от нападението. От Блис.

Отражение на тази промяна беше новата ѝ изява в областта на изкуството — скулптурите. Преди нападението творбите ѝ бяха съвсем различни. Сега цветовете бяха изчезнали и почеркът на творчеството ѝ беше по-остър. В главата ѝ някакви пластове се бяха разместили, но тя продължаваше да иска Джак и той беше до нея, все така безнадеждно и безпомощно привлечен, все така влюбен в нея, въпреки претърпените от Ребека промени — тя беше сладката тежест в сърцето и в члена му. Дори миризмата на някоя от тънките ѝ пури, оставена да дими в пепелника, беше достатъчна да го възбуди.

Кафъри отвори очи и се вгледа в лицето ѝ — тя беше затворила очи и се усмихваше спокойно и някак дистанцирано. „Трябва да дръпна пердетата“ — помисли си той, погледна към тъмния прозорец и видя белезникавото петно на нечие лице, нещо като свинска зурла, и издайническото запотпяване по стъклото, оставено от възбудено дишане...

— По дяволите!

Дръпна надолу тениската на Ребека.

— Какво?

— Дръпни се. Бързо.

Отмести я встрани, скочи на крака и отвори с трясък френския прозорец. Пендерецки беше прекосил градината и тичаше към задната ограда. Кафъри взе дванайсетте метра за секунди, но мъжът се беше подготвил: беше донесъл зелена пластмасова щайга, за да прекрачи с нейна помощ задната ограда, и вече бързаше към гъстата растителност край изоставената жп линия, като остави след себе си само зелената щайга и звука от свирещите си от бързото ходене бели дробове. Без обувки и с разкопчана риза, Джак вдигна щайгата и я хвърли подире му.

— *Направи го пак и ще те убия.* — Стоеше в градината, която бе оформена от майка му, и гледаше как подобната на ларва форма на стареца се отдалечава. — *Говоря сериозно* — ще изцапам *устата* си с *кръвта* ти, Пендерецки. — Отпусна ръце върху телената ограда, докато успокои дишането си, като опитваше да не позволява да бъде отнесен от ситуацията, да овладее гнева си. — *Ще ти изпия кръвта.*

„Това е просто поредният му опит да размъти утайката в душата ти. Не му обръщай внимание. Не му обръщай внимание...“

Отпусна глава. Пендерецки беше най-трудната задача, с която се бе сблъсквал в живота си. Понякога чувстваше дори самото му присъствие от другата страна на улицата като непрестанния звън на телефона в дома на съседите през някой спокоен следобед. Тялото реагираше инстинктивно, караше го да отговаря по някакъв начин, но умът го дърпаше назад: „Не отговаряй, не отговаряй, не е за теб“. С вродения си дар да бъде невероятно прозорлив, когато ставаше дума за нещо зло, Пендерецки му хвърляше всяка седмица някаква подобна стръв: ту някое чудато телефонно обаждане, ту странна бележчица или писмо, които караха Джак да създава все нови и нови теории във връзка с онова, което се беше случило с Юан. В тях имаше голяма доза въображение, бяха изключително разнообразни и той се беше научил да не вярва на нито една.

Юан беше умрял мигновено, блъснат с голяма скорост от влак, отнесъл малкото му тяло далече от претърсения от полицията район; Юан беше оцелял, но след това беше умрял от глад в една каравана в

изолирана ферма, където Пендерецки го беше скрил при претърсването на дома си; Юан беше оцелял и беше живял като любовник на Пендерецки, докато една нощ спонтанно бе престанал да диша; Юан беше жив и здрав и, след като се беше аклиматизирал толкова добре, сега самият той се беше превърнал в педофил и действаше в Амстердам... Всяко едно от писмата беше достатъчно да разбие волята на Кафъри. Неговата задача беше да не им обръща внимание.

Някой го докосна по рамото. Той трепна.

— Ребека. — Разтърси глава. — Извинявай.

Все още трепереше от гняв.

— Ти не си виновен. Той е голямо говедо.

— Поредната му стръв.

— Знам. — Целуна го отзад по врата. — Затруднява значително ситуацията.

— Да, така е. — Потърси материалите за свиване на цигари в джобовете на панталоните си. — Винаги го е правил.

Ребека го обхвана през кръста и двамата стояха така мълчаливо, загледани в мрака над притихналата стара жп линия. Видяха как светлините в къщата на Пендерецки светнаха. „Може би е решил да засили мъчението“ — помисли си Джак. През последния месец бе започнал да усеща особена припряност откъм другата страна на линията: последното писмо се беше появило на прага му само преди три дни:

Скъпи Джак,

След 27 години настъпи моментът да ти кажа истината за случилото се с брат ти и след като чуеш, ще се убедиш, че ти казвам ИСТИНАТА, не защото ми е жал за теб, о, не, а защото имам „угризения“ и защото ти ЗАСЛУЖАВАШ да ти се каже истината.

Той не страда, Джак, нито се страхуваше, защото го ИСКАШЕ. Когато го обезчестих и когато му казах да ми посмуче патката, той го направи, защото го ИСКАШЕ. Каза, че е готов да направи всичко за мен, дори да яде каквото произведа, ако разбираш какво имам предвид,

защото ме обича безкрайно. Това звучи грубо и на теб, и на мен, но това са думите на твоя брат, Джак, на единствения ти брат, затова знам, че ще ти се сторят СВЕЩЕНИ и няма и да си помислиш, че съм си ги съчинил. А и трябва да ти кажа, че краят дойде поради ЗЛОПОЛУКА, единствено в резултат на ЗЛОПОЛУКА, не защото исках да сторя нещо лошо на брат ти, а защото стана ЗЛОПОЛУКА. Сега той почива в мир.

ГОСПОД ДА БЛАГОСЛОВИ ВСИЧКИ НИ.

А сега това шпиониране, това промъкване край дома му. Кафъри сви цигара. Мразеше Пендерецки заради постоянно създаваното напрежение, мразеше го, задето му напомняше постоянно. Ребека го целуна отново по врата и се отдръпна, приближи се до стария бук в края на градината. Притисна длани в ствола му.

— Тук е била къщичката на дървото, нали?

— Да.

Кафъри наведе глава и запали цигарата.

— Тогава... — Допря ухо в дървесния ствол, сякаш очакваше да чуе пулс, и погледна нагоре, към разперените клони. — Ти как... о, ясно.

— Ребека...

Но преди да успее да я спре, тя се закатери по ствола, използвайки железните ръкохватки, които баща му беше заковал в ствола за двете си момчета. Коленичи като джудже в свивката на един клон. „Учудващо как дървото може да приюти човешкото тяло — помисли си той, загледан нагоре към нея. — Странното е, че изобщо сме решили да слезем долу, да заменим листата и кътчетата за прерията.“

— Ела — провикна се Ребека. — Тук е страхотно.

Той пхна цигарата между зъбите си и я последва неохотно, усещайки познатите неравности на железните халки в дланите си. Нощта беше ясна, небето — осеяно с премигващи звезди. Когато стигна до нивото на Ребека, младият мъж се облегна на клона, застанал с лице към нея, опрял здраво крака си в ствола, усещайки топлата му

люспеста кора. Зад нея, над къщите, зеленият лазер край Гринич парк срязваше големия черен купол.

— Хубаво е, нали?

— Може би...

Рядко се качваше тук. Веднъж годишно, може би, и нито веднъж откакто познаваше Ребека. Смяташе, че няма да ѝ стане приятно, че той седи там и размишлява върху станалото. Гледката не се беше променила особено. Дългият белег на железопътната линия беше все така на мястото си. Както и къщата на Пендерецки от другата ѝ страна: небоядисвана от години, с безпомощно висящи водосточни тръби, в резултат на което задната ѝ част беше покрита с мъх, в пълно несъответствие както с добре поддържаните къщи от двете си страни, така и с къщата на семейство Пийч със заковани прозорци.

„Добре — спря се сам той, — престани да правиш подобни аналогии. Рори не е Юан и Юан не е Рори. От ясно по-ясно.“

— Като бебе Зевс е бил на едно дърво. — Ребека провеси крака от клона и се усмихна. — Сложили го в закачена на дървото люлка, а пчелите го хранили. Престани да мислиш за него — сграбчи го внезапно за ръката. — Хайде, престани. Знам, че мислиш за Юан.

Джак не отговори. Издърпа ръката си и се загледа към отсрещната страна на жп линията.

— Боже мили. — Младата жена поклати глава и вдигна поглед към звездите. — Нима не виждаш какво става? Пендерецки е успял така да ти влезе под кожата, че сега носиш тази мисъл непрестанно и навсякъде със себе си — колкото повече те притиска, толкова по-здравослено се хващаш на въдицата му. Ще бъдеш изяден жив от всичко това, от Юан, от онзи... — кимна към къщата от другата страна на линията — от онзи *извратен тип*.

— Не сега, Ребека...

— Говоря сериозно. Виж се — някакъв шибан, скапан, съсухрен *смотаняк* се вмъква в двора ти посред нощ с вид на човек, който е мъкнат из ада, завързан за глезените за гърба на кон, и *всичко това заради Юан*. Ти го носиш, Джак, носиш го навсякъде. И *най-малкото* те кара да избухнеш. А сега на всичкото отгоре имаш подобен случай...

— Ребека...

— И сега имаш случай, който е много подобен, и един Господ *знае* какво ще стане. Как ще се овладееш? Някой ще пострада... нищо чудно дори това да бъдеш ти. Може дори да свършиш като Пол.

— Достатъчно. — Кафъри вдигна отбранително длан. — Достатъчно.

Знаеше накъде вървят. Знаеше, че Пол Есекс, детективът, участвал в трескавото преследване на Малкълм Блис, олицетворяваше всичките страхове на Ребека във връзка с професията му. Есекс беше умрял, проснат в една гора в Кент, в подгизналата от кръвта му пръст, и единственото, което беше останало от него в Кафъри, беше шофьорската му книжка. Беше я извадил от портфейла на Есекс, преди да го предаде на родителите му. Може би Ребека си мислеше, че и той самият ще свърши по същия начин.

— Той няма нищо общо с това.

— Напротив, има. — Цъкна с език по небцето си. — Защото може да се случи и с теб, ако не се успокоиш... ако не успееш да се освободиш от мисълта за Юан. *И* ти го знаеш много добре. *Знаеш*, че ако нещата загрубят, може да стигнеш чак дотам, също като последния път.

Джак я погледна.

— Какво? Какъв *последен път*?

— А, това те накара да се заслушаш.

— За какво говориш?

— Той *знае* за какво говоря. — Тя се усмихна към мрака. — Той *знае* кого имам предвид.

— Беки...

— Запомни думите ми, Джак, ще го направиш отново. То е като нещо малко, което расте в теб, точно... — Постави пръст върху гърдите му. — ... *точно тук*. И ще продължи да расте и да расте, и ако не се махнеш от тази къща, ако не се махнеш от онзи тъжен стар перверзен тип, ако продължаваш да се занимаваш със случай, който натиска всичките ти бутони, тогава „хоп“, и ще го направиш отново и...

— *Престани*. — Бутна ръката ѝ от гърдите си. — За какво, *по дяволите*, говориш?

— Знам, Джак. Виждам го в теб. Знам какво се случи в онази гора.

Той я загледа безмълвно. Страхуваше се да я пита какво знае. Да не би да му отговори: „Знам, че ти уби Блис. Знам, че не е било злополука, както мислят всички“. Стоя дълго смълчан.

Младата жена наклони глава на една страна.

— Защо не искаш да говориш за това, Джак?

— Не, Ребека — заяви той, смачка цигарата и я хвърли от дървото. Ръцете му трепереха. — Истинският въпрос е защо *ти* не искаш да говориш за това.

— О, не. — Тя вдигна ръка. — Говорехме за теб.

— Не. Не, ако ще тръгваме по този път, тогава ще говорим за *всичко*, което се случи. Такива са правилата.

Започна да слиза от дървото.

— Къде отиваш?

— Вътре. За да избягам. От теб.

— Хей — извика тя, докато той вървеше по осветената от луната поляна към къщата, — един ден ще видиш, че съм права.

[1] Current Research Information System — Информационна система за текущи издирвания. — Бел.прев. ↑

[2] Черна водка. — Б.прев. ↑

6

(19 юли)

На сутринта на входната му врата имаше забодена бележка от Пендерецки, мокра от росата. Беше отделил време, за да напише повече от обичайното и Кафъри, който обикновено просто я смачкваше и я хвърляше в боклука, застана на улицата, с дипломатическото куфарче в ръка, и я прочете.

Здравей, Джак.

Зловещо напомняне за Йоркширския изкормвач. Това накара Кафъри да потръпне — само на няколко крачки от дома си в началото на ярък слънчев ден и на улица, оживена от станалите да направят утринния си джогинг, пощаджията и млекаря — все едно някой беше духнал в тила му.

А сега — наистина вече знам името ТИ. Всяко нещо си има сезон и има момент за всяка цел под небето. ГОСПОД, а не ТИ ще ме призове тогава, когато е НЕГОВАТА ВОЛЯ, а не ТВОЯТА, и ще ми даде СВОЕТО изцеление, така че душата на Неговия слуга, в часа на заминаването си от тялото, от ръцете на Неговите свещени Ангели да Му бъде представена неопетнена. Овцете принадлежат по право на БОГОВЕТЕ, Джак. Козата сви НАЛЯВО. Овцата ще получи небето, а козата ЩЕ получи ада. И от висотата на твоето незнание ТИ гледаш в МОИТЕ очи и мислиш, че виждаш коза. Нали? Мислиш, че аз съм коза. ГОСПОД обаче казва: характерно е за козата да гледа в очите на ДРУГИТЕ — (ДОБРИТЕ и ЧИСТИТЕ) и да вижда себе си. МИСЛИ за това, ДЖАК.

Кафъри влезе в ягуара и седна, вдишвайки миризмата на кожената тапицерия — вече беше топла, макар че беше още съвсем рано. Характерно за козата ли? Онова малко, растящо в него нещо, което един ден щеше да избухне? Снощи Ребека го беше разтърсила из основи с мрачната си прогноза. Питаше се дали всички можеха да го видят на лицето му. Всички ли можеха да видят думата „убиец“, изписана в погледа му? Толкова прозрачен ли беше? Потърка слепоочия и включи двигателя, намести огледалото и мина на първа предавка.

В Брикстън денят се точеше бавно. Късно следобед той стоеше пред открития плувен басейн в края на Брокуел парк, пиеше кафе от „Макдоналдс“ и пушеше свитата собственоръчно цигара. Беше уморен и безкрайно потиснат. Кръвта от маратонката съвпадаше с ДНК-то, взето от бельото на Рори Пийч, но от Рори все така нямаше и следа. Отговарящият за претърсването на района екип беше изчерпал всички възможности за обискиране на парка и неговите околности. Продължаваха да търсят, но всички знаеха, че търсенето в сегашните параметри беше безплодно. Приблизително на всеки час сред членовете на екипа се разнасяше някакъв слух: „Изпращат ни в Батърси, някой видял там момче като Рори, близо до реката“. Или: „Имало някакъв образ, който живеел на Клапам над една изоставена фабрика, ще ни изпратят половината там“. Операцията струваше вече двайсет хиляди паунда дневно, но реалността беше такава, че нито едно от стотината обаждания, които бяха приети в стаята със специалния телефонен пост, не беше дало на Кафъри и Сунес нещо ново, за което да се хванат. Намираха се в задънена улица и всички го знаеха.

И тогава, в пет и половина следобед съобщиха на Сунес, че Пийч започва да се подобрява. Тя се появи запъхтяна пред Кафъри, размахвайки отдалеч мобилния си телефон във въздуха.

— Прескочил е трапа и ще ни позволят да говорим с него.

— Мислех, че умира.

— Знам. Разполагаме с двайсет минути, така че нека ги оползотворим максимално.

Джак остави Даниела да кара ягуара му. Тя го направи с крива смутена усмивка на загорялото от слънцето лице. Това не беше представителна кола, изобщо не приличаше на двуместното BMW, което беше купила за Полина. („Кара го като типична млада жена, Джак, ама от типична по-типична. Да вземем огледалото за обратно виждане — то не е за следене на движението отзад, о, не, не, в никакъв случай! То служи, за да си оправяш грима и да се червисваш. Обзалагам се, че досега не го знаеше.“) Тапицерията на задната седалка на ягуара беше лепена със скоч. Това определено не беше нещо, което бе мечтал да има, а единствената кола, която бе в състояние да си позволи преди десет години. Сунес обаче се отнасяше към нея с трогателна почит през целия път до Денмарк Хил.

В болницата „Кингс“ кипеше козметичен ремонт и всеки разговор, всяка размяна на думи преминаваше на фона на шума от строителните работи. Болницата беше отделен град със собствени закони и магазин за хранителни стоки, пътнически агент, банка и поща. Коридорите бяха излъскани до блясък, а хората се движеха с достойната за робот лекота на Фриц Ланг^[1], плавно и решително. Консултантът, мистър Френдшип, висок, със синя риза и червена вратовръзка на шарки, ги посрещна пред интензивното отделение „Джак Стайнбърг“.

— Махнахме системата и апарата за изкуствено дишане, поддържам го с болкоуспокояващи, но съм изненадан и силно окуражен от реакцията му. Почти не беше обезводнен, макар три дни да е бил без вода. Всъщност, откакто махнахме апаратурата за изкуствено дишане — спря до вратата и прокара картата си през апарата, — той се подобрява толкова бързо, че го преместихме от интензивното. — Направи им път да минат и се озоваха в помещение, покрай чиито стени бяха наредени пет празни легла. — Подготвяме го за преместване в друго отделение или дори за изписване. Изумително жилиав човек. Ето го и него. — Алек Пийч седеше обърнат в профил, близо до прозореца. — Силен като бик е. Силен като бик.

И наистина беше като бик. Ако някога някой бик седнеше на задните си крака в стол със синьо болнично одеяло върху скута, със сигурност щеше да прилича малко на Алек Пийч. Въпреки пораженческата поза, размерите му си оставаха впечатляващи: костите му трябва да бяха масивни, плътни като железни пръти, за да

поддържат тази височина и мускули. Носеше боядисаната си черна коса леко дълга, беше облечен в карирана зелена пижама, а под стола му бе закачена свързана с катетър торбичка. Не реагира, когато влязоха.

Сунес приближи един стол, за да седне до него, а Кафъри дръпна пастелнозелените завеси около леглото. После се изкашля.

— Мистър Пийч. Сигурен ли сте, че ще издържите?

Пийч се обърна бавно към тях. Черните му бакенбарди в стил Елвис бяха пораснали и се нуждаеха от ново боядисване. Когато опита да кимне, главата му като че ли клюмна, сякаш беше проблем да удържа огромната ѝ тежест и тя всеки момент щеше да увисне върху гърдите.

— Добре. — Джак седна до своята колежка, като го гледаше внимателно. — Най-голямата ни тревога е за Рори, мистър Пийч, много съжалявам. Правим всичко. Поддържаме позитивно разположението на духа.

Щом чу името на Рори, Алек затвори очи и прокара огромната си ръка по лицето, постави палеца върху носа, като дланта закри устата. Седя така няколко безкрайно дълги секунди, без да диша. После отпусна ръка и я приближи, описвайки конвулсивен кръг, до гърдите, отвори очи и се взря в тавана.

Кафъри погледна към Сунес и каза:

— Алек, вижте, няма да стоим дълго, обещавам. Знам, че ви е трудно, но ще ни помогнете, ако успеете да ни кажете всичко, което си спомняте — какво е правил, докато е бил в къщата, дали е излизал в някакъв момент.

Ръката на Пийч престана да описва кръгове. Лицето му се изопна леко. Сведе очи и се загледа в измерващото пулса устройство върху палеца си, сякаш опитваше да фокусира силата и волята си. Джак и Даниела стояха в очакване, но Пийч не проговори още известно време. Явно нямаше да свършат кой знае каква работа за отпуснатите им двайсет минути. „По дяволите.“ Кафъри се облегна назад и притисна кокалчетата на пръстите към челото си.

— Вижте, не можете ли да ни кажете поне на каква възраст беше той? Дали беше бял или черен? *Каквото и да е?*

Алек Пийч се обърна да го погледне. Клепачите му бяха отпуснати и разкриваха уморените си вътрешни ръбове. Вдигна ръката

си, трепереща, насинена и подута от многократно забиваните във вените ѝ игли, и насочи пръст към Джак. Изражението му беше свирепо, сякаш интензивното отделение беше собствената му дневна, а Кафъри — случаен непознат, който току-що се беше отбил най-непринудено от улицата и се беше настанил върху дивана, поставил крака върху масата за кафе.

— Ти. — Гърдите му затрептяха, издуха памучната пижама. —
Ти.

Джак допря пръст до гърдите си.

— *Аз ли?*

— Да, *ти.*

— И какво аз?

— Очите ти. Не харесвам очите ти.

Щом влезе в мъжката тоалетна, Кафъри пхна тоалетна хартия в известяващата за наличие на дим аларма на тавана. Заклучи вратата на кабинката, сви цигара, подпря глава в стената и запуши бавно, като се отпусна едва когато усети очаквания никотинов удар в сърцето си. Вместо да се изпълни със състрадание към болката на Пийч, веднага се беше ядосал от враждебността му. Кръвното му налягане се беше повишило и беше „забил“ пети в пода, готов да скочи. Единствено покашлянето и предупредителният поглед на Сунес го бяха удържали и не му бяха позволили да тръшне вратата след себе си.

— Така — каза той на стената на тоалетната. — Значи Ребека се оказа абсолютно права. Ти си една скапана, чувствителна бомба с часовников механизъм. — Изтръска пепелта от цигарата си в тоалетната чиния и се почеса по опакото на дланта. Сякаш всичко се беше наговорило да потвърди поставената му от нея диагноза. Все едно им беше платила — на Пендерецки, на Пийч — за да го кажат: „Характерно е за козата да гледа в очите на другите и да вижда себе си“.

„Очите ти. Не харесвам очите ти.“

Никой нямаше да разбере или да се досети докъде точно беше стигнал. Никога нямаше да разберат как, в горещия център на гората край речния естуар, задъхан, окървавен и омотан в бодлива тел, Малкълм Блис се беше заклел в лицето на Кафъри, че е оставил Ребека

мъртва в една намираща се наблизо къща. „Първо я изчуках, разбира се.“

Заради това Кафъри го беше убил с едно светкавично движение на китката. Бодливата тел бе пробила сънната артерия и увредила непоправимо вратната вена. „Божичко — беше си казал той след като прочете протокола, удостоверяващ смъртта на Блис. — Трябва да си я стегнал по-силно, отколкото си мислеше.“ Но това беше всичко. И сега, една година по-късно, все още очакваше угризенията да го връхлетят. Смяташе, че си е покрил добре гърба. Вярваше, че според всички смъртта на Блис се дължи на злополука. Никога не му беше минавало през ума, че е възможно хората да го погледнат и да видят убиеца, лъжеца, надничаш през дупките в лицето му.

„Не, майната му. Позволяваш й да ти влезе под кожата.“ Пусна цигарата в тоалетната чиния. Ако Ребека не беше готова да говори с него за случилото се миналата година — да говори с него, а не с пресата — тогава нямаше да й позволи да изкопава от гроба собствените му чувства и да открива побъркани взаимовръзки между Юан и собствената му неспособност да се владее.

Когато видя Сунес да излиза от отделението, Кафъри помръкна. Стиснала устни, тя седя на мястото на пасажера без да пророни дума през целия обратен път до Шрайвмур. От време на време докосваше внимателно лицето и скалпа си там, където слънцето ги беше изгорило през двата дена, прекарани в парка. Бяха се надявали Пийч да разкаже за поведението на нападателя достатъчно, за да даде информация на детектив Куин и на хората от отдела по научна криминалистика, за да ги насочи към „горещите точки“ в къщата — там, където атакуващият се бе заседавал най-дълго и евентуално бе оставил косми и влакна. Лицето на Сунес обаче говореше, че това не се беше случило. Никой не проговори, докато не стигнаха до Шрайвмур.

— Вестите не са добри, както разбирам.

Даниела въздъхна и пусна наръча от книжа върху бюрото си.

— Не. — Плъсна се върху стола, облегна се назад, отвори уста, притиснала длани към пламтящите си бузи. Стоя дълго така, загледана в тавана, събирайки мислите си. После се отпусна напред,

стъпи здраво с цели стъпала на пода, подпря лакти върху коленете и погледна към Кафъри. — Матирани сме, приятел. Матирани.

— Никакви ориентири?

— О, имаме един ориентир... при това страхотен. Онзи е носел маратонки, така *мисли* Пийч.

— *Мисли* ли?

— Да. — Тя кимна, видимо не по-малко разочарована от него. — Не беше сигурен какви точно, но мислеше, че *може би* са били евтини и предположи, че са били „Хай-Тек“.

— „Хай-Тек“? Супер. Не може да се каже, че не сме виждали това и преди при свидетелските показания.

— С две думи — нещата вървят добре, а? — Сунес се почеса по брадичката. — Притиснах го да каже всичко, което може. Той наистина се постара да ни съдейства — вярвам му. Не мисля, че има какво друго да добави.

Завъртя стола, включи компютъра си и започна да пише доклада, който Криотос да вкара в HOLMES:

На 14 юли си бях вкъщи, на „Донегол Кресънт“ №30. Със сина ми Рори играехме на плейстейшъна в сутерена. На следващия ден щяхме да заминаваме за Маргейт за три дни. В стаята нямаше никой друг. Мислех, че в това време съпругата ми, Кармел Пийч, е на горния етаж, но не я бях чувал или виждал известно време, затова към седем и половина вечерта се качих горе да видя какво става с нея. Не бях чул нищо подозрително и всички врати бяха заключени, а прозорците — затворени.

Влязох в коридора и се обърнах към стълбището; струва ми се, че тогава бях ударен изотзад. Нищо не беше казано...

Стоящият зад пишещата Сунес Кафъри посочи към екрана.

— Не е ли чул счупването на прозореца в кухнята.

— Казва, че не го е чул.

— Значи онзи човек просто се е озовал в коридора им? Като Дядо Коледа?

— Така изглежда.

Джак се намръщи. Постави ръка върху монитора и се приведе, за да дочете доклада:

Нищо не беше казано и не си спомням нищо от този момент до събуждането си по-късно, с главоболие и болки в гърлото. Не знам колко време съм бил в безсъзнание. Бях вързан с белезници за нещо, със завързани очи и запушена уста. След известно време си дадох сметка, че съм закопчан за радиатора. Не знаех в коя стая съм, но чувах виковете на съпругата си и ми се струваше, че беше на стълбищната площадка, която се намираше над и зад мен, затова предположих, че съм в дневната. Разпознах килима, защото е нов. Не знаех колко е часът, защото беше тъмно, но когато слънцето изгря, видях светлината през превръзката на очите си и реших, че идва откъм кухнята, която се намира в задната част на къщата. Останах на това място три дни, през които нито видях, нито чух сина си, въпреки че чувах как съпругата ми започва да вика от време на време. Не знам какво се е случило със сина ми. Зърнах само веднъж мъжа под долния край на превръзката пред очите си. Мисля, че беше много висок, може би по-висок дори от мен. Бих казал, че беше на двајсет и седем-осем, може би — на трийсет години, тъй като ми се стори силен; няма как да не е бил силен, след като ме е замъкнал от коридора в дневната. Носеше чифт мръсни бели маратонки, не успях да видя каква марка, но ми заприличаха на стари „Хай-Тек“ или нещо подобно. Имаше много големи крака. Чувах го да се движи нагоре-надолу покрай стената и в един момент застана в ъгъла на стаята, клекнал — разбрах го по звука от дишането му — сякаш се готвеше да скочи, но не го направи. Помня само, че сумтеше много, като че ли надуваше нещо. В това отношение ми напомни моята съпруга — тя все мисли, че помирисва нещо. В понеделник сутрин, струва ми се, загубих съзнание. Доколкото познавам сина си, не мисля,

че би напуснал доброволно къщата с когото и да е. Не познавам човека, който беше в дома ми, и не знам някой да има зъб на мен или семейството ми.

— Ето това е. — Сунес отвори нов документ и започна да нанася в него своите наблюдения относно душевното състояние на Пийч, интелигентността му, владението му на английски език, емоционалното му състояние (недобро: Пийч беше определено объркан по време на интервюто, вълнуваше се и ставаше плачлив, особено когато се споменеше сина му).

— А какво каза за снимките? За фотоапарата?

— Нищо. — Даниела поклати глава. — Кармел трябва да си го е въобразила — попитах го, но той определено не помни нищо такова.

— И е сигурен.

— О, да, подсигурих се, като направих проверка.

— По дяволите.

Джак се доближи до бюрото си. Седна и взе бележките, които Криотос бе закрепила за монитора му. Съобщения: Ребека го беше търсила, няколко журналисти искаха интервюта, Криотос го известяваше, че беше получила диска от Регистъра във връзка с тяхното издирване и че се беше обаждала в отдел „Изчезнали хора“. След изтичането на периода от четирийсет и осем часа в службата по следствена медицина на „Хорсфери Роуд“ щяха да започнат да изпращат всички неидентифицирани тела, открити на територията на столицата, но Кафъри знаеше, че обаждането там беше безсмислен жест: цял Лондон се вълнуваше за Рори Пийч и в „Изчезнали хора“ нямаше как да не се сетят незабавно за Шрайвмур, ако откриеха нещо. Залепи последното съобщение за пръста си и се взря с невиждащ поглед в него. Къде ли беше Рори Пийч? И имаше ли някъде снимки на цялото събитие? Проблясване от светкавица на фотоапарат. Звук от механизъм за навиване на лентата. Дали Кармел не си измисляше? Ако това беше вярно и Алек не беше чул нищо в дневната, снимките трябва да бяха правени в коридора. „Какво, по дяволите, очакваш от снимките, направени в коридора на тези нещастни хора?“

Облегна се назад в стола си и въздъхна. Беше изчерпал всичките си идеи.

— Ако имяхме поне ДНК, можехме да започнем да пресяваме района.

Сунес вдигна очи.

— Да, и ако имяхме тяло, можехме да се сдобием с ДНК.

— Каква ще бъде в такъв случай следващата ни стъпка?

— Ох, знаеш отговора на този въпрос, Джак. Още и позадълбочени интервюта със семейство Пийч, когато лекарите позволят, нахвърляне на виктимологичен портрет, разширяване на параметрите и... тъъ... — Направи пауза. — Изоставяне на участъка около парка... — Още не беше довършила, когато Джак си пое рязко въздух през стиснатите зъби. — Знам, знам, че това не ти харесва...

— Да, определено *не* ми харесва... продължавам да мисля, че той е там някъде. Как е възможно някой да напусне парка, понесъл съпротивляващо се хлапе, и никой да не го види?

— Може би момчето е ходило.

— Никой не го е видял. Освен това не липсва никоя от дрехите на Рори. Трябва да е бил гол.

— Може би похитителят е донесъл дрехи.

— Рори е кървял, вероятно е бил в шок... просто не мога да приема този вариант.

— Е, но сега не е в парка, нали?

— Не — съгласи се Кафъри и затършува под бюрото за раничката. Имаше нужда да пийне нещо. — Така поне изглежда.

Вдигна бутилката към Даниела, но тя поклати глава.

— Не. — Щракна с мишката, за да изпрати доклада до принтера в стаята за събрания и се изправи, протегна се и си погледна часовника. — Не, късно е. Имам нужда от легло.

Отиде да вземе отпечатания доклад, за да остави по един екземпляр на съответните членове от екипа, така че Джак остана сам за няколко минути. Изправи се, стиснал бутилката, вгледа се в отразените си в стъклото на прозореца очи, във фигурата си, очертана на фона на кройдънските небостъргачи. Ами ако Ребека беше права? Ами ако хората наистина виждаха убиец всеки път когато го погледнеха?

„Нещо малко, което расте в теб и ако не се махнеш от тази къща, ако продължаваш да се занимаваш със случай, който натиска всичките ти бутони, тогава «хоп», и ще го направиш отново.“

Напълни чашата до половината със скоч, изпи я на един дъх и се вгледа в лицето си, в развързаната и увиснала около шията му зелена вратовръзка.

„Може да се стигне дотам, докъдето стигна последния път...“

Реши, че не беше права. Измисляше си, за да го накара да се махне от къщата. Когато Сунес се върна, той се обърна, за да я погледне.

— Дани?

— Хм?

— Какво според теб означаваше онова, преди? Имам предвид странното изказване на Пийч за очите ми.

— О, един господ знае. — Тя сви рамене и се наведе над компютъра, за да го изключи за през нощта. — Знаеш какво става с хората в подобни случаи — вероятно има посттравматичен стрес. Вероятно му е по-комфортно да говори с жена, дори да е стара и грозна като мен. — Изправи се, сложи си сакото, погледна го и се усмихна, потупа го по гърба. — Всичко е наред с очите ти, вярвай ми, Джак. Попитай което и да е от момичетата в екипа дали има някакъв проблем с очите ти и ще получиш отговора. — Изкашля се и изправи гръбнак, прокара длани надолу по реверите си, за да ги приглади. — Освен мен, разбира се. Аз не се броя.

[1] Фредерик Антон Кристиън Ланг (5 декември 1890 — 2 август 1976 г.) — американски режисьор сценарист и продуцент от австрийски произход. — Бел.ред. ↑

Обади се на Ребека. Усещаше цялата тежест на деня върху плещите си.

— Хайде просто да се приберем, да си приготвим нещо за ядене и да си легнем...

Тя обаче беше в приповдигнато настроение: беше в Брикстън — беше на разглеждане на „Колдхарбър Лейн“ при закрити врати в „Еър Галъри“ — и искаше да отиде да я вземе оттам. Съгласи се после да отидат да купят нещо в някой от денонощните магазини на „Теско“, да вземат див ориз, агнешко, бутилка червено вино и да си сготвят вкъщи. Джак обаче разбра, че ѝ разваля вечерта. Усещаше желанието ѝ да остане на партито.

Докато паркираше на „Ефра Роуд“, мина стадо млади ярки същества, с несъмнено висок рейтинг според стандартите на Западен Лондон. Движеха се на дългите си, по-подходящи за извънземни крака, с отметнати назад глави, с осветени лица като повярвали в Бог и вървяха из мрака към светлините на централната част на Брикстън. Сякаш не знаеха какво се беше случило само половин миля по-нататък в Брокуел парк. Кафъри пяхна в джоба си ключовете и прекоси „Уиндъръш Скуеър“ към „Колдхарбър Лейн“, вървейки към главния източник на светлина, голяма жива колона от горещина и цветове: „Еър Галъри“ се издигаше в нощта — огромно индустриално пространство от цимент и галванизирани стомана. Щом се приближи още малко, видя Ребека в подножието на сградата, на входа, да отпива от чаша с коктейл и да поглежда часовника си.

Помнеше времето, когато беше в състояние да го чака спокойно, с ръце зад гърба, изнесла леко вдясно лявото си стъпало. Сега стоеше с доста раздалечени крака, облечена в дълго кожено яке, розови като дъвка панталони и, разбира се, с новия си аксесоар: нездравата си странна енергия, която я обгръщаше като воал.

— Джак. — Пяхна дългата си кафява ръка под сакото му и го придърпа по-близо, като се надигна на пръсти, за да го целуне. Носът ѝ

беше топъл, а дъхът — сладък и с портокалов дъх като „Коантро“. Беше пияна. — Току-що говорих с един човек от „Таймс“, Марк Куин също е там — нали се сещаш, онзи, в чиято глава тече сякаш замразена кръв. Той е там, както и Рон Мю...

— Страхотно... Тръгваме ли?

— И казах на човека от „Таймс“, че продължавам да правя още от моите вагини...

— Сигурен съм, че е бил подготвен за тази новина.

Опита да ѝ вземе коктейла, но тя се усмихна и раздруса чашата пред лицето му; парченцата лед в ягодовочервената напитка се заблъскаха по стъклените ѝ стени...

— *Диаболо* — пропя тя. — Това е *Дииии-ааболо*. *Дяволът*.

— Беки. — Кафъри усети надигащото се в гърдите му раздразнение, — може ли просто да вземем нещо за ядене и да се прибираме вкъщи... — Не довърши мисълта си. Някаква японка в ботуши на висока пластмасова платформа и бял винилов шлифер се бе появила от претъпкания с народ бар на галерията и се взираше в Ребека. Джак беше свикнал с магическото ѝ въздействие върху чужденците, но това не му харесваше. Обърна се към непознатата. — Какво?

В отговор тя му хвърли дълъг студен поглед, вдигна фотоапарата си и, преди да бе разбрал какво става, им направи две снимки.

— Хей! — Тя се плъзна обратно в бара на галерията, а той хвана Ребека за ръката. — Добре, да вървим... време е да се прибираме. — Взе ѝ питието и го остави върху тротоара пред галерията. — Да вървим да вземем нещо за ядене.

Тя заситни до него, като се усмихваше и бърбеше неуморно, разказвайки за всички журналисти, с които се беше запознала. Джак вървеше бързо, без да се заслушва в подробностите. Откъде се беше взело това грубиянско веселие? Промяната в нея бе започнала като внезапна треска месец след разследването. През първите няколко седмици, когато трябваше да снове непрекъснато напред-назад до болницата, а той беше зает с приключването на случая, настъпи странна приспиваща вниманието пауза, сънлива интерлюдия, в която името на Блис не се споменаваеше. И тогава изведнъж, като че ли за една нощ, Ребека се разприказва. Не с него, а пред пресата. Пред него тя все още не споменаваеше директно за случилото се.

„Ще говориш ли някога с мен за това?“

„Вече го направих. Дадохте показанията си, нали?“

И след това се зарови в побърканото си изкуство. Гипсови отливки на женски гениталии. Беше колкото абсурдно, толкова и обезсърчаващо. Понякога му се струваше, че тя беше в състояние да накара сърцето си да се придвижи в противоположната на тялото ѝ посока, нещо, което собственото му простичко сърце не можеше да направи.

— Можеше да бъдеш малко по-мил — каза тя, докато обикаляха из „Теско“. — Не знаеш коя е — може да е от някой вестник.

— Или пък любителка на страшни истории.

— Ти не разбираш. — Тя го следваше, като се помайваше и оглеждаше безцелно рафтовете и полюляваше ръце като отегчена ученичка. — Трябва да бъда на показ за тези неща — това е част от играта.

— Е, мен не ме бива за нея.

Той не я изчака, тъй като му се искаше да приключат с това, искаше да се махне от Брикстън колкото може по-скоро, подсъзнателно оглеждаше другите купувачи и се питаше дали не беше възможно похитителят на Рори Пийч да е сред тях. Даже нямаше да се изненада особено, ако някой се доближеше до него, посочеше го с показалеца си и заявеше:

— Защо не го търсиш? Какво мислиш, че *правиш*, като висиш при макаронените изделия на „Теско“, когато Рори все още не е открит?

Хвърли пакет ориз в кошницата и продължи нататък, Ребека го следваше лениво.

— Нямам сили за още една нощ, през която да те гледам как разговаряш с всеки тъпоглавец с микрофон и химикалки в ръка.

— О-хооо — възкликна зад него тя. — Откъде идва *това*?

Кафъри не отговори, само ускори още крачка.

— От случая, върху който работим ли идва? — прошепна тя, като го наближи. — Да не би всичко да ни напомня нещо, което предпочитаме да забравим? На това ли дължим настроението?

— Защо не сменим темата?

— О, Джак! *Пошегувах се*. — Ребека го изпревари, спря, за да издърпа бутилка червено вино от рафта, и се обърна към него. — Би

трябвало да се научиш да се облекчаваш от този товар. Приемаш всичко толкова *сериозно*.

— Говоря сериозно, Беки. Не прекалявай и не насилвай нещата. — Задмина я. — Освен ако не желаеш *наистина*, ама *наистина* да говориш, да свалиш ръкавиците... но аз не мисля, че случаят е такъв.

— Ооо! — Тя го настигна и се усмихна широко. — *Питам се* какво ли имаш предвид.

— Не е смешно.

— Мисля, че сама мога да определя кое е смешно и кое — не. Все пак... — Внезапно се приведе напред и подхвърли бутилката във въздуха, отметнала назад глава, за да наблюдава играта на светлината по стъклото отгоре. Бутилката се завъртя и полетя надолу, а тя я хвана, обърна се към него и се усмихна мило: — ... това беше моето нападение.

— Господи!

Кафъри тръгна нататък, отвратен, но тя го настигна отново и тръгна ухилена редом с него.

— Просто не можеш да понесеш факта, че аз не съм травмирана, а ти си — обяви младата жена. — И за какво би трябвало да тъгувам, питам аз? Останах жива, нали? Справям се със станалото.

— Наричаш онова, което правиш с работата си, „*справяне*“, така ли? Наричаш „справяне“ заявлението ти пред онзи побъркан от „Гардиън“ как онова захранило с нова „информация“ изкуството ти? В такъв случай имаш извратено разбиране за „справянето“, Ребека.

— Оуу... извратено! — Тя изтича няколко крачки пред него и се обърна, като продължи да се движи, но вече заднишком. — Извратено! — пропя, като хвърли отново бутилката във въздуха и този път едва не я изтърва. Някаква двойка я подмина предпазливо, двамата непознати се свиха към отсрещните рафтове. — Този човек... — Ребека спря така, че препречи пътя на Джак, с пламнало лице. Сега успя да прочете надписа на коженото ѝ яке. Член №5 от правилника за излежаващите присъдите си в „Алкатраз“, написан с бяло: „Имате право на храна, облекло, подслон и медицински грижи. Всичко останало, което получавате, е привилегия.“ — Та този човек казва на приятелката си: „Нека правим анален секс...“.

— Ребека...

— Той казва: „Нека правим анален секс“. А тя казва: „Анален секс ли? Не е ли малко извратено?“. А той казва...

— Моля... престани...

— А той казва: „Извратено? *Извратено ли?* Боже, каква голяма дума. Особено за десетгодишно момиче“. — Младата жена се приведе напред, притисна бутилката в коляното си, и се разтресе от смях. — „*Десетгодишно момиче!*“

— Да, много добре.

Кафъри опита да я подмине, но тя подскачаше наляво-надясно, блокирайки пътя му.

— О, хайде де, Джак, прочети учебника за срещите с гаджета. От теб се очаква да се смееш на моите вицове. Очаква се да...

— Защо не си използваш *мозъка!* — Завря показалеца си в лицето ѝ и тя се отдръпна малко назад, тъй като я бе сварил неподготвена. — *Защо не си използваш поне веднъж мозъка и да ПОМИСЛИШ!* — Доближи лицето си до нейното и заяви шепнешком, като се наклони малко, за да бъдат на едно ниво, така че никой друг да не го чуе. — Представи си как съм се чувствал, когато те намерих, Ребека, закачена, *закачена на кука на тавана*. Помислих, че си мъртва — той ми каза, че те изчукал и после те е убил. Как според теб съм се чувствал, а?

Тя премигна насреща му и тази реакция предизвика истинска буря в гърдите му. Джак тръшна на земята кошницата, бутилките задрънчаха, и си тръгна, като затърси ключовете в джоба си. „Тя си го търсеше, тя ме предизвика до крайност, тя ме предизвика.“ Поемаше дълбоко въздух, като почти очакваше тя да заподскача покрай него, да започне да го дразни, да му каже да пие хапче за успокояване на нервите или нещо от този род. Беше поискал да я притесни, повече от всичко беше искал да я стресне и, когато спря край изхода и се обърна, разбра, че беше успял.

Ребека стоеше неподвижно на пътеката между рафтовете под флуоресцентното осветление, самотна, дребна фигурка, съвсем сама в огромния супермаркет, с преbledняло лице. Той направи няколко стъпки назад към нея.

— Беки?

Главата ѝ трепна леко, а брадичката ѝ увисна, но тя не се обърна. Когато я хвана, установи, че ръката ѝ е студена. „Значи го направи.

Поздравления.“

Изпълнен с омраза и към самия себе си, и към нея, Кафъри я поведе навън и към колата. Пътуваха мълчаливо, а щом се прибраха, тя взе бутилка „Блавод“ и пакет тънки пури, и се качи горе, без да яде. Не размениха нито дума повече през тази нощ.

(20 юли)

АМІТ премести неохотно отряда по претърсването на терена извън парка и разшири периметъра на района, в който проверяваха къщите една по една, както и кампанията за призоваване на свидетели. Детектив Фиона Куин отиде на „Донегол Кресънт“. Беше все още запечатана, за да запази по-дълго непокътнатото местопрестъплението за специализирания отдел по престъпленията, но тя влезе и обработи старателно за отпечатъци и други евентуално оставени следи ъгъла, където бе клечал нападателят според показанията на Алек Пийч. Междувременно Алек Пийч излезе от болницата.

— Какво?

Току-що пристигнал, все още несвалил самото си, с мокра коса, с чаша от хубавото кафе на Криотос в ръка, Кафъри стоеше на прага на стаята на старшия следовател с изписано на лицето недоверие.

— Да, тази сутрин. — Сунес бе седнала, поставила стъпалото на единия си крак върху коляното на другия, докато опитваше да извади камъчето, забито в подметката на единия от каубойските ѝ ботуши с отвертка. Край бюрото ѝ бе струпана купчина карти на разделения на зони за претърсване Брикстън, рожба на програмата „MapИнфо“. През нощта червенината от слънчевото изгаряне бе намаляла и преминала в кафеникав загар, придавайки на съвсем обикновените ѝ иначе очи въодушевен, синьо-лилав вид. — Определено не е на смъртно легло... но дори да беше, решил е, че ще умре много по-бързо, ако не може да пуши от своите цигари. Консултантът е направил много добре, като го е пуснал.

— И къде е той сега?

— В дома на семейство Нерсесиян.

Отговарящият за връзката със семейството полицаи се беше обадил на Сунес оттам, за да ѝ съобщи за сълзите на Алек Пийч.

— Плака непрекъснато през целия път от болницата до „Гърнзи Гроув“.

Пийч не беше обърнал внимание на мисис Нерсесиян, която ги беше посрещнала с широко отворени обятия и трагично изражение, а се беше качил право в стаята, където Кармел Пийч продължаваше да лежи на една страна, и се беше свил до нея на леглото, като я беше прегърнал. Двамата бяха лежали така повече от час, без да изрекат нито дума, пушейки цигара след цигара, сякаш това беше спойката на брака им. След като бе погълнал почти половин килограм баклава и четири арменски чашки кафе, полицаят бе попитал мисис Нерсесиян с какво е задължена на семейство Пийч. Ако единствената ѝ цел беше да си осигури благодарна публика за лозовите си сармички, може би малко беше прекалила с ролята на добрата самарянка?

Кафъри слушаше мълчаливо Сунес. Снощи не беше спал. Ребека лежа до него със затворени очи, но смяташе, че тя също не спа. Знаеше, че вижда собствения си призрачен образ — като хвърчило, с разкривено и преоразмерено тяло. Поклащащо се от тавана. Джак беше избрал точно това, за което тя не желаше да говори в никакъв случай, и тя бе реагирала така, сякаш я беше ударил с юмрук в лицето. Той потри очи.

— Дани.

— Ммм?

— Ще заведа екипа с кучетата в парка, само за малко.

— Е? — Тя вдигна поглед. — За какво говориш? Нали приключихме там?

— Този път кучетата за откриване на човешки останки. Няма шанс да го открием жив, нали? — Почеса се по тила. — Имам предвид — отсега нататък.

— Ще се направя, че не съм чула това, Джак. Не искам да те чувам да говориш повече така.

— Въпреки това искам да отида.

Тя го изглежда продължително.

— Като си наумиш нещо, Джак... — После, като поклати глава, насочи отново вниманието си към камъчето в подметката. Извади го, пусна го в кошчето за боклук и изтупа ръце. — Действай, прави каквото искаш. Само гледай да не кажеш на никой от зяпачите какви са тези кучета. Не искам да го виждам в пресата.

Мерилин Криотос беше свалила обувките си, както правеше обикновено преди пристигането на екипа. Говореше по телефона и Кафъри спря за момент от другата страна на бюрото, като я наблюдаваше. Тя вдигна очи и премигна, а той изписа питанка във въздуха. Криотос приключи разговора и се изправи, сложила ръце на кръста си.

— Разузнавателен отряд на „Дълич“.

— Е, и?

— Това. — Подаде му записките, които беше направила. Думата „трол“ беше измъкнала някакъв стар, нерешен случай. Свирепа сексуална атака върху единайсетгодишното лаоско момче, Чампалуанг Кеодуангди, в пресъхналия гребен канал в Брокуел парк. — Ще опитам да го намеря днес, но в Брикстън има един детектив инспектор, който е бил там през осемдесетте и може би си спомня нещо.

— И никой не е обвиняван за случая?

— Не... и е станало преди създаването на електронния регистър.

— В такъв случай, ако обичаш, ми уреди среща с жертвата и с детектива.

В Брокуел парк слънцето се издигаше в небето зад извисяващия се Аркейг Тауър: сянката му прекосяваше парка, за да спре в подножието му. Двама от полицаите с кучета и сини ризи вървяха нагоре по склона в близост до вана на отдела. На мястото на пасажера Кафъри виждаше две маски за защита при контакт с разлагаща се биомаса. Кучетата отзад не бяха същите, които бяха използвали тук през последните два дни. Тези бяха обучени да търсят мъртви тела.

— Знаете, че ако го открием, кучетата може да унищожат, тъй... част от доказателствения материал, нали? — Сержантът изглеждаше смутен. — Не можем винаги да ги спрем, те са гладни.

В специална чанта носеха свински крачета, престояли три дни, с които да уталожат глада на кучетата, ако не успеят да намерят мъртвия Рори Пийч.

— Да. — Джак потърка носа си и погледна към дърветата. Привличането, което усещаше към парка, не го беше напуснало. Все още не можеше да се откаже от него. — Да, знам.

Започнаха в близост до вана, като удряха по земята с тежки метални сонди. Това беше познат ритуал за кучетата — шумът им обясни защо бяха тук. Той отвори жлезите в устата им и те започнаха да се движат възбудено в кръг, с капеща по земята слюнка. Кафъри се обнадежди малко, когато кучетата започнаха да пъхат носовете си в дупките, направени от сондите, да пропълзят под храстите и да душат покрай меките черни краища на езерата. Горещото време обаче възпрепятстваше гладкото функциониране не само на термалната апаратура на хеликоптера; горещината намаляваше също така и чувствителността на кучетата и след едночасово търсене те все още не бяха открили нищо. Полицаите бяха плувнали в пот под служебните си гащеризони и започваха видимо да униват, но Кафъри не обяви край на издирването. Той наблюдаваше Тексас, по-голямата от двете немски овчарки. От време на време тя вдигаше глава, отвличена от дирята, и се въртеше в малък кръг.

— Хайде, момчето ми. — Полицаят го дръпна обратно към дирята. — Ето тук.

В странните пропуски на кучето, обаче, Кафъри усещаше нещо. Всеки квадратен сантиметър на парка беше претърсен — очевидно нещо му убягваше: някаква светлина светеше право в очите му и въпреки всичко не можеше да я види.

„Ти си този, който мисли, че знае, че има специален достъп до ума на убиеца, и въпреки това не можеш да видиш какво се е случило.“

„Какво е трол, Дани?“

„Трол ли? Тролът е стар извратен тип, който обича великолепно крехко месо. Катери се по дърветата.“

Това го подсети за Ребека предишната нощ, клекнала в клоните на дървото като малко зло духче. „Като бебе Зевс е бил в едно дърво.“ Спомни си момченцето в Клок Тауър Гроув Истейт, което бе имитирало, че се катери по водосточна тръба. И изведнъж разбра. Беше прав — Рори все още беше в парка. И мислеше, че знае къде.

В дванайсет и половина Хал Чърч се върна вкъщи за обяд от миниатюрното си студио за мебели на „Колдхарбър Лейн“. Беше едър мъж — със запретнатите си ръкави и русоляво-червеникава коса,

оредяваща на загорялото от слънцето чело, приличаше много повече на широкоплещест занаятчия, отколкото на дизайнер.

Бенедикт беше в кухнята, където разтоварваше напълнените в „Теско“ торби, и Хал постави длани върху хълбоците ѝ, целуна я по тила, после внимателно я отмести встрани, за да стигне до торбичката с гевречета върху кухненското шкафче. Джош подскачаше между краката им като щурче от торба към торба, като ги отваряше подред и надничаше в тях.

— Мамо, къде е „Съни Дилайт“?

— „Съни Дилайт“. — Хал постави длан върху челото си. — О, Боже. Оранжево дете. Ще имам оранжево дете.

— Та-а-ате! — Момчето се завъртя на пети, покрило лицето си с длани. — Не ми се бъркай.

— Хей, к'во има, оранжево хлапе?

Джош се изкиска и се обърна отново към баща си.

— Само го направи, и ще си имаш сериозни неприятности, човече.

— Джош. — Бен измъкна от торбата топка „Моцарела“, която се движеше в суроватката си, и я остави върху кухненския плот, готова за пицата, която щеше да прави. — Ще *престанеш* ли да говориш така? Изобщо не е забавно.

Джош сведе глава и направи физиономия към баща си.

— Джош. Ела тук. — Хал се наведе, докато приближи глава до главата на сина си. — Ти си суперготин — прошепна той.

— *Честна!* — Джош приветства баща си с брикстънския поздрав. — Бойакаша!

— За бога, няма ли да *престанете*, вие двамата? — Бенедикт сръга Хал в корема. — Хайде, дай му да пие някакъв сок, цял следобед се е ровил в земята.

— Защо просто не му дадеш пакет „Ротманс“, докато все още не сме минали на друга тема? Джош? Нали ще ни кажеш, когато решиш да се детоксикираш, синко?

— Хей, татко. — Момчето постави „Съни Дилайт“ върху кухненския плот и се изправи на пръсти, за да си вземе чаша. — Мама трябваше да повика куките.

— *Полицията*, Джош, не *куките*. Откъде научаваш тези неща?

— Полицията ли? — Хал погледна разтревожено към Бен. — Как така?

— Наложил се да извикаме куките. — Джош остави чашата върху плотта и започнал да отваря бутилката със зъби. — Защото някой се опитал да открадне Смърф.

— Какво?

— Ще ти кажа след минутка — прошепнал Бенедикт, като погледнал многозначително към сина си. — Джош, не със зъби, ако обичаш. Човек никога не знае кога могат да му дотрябват зъбите. — Взел му бутилката и съдрил найлоновата лента със собствените си зъби. — А сега си изпий сока, фъстъче. Ако си послушен, ще напълним басейна и ще извадим Трейси Айлънд.

— Ура-а! — провикнал се възбудено момчето и влязъл в другата стая, като едва не разля напитката си. — Контрол над Върджил Трейси, изстрелване на капсулата Буревестник 4, ВЕДНАГА!

И се хвърлил върху дивана.

Докато той се настанявал в дневната, от която не ги делеше стена, така че всичко пак се чувало, но вниманието му било погълнато от телевизора, Хал отворил гевречетата, намерил бутилка „Хоугардън“ и се обърнал отново към Бенедикт. Работел с безир и клен и растителните мазнини били оцветили дланите му така, че линията на сърцето била маркирана за вечни времена. Той бил верен до дъното на душата си на своето семейство, което било всичко за него: приемал като стрелба всяка заплаха към тях, независимо дали била реална или въображаема.

— Е? Какво се е случило?

— Боже, наистина било страшно. — Младата жена включила чайника и прибрала косата от очите си, които не отделяла от Джош, за да бъде сигурна, че не ги слуша. „Семейство Симпсън“ било започнал и той седял на дивана, вдигнал върху него краката си със свити колена, притиснал чашата с портокалов сок до устата си, вперил поглед в екрана. — И то пред проклетия магазин за къмпингови стоки на „Брикстън Хил“, моля ти се. Отидохме първо там тази сутрин. Вързал я отвън, защото не искаше да остане в колата, и застанах пред щанда, за да купя кутията за лед за пътуването ни до Корнуол. В един момент обръщам глава и... — Махнал с ръка във въздуха. — ... и виждам онзи човек. Задявал я.

— Задяваше ли? — Хал пъхна едно геврече в устата си. — Какво разбираш под „задяваше я“?

Бенедикт допря пръст до устните си.

— Сексуално — прошепна тя. — Беше си пъхнал ръката между краката ѝ.

— *Какво?*

— Знам. Казах ти — истински ужас. Държеше опашката ѝ в едната си ръка, ей така, както се държи... ууф, не знам, както някой би държал опашката на някоя крава. Нали се сещаш, както правят ветеринарните лекари. И се беше навел и зяпаше, сякаш опитваше да... Боже, отвратително е, но той сякаш опитваше да я *подуши* или да надникне навътре. Така че аз... е, извиках и всички в магазина ме загледаха, но аз си казах, че няма да го оставя да се отърве току-така след стореното...

— Кой беше?

— Беше, въъ, бял, висок — беше в магазина зад мен, докато купувах всичко необходимо за Корнуол. Забелязах го, защото беше с качулка и стоеше в ъгъла, сякаш не искаше да го видят. Тогава си помислих, че ме зяпа, но после излезе и аз забравих за него, докато не го видях да развява във въздуха опашката на Смърф...

— Копеле.

— ... И във всеки случай реших, че няма да го оставя да се отърве току-така след това, затова изтичах навън от магазина и се разкрещях като побъркана. — Бенедикт отвори хладилника и затърси прясното мляко. — Но той тръгна по „Ейкър Лейн“, а аз бях оставила Джош, затова трябваше да се върна и...

— Боже...

— ... и се обадох в полицията и им казах. Бедната Смърф, стоеше си безобидно като уличен стълб, а се намери някой, който да я оглежда като най-обикновена уличница.

— Шегуваш се.

— Не се *шегувам*. Обадох се в полицията. Сякаш не се бяхме нагледали достатъчно на полицията през последните няколко дни. Но трябваше да им се обадя, не че могат да направят нещо.

Младата жена се намръщи, вперила поглед в съдържанието на хладилника.

— И?

— О, за бога, виж това! — Затръшна вратата и се обърна към дневната. — *Джош!*

— Какво е направил?

— Отново е местил разни неща. Джош!

Той погледна невинно.

— К'во?

— Ела тук!

— Никога не съм чувал нещо толкова побъркано. — Хал напъха поредното геврече в устата си. — Някой да гледа в задника на Смърф.

Джош се смъкна послушно от дивана и влезе в кухнята. Бенедикт се наведе към него.

— Размествал ли си всичко тук вътре?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Да-а.

— Ако оставиш млякото върху скарата от метални пръчки, то се преобръща, колко пъти съм ти го казвала. — Погледна отново в хладилника. — Ако не си го направил ти, не знам тогава кой ще го е направил. Таласъмите на хладилника, вероятно. — Извади млякото и го вдигна на светлината. — О, за бога.

— Пфу! — Хал направи физиономия. — Отвратително е. Подушвам го оттук.

— Боже. — Тя пребледня. — Мирише на урина.

— Дай на мен. — Той взе бутилката от нея и, протегнал ръка напред, се приближи до мивката. Като клатеше глава, обърна шишето точно над канала, изплакна го, постави го в кофата за боклук и пусна водата да потече. — Пфу! Откъде го купи?

— Срокът му на годност още не беше минал.

— Може би хладилникът не е наред. — Хал го отвори и се вгледа недоверчиво в бутоните. — Ще проверим тази работа, щом се върнем от Корнуол.

В парка Кафъри повика младия сержант на една страна.

— Въпросът ще ти се стори глупав.

— Изпробвай ме.

— Има ли начин да накараме кучетата да търсят нагоре?

— Нагоре ли?

Джак кимна към дърветата.

— В клоните.

— Разбира се.

— *Разбира се ли?*

— Да. — Полицаят потърка лице, изчерви се леко. — Знаеш как става, падат самолети, нали така? Понякога, тъъ, *разни неща* се закачат по дърветата. — Погледна нагоре. — Но защо?

— Не знам. — Кафъри се обърна, за да се увери, че никой не ги чува. Ако се окажеше, че не е прав, не желаше да се налага да дава обяснения. — Виж, това е само идея. Нищо няма да навреди, нали?

— Дадено. — Сержантът влезе във вана и се върна с лека пръчка от галванизирана стомана, приблизително с размерите на бастун, със зелена пластмасова дръжка. — Тексас?

Немската овчарка вдигна рязко глава и насочи питащите си очички към ствола на кестеновото дърво, по което почукваше младият мъж. После зачука по клоните и кучето разбра какво се иска от него. Вдигна рязко глава и заситни след сержанта, подвило опашка, насочило нос право нагоре към листата. Кафъри го последва няколко метра по-назад.

Започнаха да обикалят из парка. Беше един по обяд, когато кучето спря пред огромен габър, от който буквално валяха гъсеници. Вдигна се на задните си крака, постави предните лапи на ствола и остана там.

Беше същото място, където Роланд Клеър беше намерил фотоапарата „Пентакс“ и розовите ръкавици преди три дни.

Кафъри, отговарящият за доказателствения материал и детектив Фиона Куин направиха в приемната на съдебния лекар кратко съвещание с патолога Харша Кришнамурти, за да набележат плана си на действие. Събрани около прашните изкуствени цветя върху пластмасовата маса, те обсъдиха как да срежат Рори Пийч. После Джак отиде в мъжката тоалетна, за да си наплиска лицето с вода.

Когато беше погледнал нагоре към клоните и беше видял как е завързан Рори, първият му импулс беше да се върне в Брокли, да отиде право в къщата на Пендерецки, да го хване за оредялата коса, да блъсне с всичка сила лицето му в стената и да го зарита. И да го рита, докато престане да мърда. Осемгодишното дете беше свито на топка, с колене до брадичката и ръце, закриващи главата, и завързано с въже — отгоре то действително щеше да напомня нещо с формата и големината на автомобилна гума. Ноктите на ръцете му бяха издълбали полумесеци в бузите. Ако Рори беше малко по-голям, ако беше на десет-единайсет, а не на осем години, вероятно щяха да го видят по-рано. Следващата мисъл на Кафъри беше, че преди двайсет и седем години никой не беше проверил дърветата покрай железопътната линия. Никой не си беше и помислил за тях. И до днес се опитваше да измисля все нови и нови начини, по които Пендерецки би могъл да е скрил Юан по време на полицейския обиск на дома си.

Избърса лице с тоалетна хартия и излезе от тоалетната, мина през помещението, където държаха телата в подредени в редици специално предназначени за тази цел шкафове с идентификационни етикети, пъхнати в рамка на вратата, розов за жените и син за мъжете... „Полът е като код за използвания цвят — помисли си той, — не само при раждането, но и при смъртта... дори в залата за аутопсия.“ Вътре беше студено, сякаш бе зима. Стените бяха облицовани с ментовозелени плочки, като в старомоден плувен басейн. Във въздуха се носеше познатата миризма на кръв — като в касапница. Под масите лежаха маркучи, край които по пода се бяха събрали локвички вода.

Две тела, с написани с черен маркер върху прасците имена, бяха откарани в единия край на стаята, за да се отвори място, вещите и поставените върху пръстите на краката им етикетчета стояха върху отделна носилка на колела в жълти найлонови торби за болнични отпадъци. Телата бяха срязани и разтворени: като купчина от различни цветове, със сини книжни салфетки, натъпкани във вратната кухня. Служителят в моргата със зелена найлонова престилка и черни обувки стоеше над единия труп и вадеше снопове черва от него. Разтърсваше ги, сякаш опитваше да изтръска нещо от тях.

Рори Пийч, който някога беше момче, играещо футбол и залепващо цветни стикери на велосипеда си, сега представляваше кръг, увит в бял найлонов чаршаф върху масата в центъра на облицованата с плочки стая. Тримата служители от моргата, застанали около него, образуваха странна картина. Те не вдигнаха поглед при влизането на Кафъри. Представителите на тази професия бяха странна, мълчалива група. Понякога потайни, често изолиращи се в рамките на своята общност, винаги долу на земята: реалната двигателна сила зад патолога, те вършеха повечето от най-трудната част от работата при една аутопсия, без да мигнат. Кафъри не ги беше виждал никога да се държат така, както през този летен следобед. Беше му нужно малко време, след като те се разделиха в различни посоки, за да пренесат купи с различно съдържание и да включат маркуча, за да разбере, че при влизането му всъщност бяха отдавали почит. „О, боже — помисли си той, — няма да бъде лесно.“

Харша Кришнамурти влезе в помещението. Висок, със сивееща коса. С делови вид. Засуети се с новата си играчка, освобождаващ ръцете диктофон със слушалки, после зае мястото си и дръпна рязко найлона, закриващ Рори Пийч. Всички в моргата замряха, сякаш поемайки въздух като един.

Детето беше добило формата на кроасан, почти като заспала котка, с ръце, обвити около главата. Сякаш оглеждаше нещо на гърдите си. Кафява залепваща лента закриваше устата и очите му. Не миришеше, сякаш плътта му беше прекалено чиста и млада за това, а кожата му беше гладка, като че ли излизаше от банята. Кришнамурти се изкашля, попита Кафъри дали това е същото тяло, което бяха открили на дървото в Брокуел Парк. Джак кимна.

— Да, това е.

Формалностите приключиха.

Първо се освободиха от възлите. Кришнамурти сръза въжето с изключително старание, на повече от пет сантиметра от възела: местата на връзването можеха да бъдат изследвани не само за ДНК, но също така от криминалистите, правещи анализи на възли, затова той се стараеше да запази формата им, докато ги поставяше в торбичка за съхранение на доказателствения материал. Фотографът обикаляше около масата и правеше снимки от всеки възможен ъгъл, докато отговарящият за доказателствения материал полицай запечатваше торбичките, слагаше им етикети и ги поставяше върху подвижната си количка.

Процесът се повтори, докато отстраниха всички въжета и сега вече Рори изглеждаше съвсем различно. Той лежеше свит, като заел отбранителна позиция паяк, с продълговати отоци, оставени от въжетата по ръцете, коленете и глезените. Кришнамурти опита предпазливо слабите крака. Когато те се отпуснаха послушно, той се поколеба и на лицето му се появи странно изражение. За момент всички спряха да дишат. Патологът погледна към часовника на стената и внимателно изви стъпалата на Рори Пийч, после огледа дланите и лицето му.

— Има... въъ, да. — Вдигна пластмасовия си визьор и избърса с ръкав потта от челото си. — Има наличие на трупно вкочаняване само на лицето и горната част на торса. Аз... смятам да... — Направи почти незабележима пауза. Само хората с трептяща от напрежение антена като Кафъри бяха в състояние да забележат краткия прилив на емоция. Гъвкавостта на стъпалата беше накарала патолога да помисли немислимото. — Ще измеря температурата на черния дроб.

Джак се обърна. Беше виждал стотици трупове, повечето от които можеха да бъдат идентифицирани като човешки същества по трудно, отколкото останките на Рори. Беше виждал четирийсетгодишен мъж, превърнат от безлики бизнес съдружници в десеткилограмово парче от торс, което се търкаляше по масата за аутопсия. Беше видял петнайсетгодишно момиче, изгризано от лисици от очите до раменете. Не се заблуждаваше, че има право да изпитва дълбок ужас от останалите, но и той като Кришнамурти бе запознат с механиката на вкочаняването — знаеше какво говори за смъртта на Рори втвърдяването на лицевите мускули и мекостта на стъпалата. Не

искаше да мисли за това. За първи път в живота му се наложи да излезе, докато правеха аутопсията на жертвата.

Стоеше в приемната, смучеше ментови бонбонки и потриваше силно ръце. Притокът на кръв проясни мислите му, когато вратата се отвори. Появи се Сунес и изтупа с ръка якето си, сякаш беше минала през паяжини.

— Проклетата преса ме е нападнала. — Потрепери. — С каква скорост се носят новините. — Затръшна вратата след себе си, побутна я с крак, за да се увери, че е добре затворена, обърна се и забеляза веднага, че Кафъри опитва да избегне погледа ѝ, опитва с всички сили да намери къде да отклони вниманието си. Гласът ѝ омекна. — Добре ли си? — Приблужи се още малко. Кожата около устата му беше добила синкавочерен цвят, знак за недостиг на кислород. — Не, не си. Идва ни много, а?

— Добре съм. Ментови бонбонки?

— Не, благодаря. — Даниела задъвка нокътя на палеца си, погледна към залата за аутопсии, после отново към него. — Странно. Предполагам, че ако бях аз, може би щях да завиждам мъничко.

— *Да завиждаш ли?*

— Рори беше открит. Мъртъв е, но поне беше открит — сега мама и татко могат да започнат да тъгуват. — Постави нежно длан върху ръката му. — И къде оставаш в такъв случай ти, бедничкият?

Кафъри не отговори. Не смееше да говори, дори не смееше да бръкне в джоба си за цигарена хартия, защото ръцете му можеха да затреперят. Обърна се към вратата на комплекса за аутопсии.

— Аз... тъъ... Мисля, че времето на смъртта вече е определено. Като се съди по вкочаняването.

— Е, и?

— Тъъ... виж, нека се върнем вътре, а?

Кришнамурти вече беше изрязал ноктите и ги беше поставил заедно с ножицата, с която го беше направил, в торбичката с веществени доказателства, която тъкмо предаваше на отговарящия за тях полицаи. Беше свалил залепващата лента от лицето на Рори. Детектив Фиона Куин бе обнадеедена: в торбички за доказателствен материал, поставени върху отделна количка, бяха сложени пет бели влакна. Кришнамурти ги беше отделил от подутините, оставени от въжетата по китките на Рори, със слабо залепваща лента. Можеше да

ги подложи на специална спектрометрия и газова хроматография, за да открие химическия им състав и цвета... за да бъдат сверени с дрехите на евентуалния заподозрян. Сега патологът преодоляваше внимателно трупното вкочаняване на горната част на тялото, за да го изправи върху масата за аутопсия.

Кафъри и Сунес застанаха до стената, Кафъри продължаваше да смуче ментови бонбонки, Сунес потриваше с пръст ухото си, сякаш се смущаваше да гледа ставащото.

Рори беше висок 127 см от лявата пета до темето. Тежеше 26.23 кг. Беше малко по-едър от средностатистическото осемгодишно момче. Една окървавена книжна салфетка със светлосини цветя по края беше смачкана в рамото му и остана там, притисната под гърба му, когато го изправиха.

Кришнамурти, фотографът и служителите в моргата се движеха около масата, изпълнявайки сложен, спокоен ритуал, всеки разбираше без думи кога е моментът да се намеси. Кафъри и Сунес наблюдаваха мълчаливо — в умовете им се въртяха два еднакви въпроса. Първият беше дали хартиената салфетка криеше източника на кръвта в кухнята, а вторият — дали Рори Пийч беше станал жертва на сексуално насилие?

— Пред мен стои нормално развитото тяло на дете — произнесе тихо пред микрофона на слушалките Кришнамурти. Гласът му отекна в почти празното помещение. — По лицето се наблюдава подчертан тургор и множество аспекти на хипократово лице^[1], очните орбити са изпъкнали, докато очните ябълки са хлътнали. Скули и мандибули — изпъкнали. Устата и носът изглеждат... — Приведе се и премигна срещу детското лице. — ... сухи. Втвърдени. Кожата е опъната на пипане, затова искам хистологичен анализ, който да потърси евентуално наличие на хиперкалемия, и установяване на натриевото съдържание, антидиуретични нива на хормоните и плазмения обем.

— Харша?

Патологът погледна към Сунес.

— Да, да. Когато микроскопските анализи пристигнат, ще ви кажа повече. — Кришнамурти беше известен с нежеланието си да дава на полицията незабавните отговори, които тя иска. — И след като огледам органите мембрани.

— Какво очакваш?

— Лепкави мембрани, може би кървящи в чревния тракт.

— Кое то значи?

— Ще ви кажа след като ги огледам. — Огледа я с присвити очи и издаде неодобрителен гърлен звук. — Окей?

— Звучи приемливо — вдигна помирително ръце Сунес. Последното, от което се нуждаеха, беше да го отблъснат. — Напълно приемливо.

— Добре. — Кришнамурти се приведе още, за да огледа гърлото на Рори. — Вижда се слабо различима следа върху ларинкса, говореща за нещо като... тъъ... запушване на сънната и вратната вена; нещо като пристягане, но няма петехии в очите. Драскотини и синини по врата. — Погледна към Сунес. — Но това не е причината за смъртта.

— Наистина ли?

— Наистина.

„Да, наистина, Дани. — Кафъри се взря в обувките си. — Рори не е умрял така. Мисля, че вече зная как.“

— Бих искал по-късно — додаде Кришнамурти — да огледам тези следи с алтернативни източници на светлина, да заснемем участъка и да видим дали ще забележим нещо друго. Така.

Отстъпи назад, за да направи място на служителите в моргата да обърнат тялото — опитно, с ефективни движения, без да поглеждат лицето на детето. В залата за аутопсии цареше пълно мълчание. Сега, след като телцето се озова по корем, малките издатини на гръбнака изпъкнаха под тънката кожа; книжната салфетка остана на мястото си. Без да поглежда към никого, Кришнамурти я отдели и я пусна в торбичка за доказателствен материал. Взря се в раната на рамото на Рори и след кратка пауза, през която всички затаиха дъх, отстъпи назад и вдигна поглед.

— Да — обърна се към събралия се екип той. — Да. Някой да говори със съдебния лекар. Това трябва да се види от зъболекар.

Навън, в нажежената до синьо следобедна пещ, Джош играеше в басейна със своите бански с Дарт Мол, обърнал гръб към гората, като със съсредоточено изражение потапяше „Буревестник четири“ до дъното и после го пускаше да изплува на повърхността. Слънцето

блестеше във водата, а от другата страна на оградата, в парка, в сянката на испанските кестени бръмчаха комари.

Хал стоеше на верандата със студена бутилка кола, загледан в дърветата. Виждаше бели и сини петна там, където групата полицаи се бяха събрали, около храстите се бе появила полицейска лента, ограждаща малък участък от гората. Сигурно бяха намерили нещо. Отпи замислено от колата си — беше толкова щастлив, че ще се махне за малко от централната част на Брикстън, от претъпкания апартамент над един магазин за алкохол на „Франт Лайн“, но сега брикстънските проблеми явно започваха да ги преследват наистина по петите.

„Франт Лайн“. Имаше време, когато се гордееха с престижния си адрес и животът за тях беше поставяне на отровни лентички срещу хлебарки под мивката и сандвичи с риба тон в кафене „Финикс“, докато Хал вечно проследяваше и обсъждаше ревизионизма с Даркъс Хау. Животът на „Франт Лайн“. Харесваше му това — двамата с Бен да бъдат с хора от сой, да живеят с реални личности. Бяха там и по време на Брикстънските бунтове през 1995 г. заради случилото се с Уейн Дъглас — стоеше на улицата с ключовете в едната ръка, с книги от библиотеката — в другата, и наблюдаваше как „Догстар“ лумва в пламъци. Нагоре към небето. И всички надничаха през вратите и прозорците, за да видят как горящите, сбръчкващи се, накъдрени от пламъците пачки пари се сипят от облаците.

Но с появата на Джош всичко се промени. Отговорността ги смазваше. Шизофреничните писъци, престъпността, богатите млади посетители на нощни клубове и зловещите последователи на Луис Фарахан — невъзможно красиви чернокожи мъже с изключително елегантни костюми, застанали по уличните ъгли с набожно свити ръце, зад чиито очи проблясваха ужасяващи планове... изведнъж всичко това престана да бъде очарователно и забавно. Един ден Джош нахлу в стаята с крясъци и с новото си оръжие в ръце. Спринцовка, върху която бяха изписани думите: „Еднократна употреба само за теб — инсулин 100“. След този случай Хал реши да работи до изнемога, но да измъкне семейството си от централната част на Брикстън. Спасителният пояс обаче дойде от семейството на Бенедикт: наследството от леля й в Норвегия им даде възможност да влязат в тази нова къща, достатъчно далеч от центъра, за да бъдат в

безопасност. Имаше осветление и осигурителна ограда, до „Фридж“ се стигаше с автобус и изобщо животът беше станал доста приятен.

— Хал! — провикна се Бенедикт от един от прозорците над главата му.

Той остави бутилката на верандата.

— Джош, ще стоиш тук, нали? — Влезе вътре и изкачи стълбището, като вземаше стъпалата две по две. Съпругата му стоеше в спалнята, край леглото. — Добре ли си?

— Да. — Беше по тениска, розови пликчета и чехли от овча кожа, сякаш тъкмо се бе преобличала. Косата от едната страна на главата ѝ беше с ролки, а от другата падаше свободно. — Аз съм добре, но гледай... виж леглото.

Хал видя, че нейната половина на леглото беше мокра. Сякаш Смърф бе вървяла нагоре-надолу по него и бе уринирала.

— Господи.

— О, боже. — Бен потърка лице. — Съжалявам, че изкрещях така. Предполагам, че Смърф не е виновна. Вече е стара. — Въздъхна и започна да събира подгизналите чаршафи. — Вече не успява да слезе от леглото достатъчно бързо, когато се налага.

Младият мъж поклати глава.

— Трябваше да я видиш тази сутрин. Влачеше се. Задните ѝ крака, имам предвид. Започна да пикае още преди да спре да се движи. Вървеше и урината се стичаше по краката ѝ. Жалка картинка.

— Тя си изпи хапчетата тази сутрин, но, о, Хал, знаеш какво мисля по въпроса: добре е да вземем името на някой ветеринарен лекар в Хелстън, за всеки случай. Пфууу! — Бен изпусна въздуха през устата си и пхна ръце под възглавницата, за да издърпа чаршафите. — Мислех, че вече съм приключила със смяната на напикани чаршафи.

— Вероятно се дължи на възбудата от тази сутрин.

— О, да, оглеждането на вътрешностите ти от напълно непознат човек наистина е в състояние да те накара да се напикаеш от възбуда. Само един мъж може да каже това. — Натрупа на купчина чаршафите от леглото. — Ще трябва да ѝ забраним да се качва по стълбите, Хал, а? Ще я държим затворена в кухнята.

Той въздъхна.

— Като се върнем, несъмнено ще трябва да го направим. — Притисна два пръста към слепоочието ѝ и натисна въображаем спусък,

наподобявайки щракване с език. — Бедничката.

— О, за бога, моля те, недей. — Тя избърса лице в рамото на тениската си. Не знаеше как щеше да понесе загубата на Смърф. Всъщност не бяха очаквали тя да доживее чак досега. На диска със самоличността ѝ, след „Казвам се Смърф. Ако ме намерите, моля да се обадите на...“ беше даден старият им телефонен номер. Смятаха, че не си заслужава да го сменят. Но дори така Бен в действителност не беше приела, че краят е близо. — Не може ли да поговорим за нещо по-хубаво?

Награби чаршафите, обърна се към вратата и излезе от спалнята.

Беше следа от ухапване. Открита червена дупка в бялата плът. Сякаш някакъв месоядец беше отхапал хапка от Рори. В същия участък имаше още четири-пет, но не толкова жестоки следи от ухапване, но Кришнамурти не откри други по местата, където обикновено биваше хапана жертвата на изнасилване от мъжки пол: подмишечните ямки, лицето и скротума. Само раменете. Хапането по раменете беше метод, използван често от изнасилвача, за да сломи жертвата. А когато взе проби от ануса, патологът откри още нещо.

— Да. — Изкашля се и изправи рамене. — Има замърсяване.

Никой не се обади. Сунес и Кафъри се спогледаха.

— Знаеш ли от какво е?

— Не може да се разбере само като се гледа на тази светлина, не и преди да бъде изследвано в лабораторията, но ми се струва, че можем да предположим.

Даниела кимна.

— Разбирам.

Погледна към Джак. Той ѝ кимна напрегнато, пъхна ръце в джобовете си и насочи отново вниманието си към работата на Кришнамурти. Преди да се идентифицираше замърсителят, не беше редно да правят предположения. Това можеше да бъде всичко.

Фотографът пъхна филм в „Кодака“ за снимане на отпечатыци от пръсти и извади от чантата си светлосин правоъгълник. Когато патологът отстъпи назад, той постави правоъгълника до раната и започна да фокусира фотоапарата. Сунес и Кафъри наблюдаваха мълчаливо, рамо до рамо в края на комплекса за извършване на

аутопсиите, докато фотографът засне едно по едно всички ухапани места по раменете на Рори Пийч. Точно привършваше, когато пристигна одонтологът от болница „Кингс“.

Доктор Ндизей, бакалавър по зъбна хирургия и адвентист от седмия ден, носеше дебели очила и хавайска риза под бялата си престилка. Устата му беше извита нагоре в тъглчетата, като на клоун, сякаш се усмихваше непрестанно. Пот се стичаше на ручейчета по гладкото му махагоново чело, докато оглеждаше раните, водеше записки и правеше отпечатыци от зъболекарски восък. Служителите в моргата се спогледаха зад гърба му.

— Какво мислиш? — обади се Сунес. — Разполагаш ли с достатъчно материал, за да ти свърши работа?

— Да, да, да. — Ндизей чакаше нетърпеливо асистентът му да напълни пистолет с полисиликон. — Някои от тези ухапвания са направени бавно. — Наведе се, погледна във формата с восъка за вземане на отпечатък, долепена до рамото на Рори, и започна да прави леки триещи движения по нея. — Радиални абразии, които говорят, че хапещият е посмуквал по малко. Типични садистични ухапвания. — Извади хартиена кърпичка от задния си джоб и попи потта по челото си, за да не капе върху тялото на Рори. — Мога да видя... ъъъ, първи, втори, трети горе ляво и първи, вероятно — втори горе дясно. — Вдигна очи, увеличени като риби зад стъклата на очилата, достойната му за клоун уста се усмихваше. — Да, щастлив съм. Мисля, че ще направим от това съвършена отливка.

След аутопсията дойде ред на огледа с алтернативен източник на светлина, за да се направят снимки. Отделът по научна криминалистика внесе мобилните си, напълно затъмняващи щори и Сунес и Кафъри излязоха. Даниела се запъти за предстоящата пресконференция, а Джак се върна в Шрайвмур, за да добави резултатите от днешната дейност към непрестанно растящата купчина от документи на Криотос. Когато късно през нощта най-сетне реши да обяви работния ден за приключен, той си даде сметка, че не беше ял нищо и трепери. Поръча си храна от „Кристъл Палас“ и това сложи край на треперенето... но щом се прибра, пак спря на прага за миг,

като отново си обеща да не позволи случаят да се отрази върху лицето му.

Оказа се, че нямаше защо да се притеснява. Ребека не беше в настроение да обсъжда работата му.

Лежеше на дивана, облечена с карамелени велурени панталони и къс бял суитчър. Беше лапнала един от лакираните си в яркорозово нокти и се взираше с немиждащ поглед в телевизионния екран. На масата пред нея лежеше купчина броеве на „Тайм Аут“. Тя не вдигна поглед при влизането му... наложи се той да заговори пръв:

— Как се чувстваш?

Погледна го неопределено, като някой, който поглежда към оставения отворен прозорец, но не си прави труда да стане и да го затвори.

— Главата ме боли.

— Това ли е всичко?

— Да.

Кафъри се отпусна на дивана до нея и я прегърна.

— Съжалявам за снощи.

Тя не се отдръпна, нито се ядоса. Вместо това просто сви рамене и не каза нищо, и продължи да гледа телевизионния екран. Внезапно съжали ужасно за онова, което беше направил предишната вечер, задето ѝ беше „наврял лицето“, така да се каже, в спомени, към които тя не желаше да се връща. Знаеше, че тази вечер трябва да бъде много внимателен с нея.

— Да се качваме горе — предложи много по-късно тя.

Последва я по стълбището, все още объркан от странната ѝ, безмълвна аура; в спалнята също почти не размениха дума. Това трябваше да го предупреди... трябваше да види признаците.

Ребека обичаше оралния секс. Бяха го въвели още в самото начало на връзката си.

— Всъщност го направихме още през първата нощ — беше споделила с приятелките си тя. — Дори не се наложи да му го кажа — беше цяло чудо.

Той го правеше с часове, ако тя поискаше и поставеше краката си на гърба му. Понякога ѝ ставаше смешно, защото той настояваше единият му крак да не бъде на дивана или леглото, а на пода, сякаш беше готов да хукне, ако се наложи. „Какво мислиш, че ще се случи?“

Нападение или нещо от този род?“ Тази вечер Ребека не каза нищо. Повдигна хълбоци и го остави да смъкне велурените ѝ панталони, поставила дланите си върху главата му, като прокараваше пръсти през косите му и съзерцаваше тавана. Когато тя получи оргазъм, Джак се изправи, съблече ризата, избърса лицето си в нея и се готвеше да си свали панталоните, когато младата жена стана от леглото. Вдигна дрехите си от пода.

— Къде отиваш?

— Да се измия.

— Какво?

— *Да се измия.*

Излезе от стаята, притискайки пети в пода, а той се отпусна заднишком на леглото, като закри лицето си с длани. Ерекцията му беше почти болезнена, толкова готов беше. „Какво, по дяволите, прави?“ Заслуша се в шума на старите водопроводни тръби, чу я как приключи работата си в банята, излезе от нея и слезе долу. Не се върна. Часовникът край леглото тиктакаше неуморно, ерекцията му започна да спада. Джак изпъшка, махна ръце от лицето си и остана да лежи, загледан в тавана, с пулсираща глава.

„Явно си предизвикал нещо, Джак. Това е свързано със станалото снощи.“

Когато се върна след няколко минути, Ребека беше със старата му домашна роба от хавлиен плат. Беше се сресала и носеше чаша водка и запалена тънка пура. Застана до малката библиотека в спалнята, като пушеше и четеше спокойно заглавията, сякаш не се беше случило нищо странно. Кафъри стана от леглото и сложи ръце върху раменете ѝ.

— Виж... снощи аз...

— Не се тревожи за това. — Тя се отдръпна от него. — А сега си лягам.

И това беше всичко. Той стоеше в рамката на вратата, твърдо решил да не се ядосва, докато тя остави пурата в пепелника на нощното шкафче, пропълзя под завивката, сви колене и подпря на тях някаква книга. Нощната лампа осветяваше добре изглеждащото ѝ лице. Имаше сериозно изражение, видимо напълно погълната от книгата, сякаш той не беше тук. Джак знаеше, че има неща, които би трябвало да каже. Неща, които би трябвало да може да каже. И беше

уморен, а съзнанието му беше изпълнено с картини от аутопсията на Рори, затова беше наясно, че моментът съвсем не беше подходящ да започват този разговор.

— Добре.

Обърна се и се запъти към задната спалня.

Това бе стаята, която беше делил с Юан като дете — „стаята на Юан“, както я наричаше сега. Намери маратонките си и сложи тениска и панталони за джогинг. Хвърли поглед към дома на Пендерецки от другата страна на жп линията, за да види дали свети — навик, от който знаеше, че няма да се отърве никога, окачи ключа за входната врата на врата си, слезе на долния етаж и затръшна вратата. Без да каже „довиждане“ на Ребека.

Щом чу затварянето на вратата, тя остави книгата на пода и се отпусна безсилно върху леглото, взирайки се в тавана. Когато дворната порта се затвори и улицата отвън се смълча — само от време на време преминаваше кола и светлините от фаровете ѝ пропълзяваха по тавана — младата жена седна, измъкна възглавницата изпод главата си, легна отново на леглото и я притисна към лицето си. „О, боже, Джак, цялата тази история е от шибана по-шибана.“ Притисна възглавницата към носа и устата си с ръце и започна да крещи.

Крещя, докато гърлото и главата я заболяха. След това остана да лежи неподвижно, все така без да маха от лицето си възглавницата, която затрудняваше дишането ѝ. Влагата на дъха ѝ намокри памучната тъкан, но лицето ѝ беше сухо — не беше плакала.

До трийсетата година бягането беше начин да се освобождава от излишъка от енергия, а след трийсетата година се превърна във възможност да пуска ума си да се носи на свобода. То спираше мислите му, за да не се блъскат в стените, и тази нощ облекчението настъпи мигновено. Знаеше точно за каква сделка става дума: той искаше Ребека да говори с него за случилото се, а в замяна тя искаше той да обърне гръб на Юан... всъщност искаше да напусне къщата. В това отношение тя беше съвсем същата като другите, но само в това. Във всичко останало Ребека му се струваше съвсем различна — тя

задържаше вниманието му повече от останалите, падаше си повече по нея. Въпреки всичко не желаше да избира. Бягаше, опитвайки се да не мисли за това, ключът от вратата се удряше в гърдите му, увиваше се около изображението на свети Кристофър, което имаше от майка си, прекосяваше кварталите на Брокли с лоша слава — несломимия малък Брокли — редица след редица занаятчийски къщи, нашарени с *vergeltung*^[2] — бомбите на Фон Браун. Гледката се беше променила от времето на Юан. Сега неоновият монолит на Луишам, Ситибанк, чието развалено „С“ премигваше като ултравиолетов уред срещу насекоми, изпълваше хоризонта. Вместо богати граждани, в подножието му наркодилъри купуваха просторните къщи с шест спални по авенютата в околностите на Хилифилдс и понякога стреляха едни срещу други посред нощ.

Кафъри беше купил къщата, в която живееше, от родителите си, когато беше на двайсет и четири години. Някога се беше наричала „Спокойствие“, но през шейсетте години някой шегаджия беше добавил подвижна стълба и я беше залепил с шепа бързо съхнещ цимент, променяйки името на „Гетсиманската градина“. Първото, което направи семейство Кафъри, беше да махнат табелката с помощта на чук.

— Няма нужда да докарваме агонията тук — заяви майка му. — Всеки, който живее в къща с подобно име, ще бъде прокълнат.

Но очевидно рецептата ѝ за справяне с проклятието не беше проработила. Може би я беше приложила прекалено късно.

Джак продължи да тича нататък по улицата с потъмняла от потта фланелка, в края ѝ сви наляво, мина покрай гробището „Нънхед“ и излезе на осветената от звездите „Пекам Рай“ с нейните тъмни езера и отворени пространства. И внезапно го изпълниха въпроси във връзка с Брокуел парк, с убиеца на Рори, с връзките помежду им. Да не би да съществуваше извор от трикове и извратени мисли, от който идваха да пият всички педофили в Лондон? Веднъж, преди години, беше чел за най-големия организъм на света: някаква гъба, която живееше под земята и заемаше почти четирийсет акра от Мичиган. Понякога му се струваше, че мрежата от педофили представлява нещо като тази гъба: всеки един от тях живееше невидимо в обществото — „под носовите ни“ — и беше свързан с останалите. Пендерецки беше старец, изтощен, дните му на присъди и интерес към момчета бяха

приключили, но беше част от тази мрежа и Кафъри беше готов да гарантира, че познава някой, който познава някой, който познава някой, който познава убиеца на Рори Пийч. Можеше само да гадае каква е степента на разделеност... но чувстваше, че не е голяма.

Върна се, все така с бягане, в Брокли, сви наляво и прекоси моста над жп линията, плъзгайки поглед по релсите. Дърветата все още имаха листа, когато беше изчезнал Юан — нямаше да бъде трудно посред нощ да качиш някакво тяло на едно от тях и после да го свалиш, преди да окапят листата. Тази мисъл не беше приятна. Прекоси улицата на Пендерецки и мина покрай вратите с нарисувани слънца, покрай прозорците с оловни цветни стъкла, малките закрити веранди, с баскетболните кошове по стените и подредените в редичка обувки. Банята на Пендерецки светеше и Кафъри поспря — само за миг — пред къщата, като вдигна поглед нагоре към светлината с фаталната напрегнатост на нощна пеперуда. Матираното стъкло превръщаше светлината отвътре в обагрени диаманти и му беше необходимо малко време да осъзнае, че там, току зад прозореца, висеше нещо — нещо дълго и цветно, може би хартиен фенер, от онези, които човек може да види в студентска гарсониера. Не беше в стила на Пендерецки да прави подобни украси или да излага на показ каквото и да било. Освен ако нямаше специална причина за това. „Вероятно е предназначено да го видиш — това трябва да е началото на нещо ново.“ На ново мъчение.

Джак се обърна и се върна по стъпките си към къщи, към Гетсиманската градина. Там свали подгизналите си от пот шорти и тениска и влезе под душа, мислейки си колко клаустрофобично действаха залепените една за друга редици от къщи. После легна до Ребека в мрака и се заслуша в дишането ѝ.

[1] Типичен за умиращите израз на лицето. — Бел.прев. ↑

[2] Отмъщение, възмездие — нем. ез. — Бел.прев. ↑

(21 юли)

На другата сутрин Кафъри завари Криотос обляна в сълзи в кухнята на стаята за приемане на телефонните обаждания. Притисна лицето ѝ към гърдите си и я прегърна. Тя се разплака още по-силно, раменете ѝ се разтресоха. Досега я беше виждал да плаче само веднъж — на погребението на Пол Есекс. Испита усещане за странна близост.

— Не позволявай Дани да ме види, моля те.

— Добре, добре. — Ритна вратата, за да я затвори, без да пуска Криотос. — Какво има, Мерилин? Нещо с децата ли?

Тя поклати глава и издуха нос.

— Дани току-що говори с Куин за...

— За какво? — Загали я по косата. — За какво говори с Куин?

— За аутопсията на Рори Пийч. — Притисна длани към лицето си. — Снимките са върху бюрото ти. Куин иска всички тези тестове... иска да ѝ се обадиш.

— Какво те разстрои?

— Мислят, че е бил жив... на дървото. Мислят, че е живял два дена там горе. Опитвал е да се освободи от въжетата... — Откъсна парче от ролката домакинска хартия и го притисна към очите си. — Знам, че е глупаво... но просто не мога да не мисля как се е борил, със слабите си ръчички, но се е борил.

Кафъри я галеше по косата и гледаше тавана. Разбира се, той знаеше това. Беше го разбрал, когато Кришнамурти не успя да изправи малкото телце. Когато разтърка стъпалото, за да види дали ще успее да го огъне. Както и поради липсата на миризма. Ако Рори беше мъртъв достатъчно отдавна, за да изчезне трупното вкочаняване, вече нямаше да могат да го идентифицират, като се имаше предвид горещината. Тялото на момчето обаче беше гладко и безупречно. Вкочаняването дори не беше успяло да стигне до стъпалата, което доказваше, че смъртта беше настъпила съвсем скоро.

— Хайде, хайде.

Притегли я към себе си. Усещаше топлата ѝ гръд под чистата бяла блуза. Никога досега не се беше приближавал толкова към Мерилин Криотос. Тя миришеше на жена, на шампоан, на печено и червило — съвсем различно от Ребека. Сети се за снощната случка, как Ребека го беше оставила най-спокойно в спалнята и той бе останал да лежи в леглото с безполезната си ерекция. Сякаш усетила промяната в посоката на мислите му, сякаш дала си внезапно сметка за близостта им, Мерилин замря неподвижно, както бе заровила лице в ризата му. Спря да трепери и задиша през устата. Когато се отдръпна, сълзите бяха пресъхнали, но се беше изчервила и не искаше да го погледне в очите. Отиде да седне пред компютъра. А когато се запъти към стаята на старшия следовател, Кафъри забеляза, че вратът ѝ също беше почервенял.

* * *

Сунес седеше на бюрото в стаята на старшия следовател и гледаше през прозореца. Изглеждаше свежа в мъжкия си костюм на „Маркс енд Спенсър“ върху отворената на врата лилава риза. Не каза нищо при влизането на Джак, само кимна към синьо-белия плик на Фотографския клон на столичната полиция. Той остави кафето си, огледа снимките, направени при алтернативния син източник на светлина, и се обади на Фиона Куин.

— Какво знаеш? — попита тя.

— Ами, досетих се за много неща вчера — отвърна той. — Досетих се, че му е било нужно известно време, докато умре.

— Кришнамурти ни попита дали сме усетили миризма на някаква есенция или нещо като лак за нокти, когато е отворил тялото.

— Да — на ацетон.

— Кетоза. — Куин зашумя с някаква хартия на другия край на линията. — Гладувал е — тялото му е започнало да разгражда собствените си мазнини, а в кръвния поток са постъпили мастни киселини.

— И това го е убило? — попита предпазливо Кафъри.

— Не... не, нужно е доста време, за да умреш от глад. Правихме специални изследвания на кръвта му, от които стана ясно, че се е

сгъстила. Помниш ли хипократовото лице?

— Да.

— Това изражение се получава в резултат на остра форма на обезводняване. Той, въж... умрял е от жажда.

„О, боже. — Джак приседна на бюрото си. — О, боже, о, боже, о, боже...“ Значи беше вярно. Помисли си за обществения гняв, който щеше да се излее върху главите на двата екипа — отговарящия за претърсването на района и от хеликоптера — защото бяха намерили детето едва когато беше вече прекалено късно.

— Изненадана съм, че е издържал толкова дълго — додаде Куин, — но Кришнамурти каза, че това може да отнеме наистина много време — най-дългият период, за който е чувал, е за смъртта, настъпила в един приют след петнайсет дни. От друга страна обаче, това може да стане и само за няколко часа, зависи от обстоятелствата. Човек може да понесе загубата на една пета от теглото си във вид на течности.

— А децата?

— Именно — при децата е по-сериозно. Течностите представляват по-голяма част от общото тегло при децата, отколкото при възрастните. Освен това Рори е преживял два наистина горещи дни, което е увеличило нуждата му от вода. Човек започва да се пита дали убиецът не му е давал по малко вода през трите дни, прекарани в къщата. Може би това фигурира в показанията на Алек?

— Не... няма нищо такова в показанията. — Джак въртеше из ръцете си кламер. Сунес продължаваше да седи сама, подпряла длани върху бюрото си, все така загледана през прозореца, и той си даде сметка, че тя вече беше чула всичко, което му казваше сега Куин. — Така — промълви той, опитвайки да мисли. — Ами ухапванията? Знаем ли кога са направени?

— Да, доста късно — вероятно някъде по времето, когато е бил изведен от къщата. Оттогава е кръвта по перваза на дюшемето и маратонката му.

— Значи е бил качен на дървото и оставен.

— Така изглежда.

— И никой не се е връщал при него?

— Няма признаци да се е връщал.

— Има ли нещо, от което би могло да се вземат проби за ДНК?

— Да... получи снимките, нали? Можеш да видиш оцветяването в толуидиново синьо, което е използвал Кришнамурти — имало е проникване или опит за проникване. И онова замърсяване.

— Да?

— Сперма.

„Така. — Кафъри сложи длан на челото си. — Така. Значи определено си имаме работа с педофил... но ти определено го знаеше, следователно не е нужно да си правиш харакири.“ Хвърли поглед към Сунес. Тя продължаваше да гледа през прозореца, затова той взе химикалка и си пое дълбоко въздух.

— Добре, въъ, така де, значи ще имаме ДНК?

— Ами, *може би*.

— Може би ли?

— Ами... — Куин подбираше внимателно думите си. — Рори е бил жив, нали разбираш, и е напълно възможно тялото му да е разградило голяма част от материала. Ако жертвата е в полусъзнание и не мърда много-много, понякога успяваме да съберем достатъчно материал, за да получим ДНК, дори след няколко дни... но Рори е мърдал и, както става понякога, образецът се разгражда и...

— Е, направете го все пак. — Кафъри започна да си записва детайли от разговора им. — И не искам да чакам две седмици да бъде включено в графика ви, както стана последния път.

— Ако се предложи премия, ще стане по-бързо.

— Но, Фиона, премия *беше* предложена.

— Боже, съжалявам. Не мога винаги да определям това, което се прави в лабораторията.

— Не се тревожи. Ще накарам шефа да се намеси където трябва.

Дори преди случая с Рори Пийч екипът не беше в блестящо състояние. Средствата бяха постоянен проблем, всички работеха прекалено много, на плещите им лежах осем „критични“ инцидента на расова основа, серия изнасилвания на четиригодишни деца, и приключването и съпоставянето на разкритията във връзка с пет престрелки между наркотрафиканти. Духът беше паднал и това се отразяваше в умората при изпълнението на рутинните задачи: при огледите детектив Логан бе успял да посети само три къщи за цял ден,

а Кафъри знаеше, че при натоварването, на което беше подложена Криотос, никой от резултатите нямаше да стигне до база данни HOLMES. Но трябваше да се представят по друг начин пред света.

На пресконференцията тази сутрин Сунес помоли събраните журналисти и телевизионни репортери да запазят едноминутно мълчание в памет на Рори Пийч. Страната беше потресена: „Нюз тъв дъ Уърлд“ поде незабавно кампания за разкриване името на виновника. Сякаш като божествен отговор на двигателя, който беше пустила в действие Сунес, докато чакаше в червеното беемве на светофара на връщане към полицейското управление, небесата се бяха отворили и само за минути върху улиците се изляха стотици галони дъждовна вода. Истинска лятна буря: улиците изглеждаха като пред наводнение.

В Шрайвмур Кафъри стоеше до отворения прозорец и наблюдаваше дъжда. Усещаше миризмата на пръст и си помисли, че няма и да мигне, ако види по улицата отдолу да плува изкоренена палма. Затвори прозореца и седна пред бюрото, наблюдавайки Криотос през отворената врата. Тя като че ли беше дошла на себе си и бе погълната от фактите в база данни HOLMES. Сълзите в кухнята го бяха шокирали: не беше предполагал, че Мерилин може така да се поддаде на емоциите. Дори винаги малко ѝ беше завиждал за това, питайки се защо той самият не успява да запази дистанция като нея.

Внезапно, сякаш усетила погледа му, Криотос вдигна очи. Погледите им се срещнаха, но този път тя не отклони своя смутено встрани. Вместо това му се стори объркана — сякаш мислите на Джак бяха изписани върху дълъг афиш над главата му и тя ги четеше. Мерилин се намръщи озадачена, а Кафъри се почувства неловко, защото наблюдаваха оголения му мозък, и ѝ се усмихна. После се приведе напред, ритна вратата, за да я затвори, и се върна към изучаването на снимките на врата на Рори.

— Към графа „положителни факти“ трябва да отчетем, че поне откриването на Рори дава възможност да влезе в действие лабораторията по научна криминалистика. — След връщането си от пресконференцията Сунес правеше явно усилие да се съсредоточи върху положителната страна на нещата. Тя донесе кафе и малко от лепкавите сладкиши на Криотос в една тенекиена кутия. Изтръска

измокреното си от дъжда яке и го метна на облегалката на стола. — Разполагаме с онези бели влакна и щом Куин изнамери ДНК, може да помислим да направим масово съпоставяне.

— И какви ще бъдат неговите параметри? Всеки бял мъж в Брикстън, по-висок от метър и седемдесет и осем?

— Трябва да им покажа нещо — след тридневни разследвания и... — Не довърши мисълта си. — Добре, Джак. На лицето ти отново се появи онова изражение. Хайде, кажи какво имаш наум?

Младият мъж сви рамене.

— Той ще го направи отново. Съвсем скоро.

— А, питах се кога ще се стигне до това! Моето бебе-профайлър излиза от количката.

— Но този път ще се погрижи да не го прекъснат и ще осъществи докрай фантазията си... каквото и да значи това. Процесът е в развитие и той няма да се задоволи със семейство Пийч. Изгаря от нетърпение да се заеме с нещо ново и мисля, че вече е избрал следващите си жертви.

— О, нима? — Сунес дръпна стола си назад, седна и кръстоса ръце. — И откъде идва тази информация, ако смея да попитам?

— Имаме работа с бивш затворник.

— О, нима?

— Да. Излежавал е присъда. Вероятно за същото или за нещо подобно. — Свали си очилата. — Казах на Мерилин да потърси в базата данни, като включи и условните присъди.

— Ще обясниш ли за какво става дума?

Кафъри й подаде снимките.

— Виждаш ли? — Никой не го беше видял или споменал в моргата, но от снимките, направени при алтернативен светлинен източник ставаше ясно откъде бяха следите по врата на Рори. — Виждаш ли ги? — Даниела кимна. — А следите отдолу? Тук и тук?

— Да, виждам ги.

— Е, и?

Сунес наклони стола си напред и потъна в мълчание, като премигваше срещу снимките, навела глава на една страна. Движеше очите си бързо по странните следи, опитвайки се да оформи от тях нещо познато. И когато разбра за какво става дума, отпусна стола си така, че задните му крака се удариха шумно в пода.

— Божичко... разбира се, разбира се.

Роланд Клеър, който, като повечето жители на Брикстън, следеше случая от „Донегол Кресънт“ по телевизията, сега се изпълни с още по-силно желание да види снимките в пентакса. И дума не можеше да става да занесе филма за проявяване, дори да успее да го извади от фотоапарата. Имаше обаче алтернатива. Когато се прибра вкъщи този следобед, направи справка с бележника си.

Да! Беше прав. Сигурен беше, че това е някъде из апартамента. Влезе в спалнята и започна да измъква разни неща.

След един час го откри. Беше сложено в кутия от стари книги: голяма, поизмачкана книга с меки корици „Направете си ваша тъмна стая У ДОМА!“ На корицата се виждаше мъж в бяла престилка, който държеше за ъгълчето лист фотографска хартия и го изплакваше в специално предназначения за тази цел съд. Клеър беше открил наръчника преди години на перона на станция „Лафбъро“. Доволен от себе си, отнесе книгата в кухнята и я избърса от прахта, после си приготви питие и отиде в дневната. Отвън беше едновременно светло и тъмно: големи облаци се носеха откъм хоризонта и в един момент закриваха светлината, а в следващия вече носеха дъжд, но Роланд Клеър не забелязваше. Той взе писалка и хартия, настани се на дивана, с гръб към прозореца, и се зачете.

Свечери се, докато Кафъри намери време да посети детектив инспектор Дърам. Насочи колата срещу потока от автомобили, нагоре по „Бюла Хил“, където алеите бяха посипани с чакъл, улиците бяха широки като френски булеварди, а от конските кестени по тротоарите капеше червен сок. В Норуд сградите се доближиха с крачка към пътя, а щом стигна „Брикстън Уотър Лейн“, градът го впримчи здраво в мрежата си.

В Централен Брикстън движението беше вече натоварено. Джак паркира след първия завой от „Ейкър Лейн“ и се запромъква между колите. Не му се вярваше, че това място отстоеше на по-малко от миля от Брокуел парк. Ако бе имал възможност да седне, Рори Пийч щеше да успее да надникне от своето дърво... „Своето дърво ли? Своето дърво? Ако те слуша, човек ще реши, че го е избрал сам...“... и да види тези притъмнели улици — западаща общинска гордост. Човекът, който беше поставил Рори на онова дърво, имаше криминално минало. Което означаваше, че почти със сигурност бе създал и развил връзки в затвора — отделните затворнически секции бяха ключови клетки в педофилските мрежи, развъдници на идеи и планове, където се създаваха контакти и приятелства за цял живот. АМІТ щеше да се концентрира върху една от тях чрез електронния регистър и резултатите от проучването на Криотос на осъдените педофили в брикстънския район, опитвайки да се включи към обширното подземно разпределително табло. Замисли се за тези невидими връзки, за тази предизвикваща тръпки от ужас верига, която свързваше всяко нездраве нещо за друго нездраве нещо. И неизбежно, както ставаше винаги напоследък, мислите му го отведоха отново към Пендерецки.

Пендерецки. Все така съсредоточен върху него, се запъти към полицейското управление. Колко още щеше да мине преди Пендерецки да бъде подложен на разпит? Колко степени го делиха от извършителя? И какво, ако...? Какво, ако...?

Детектив инспектор Дърам го посрещна любезно. Спомняше си добре нападението от 1989 година.

— Да-а-а. Малкият Чамп. Лоша работа. — Прозорецът на канцеларията беше на нивото на една улична лампа, която светна в червено, докато разговаряха. Дърам, в морскосиня риза и карирана вратовръзка, живееше в Брикстън от петнайсет години. Докато говореше, играеше с двойната си брадичка, стискаше я и я масажираше, сякаш се беше появила изненадващо за една нощ. — Изрових го заради теб. — Затвори с трясък кантонерката и постави извадената оттам папка пред своя посетител. — Във връзка със случая Пийч ли? За това ли си мислиш?

— Още не знам. — Джак отвори папката. През ноември 1989 г. единайсетгодишният Чампалуанг Кеодуангди беше нападнат в Брокуел парк и бе пострадал толкова зле, че се наложи да прекара няколко дни в болницата. — Направих търсене с ключовата дума „трол“ и излезе този случай.

— Точно така — всичко е вътре. — Дърам се приведе напред и хвана показанията на Чамп между палеца и показалеца си. — Така Чамп нарече човека, който го беше подредил. Трол. Не знам защо. — Направи пауза. Кафъри беше приседнал напред на стола си, с поставени върху бюрото длани, и се взираше в нещо в папката. — Добре ли си, синко?

Джак не отговори. Струваше му се, че нещо беше забило хищни нокти първо в раменете му. Това беше отчетът на съдебния лекар. Нападението над Чамп беше наистина жестоко: нападателят почти беше откъснал парче месо от рамото на момчето. Кафъри затвори папката и погледна събеседника си. Знаеше, че е пребледнял.

— *Хапан* ли е бил?

— Ти не знаеше ли?

— Не... — отвърна едва чуто Кафъри.

— Ами да — онзи беше отхапал цяло парче от рамото му. Понякога виждаме такива неща при изнасилване. Гадост.

— Други телесни повреди нямаше ли?

— Само електрическият проводник — така го беше нашибал с него, че бедното дете стоя цяла седмица в интензивното отделение.

Джак потърка слепоочия. Усещаше, че всичко това има връзка със случая Пийч. Свали очилата и се загледа в една точка, точно под

брадичката на Дърам.

— Кажи ми ти чул ли си за Рори Пийч?

— Да съм чул какво?

— Същите наранявания. Съвсем същите. Нахапани рамене, едно почти напълно отхапано парче. Изнасилване — кървене на правото черво.

Дърам не отговори веднага. Устата му, която беше по принцип леко присвита, сякаш изразяваше съмнение във всичко, което виждаше, се сви още повече, щом чу новата информация. Закашля се гръмко, барабани няколко секунди с пръсти по бюрото и седна срещу Кафъри.

— Добре тогава. — Ощипа двойната си брадичка толкова силно, че тя се зачерви. — Добре... ще се обадя на съпругата, ще ѝ кажа да остави настрана една чиния за микровълновата.

Когато Хал се прибра тази вечер, Смърф излезе в коридора и се завъртя по гръб, за да го зарадва; коремът ѝ беше розов и плешив, същия цвят, който бе имала като малко кутре.

— Здравей, старото ми момиче.

Наведе се и зачеса животното по гърдите, захвърли портфейла си върху перваза на прозореца и влезе в дневната. Целуна Джош по главата, после извади една бира от хладилника, застана край Бен и я загледа как приготвя вечерята. Очите ѝ, които имаха необичаен, почти металносив цвят, тази вечер изглеждаха дори още по-ярки от обикновено. Първият подарък, който ѝ беше направил Хал, беше лунен камък, защото имаше същия цвят като очите ѝ.

— Хал, сигурен ли си, че не подушваш нищо?

— Да подушвам какво?

— Не знам, но въпреки това надушвам нещо.

— Къде?

— Тук вътре.

Тя излезе в коридора.

— Какво е то? — Хал я последва с бирата в ръка. — Гадно ли е?

— Ами, напомня миризма на много мръсни дрехи, или боклук.

Тя застана в коридора, с капещата дървена лъжица в ръка, и задуши въздуха. Откакто се бяха преместили усещаше всички миризми

по-силно отпреди. В началото си помисли, че може би е забременяла, но пиеше противозачатъчни и нямаше никакви други симптоми. Може би просто не беше свикнала с новата обстановка.

— Сигурна ли си, че не сме забравили да разопаковаме нещо?

Бенедикт поклати глава. Всичката храна беше отнесена директно в кухнята — беше я разопаковала лично. Освен това храната беше или сушена, или консервирана.

— В такъв случай си въобразяваш. — Хал я обхвана през кръста. — Започваш да психяваш, старото ми момиче.

Опита да провери ръцете си нагоре под старата синя блуза, която беше облякла, но тя се разсмя.

— Престани, стар глупак. — Отдръпна се от него. — Хайде, пригответи ми нещо за пиене, докато аз правя вечерята. Разкажи ми нещо, някоя мръсна история, докато мия картофите.

Хал й направи джинс с тоник и седна в трапезарията, докато я наблюдаваше как реже праз. С тяло, оформено да ражда деца още от самото начало, Бенедикт понякога започваше да се притеснява заради килограмите си. Той обаче обожаваше всеки неин сантиметър, а голямата забавна тайна беше, че тя обичаше секса не по-малко от него. Бяха се захванали с него още като тийнейджъри и никой от двамата никога не бе потърсил нещо друго. „Виж ни. Никой не би ни помислил за кръшкачи.“ Като двойка те бяха невпечатляващи, подобно на домашни пантофи, но Хал смяташе, че ако имаше любовна история, която си заслужава да бъде разказана, това беше тяхната история. И досега му ставаше зле при мисълта, че може да я загуби.

— Тази миризма е от пръцкането на татко — заяви Джош след вечерята. Отиде до хладилника, за да извади шоколад. — Той пръцка вечно. И може да го прави по желание.

— Не завиждай.

— Ха-ал... Джо-ош, за бога, дръжте се малко по-възпитано, ако обичате.

Хал се подпря с две ръце върху кухненския плот, приведе се леко, набърчи лице и пръцна. Джош се изкиска, притиснал длан до устата си.

— О... извинявам се — възкликна Хал. — Стана без да искам.

Бенедикт поклати глава.

— Напротив, искаше го.

— Не, наистина не исках.

— А какво в такъв случай смяташе да направиш?

— Смятах да бъде много по-силно... да прозвучи като... това.

Джош припикаше из кухнята, цвилейки от смях, а Бен се обърна отвратно.

— *Нула точки* за представянето. — Загъна останалия шоколад и го върна в хладилника. — И *нула* за оригиналност. И престани да правиш физиономии зад гърба ми.

Хал се усмихна. Все още можеше да разсмива съпругата си. Когато тя заведе Джош да си измие зъбите, той си наля кафе от кафеварката и отиде да постои край задния вход на къщата. Кухнята гледаше към веранда от червено кедрово дърво, открито стълбище водеше към квадратната градина, покрита с трева, с двуметрова масивна дървена ограда, така че в нищожните си десет квадратни метра от Южен Лондон, семейство Чърч се радваше на пълно уединение. Това може би щеше да се промени след нанасянето на съседите — може би те щяха да се надвесват от прозорците си и да го гледат как коси тревата и как Джош се плацика в надуваемия басейн.

Хал вдигна поглед към прозорците на съседното жилище, които бяха все още тъмни и с големи хиксове по стъклата, премести го натам, където се издигаха гигантските мегалити Аркейг Тауър и Хърн Хил Тауър — към далечния край на парка — меко напомняне, че въпреки всичките огради и специалното осветление, все пак живееха в Брикстън. Хал потръпна, внезапно усетил вълчия поглед на парка иззад оградата и, сякаш внезапно се беше застудило, влезе вътре, затвори вратата след себе си и я заключи. Симпатиите му към парка бяха секнали след случилото се тази седмица.

Кафъри и Дърам останаха в опустялата сграда до късно през нощта. Отвън се носеше като че ли радващият от друг свят вой на сирени, пулсациите от стереоуредбите на автомобилите в тъмните улици. Двамата мъже не чуваха нищо от това. Бяха погълнати от показанията и заключенията по случая „Кеодуангди“. Взираха се продължително в рисунката на нападателя, направена по описанията на момчето, изпратиха искане за информация за настоящото местонахождение на Чамп, провериха дали няма криминално досие и

го потърсиха в изборителния списък. Имаше трима Кеодуангди в Бирмингам и други двама — в Източен Лондон, но нито един от тях нямаше същото първо име. Въпреки това изпратиха факсове в Плайстоу и Солихъл и продължиха да се обаждат. Нощта напредваше, но те не усещаха минаването на часовете.

Нападателят на Чамп така и не беше открит. Чамп, който по онова време живееше на „Колдхарбър Лейн“, не го беше видял добре, а обяснението му за онова, което беше правил в Брокуел парк, не бе прозвучало убедително. Показанията му бяха изпълнени с противоречия и полуфакти.

— За едно обаче беше сигурен — додаде Дърам. — Нападателят го снимал, дори след като припаднал — спомняше си просветването на светкавица, когато дошъл в съзнание. О, и още нещо. — Почеса се под брадичката. — Непрекъснато му задавал чудат въпрос.

— Какво?

— Харесваш ли татко си?

— Харесваш ли *татко* си?

— Ъхъ. — Харесваш ли татко си? Педерастки приказки. Представяш ли си, това беше единственото, за което беше сигурен. Определено не го биваше за свидетел. — Според Дърам разследването така и не потръгнало, защото Чамп явно говорел с неохота. А когато все пак го правел, говорел несвързано, противоречал си. Известна роля беше изиграл и фактът, че момчето беше от Лаос. — Никой не си даде кой знае какъв зор по случая — половината дори така и не се научиха да му произнасят правилно името. И тъй като подобно нещо не се случи повече, историята просто бе *забравена*. Знаеш как става това.

— Може да е бил затворен за нещо друго. — Кафъри свали очилата и ги избърса в ръкава на ризата си. — Нападателят на семейство Пийч е бил в затвора.

Дърам се намръщи, повдигна въпросително вежди.

— Детето имаше следи от колан около врата си.

— А. — Дърам кимна. Знаеше за какво говори колегата му. Затворнически навик. За Дърам, чиято четиринайсетгодишна дъщеря се интересувахе само от коне и от езда, практиката на затворниците да укротят жертвите си на изнасилване с колан около шията, винаги го подсещаше за оглавник — за обуздаването на непокорен кон и за мускулести, напомнящи бутала на машина, бедра, притискащи

хълбоците му. Това беше първото заключение, до което достигаше водещият разследването полицаи, когато видеше подобни издайнически белези. — Знаеш ли, странно, че си възприел трола за случая Пийч... — Дърам подръпна брадичката си, докато Джак сложи отново очилата и взе бележника. — ... защото първото, за което се сетих, като научих цялата история от „Донегол Кресънт“, беше измамата със снимката от „Халф Мун Лейн“.

Кафъри вдигна поглед.

— „Халф Мун Лейн“ ли...?

— Не си ли чувал за това? — Дърам отново стисна увисналата си двойна брадичка. — Всъщност защо да си го чувал? Стана преди дванайсет години. Повече. Няма нищо общо с Чамп, просто се случи по същото време. Две снимки, направени с „Полароид“, открити в боклукчийска кофа на „Халф Мун Лейн“.

— Е, и?

— О, всичко се забрави — оказа се просто лудория. Но тогава наистина ни притесни, казвам ти. Накара местните да залепят афиши по всички спирки — познавате ли това дете? Може би е в опасност... и т.н.

— Не си спомням нищо.

— Ами, бащата... наричахме го „бащата“, макар да не знаехме със сигурност, бащата и детето бяха завързани, голи. Афишите бяха отчаян ход — и родната майка на момчето нямаше да го познае на тези снимки, толкова неясни бяха — и ако питаш мен, качеството им се влоши още повече след като попаднаха в ръцете на отдела за съхранение на доказателствения материал.

— И мислиш, че е било номер?

Дърам сви рамене.

— Не съм сигурен, но накрая решихме, че трябва да е номер, защото не се случи нищо — не намериха никого, никой не беше обявен за изчезнал. Отделът за борба с педофилията в Скотланд Ярд се зае с проследяването на случая, но ние тук в Брикстън не чухме нищо повече във връзка с него.

— Къде отидоха снимките?

— След лабораторията на „Денмарк Хил“ предполагам са били върнати тук, но ние разчистваме документацията си всяка година, затова най-вероятно са отишли за съхранение в Чарлтън или Криклуд.

Ще потърся квитанцията, получена при предаването им, ако искаш. — Дърам се изправи, подръпна брадичката си, погледна своя събеседник. После направи пауза и, като постави и двете си ръце върху масата, се приведе напред. — Стори ми се странно, защото се случи по времето, когато случаят Чамп беше все още активен, и щом въпросните снимки дойдоха тук, нещо започна да ме *човърка*. Сещаш ли се какво имам предвид? Все се питах дали имат нещо общо с онзи персонаж, трола — човекът, който направи това с Чамп. Ето тук, нали знаеш. — Тупна се с химикалката, която държеше. — В дреболиите ми. Нищо съществено, просто човъркане.

В полунощ, когато Кафъри най-сетне се прибра вкъщи, Ребека го направи отново. Този път в кухнята. Седеше на масата, пиеше водка от чаша за шампанско, не каза почти нищо, докато той също си наливаше... но когато Джак дръпна транспаранта зад нея, когато сакото му се отвори и той я целуна, тя разтвори мило крака и всичко се повтори: остави го да я докара до оргазъм два пъти, но щом той се изправи и започна да си разкопчава панталоните, тя седна и извърна глава.

— Съжалявам — заяви Ребека и се плъзна от кухненския плот, оправи роклята си и излезе от стаята.

Кафъри се отпусна напред, опря ръце в масата. Поемаше дълги, дълбоки глътки въздух, вперил немиждащ поглед в мократа следа, която тя беше оставила върху нея. „Не губи самоконтрол, не проявявай гнева си. Не й доказвай, че е била права.“ Изчака пулсът му да се нормализира, после вдигна ципа на панталоните си и я последва в дневната, където младата жена гледаше телевизора с изключен звук.

— Ребека.

— Мммм? — Не го погледна. — Какво?

— Знам защо се случва това. Наистина знам.

— Така ли?

— А ти имаш нужда да говориш за това. Имаш нужда да говориш за случилото се.

— Не *спирам* да говоря за него.

— Нямам предвид на *пресата*, а на *мен*. — Изгубил търпение, той се зае с колана си. — Или просто не се меси в моите неща, Беки, просто не се меси. След като предпочиташ да направиш свирка на цялата лондонска артистична сцена, само не и на *мен*, тогава просто не се меси.

За момент тя като че ли се засили да отговори, но после промени намерението си и отпусна ръце върху дивана, като въздъхна с раздразнение.

— *Боже!* Какво си намислил пък сега?

— Какво според теб? Стоя пред теб, *погледни* ме добре, надървен до болка, а ти... — направи жест към телевизора — ... ти гледаш проклетия телевизор.

— Не ми чети конско, Джак, когато и около теб има някои неща, които определено не сме се засилили да разглеждаме под микроскоп.

— Добре. — Спря я, като вдигна ръцете си в знак, че се предава. — Това не води доникъде. — Обърна се към вратата. — Когато пожелаеш да говориш, знаеш къде да ме намериш.

— Къде?

— В банята... докато си правя чекия.

Свърши тази работа в банята, после сложи екипа си за джогинг и напусна къщата, без да каже и дума, като затръшна вратата след себе си.

Нощното небе беше с цвят на море. С тъмносиния цвят, който може да се види понякога покрай кораловите атоли. Беше топло, а от прозореца на нечия гарсонiera се носеше музика и се издигаше към звездите. Пот капеше в очите му — съсредоточаваше се върху поставянето на стъпалата си върху асфалта и опитваше да не мисли за Ребека. Но умът му непрестанно се връщаше към това, към задънената улица, в която се бяха озовали. Никой не желаше да се предаде, това беше ясно. Нещо повече, решимостта да не го правят обземаше все по-силно и двамата. „По дяволите, Ребека!“ Обичаше я, изобщо не се съмняваше в това, нямаше как да скрие нежността си към нея, но бяха стигнали до ситуация, от която не виждаше положително развитие на нещата.

— Джак — заяви ненадейно Ребека, като седна на дивана и се обърна към вратата. Внезапно го усети така ясно, сякаш беше влязъл. — Джак, това е защото... — притисна силно юмруци към корема си — ... защото съм наранена. И раната е голяма и кърви. — Направи пауза, отвори уста, загледана към празната рамка на вратата, за да му даде възможност да осъзнае току-що казаното. Тогава лицето ѝ се сгърчи и тя се присмя гръмко на глупавата драма. — О, за бога! Аз съм

наранена! Наранена ли? Бедната, бедната наранена Беки! — Скочи, отиде в кухнята, за да вземе чашата за шампанско и се върна с нестабилна крачка в дневната, извивайки свободната ръка пред лицето си — танцуващ върху голия под Шива с дълги нокти. — Наранена, ти, глупава краво, наранена, наранена, наранена! — Държеше малко марихуана в една стара кутия върху камината; сви си цигара от нея, като пееше и отпиваше от водката, а езикът ѝ надебеляваше и губеше чувствителността си. Коленичи, остави чашата на пода, запали цигарата, дръпна от нея няколко пъти, после внезапно се търкулна на пода и закри очи с длани. — О, боже, о, боже, о, боже!

Намираха се в дупка. И двамата бяха попаднали в дълбока дупка: Джак с решението си да се саморазкъса заради Юан — ужасяваше се да мисли докъде можеше да доведе това — а на противоположната страна на бойното поле стоеше *тя* самата, със запечатана уста, с плътно затворени очи. Единственото, което искаше Джак от нея, беше да седнат и да обсъдят това спокойно, за да може да го пусне от себе си, да се пречисти от него. „Не те виня, Джак, не те виня.“ Искаше, наистина искаше да му го каже. Но не можеше и точно там се намираше раната. В паметта ѝ. Защото Джак не знаеше, че през цялото разследване на смъртта на Джони, докато той бе вземал спокойно показанията ѝ в болничната стая с изглед към капещите дървета, когато се бе преструвала, че плаче, ако съдебният лекар ѝ зададеше въпрос, чийто отговор не знаеше, дори когато бе намеждала за това пред пресата, Ребека беше лъгала. Истината беше нещо, което не смееше да признае дори пред самата себе си. Отпусна ръце от двете страни на тялото си и се загледа в тавана. Истината беше, че не можеше да си спомни нищо от нападението в малката къщичка в Кент.

Тротоарът беше топъл, съхранил топлината от деня. Беше вървял половин час, когато осъзна къде се намира. Сега тичаше по улицата на Пендерецки. Беше дошъл тук, без да помисли — привлечен от някакъв вътрешен компас. Забави достатъчно, за да премине към джогинг, и заоглежда къщите.

Това беше една от онези особено чисти улици, носещи аромата на крайбрежен град, и човек се изпълваше с очакването да види обяви „Дава се под наем“ пред дантелените пердета на прозорците. Къщата

на Пендерецки се намираше приблизително в средата на редицата, но беше толкова ясно разграничена в съзнанието му от останалите, все едно изпъкваше много пред тях, като горд собственик на голям корем. Приблужи и спря отвън, постави ръце върху дворната порта, наведе се за момент, за да си поеме дъх, докато капещата пот образуваше тъмни кръгове по тротоара.

Отпусна се назад на пети и вдигна поглед нагоре към къщата. Колко ли време щеше да мине преди някой от екипа да почука на тази врата, за да пита за трола? Колко щеше да мине преди приятелката на Дани, Полина, с пъргавия си ум и ровенето си в различни база данни, щеше да посочи приликите между случилото се с Рори и онова, което бе станало преди две десетилетия и половина с Юан? Отново го споходи бавно разгръщащата се картина на протягащи се нагоре изпод земята пръсти. На Пендерецки, чиито пръсти докосват пръстите на трола.

Джак изправи гръбнак. Тази вечер нещо в къщата на Пендерецки му се стори странно. Банята пак светеше и гигантският фенер — в червено, жълто и сиво — все така висеше там. Стори му се малко по-голям. Кафъри постоя малко, смръщил вежди, после бутна бавно дворната порта.

Никога досега не беше вървял по алеята на Пендерецки — в редките случаи, когато си бе позволявал да се доближи до къщата, бе влизал отзад и се бе движил под прикритието на мрака, защото Пендерецки, като всеки престъпник, знаеше безупречно своите права и щеше да поиска да види нареждане за задържане, без да му мигне окото. Предната градина тънеше в бонбоненорозова слез, напомняща кристализирали бонбонки, тънки като хартия, която сякаш се движеше, като че ли тук полъхваше ветреца. Дълги треви жулеха болезнените му прасци. Спря пред най-ниското стъпало.

Входната врата беше все още с първоначалното оловно стъкло, на което беше изобразен хълм с вятърна мелница, а слънчевите лъчи бяха очертани с черно. Докато изкачваше познатите две стъпала, той разбра, той ги чуваше, чуваше бръмченето им, бръмченето на мокри тела, смучещи, плодящи се тела, и тогава успя да ги види, индивиди, затъмняващи лъчите на стъкления изгрев, и веднага разбра, че онова, което висеше в банята на Пендерецки, не беше китайски фенер.

Ето какво си спомняше Ребека.

Нощ. Тя е в леглото с Джак.

На сутринта се събуждат. Вали.

След като Джак заминава за работа, тя закусва с кафе и препечена филийка.

Забелязва, че Джони не се е прибирала вкъщи. Започва да звъни по телефона и установява, че Джони е в апартамента на Блис.

Облича стари шорти и тениска и яхва велосипеда си, за да отиде там.

Бяло петно.

Бяло петно.

Бяло петно.

Проблясване на светлина и нещо... нож? Кука?

Бяло петно.

Бяло петно.

Отново светлина — някакъв лекар осветява очите ѝ.

Бяло петно.

„Само едно одраскване — стой мирно, няма да усетиш нищо.“

Бяло петно.

Джак, във взетия под наем жалеен костюм, надвесен над болничното легло, преди да тръгне за погребението на Есекс.

Отново Джак. Взема показанията ѝ. Когато тя прокарва смутено длан по лицето си, защото ѝ е неудобно да признае, че не помни нищо, той я поглежда със симпатия и, мислейки, че така ѝ помага, пита: „Видя ли Блис да отнася Джони?“.

„Да я отнася ли?“

„В коридора, където я открихме.“

„О, да, това. Аз... Да, видях го. Отнесе я там.“

От разстояние най-впечатляващата черта на Ребека беше жилавостта ѝ — носеше я като яркочервено зимно палто — понякога съвсем естествено, понякога демонстративно. Никога незабележимо. Знаеше, че това може да ѝ придаде крехък вид, но знаеше също така и *защо*. Трябваше да го надрасне, като нова кожа, в началото на живота си, когато разбра, че баща ѝ никога няма да бъде оценен за неразбираемите си метафизични апологии, а майка ѝ никога нямаше да бъде подмамена да слезе от мястото, където се носеше, упоена от

имипрамина. „Дъщеря на английски професор и красавица в клинична депресия“, така я беше определил накратко един журналист. Беше ѝ необходимо известно време, за да осъзнае, че именно поради това не можеше да признае белите петна в паметта си: означаваше да признае, че твърдостта на характера ѝ беше лъжа, че за известно време бе изпуснала от ръце контрола — все едно да остане без кожа, открита за заразата. Не мислеше, че някой ден щеше да бъде в състояние да говори спокойно за това. „Как е възможно да не си спомняш?“

Почти цяла година беше държала това под похлупак, докато чу: „Представи си как съм се чувствал, като те намерих, Ребека, закачена, закачена на кука на тавана“. За първи път получи известна представа за случилото се през онзи ден в Кент и сега установи, че не може да погледне надвесеното над себе си лице на Джак, без да се страхува, че върху него ще види образа на Малкълм Блис. Нещо се беше задвижило в нея — нещо, което не ѝ позволяваше да лежи по гръб, без да се върти, нещо, което не ѝ позволяваше да спи спокойно нощем. За Ребека беше важно, много важно да не позволи на никой да научи истината.

Ребека спеше. Или се преструваше, че спи. В пепелника, поставен до леглото върху статията за наградата „Търнър“, бяха смачкани две изцапани с червило угарки от тънки пури. Джак се преоблече — сложи анцуг, суитчър и леки обувки, взе някакви инструменти изпод стълбището и излезе в задната градина. Изгази високата гъста трева, подмина зелената щайга, която Пендерецки беше използвал, за да се качи върху нея, копривата и преплетените клони. Жп линията беше спокойна, последният влак беше минал. Сигналните светлини покрай притихналите линии бяха зелени. Кафъри ги прекоси пъргаво, чу стреснатото раздвижване на някакво животно в тревата. На отсрещната страна откри лисича пътека, водеща право към градината... *или може би това беше пътеката на Пендерецки.*

Задната част на къщата беше смълчана и тъмна, оградата беше изгнила от влагата. Прекоси бързо градината; сърцето му се стягаше все повече, колкото повече приближаваше. И чак сега — защо не беше гледал по-внимателно — забеляза, че покрай металната рамка на

порутената стара пристройка имаше истинско сборище от мухи, събрани като гроздове черни плодове, които се вълнуваха лениво.

С помощта на швейцарското си ножче изстърга стария маджун на кухненския прозорец, по суитчъра му се посипаха дървени стърготини и боя. Внимателно извади стъклото от рамката и застоялият въздух от къщата го връхлетя като бърз влак. Сега вече можеше да подуши какво има в банята — вонята, която стимулира рядко стимулирания корен на човечността — миризмата на отворени човешки черва, миризмата на мъртвите, изправили се в гроба си и дишащи в нощта. Чувахе жуженето на мухите — „Не може да бъде, не, това не може да се случва“ — докато бръкна вътре, завъртя ключа и отвори задната врата.

Тишина.

— Иван?

Постоя там, докато преброи до сто в очакване на някаква реакция.

— Иван?

Никога досега не се беше обръщал към Пендерецки с първото му име.

— Тук ли си?

Никакъв отговор. Само ударите на собственото му сърце в ушите. Влезе в пристройката.

Някога, преди двайсет години, преди Пендерецки да започне да го подозира и да заключва вратите си, Джак се беше промъкнал тук и се беше изненадал безкрайно от обикновения вид на къщата. Влажна и западнала, но обикновена дори заради това. Къща на стар човек. Килими на едри шарки, газова камина, сгънат брой на „Рейдио Таймс“ край дивана. Прясно мляко в хладилника и хартиен пакет със захар върху кухненския плот. Това беше домът на два пъти осъждан педофил, а в хладилника му имаше прясно мляко, върху кухненския плот — захар, а в дневната — „Рейдио Таймс“. Сега, докато се движеше из стаята, остана поразен, като откри колко малко се беше променила. Къщата изглеждаше по-малка, а тапетите — по-пожълтели, отколкото си ги спомняше, парче от тях висеше от тавана под стълбището, а килимът лъщеше от мръсотия. На изтривалката пред вратата лежеше вестник „Локъл Шопър“ и купчина флайъри от местни

ресторанти, но, като се изключат мухите, всичко беше дотолкова непроменено, че Джак се усъмни в спомените си.

Върху малкия перваз на прозореца в подножието на стълбището бе поставен цифровият дисплей, който даваше информация на Пендерецки за телефонните позвънявания. Върху него лежеше разкъсан кафяв плик. Вътре нямаше писмо, но обратният адрес беше онкологичното отделение в болницата в Луишам. Първата улика — пъхна я в джоба си. „О, боже — помисли си Кафъри. — О, боже, моля те, нека това не се случва.“ Обърна се към стълбите, като се движеше бавно; под краката му хруптяха останките на мъртви мухи. Живите насекоми размахваха крилца над главата му, бъхтейки в един-единствен нисък тон, движеха се напред-назад, сякаш носени от диханието на старата къща.

Всички врати на площадката бяха отворени, с изключение на тази, която водеше към банята. Виждаше светлата ивица под нея. Тук миризмата беше по-плътна; наложи се да вдигне подгъва на суитчъра си, откривайки по този начин корема, за да покрие лицето си, когато посегна към ключа за осветлението на върха на стълбището. Крушката изсвистя и изгасна. „По дяволите.“ Бръкна през една от отворените врати, откри ключа и този път осветлението се включи; върху малката стълбищна площадка се образува малък жълт правоъгълник. Бързо, дишайки повърхностно, надникна зад вратите. В две от стаите нямаше нищо — само празна кутия от кока-кола и остатъци от килим върху голия дъсчен под. Щом влезе в третата, разбра къде бе живял Пендерецки.

Матракът бе застлан със зацапани чаршафи от изкуствена материя, износени дотолкова, че бяха станали почти прозрачни, до леглото се валяше купчина вестници, отгоре ѝ бяха оставени чаена чаша и празна консерва от боб, от която стърчеше вилица. Единствената украса в помещението беше постер на Атина, на който две момчета със сламени шапки седяха върху дървен вълнолом, едното беше прегърнало другото през раменете. Снимката беше направена през седемдесетте години — преди три десетилетия слънцето имаше различен цвят: по-мек и по-жълт, отколкото в началото на третото хилядолетие. Двете момчета изглеждаха на същата възраст, на която бяха Джак и Юан, когато... Наложил се да спре.

„По дяволите, по дяволите, по дяволите — да приключваме с това.“

Притисна суитчъра към ноздрите си, върна се на площадката, пое дълбоко въздух и натисна бравата на вратата на банята.

Тя се отвори леко, а пред него, в средата на бледозелената баня, покрит от мухи, висеше Иван Пендерецки.

Някъде някой крещеше. Бенедикт успя да се пребори с горещите вълни на съня и седна в прохладния мрак на спалнята — пулсът ѝ беше учестен, кожата — влажна.

— *Ма-а-а-а-амо!*

— *Джош?* — Сънено спусна крака от леглото и тръгна по коридора. — Идвам, попова лъжичке.

Щом влезе в стаята му, натисна бутона за осветлението и застана на прага, премигвайки на светлината. Детето седеше на леглото, притиснало възглавницата към гърдите си. Бе разперило стъпала, косата стърчеше на главата му, сякаш току-що през тялото му беше преминало електричество. Беше вперило поглед към пролуката между завесите на прозореца.

— Мамо... тролът...

— Всичко е наред, попова лъжичке. — Градината тънеше в тъмнина и тишина, прозорецът беше затворен. От другата страна на оградата очертанията на Брокуел парк изглеждаха пурпурни на фона на звездното небе, осветено в далечината от предавателя на Кристъл Палас. — Тролът не е там, скъпи. Там няма нищо. — Пусна завесата и приседна на леглото, постави длан върху горещото челце на сина си. — Мама е виновна. Не трябваше да ти давам да слагаш тази пижама, прекалено топла е за това време. — Опита да измъкне горнището на фланелената пижама през главата му. — Вир-вода си. Ще ти облека една тениска...

— Не!

Джош се отдръпна рязко от нея, като изви глава така, че да вижда прозореца.

— Хайде, скъпи, среднощ е и мама иска просто да ти смени потната пижама, за да можеш да заспиш отново.

— *Не-е-е!* — Детето издърпа ръце. — Той ме гледа. *Той беше там.*

— Джош, мисля, че си го сънувал — тролът не може да се качи толкова високо. Тук си горе във въздуха, в пълна безопасност.

— Добре ли си, фъстъче?

Хал стоеше на прага и премигваше като сънен котарак. Бенедикт се обърна.

— О, Хал, не исках да се събуждаш...

— Няма нищо. — Той погледна сина си, седнал в леглото с изпънат гръбнак, притиснал възглавницата към гърдите си. — Какво е станало, фъстъче?

— Мисли, че може би е видял трола...

— Не „*може би*“.

— Видял трола през прозореца, нали се сещаш, онзи от парка.

— Добре, добре. Шшт-шшт. — Хал се приближи до леглото и целуна сина си по главата. — Искаш ли да отида и да проверя дали си е отишъл. — Детето кимна. — Ууууу. — Хал отиде до прозореца, подсвири тихо и притисна нос в стъклото, загледан надолу към задния двор. Престори се, че присвива очи и се поклаща, опитвайки да намери по-удобна за гледане позиция. След малко се обърна и се усмихна. — Добре, всичко свърши. Тръгна си.

— НEEEE! — Джош се разплака. — *Не можеш да го видиш така, той се крие под прозореца. Не можеш да го видиш, ако не отвориш прозореца.*

Хал въздъхна, дръпна завесите и завъртя дръжката на прозореца. Подпря ръце на перваза и се наведе навън. Въздухът беше топъл, уханен, усети дори мириса на зеленясалата вода на четирите езерца в парка. Пукането на електричеството се носеше като жужене на цикади от прожекторите на строежа. Хал изигра цяла пантомима, представяща как се вглежда внимателно в градината долу.

— Хммм... Е, явно вече е избягал — няма и следа от него тук. Искаш ли да видиш? — Джош избърса нос в ръкава на пижамата си и премигна към прозореца. — Искаш ли да видиш? — Момчето поклати глава. — Добре.

Затвори прозореца и тъкмо се канеше да завърти ръчката, когато Бенедикт забеляза колебанието му. Отвори отново прозореца, протегна ръце навън и потърка външната страна на стъклото.

— Хал?

Той не отговори. Намръщи се за момент, после затвори прозореца, заключи го грижливо, дръпна завесите.

— Е, попова лъжичке — няма никой. Навън няма никакви тролове.

Но изражението му не допадна на Бенедикт. Нещо не беше наред. Тя се наведе веднага и приближи лице до лицето на сина си.

— Хайде, попова лъжичке. Целувка по носа за мама? — Но Джош се обърна на една страна, циврейки като момиче, с намръщено гневно лице. — Добре... в такъв случай лека нощ, скъпи.

Изчака на вратата Хал да изпрати въздушна целувка на Джош, после изгаси осветлението, затвори вратата и даде знак на съпруга си да я последва на долния етаж. В кухнята нахлузи на бос крак мръсните маратонки на Хал и взе електрическото фенерче. Той я последва по чехли.

— Какво? — пошушна младият мъж. — Какво има?

Тя освети с фенерчето градината, търсейки в тревата признаци, че някой бе минавал оттам.

— Какво видя, Хал?

— А?

— Там горе. — Бенедикт се обърна и насочи лъча на фенерчето нагоре към прозореца на Джош. — На прозореца?

— О, нищо. Просто отпечатък от длан.

Младата жена се обърна към него, пребледняла.

— Отпечатък от длан ли?

— *Шш!* Не искам да го плашим още повече.

— Само един момент, ако обичаш — изсъска тя. — Сега определено уплаши *мен*. — Тя се приближи до стената и насочи фенерчето към цветната леха. — Джош мисли, че е видял нещо, а сега ти казваш, че имало отпечатък от длан. Искам да кажа...

— Бен. — Той вдигна поглед към прозореца. — Той е на височина шест метра от земята — този някой трябва да е *долял* дотам.

Бенедикт заоглежда стената, местейки поглед нагоре-надолу по нея. Съпругът ѝ имаше право — човек трябваше да има стълба, за да стигне дотам, а тя не виждаше нищо в цветните лехи. Никакви отпечатаци от стъпки. Изобщо нищо смущаващо.

— Хайде, Бен. — На Хал започна да му става студено само по пижама навън. — Оставил го е някой от работниците, когато са го монтирали. — Младата жена стоеше сред тревата, прехапала устни; чувстваше се глупаво. — Някой от работниците е бил, Бен, не сме изчистили прозорците отвън. Освен това...

— Освен това какво?

— Беше обърната надолу.

— Какво?

— Беше с пръстите надолу, така че отпечатъкът трябва да е бил оставен преди поставянето на прозореца.

Бенедикт въздъхна. Мразеше нощните си страхове. Мразеше парка, задето се намираше толкова близко, само от другата страна на оградата, мразеше дори нещастния Рори Пийч, задето беше отвлечен и убит. Нямаше търпение да заміне за Корнуол. Освети с фенерчето малката оградена градина. Басейнът на Джош отразяваше лунната светлина, но нищо не помръдваше. „Добре, но не ме вини, че съм нервна.“ Неохотно изгаси фенерчето и последва съпруга си, изкачи стъпалата, заключи входната врата и дръпна завеската. Вече напълно разсънен, Хал извади една бира от хладилника и се подпря на кухненския плот, без да откъсва поглед от своята съпруга.

— Разбирам — обяви внезапно той. — Видях Алек Пийч. В парка.

— Боже. — Бенедикт потри лице и седна на дивана, примигвайки. — Кога?

— Когато с Джош разхождахме Смърф тази вечер. Не ти казах... не исках да те разстройвам.

— Как изглежда той?

— Ужасно. Виждал съм го там и преди, когато съм извеждал Смърф. — Чула името си, Смърф, която спеше в дневната, стана и се приближи, прозявайки се; ноктите ѝ потракваха по пода. Хал се наведе, за да я погали и да почеше старите ѝ глухи уши. — Нали, Смърфи, виждали сме го и преди, нали? Просто не го познах във вестниците.

— Какво правеше?

— Не знам. Шляеше се около мястото, където... — Изправи гръб и изпи половината бира; на лицето му се появи странно изражение. — Шляеше се около мястото, където беше момченцето му.

— Видях мястото — прошепна младата жена, леко смутена, че беше отишла там специално, за да го види. Изживя истински шок, когато, както си ходеше сред гората, внезапно се озова върху килим от откъснати цветя. Пурпурна хартия, панделки, целофан, картички, меченца, мокри от росата. — Не знам какво ще правят с всички тези цветя.

— Представяш ли си, някои семейства са превърнали това в разходка за деня. Децата носят тениски „Убий педофилите“.

— Знам, знам — поклати глава Бенедикт. — Алек Пийч видя ли ги?

— Да... видя всичко. Просто стоеше встрани, сред храстите, и наблюдаваше. Само да беше видяла как гледаше Джош — сякаш виждаше призрак.

— Горкият човек. — Младата жена стана, влезе в кухнята и прибра фенерчето в едно чекмедже. — Нямам търпение да заминем за Корнуол, Хал, нямам търпение да се махнем за няколко дни от Брикстън. — Целуна го по бузата. — Не стой буден цяла нощ.

* * *

В четири и трийсет сутринта небето над къщите в Брокли придоби синия цвят на бебешки очи и само Венера продължаваше да блести. Кафъри седеше на един стол, полувцепенен от шок, до задния прозорец, откъдето Пендерецки толкова пъти беше наблюдавал как двамата с Юан си играят в къщичката на дървото от другата страна на жп линията. Мухите го бяха нападнали, за да пият от потта му, и той не се опитваше да ги спре.

Години наред се беше питал как щеше да се почувства, ако Пендерецки умре — това щеше да сложи край на вероятността един ден да открие какво се беше случило с Юан. И сега изживяваше в действителност страха си; имаше чувството, че животът изтича от него.

Когато първият сутрешен товарен влак профуча в пет часа, най-сетне се размърда. Разгони мухите и се изправи, изчака кръвта да се оттече бавно в краката му и слезе долу, в кухнята; очите му щипеха. Пусна водата, наплиска лице и се зае с работа.

Някъде в тази къща се намираше отговорът на неговия въпрос. Влезе в банята. За малко не повърна от шума и вонята, които го заляха. Пендерецки беше започнал да се разлага. Под краката му се беше образувала локва от неопределена материя, покрита с мухи. Джак постоя съвсем неподвижно, докато позивът за повръщане премине и отпусне гърлото му.

Пендерецки беше прекарал примката през една дупка в гипсовия таван и върху една напречна греда — малкият градински чук, който беше използвал, лежеше на пода, а гипсът във ваната показваше, че тази работа не му беше отнела много време. Беше дошъл с необходимите инструменти, беше направил дупка в тавана, беше праметнал въжето през нея и беше осъществил замисъла си. Малката табуретка не беше преобърната.

На пода в тоалетната беше пуснат екземпляр от „Краен изход: практически съвети за самоизбавление и помощ при самоубийство за умиращите“ на Дерек Хъмфри. Със суитчъра върху устата, Кафъри се наведе и се зачете. Един абзац беше задраскан гневно с молив: „Ако смятате, че Господ е господар на вашата съдба, не четете по-нататък. Потърсете най-доброто средство за справяне с болката и уредете за вас да се грижат в болнично заведение“. Но той познаваше инструкциите в книгата и разбра, че Пендерецки беше изоставил в последния момент квази вярата си в Бог и вместо това се беше обърнал към Хъмфри: „Ледът ще спре достъпа на въздух в полиетиленовата торба и той ще стане горещ и задушлив...“.

На пода се търкаляше празна формичка за лед, върху главата на Пендерецки имаше найлонова торба. След смъртта лицето му се беше надуло и беше запълнило торбичката, която беше цялата мокра отвътре. До вратата се търкаляше бутилка водка и чиния с нещо, което приличаше на шоколадов пудинг „Ейнджъл Дилайт“: „Стрийте на прах предпочитаната си дрога и я смесете с любимия си пудинг...“.

В пудинга нямаше мухи. Очевидно предпочитаха да се гощават с останките на Пендерецки. Джак се увери, че не е оставил отпечатыци от пръсти, после затвори вратата и отиде да претърси останалата част от къщата.

Пендерецки беше дошъл в Англия през четирийсетте години — „Вероятно във връзка с Ялтенската конференция“ — беше отбелязала мъдро Ребека. Тя като че ли разбираше демографските вълни, отнесли

Пендерецки до парчето земя срещу дома на семейство Кафъри от другата страна на жп линия. Пендерецки така и не се беше оженил и изглежда се беше превърнал във фанатичен последовател на религия, на която не беше успял да остане верен до края. Колко ли време беше висяло така тялото му? Три, може би четири дни, без никой да забележи. Може би в Полша той все още си имаше някой — по стените висяха произведения на народното изкуство от типа, който могат да изпратят далечни роднини, но освен тях Иван Пендерецки нямаше почти никакви лични вещи. Беше почти седемдесетгодишен и единствените деца в живота му бяха на други хора.

Джак беше готов да срути стените, ако мислеше, че ще намери дори намек за Юан, но къщата не издаде нищо. Качи се на тавана, където въздухът беше топъл и прашен, но освен изоставеното гнездо на оси, увиснало от гредите, не откри нищо. В една от спалните намери купчина списания-каталози за детски дрехи — съвсем безобидни. Пендерецки не беше глупав — знаеше, че заради криминалното му минало при най-малък повод можеше да бъде издадена заповед за обиск на дома му. Кафъри не намери нищо друго.

В коридора натисна бутона за автоматично избиране на последния набран номер на телефона. Обади се телефонният секретар на онкологичното отделение на болницата в Луишам. Набра номера на последния, който се беше обаждал в къщата. Пак онкологичното отделение. Някой от болницата се беше обадил преди три дни. Оттогава никой не беше правил опит да се свърже с Иван Пендерецки. И това беше всичко.

Където и да беше скрил Пендерецки неголямото парче от плът и кръв, каквото беше Юан, явно не беше в тази къща. Каталозите бяха само подсказване — Кафъри беше сигурен в това. Имаше още. Някъде. Но това беше част от гения на Пендерецки — умението му да укрива. Да укрива списания, видеоленти, снимки и дори тялото на едно малко момче.

(22 юли)

Вкъщи съблече дрехите и ги пхна направо в пералнята. Знаеше доста за избавянето от миризмата на труп от дрехите. Ребека все още спеше. Когато се събуди, разбра незабавно, че нещо не е наред.

— Джак? Какво има? Къде беше?

Той не отговори. Седна на леглото по боксерки, сви си цигара и я запали. Слънцето се провираше през завесите и образуваше различни форми по тавана.

— О, боже. — Ребека се търкулна по гръб и постави длани върху челото си. През нощта гримът на очите ѝ се беше размазал и около тях се бяха образували кръгове като на панда. — Заради снощи е? Нали?

Кафъри не отговори. Не знаеше какво да каже.

— Джак? — Младата жена седна и сложи длан върху ръката му. — Съжалявам... мога да обясня. Просто...

Той се усмихна и обхвана лицето ѝ по начин, който може би щеше да изглежда абсурден. Но не му пукаше. Беше уморен.

— Той е мъртъв.

— Кой?

— Пендерецки.

— *Мъртъв ли?*

— Самоубил се е. Мисля, че е имал рак. Обесил се е в банята си.

— Там ли беше цяла нощ?

— Да.

— По дяволите! — Ребека се отпусна върху възглавницата, като премигваше. За момент настроението ѝ се подобри... за момент той си помисли, че тя беше също толкова шокирана, колкото беше и той самият, дори се запита дали разбираше. Но тогава тя сложи ръка на челото си, изви очи така, че да срещне погледа му, и рече: — Значи няма за какво повече да стоиш тук. Можеш просто да си тръгнеш. Нали?

— Не — поклати глава, разбрал веднага, че се е излъгал, че е все така сам. — Не мога да го направя. Имам... — Погледна навън през прозореца. — Имам всичко.

Младата жена седна, взе цигарата от ръцете му и дръпна продължително от нея.

— Юан ли имаш предвид? — Той нямаше намерение да отговаря на този въпрос. — О — въздъхна тя. — Да, имаш предвид Юан. — Усети, че тя го потупа по рамото; когато се обърна, видя, че му връща цигарата. Без да го гледа. — Пендерецки вече е мъртъв, но ти пак няма да се откажеш, така ли?

Кафъри отново не отговори. Пое цигарата, отпусна глава и се вгледа в черния си нокът. Тя имаше право. С това трябваше да е свършено. Пендерецки беше мъртъв. Юан не беше в къщата. Трябваше да може да се откаже. Той обаче знаеше, че това не е всичко. „Няма как да е всичко. Може би има някое друго място... Барака или гараж... може би е взел гараж под наем...“

Изправи се уморено, отиде в банята и започна да пълни ваната.

Сега Роланд Клеър знаеше какво прави. Беше изчел книгата и намерил решението за заседналата във фотоапарата лента. Трябваше му тъмна торбичка, в която да бъде освободен филмът, без да бъде осветен. Беше му нужно малко време, докато се сдобие с необходимото, но последното, което липсваше на Клеър, беше находчивост. За торба му послужи мръсното черно яке, което намери на „Тълс Хил“. Беше го почистил и грижливо го затвори отпред с телбод, като го хвана с два реда телчета, за да не влезе светлина. Нямаше кой знае колко хубав вид, но сигурно щеше да свърши работа.

Роланд дръпна щората и седна на дивана, с „торбата“ в скута си, пъкна фотоапарата през единия му ръкав, докато влезе вътре в якето. После измъкна ръце, прихвана ръкавите с две ластичета и ги пъкна отново вътре, като се увери, че са влезли до китките, за да препречат достъпа на светлината. Напипа фотоапарата, хвана го и се зае с работата.

Ръцете на Клеър бяха по-скоро големи и непохватни — трябваше да действа бавно; беше прехапал долната си устна, толкова силно се бе концентрирал, опитвайки се да фокусира поглед върху едно петно на

щорите, за да не се мести, докато работеше. Намери бързо ключалката на фотоапарата. Задната му част отскочи встрани и той го отвори, прокара колебливо пръсти по вътрешността му. Лентата беше там: опипом усети, че беше използвана до половината. Като внимаваше да не я докосва, за да не развали образа, заопипва бавно, докато откри касетата на ролката.

— Добре.

Приведе се леко напред от нетърпение. Имаше малък отвор, колкото да пхне пръсти и да напипа горната част на касетата. Щом го направи, установи, че може да я завърти само четвърт оборот наведнъж. Днес беше необикновено търпелив. Пое въздух, затвори очи и остави пръстите си да действат в мрака, сякаш четеше на Брайл. Лявата му ръка опипваше лекичко механизма, за да провери дали зъбчатите колелца се въртят, дясната поддържаше неуморно касетата.

На Роланд Клеър, чиито ръце бяха големи като лопати, му беше необходим повече от час, за да развие лентата. Когато най-накрая приключи, пръстите му пулсираха. Измъкна фотоапарата от торбата, като изпробва механизма за навиване, преди да го остави встрани, и за негова изненада, той заяде веднъж, но след това изведнъж се задейства. Той наблюдаваше изумен. Невярващо го завъртя неколkokратно назад-напред. Сега, без лентата вътре, фотоапаратът работеше безупречно. Може би не беше толкова повреден, колкото си мислеше; може би причината беше в лошото зареждане на лентата. Доволен, че ще може да запази пентакса, той го прибра отново в празната тенекиена кутия от бисквити и насочи за пореден път вниманието си към торбата, като я разтърси леко.

Касетата с филма беше на сигурно място вътре, но сега Клеър разбра, че се е озовал в задънена улица. Не знаеше коя е следващата стъпка на процеса — трябваше да се върне към книгата. Въздъхна. Беше уморен, имаше нужда от почивка, затова занесе импровизираната торба в спалнята, където беше тъмно, пусна я на пода, върна се в дневната и вдигна щората. Слънцето се беше качило високо в небето над парка. Постоя известно време така, загледан през прозореца към напечените от слънцето дървета.

Кафъри застана до телефонна кабина на една странична улица в близост до офисите на Шрайвмур. Червеното „BMW“ на Сунес и Полина блестеше на слънцето няколко метра по-нататък. Обади се анонимно в полицейския участък в Брокли, за да съобщи за смъртта на Пендерецки:

— Съпругата ми не е виждала известно време възрастния ни съсед... питам се дали бихте могли да...

И някак си това му помогна да се почувства мъничко по-добре, сякаш излекува част от заразата. Въпреки това трябваше да полага усилия, за да задържа ума си върху случая, по който работи, и да не му позволява да се отклонява към Брокли, където, покрай жп линията, се движеха тъмни сенки.

Сунес беше отишла да закуси, а неколцината пристигнали по-рано бяха потиснати. Нещата не изглеждаха добри. Златните часове, през които се решава често един случай, бяха отминали. Оттук нататък случаят на Рори Пийч можеше да бъде определен като „костелив“. Оттук нататък уликите започваха да се заличават, връзките се забравяха. Отчаяно се нуждаеха от ДНК, но лабораторните резултати още не бяха готови.

Криотос не беше успяла да открие следите на Чампалуанг Кеодуангди. Затова пък на бюрото му го чакаше сложеният от нея синьо-бял плик. Той влезе в стаята на старшия следовател с кафе и изтърси върху бюрото си съдържанието на плика. Две моментни снимки в найлонови торбички с прикрепени към тях увеличени копия. Това бяха снимките, открити през 1989 година в една кофа за боклук на „Халф Мун Лейн“. Беше ги чакал, но сега, когато вече бяха пред него, установи, че не е в състояние да се фокусира: умът му непрестанно се отклоняваше към жп линията и дома на Пендерецки, нагоре по стълбите, към стенните шкафове... „трябва да има още нещо, друго скривалище...“.

— Престани.

Сви цигара, заби пети в пода. Трябваше да се концентрира. Сложи си очилата.

Първата снимка беше на момче, вероятно на осем-девет години. Кафъри разбра, че е момче, поради простата причина че беше голо от кръста надолу; иначе полът на детето не можеше да бъде разпознат, защото лицето му беше обърнато странично към обектива. Беше бяло,

много слабо и от позата му беше ясно, че е вързано — вързано за белия радиатор, до който седеше. Вдясно се виждаше ръбът на нещо, което приличаше на гардероб, и крайт на залепен за него постер. В края на едно от копията един от участвалите в разследването през осемдесетте години полицаи беше оградил един участък от пода и беше написал с червено думата „крак?“. Джак се загледа в обекта. Можеше да бъде човешко стъпало — босо, с пет издатини с цвят на човешка кожа. Пръсти на крак? Доста дълги и тънки — може би пръсти на женски крак? Но като се вгледа във втората снимка разбра, че кракът не е на жена.

Тази снимка, направена от малко по-друг ъгъл, показваше завързана мъжка фигура. Тя напомняше уродлив трапец от крайници, краката бяха закрепени под неестествен ъгъл и изглеждаха странно, главата беше извита на една страна и не гледаше към фотоапарата. Ръцете бяха кръстосани пред гърдите и тялото беше завързано с чаршафи и калъфки за възглавници, като в погребален саван. Гардеробът зад него се виждаше изцяло — постерът беше на мутантите костенурки нинджа. По-нататък се виждаше наполовина и доста неясно малкото русо момче. Над главата на детето се забелязваше примамливият долен ръб на прозорец. И това беше всичко.

Неясната стара 1989 година. Кафъри опитваше да се върне в спомените си към нея. Беше първата му година в интерната, когато вземаше влака до Лутън, а гаджето му беше... потъна още по-дълбоко в тъмния кладенец на спомените... може би Мелиса. Или Ема. Тя изглеждаше като Мег Тили и той я обожаваше заради минижупите ѝ и старомодните дрехи, които носеше. През тази година загинаха почти седемдесет човека при земетресението в Сан Франциско с епицентър Лома Приета, войната в Афганистан завърши, Берлинската стена падна, Чамп Кеодуангди беше приет в интензивното отделение заради парче индустриален проводник, а някой беше пуснал тези снимки в една боклукчийска кофа на „Халф Мун Лейн“.

Това трик ли беше? Ако не беше, защо никой не се беше отзовал на издирването? След дванайсет години все някой *някъде* щеше да каже нещо. А ако тези двама човека бяха умрели — завързани за радиатора в една детска стая — защо телата им не бяха открити? Заглежда снимките, търсейки някакви ориентири, прокарвайки

пръсти по рояците от пиксели, по-тъмни там, по-светли тук. Имаше ли достатъчно прилики между това и сцената в къщата на семейство Пийч, за да свърже двата случая? Може би картината беше инсценирана — картина на фантазиите на трола. Може би *той* самият лежеше така овързан на пода... и това би могло да е... какво? По-малък брат? А спални като тази имаше милиони...

Внезапно се сети за Кармел, колко убедена беше — убедена и смутена — че някой бе правил снимки в дома им, когато всички те бяха завързани. Докато размишляваше над това, го обзе внезапното усещане, че някъде имаше пречка, че нещо не позволяваше на нещата да текат гладко, че нещо ги отклоняваше. Неопределено безпокойство. Неопределено *човъркане*, както щеше да каже детектив инспектор Дърам. Някой не му казваше всичко.

Изпуши половин пакет тютюн и изпи четири чаши разтворимо кафе, докато размишляваше върху това, но когато започна утринната среща, не беше по-наясно, а само по-изтощен. Все още усещаше миризмата от къщата на Пендерецки, когато със записките си в ръце влезе в стаята, където щеше да се проведе срещата.

Всички в АМІТ знаеха, че на този етап на случая „Пийч“ можеха да си позволят да минат в режим изчакване на лабораторните резултати за ДНК или да се заловят с други случаи. Тази среща трябваше да ги подготви за деня, който се налагаше да прекарат навън: една групичка щеше да отиде в Брикстън с офицер от екипа за защита на детето — щяха да разговарят с деца, да ги разпитват за митичните обитатели на горите, за техния „трол“, да се отнасят сериозно към техните истории. Друга група щеше да помага на Криотос да открие местонахождението на Чампалуанг Кеодуангди. Трета група щеше да прекара деня с местни нарушители на закона във връзка със секса с деца: те щяха да направят още дупки във вече понадупчените педофилски мрежи в Лондон, да приложат натиск там, където трябва, да притиснат, така че някой да даде някаква улика. Точно поради тази причина бяха пристигнали полицаи, които се занимаваха с преценката на риска от отдела за сексуални престъпления в Ламбет, и двама членове от отдела за борба с педофилията на Скотланд Ярд. Приятелката на Сунес, Полина, извършваща разузнаването за отдела, се беше възползвала от тази възможност, за да им върви по петите.

На Кафъри му се стори странно, че само двама от присъстващите на срещата усетиха напрежението му. Единият беше Криотос с безпогрешното си, почти *химическо* усещане за него — тя го наблюдаваше внимателно от бюрото си, без да го предизвиква, просто го преценяваше. Другият беше Полина, с която се беше виждал само няколко пъти.

Тя носеше модерен, сивкавосин костюм с пола, и приличаше на статуя от лъскав порцелан, както седеше на бюрото, пушеше елегантно цигара и изучаваше работната атмосфера на Сунес с воднистосините си очи. На Джак му се струваше, че всеки път когато някой споменеше педофилските мрежи, Полина вдигаше поглед към него — сякаш знаеше как бе прекарал нощта, сякаш чувстваше мислите му. Именно тя беше казала на Сунес за връзката на Кафъри с Пендерецки, и той почти очакваше да спомене за това и сега, да обърне към него изнервящите си очи и да обяви:

— Може би тук ще ни помогне мистър Кафъри... може би той поддържа контакт с някой, който е в състояние да помогне.

Фокусът ѝ върху него му се стори толкова интензивен, че веднага след приключването на срещата Джак се извини, побърза да се върне в стаята на старшия следовател и да затвори вратата след себе си.

Враните напомниха на Ребека за рибен пасаж, по начина, по който се издигаха с въздушното течение, виеха се над ниските покриви на Гринич, обръщаха се като една, излагайки на показ тъмните си коремчета и променящи се цветове. Наблюдаваше ги, седнала пред масата в студиото си, с чаша кафе край лакътя, с димяща в пепелника тънка пура. Беше ѝ студено.

Това беше апартаментът, в който бе живяла заедно с Джони до нападението. Докато гръбнакът на Джони не беше пречупен от Малкълм Блис, а Ребека не беше...

— О, боже!

Потрепери и взе пурата. Знаеше, че трябва да намери друго жилище, да се измъкне от този апартамент с неговите миризми и спомени, и със стълбището, водещо към стаята на Джони. Но беше толкова лесно просто да отиде до къщата на Джак и да влезе в нея: там я чакаха звуците от къпането му под душа сутрин, задименият,

урбанистичен мирис на костюма му, когато се прибереше вечер, потта по ръцете му, когато се връщаше след джогинг, допирът на стегнатия му горещ корем в нейния нощем. „Да... както и неговата идея фикс, която най-вероятно ще го убие.“

Ребека се облегна на стола и се огледа. Капаците на прозорците бяха отворени — плоски бели четириъгълници се простираха по полираните дъбови подове. Скулптурите ѝ бяха подредени вдясно върху масивна маса, готови да бъдат отнесени в галерията следващия месец. Като малки човечета или кулички. „Смехотворни. Джак е прав — смехотворни са.“ Вляво, струпани покрай стената, бяха старите ѝ картини, рисувани преди нападението, онези, които Джак харесваше. Тези произведения на изкуството сякаш идваха от две различни места, сякаш бяха рожби на две различни майки. Вляво бяха старите. Вдясно — новите. А между тях, като проблясваше потайно и изпращаше едва доловими светлини по стените, от тавана в центъра на стаята стърчеше касапска кука.

Ребека се беше качила на една табуретка и я беше завинтила в гипса на сутринта след спречкването с Джак в един от магазините на веригата „Теско“. Разбира се, куката нямаше да издържи никаква тежест, със сигурност не и тежестта на човешко тяло, но тя искаше да я постави там: надяваше се с нейна помощ да прогони бялото петно в паметта си. Но засега не се беше получило нищо. Засега бялото петно си оставаше там — *липса*, празнина — пространство с форма, тежест и консистенция, директно под куката, между старите и новите ѝ картини. Нападението.

— Как изминахте пътя оттук до... — Ребека стисна пурата между зъбите си и протегна ръце над главата си, опитвайки се да изобрази мост, електрически заряд, свързващ двете. — Оттук дотук?

Опита се да си представи Малкълм Блис — явно е била заедно с него в една стая в малката къщичка... и Джони сигурно също е била там... но усещането беше като от насилването на уморен мускул, като опит да прокара мислите си през иглено ухо, и внезапно вместо Блис видя камилите на Дали с вретеновидни крака и образът на къщата избледня, а тя остана отново в присъствието на куката на тавана и нищо друго.

„По дяволите, по дяволите, по дяволите!“

Смачка тънката си пура и стана. Паметта ѝ нямаше да направи желанието скок тук и сега, затова нямаше никакво основание да мисли, че това ще стане, докато е в леглото с Джак. Смешната беше тя самата — смешна и вдетинена. Трябваше просто да се кали още. Прибра косата от лицето си и я завърза отзад на тила. Тази нощ щеше да отиде в дома на Джак и двамата щяха да започнат всичко отначало.

„Баракудите“ — десетгодишните, тоест точно във възрастта, когато започваха да създават неприятности — си показваха рогата. В тяхно присъствие Рибата Гъмър не се чувстваше комфортно.

— Може ли да направим някой номер сега?

— Да, нека направим някой номер.

— Не, не. — Той погледна към големия часовник в другия край на басейна. — Мисля, че свършихме за днес — минава и половина.

— Да, нека го направим. — Едно мускулесто нигерийско момиче в лимоновожълт бански костюм заскача възбудено нагоре-надолу. — Нека направим номера, при който плуваме между краката ти.

— В *никакъв* случай.

— Другите учители ни го позволяват.

— Не ме интересува.

— Ти влез в басейна и ние ще преплуваме между краката ти...

— Под водата...

— Да, като русалки...

— Не, не мисля да го правим.

Три от децата се плъзнаха във водата към него към ръба на басейна, мокрите им светнали личица му се усмихваха.

— Поемаме въздух и го задържаме ето така...

Една от главите изчезна под водата.

— Да, да, да! — изпищя едно момиче в розово и се преобърна темпераментно назад.

— Не! — Рибата започваше да се притеснява.

Другите две деца бяха стигнали до ръба на басейна и се кискаха неконтролируемо.

— Това е — засмя се друго от момичетата. — Всички задържаме дъх.

Стисна с пръсти носа си и изчезна под водата.

— А вие разтваряте крака и ние плуваме между тях...

Сега той видя как една ръчичка се показва от водата, търсейки опипом глезена му.

— Не! — Изви крак встрани и заопипва връвта на врата си, на която беше окачил свирката, с изписан по лицето страх. — Просто ПРЕСТАНЕТЕ! — додаде той. — Казах *не*. В никакъв случай.

Ръката се отдръпна и децата удариха с крака по водата като делфини и се появиха на повърхността, пръхтейки шокирано. Гледаха го в изумено мълчание, без да знаят как да реагират.

И тогава внезапно, намиращото се отзад нигерийче постави ръка върху устата си и се закиска. Примерът му бе последван незабавно и скоро всички се смееха. Всички го гледаха и се кикотеха. На Гъмър му се прииска да се обърне и да избяга в съблекалнята. Сега вече знаеха как да го ядосат, а на него му беше ясно, че нямаше да спрат дотук.

В края на деня нищо не помръдваше. Екипите се появяваха един подир друг и оставяха изписаните доклади за свършената работа върху бюрото на Криотос. Щяха да дадат устни отчети на срещата в края на работния ден, но за седналия в стаята на старшия следовател Кафъри бе достатъчно да ги види през стъклото на вратата, за да разбере по изражението им, че не бяха открили нови улики. Той въздъхна и се облегна назад, запали поредната цигара. Стомахът му беше напрегнат — не беше ял — а денят му се беше сторил дълъг и изтощителен. Прякорът, с който Чамп беше нарекъл своя нападател, се беше превърнал в част от местния фолклор, но никое от децата не беше успяло да каже на полицаите нещо повече от това, нищо конкретно. Кафъри бе накарал Брикстън да изпрати снимките от ухапването на Чамп Кеодуангди в болницата „Кингс“, с надеждата Ндизей, одонтологът към Отдела по научна криминалистика, да успее да установи дали човекът, ухапал Чамп покрай езерото преди повече от дванайсет години, е същият, който беше оставил подобни следи по раменете на Рори Пийч. Ндизей беше завършил отливките от Рори.

— Захапка на зрял човек, резците изглеждат гладки, следователно е на повече от двайсет години. Получиха се страхотни, ясни отливки. Зъбите могат да бъдат също толкова индивидуални, колкото ДНК.

Но колкото и индивидуални да бяха зъбите, Кафъри знаеше, че наистина се нуждаеха от ДНК. И тогава, в четири и трийсет се появи Криотос с усмивка на лицето.

— Фиона Куин на телефона — обяви тя, като посочи с пръст телефонния апарат. — Резултатите от ДНК анализа.

Джак вдигна рязко телефона, стана и се загледа през прозореца.

— Фиона. — Изпитваше отчаяна нужда да чуе какво има да му каже тя. Запита се как беше прозвучал гласът му. — Как си?

— Аз съм добре, Джак, но имам лоши новини. Резултатите излязоха — няма материал.

— Няма материал ли?

— Няма.

— По дяволите!

Отпусна се отново на мястото си с разбити надежди.

— Но, Джак, резултатите от лабораторните анализи на не по-малко от 80% от нашите мостри са такива — без или с частичен профил. ДНК е нещо наистина много крехко.

— Знам — вече ми го каза. Просто си помислих... — Въздъхна. Без ДНК не можеха да започнат масови проверки — сега не им оставаше да работят с нищо друго, освен с отливките на Ндизей. — Дяволска, дяволска, дяволска работа. Не разполагаме ли с нещо друго, с което да се продължат изследванията?

— Ами, прегледах ъгъла на стаята, за който говори Алек Пийч в своите показания...

— И?

— Засега нищо.

— Белите влакна... от раните на Рори ли са?

— Засега нищо. Но резултатите тепърва ще бъдат получени. И все още търсим обувката му, опитваме да видим дали оттам ще излезе нещо. Да не забравяме веществото, с което биолозите напръскаха стената — нинхидрина; след няколко дни ще видим развитието на нещата пък там. Но със свидетелските показания, които имате, тършуваме в мрака, честно казано. И дори да е оставил отпечатъци из целия апартамент, няма гаранция, че нинхидринът ще ги улови. Стискай палци вашият човек да е месояден — ако е вегетарианец, няма да намерим нищо.

— Добре, добре. — Кафъри затвори очи. Започваше да го боли глава, като след препиване. — И не можете да направите абсолютно *нищо* повече с образаца от спермата?

— Ами... не съм сигурна.

Той отвори очи.

— Моля?

— Отговорих, че не мога да кажа със сигурност.

— Боже! — Младият мъж подсвирна между зъбите си. — Не мога да повярвам. — Сунес и Полина се бяха върнали в стаята за срещи и приемане на телефонните обаждания. Виждаше десния крак на Полина от мястото, на което бе седнала, да се поклаща във въздуха в мързелив ритъм, в скъпи сандали и с лакирани със седефенорозов лак нокти. Извърна се. — Слушай — додаде той, — минаха повече от два дена от аутопсията, а сега ми казваш, че не можеш...

— Не е нужно да...

— Слава богу, че не сме арестували някой, иначе щяхме да видим звезди посред бял ден.

— Ти не ме слушаш.

— *Платих*, за да се осигури проклетото допълнително изследване. Ако според теб това означава, че съм готов да седя дни наред и после да ми се обаждат по телефона, за да ми кажат, че може и да го направим, а може и да не го направим, може просто да си седим и да си лакираме ноктите...

— Джак...

— ... тогава не бих си направил труда да осигуря тези пари. Скапаната SGM^[1], плюс материал, който ви зарадва толкова всичките, по две хилядарки изпарението... защо просто не признаеш, че това е една огромна, заразна, *вдигаща пара* купчина лай...

— *Мистър Кафъри!*

— *Какво-о?*

И двамата спряха. Джак затвори уста и тропна с крак по пода. Почти видя как двамата рият земята като разгневени коне, как пръхтят един срещу друг със зачервени очи от различни краища на Лондон. Знаеше, че бе повишил глас, и усещаше, че Криотос го наблюдава от стаята си, и изведнъж се видя през нейния поглед — избухлив, неразумен, плъзгащ се по наклонената плоскост със скорост от сто

мили в час. Пое дълбоко въздух, облегна се назад, затропа по бюрото с кокалчетата на пръстите и рече:

— Виж, извинявай. Какво?

— Чувал ли си за техниката за увеличаване на мострата ДНК трийсет и четири пъти?

— Не.

— Приложението й е одобрено само при сериозни престъпления...

— Тогава го направете. Имате кода ни за лабораторните разноси — би трябвало вече да е стартиран.

— Точно това се опитвах да кажа. Вече е стартиран.

Пликът беше на изтривалката пред вратата, когато влезе. Разговорът с Фиона Куин го беше довършил. Беше изгубил самоконтрол, беше си позволил да се ядоса — „просто не можеш да се удържиш да не докажеш правотата на Ребека, а?“ Затова си бе тръгнал рано от Шрайвмур. Знаеше, че трябва да се прибере и да поспи. Отиде в „Сейнсбъри“, където купи четири шишета „Пино Гриджо“ с намаление, бутилка „Лафройг“, стек бутилки „Кола“, мляко и „Нурофен“. Непосредствено преди да излезе от магазина видя божури със свежа зеленина. Поколеба се, после купи два букета. За Ребека.

Сега вдигна писмото и го занесе в кухнята. Сложи го на масата, после постоя известно време, загледан в него. Беше с второкласна марка. Беше пуснато в сряда следобед и беше от Пендерецки — разбра го по почерка. Може би пускането на това писмо бе последното, което беше направил.

Кафъри изпразни чантите с продуктите, като от време на време спираше, за да се върне към масата и да погледне плика. Постави внимателно една бутилка вино във фризера, потърси из шкафчетата ваза и след като не успя да намери, извади от кошчето за боклука пластмасово лимонадено шише, срязва горната му част, обели етикета и го напълни с вода. Постави цветята в него, сложи го на перваза на прозореца в дневната, сви цигара с марихуаната, която Ребека държеше в тенекиената кутия, и тогава, когато не беше в състояние да издържа повече, я запали, седна на масата и отвори плика.

В него имаше само един лист хартия. Не се нуждаеше от бележка или обяснение. Този лист му каза всичко, което трябваше да знае. Беше карта.

[\[1\]](#) Second Generation Multiplex — ДНК база данни, използвана във Великобритания. — Бел.прев. [↑](#)

На Кафъри му бяха необходими двайсетина минути, докато разбере какво точно представлява картата. Седеше на кухненската маса, до отворения прозорец, и въртеше листа в ръцете си, като от време на време го вдигаше на светлината. Малкият правоъгълник представляваше сграда — „вила“, пишеше до него с ясният почерк на Пендерецки. Кафъри знаеше, че това е жаргонното название на обществена тоалетна. Но какво означаваха странните стъпала до нея? Завъртя листа на деветдесет градуса, така че стълбата легна на една страна. Беше пресечена в средата; двуглава стрелка съединяваше отделните стъпала, а над нея бяха надраскани цифрите 10–140. Стъпалата вдясно от стрелката бяха номерирани: 141, 142, 143, 144, 145. Джак прокара пръсти по хартията. Над стъпало номер 145 имаше друга стрелка, до чиято глава имаше Х, заградено в два кръга.

Завъртя листа на четирийсет и пет градуса, изви го на една страна и внезапно значението почти го ослепи. „О, по дяволите, ама разбира се. Разбира се.“ Изправи гръбнак, сърцето му затупка лудо в гърдите. Железопътната линия — естествената среда на Пендерецки, в която се чувстваше у дома си също като плъховете и лисиците. Линийките на картата бяха траверсите. И ако линийките представляваха железопътни траверси, тогава правоъгълната кутия вероятно представляваше... ами да, неизползваните обществени тоалетни на улицата срещу гара „Брокли“? Хиксът беше сто четирийсет и петата траверса след гарата.

— „Х“ бележи мястото — измърмори той и изгаси остатъка от цигарата марихуана. Пендерецки все така успяваше да дърпа конците му — дори след смъртта си продължаваше да притежава власт над него. Намери някакви инструменти в стенния шкаф, взе един малък фотоапарат от стаята на Юан и ключа за вратата на задния вход, който държеше над трегера. — По-добре е това да не е фалшива тревога, стар скапаняк такъв. Стар скапаняк.

Слънцето се спускаше зад покривите и в задните градини покрай жп линията децата викаха, катереха се по катерушки, гонеха се в кръгове. Кафъри използва една лисича пътека, която се движеше сред гъсталака успоредно на линията. Вървеше внимателно, тихо, привел глава: транспортна полиция, която имаше зъб на „реалната“ полиция, щеше да се озове на седмото небе, ако откриеше някой като него да следва лисичата пътека. Цареше особена, приглушена тишина. От време на време линията запяваше, по нея профучаваше влак и за момент всичко наоколо като че ли затаяваше дъх. Но влакът отминаваше и отново се възцаряваше спокойствие, а към земята се спускаше цветен пращец като патешки пух.

Не можеше да не мисли за Юан, докато вървеше, заобиколен от миризмата на метал и сгорещено черно машинно масло, носещи се откъм жп линията след горещия летен ден. Мислеше си как двамата бяха тичали напред-назад покрай релсите, как бяха играли на каубои и индианци, как си бяха поставяли капани един на друг. „Юан... о, боже.“ Изтри в тениската потта от лицето си — не му се искаше да си представя какво може да открие по-натам.

Стигна до обществените тоалетни — изписаните им задни стени гледаха към жп линията, малки прозорчета като амбразури в бункер, със счупени стъкла, заменени с шперплат. След като направи отново справка с картата, Кафъри застана така, че „Ню Крос“ да остане зад гърба му, „Онър Оук“ — отпред, и започна да брои траверсите.

— *Петнайсет, шестнайсет, седемнайсет...*

Стъпваше по мъртви плъхове, изсъхнала тоалетна хартия, избелели от слънцето кутии от кока-кола.

— *Петдесет, петдесет и едно, петдесет и две... дано това не се окаже фишек.*

След гара „Брокли“ гъстата растителност от двете страни на жп линията изчезваше и се ширваше равна гладка земя, осеяна с магарешки бодил и лапад до около три метра от жп линията, където се издигаше отвесно висока стена от растителност, толкова гъста и преплетена, че сред нея би могло да живее всичко — дори може би маймуни капуцини, бърбрейки и люлеейки се по клоните. Над тази малка джунгла се извисяваше мост за пешеходци.

— *Сто четирийсет и три, сто четирийсет и четири, сто четирийсет и...*

Сто четирийсет и петата траверса. Той спря. Пусна чука и застана, стъпил от двете страни на траверсата, под прав ъгъл спрямо линията, в посоката, обозначена от стрелката на картата. Веднага видя, че някой вече е бил тук. Някой бе вървял напред-назад по права линия между тази траверса и ниската част на насипа — растителността под нежните нови филизи на бръшляна беше изпотъпкана. „Просто го направи, не спирай, за да мислиш.“ Джак се приближи до насипа и започна да дърпа настрани листата на орловите нокти; откри се дупка, достатъчно голяма, за да мине през нея сред гъстата растителност. И той направи точно това.

Миришеше на коприва и глухарче, на лисичи изпражнения и машинно масло, беше му нужно малко време, докато очите му привикнат с оскъдната светлина. Той спря, избърса потта от лицето си, огледа се и установи, че може да се изправи. Някой беше разчистил висящите растения така, че да се образува свод — пред него се намираше насипът, зад него — завесата от бръшлян и къпини. „Ами долу? Какво има долу на земята?“ Кафъри коленичи, откри сухи стебла и корени. Разкъса ги, за да мине през образувалата се растителна мрежа.

Въпреки очакванията си, макар да беше подготвен, когато видя какво има под корените, сърцето му запрепуска. Не вярваше на очите си. През изминалата година малък кръг от пръстта, с диаметър около половин-един метър, беше претърпял някои изменения и върху него бяха пуснали корен съвсем малко растения.

Джак приседна до кръга, край преобърнатите буци лондонска глина, хвана глезените си и се затресе.

— Вижда се балонът във Воксхол. — Айо Адеями влезе право във всекидневната в задната част на къщата, коленичи край дивана на Бенедикт, отвори прозореца и се надвеси през него. — Гледай! Лондонското око.

— Знам.

В кухнята Бенедикт свали обувките си и даде купа с вода на Смърф. Бяха ходили да вечерят в „Пица Експрес“ и след това се бяха споразумели да оставят мъжете — Хал и съпруга на Айо, Дарън, в пъба „само за по една бира“. Двете жени се бяха върнали с Джош и

Смърф. Айо щеше да полива цветята на Бенедикт, докато са в Корнуол, а все още не беше виждала новата им къща.

Тя остана очарована от нея.

— Страхотна е! Нямам думи!

— Знам.

— Не е нужно да бъдеш толкова самодоволна.

— Знам. Хей! — подвижна тя от кухнята към Джош, който вече беше успял да се намести на пода в хола, да включи телевизора и да се загледа в поредния епизод на „Семейство Симпсън“, подпрял брадичка върху дланите си. — Хей, момченце, намали звука. Хайде, имаме гости.

В отговор Джош изръмжа. Но все пак намали звука и пусна дистанционното.

— Добре. — Бенедикт извади от хладилника бутилка „Фрейкснет“. — Онази камина — обърна се тя към своята приятелка, като стисна шишето между бедрата си и се зае да вади корковата тапа. — Онази камина е от варовик от Траватино.

— Имитация на камина, както виждам. — Айо погледна през рамо и се усмихна. — Циментова отливка. Дарън сложи една такава у нас.

— Да... — Бенедикт набърчи лице и задърпа тапата на шампанското. — Но повечето хора ми вярват.

— Повечето хора са с омекнал мозък. — Айо се надвеси още по-навън, наслаждавайки се с усмивка на мекия вечерен въздух. Беше бременна в седмия месец и бременността й понасяше добре, а отзад изглеждаше слаба като тийнейджърка с дългите си крайници. „Като дърворезба, на която е облечена рокля на щампи, тя никога няма да надебелее“ — помисли си Бенедикт. — Има нещо не наред в тези небостъргачи — додаде Айо, извила глава към Аркейг Тауър и Хърн Хил Тауър, мрачните близнаци в дъното на парка. — Злокобни са.

— Знам — великите пазители на Брикстън. — Корковата тапа излезе с глух звук и младата жена напълни веднага две кристални чаши за шампанско. — Шампанско?

— О, Бен. — Айо затвори прозореца, обърна се и се настани на дивана. — Сигурна съм, че дори *мисълта* за шампанско не се отразява добре на бебето.

— Хайде де. Аз вземах LSD и екстази, когато бях бременна с Джош.

— Виждаш ли? *Виждаш ли?* Аз казах какво мисля по въпроса.

— Не може да бъде толкова лошо, колкото боклуците, които дават в болницата.

— Да... изнесоха ми лекция по този въпрос. Никаква химиотерапия, никакви рентгенови снимки, никакъв рибавирин. — Айо протегна крака върху пода и отпусна брадичка върху гърдите. — Боже, не мога да си спомня как изглеждат краката ми. Видя ли размерите на тези чукундури? Дарън мисли, че е умрял и е отишъл на небето. Ааа... — Пое чашата от своята домакиня и я подпря върху корема си, като наблюдаваше косо Джош през притворените си очи. — Бен? — попита невинно тя.

— Ммм?

— Каж ми как беше с Джош?

— Да?

— Притискаше ли ти пикочния мехур? Караше ли те да ставаш да пишкаш по двайсет пъти нощем?

— Ма-амо. — Момчето се понадигна. — Не можете ли да се спрете двете? — Вдигна длан и започна да я разтваря и затваря. — Кудкудяк-кудкудяк.

Айо го побутна с крак.

— Многознайко.

Джош се изкиска и се търкулна по гръб, като риташе игриво във въздуха с крака.

— Кудкудяк-кудкудяк.

— *Помощ!* — Айо се опита да се изправи, изля шампанското. — Помогни ми, Бен, синът ти ме атакува.

— Хиперактивно дете. Сигурно ще трябва да му даваме лекарства. — Бенедикт помогна на приятелката си да се изправи, за да бъде по-далеч от Джош. — Ела да те разведе из дома си... ела да видиш стаята, която ще ми спаси живота.

Двете жени заизкачваха стълбите с чаши в ръка, като се кискаха, докато Джош сипеше обиди след тях. Смърф се помъкна подире им и този път Бенедикт не я накара да се върне долу.

— Бе-ен — изшушка Айо в мига, в който се отдалечиха достатъчно от Джош, за да не ги чуе. — Бен, какво мислиш за онази

работа? Имам предвид момчето в парка.

— О... Боже. — Бен включи осветлението на стълбищната площадка. — Ужас. Донякъде се радвам, че ще се измъкнем за малко до Корнуол. — Следеше развитието на случая по телевизията. Двама членове на Отдела за въздушна подкрепа към Югоизточната регионална полиция си бяха подали оставките във връзка с инцидента, на който Би Би Си посвещавахе по пет минути в началото на новините. Най-лош за Бен беше видеозаписът, направен от един хеликоптер. Новинарски екип, филмиращ издирването в парка в деня след отвлечането на детето, бе анализирал лентата и открил онова, което според тях беше Рори Пийч. Миниатюрна светла ивица на едно дърво. Излъчваха го заедно с малко кръгче, което да показва на зрителя накъде да гледа. Това беше отвратило Бенедикт. — Не искам да мисля за този случай, честно казано. Мислих предостатъчно. — Прибра косите зад ухото си и се усмихна на приятелката си. — Нека сменим темата, а? Така — тя спря, с ръка върху дръжката на вратата и със сериозна физиономия, — *това* е стаята, която ще ми спаси живота.

И отвори широко вратата. Айо надникна вътре. Спалнята беше боядисана в кремав цвят, със сини завеси и седефеносин абажур в средата на тавана. Миришеше на боя и нови килими.

— Ммм — усмихна се тя. — Изискано.

— Знам, че точно *изискано* не е. — Бенедикт направи физиономия и смушка Айо в ръката. — Но за първи път имам къде да отида, ако искам малко мир и покой. А сега — тя затвори вратата и отвори следващата, като пхна ръка вътре, за да светне, — банята.

И двете надникнаха вътре. Маратонките на Джош, изкаляни от ходенето в гората, бяха мокри и обърнати с подметките нагоре в единия край на ваната. Тук обаче имаше нещо друго, което не беше наред. Бенедикт влезе и видя, че подът, постелката около тоалетната чиния и даже един ъгъл на постелката около ваната, метнат върху стената на ваната, бяха мокри. Усети веднага миризмата — върху тях беше уринирано.

— Божичко — прошепна тя, изгаси светлината и затвори с трясък вратата. — Чакай тук, Айо. — И забърза надолу по стълбите. — *Джош! ДЖОШ!*

Момчето вдигна поглед от телевизора. По гласа на майка си разбра веднага, че го чакат неприятности. Помръдна почти

незабележимо, за да се отдалечи поне мъничко от нея, и Бенедикт замря за момент, засрамена, че може да влияе така върху деветгодишния си син.

— *Джо-ош.*

— Да? — попита предпазливо той.

— Онзи хаос горе. — Той не отговори. — *Джош! Говоря на теб.*

— Какъв хаос?

— Знаеш какъв. В банята.

Долната челюст на детето увисна и то се надигна от пода.

— Изобщо... изобщо не съм влизал там.

— Е, някой го е направил. Не е Смърф — тя беше цял ден с мен, а и вратата беше затворена.

— Не съм аз, мамо, честна дума. Честна.

— О, за бога. — Бенедикт извади белина, гумени ръкавици и леген изпод кухненската мивка и затръшна вратата на шкафа. — Ще трябва да се научиш, Джош, не да лъжеш. Много е важно. — Върна се на горния етаж, където Айо се опитваше да пооправи бъркотията с помощта на ролка тоалетна хартия. — Превърнал се е в истински лъжец, откакто дойдохме тук. Сякаш всичко се обърна с главата надолу, откакто се преместихме в тази къща.

— Може би е прокълната.

— Вероятно. — Бенедикт извади торбата за еднократна употреба от кошчето за боклук под мивката и го подаде на Айо, за да хвърля в нея използваната хартия. — Вероятно е построена върху старо гробище на индианци навахо.

Но не се усмихна, като го каза.

Комарите си бяха намерили жив обект. Те се трупаха покрай ушите на Кафъри, прелитайки между магарешкия трън и копривата, кацаха по дланите му и смучеха кръв с хоботчетата си. Той ги удряше, първаше ги, но те оставаха, подути и пияни, залепнали от потта му, и не помръднаха, когато Джак клекна и започна да рови земята и корените с чука. Слънцето се бе спуснало нацупено до нивото на покривите и хвърляше последните си за деня лъчи към потъналата в зеленина железопътна линия.

„Трябваше да вземеш фенерче, глупак такъв.“

Документираше всяко действие, всяко обърнато камъче, като се изправяше, за да заснеме работата си, заливаше уединеното място с изкуствена синя светлина и се ослепяваше за момент. И тогава, в девет и петнайсет вечерта, след като бе копал и стъргал в продължение на два часа, като стовари за пореден път чука в земята, се натъкна на нещо непривично. Нещо, което не поддаде като пръст, а по което чукът се плъзна и издаде стържещ звук. „О, по дяволите, започва се.“ Със силно разтуптяно сърце остави чука, отпусна се на колене и зарови с голи ръце. На слабата светлина видя проблясък на пластмаса.

Спря да рови, отпусна се малко назад върху петите си, усети стягане в гърдите — за момент помисли, че ще повърне. Наложиха се да затвори очи и да диша съсредоточено през носа, докато усещането изчезне.

Откри карирана синя торба за прибиране на прането, с пластмасови дръжки, която не съдържаше останките на Юан Кафъри. Джак я праметна през рамо и я понесе по обратния път покрай железопътната линия, като уморен моряк, нарамил малкото си багаж за отпуска на брега — тя се удряше в гърба му и оставяше мръсна диря по тениската. Нощта се беше спуснала, луната беше изгряла, а той трябваше да върви бавно, опипвайки пътя си през копривата с крак. Щом стигна до своята градина, бръкна в мократа си тениска и напипа увесения на връв ключ. Буквално се влачеше, лишен от сили в резултат на разочарованието, но нямаше намерение да се предава. Знаеше, че Пендерецки не го е изпратил да намери тази торба току-така.

Къщата беше прохладна: френските прозорци бяха отворени и той усети миризмата на тънките пури, от което разбра, че Ребека е там. Не ѝ извика, не се качи на горния етаж, за да надникне в спалнята. Не искаше да говори с нея в този момент.

Вместо това, влезе право в дневната, отметна торбата от рамото си и изпразни съдържанието ѝ. Стоя прав няколко минути, загледан в изсипаното върху пода, после отиде в кухнята. Виното във фризера беше почти замръзнало; разклати голямото парче лед, изплакна една чаша, отвори бутилката и си наля. Чашата се изпоти незабавно от конденза и пръстите му залепнаха за нея, когато я докосна. Изгълта цялото ѝ съдържание на един дъх, без да усети вкуса му, напълни я отново, запали остатъка от цигарата от марихуана, който бе оставил в пепелника, и се върна в дневната. Там седна на дивана, с длани върху коленете, и впери поглед в онова, което Пендерецки беше искал да открие.

Огромната част от детската порнография е домашно производство — исторически погледнато малко беше произведено с цел търговско разпространение и Кафъри беше виждал примери за всички варианти. Беше работил във „Вайс“ преди голямото разцепление, преди „Неприлични публикации“, „мръсният ескадрон“,

да се бе превърнал в отдел за борба с педофилията и да бе започнал да предава на „Вайс“ порнопритесненията си, свързани с пълнолетни. По негово време отговорностите на двата отдела често се бяха припокривали и още тогава беше виждал по-голямата част от онова, което лежеше сега на пода на дневната.

Броеве на „Магпай“, списанието на мрежата за размяна на педофилска информация, наръч холандски, немски и датски списания — „Бой Лав Уърлд“, „Кинде Либе“, „Спартакус“, „Пиколо“. Два изтъркани екземпляра на книгата „Покажи ми“, три издания на лъскавото холандско издание „Пайдика — списание за педофилията“ и бюлетини NAMBLA^[1] от началото на осемдесетте години. Купчина дискове, хванати с ластик. Пароли за уебсайтове и ксерокопие на лист, в чийто горен край беше написано: „ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ! ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ! ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ! Ако някое от изброените по-долу имена на потребители опита да се включи към вашия чат рум, излезте НЕЗАБАВНО!“. На дъното на торбата, увити в отделни пликчета, залепени с кафяви лепенки за колети, имаше няколко видеокасети.

С цигарата от марихуана между зъбите, Кафъри изтърси на пода видеокасетите. Пъхна първата във видеото, намери дистанционното, пусна записа и се облегна на дивана, като доближи запалка до цигарата от марихуана. Екранът премигна — знаеше какво да очаква. От години не беше гледал детска порнография, откакто не работеше във „Вайс“, когато бе *принуден* да гледа тези картини, а след това нощ след нощ бе лежал буден, опитвайки като повечето нови полицаи в отдела, да намери място в главата си, където да сложи всичко това. Или поне да изгради някакви стени около него. И най-големият страх, страхът, който изпитваха всички, макар да не го споделяха: „ами ако, ако... о, боже, ами ако това ме възбуди?“. Тази вечер знаеше какво да очаква и страхът му не беше породен от картините. Сърцето му не тупкаше така бурно заради децата, които щяха да бъдат малтретирани и измъчвани заради правенето на записа; сърцето му щеше да се пръсне от страх да не би да види Юан.

Лентата се въртеше и на екрана се появиха белите петънца на магнитните смущения. „Дали би го познал?“ В началото нямаше нищо. Превъртя бързо напред с дистанционното. Екранът продължаваше да трепти. Продължи да препуска и от време на време да проверява

записа, но все така без успех, докато накрая, с внезапно изскърцване, лентата спря. Беше стигнал до края ѝ. На тази лента нямаше нищо. Извади я грубо от видеото и сложи втора, пусна я, после премина на бърз ход. Отново стигна по този начин до края, без да открие нищо.

— Джак?

Вдигна поглед.

— Връщай се в леглото, Ребека.

— Какво става?

— Нищо... наистина. Лягай си.

Но той беше възбудил интереса ѝ. Тя беше боса, само с едни от сивите му боксерки и горнище от лятна пижама с къси ръкави. Прекоси стаята, опитвайки да надникне през рамото му.

— Какво става?

— Ама наистина, Беки... — Изправи се, протегна ръце, като я побутваше по-далеч от изсипаната на пода купчина, от видеото. — Нищо не става. Връщай се в леглото, а? Хайде.

Младата жена издуха шумно въздуха през носа си.

— Да — заяви без да се замисли той. — Ще ти донеса нещо за пиене. Обещавам.

— Добре.

Това явно я успокои. Завъртя се послушно на пети и се качи обратно по стълбите. Кафъри поседя малко, загледан в дланите си, като се питаше какво да прави. Най-сетне се изправи, взе две чисти винени чаши и се качи горе. Тя лежеше на леглото в спалнята, поставила ръце под главата. Лампата светеше, а разпуснатата ѝ коса падаше върху едното рамо. Беше свалила горнището на пижамата и му се усмихваше.

„Така.“ Остави чашите върху нощната масичка и приседна в края на леглото.

— Ребека... виж. — Не можеше да направи сложните корекции, които искаше от него... не и сега. — Съжалявам.

— За какво съжаляваш?

Тя се обърна по корем и се придвижи на четири крака по леглото до него. Притисна дланите си в гърдите му и го целуна по рамото, после целуна потната основа на врата му.

— Имам работа долу.

— Добре.

Ребека обгърна врата му. Косата ѝ миришеше на дим от пури и на нещо цветно. Притисна се в него, Джак усети меките ѝ гърди в ръката си и въпреки взетото решение да работи сърцето му се развълнува безпомощно.

— Беки, моля те... — Тя зарови лице във врата му и прокара пръсти надолу по корема, където мускулите му потрепнаха. Пъхна ръка в панталоните му. Той се пресегна и хвана ръката ѝ. Извади я навън. — Не. Не сега... — Младата жена въздъхна, изви рязко ръка и я измъкна от хватката му, пъхна я отново в шортите му. — Беки.

— Шшт — всичко е наред.

Извади ръка от панталоните му, изправи се и смъкна боксерките надолу до коленете си, изрита ги и се обърна, опряна на едно коляно. Подпря се с длани на леглото и се приведе пред него на леглото, с гръб към Кафъри, с вдигнати във въздуха хълбоци. Той я гледаше невярващо — не знаеше нито какво да каже, нито как да реагира. В това, което тя правеше, имаше нещо толкова примитивно... толкова грубо. Изправи се, разкопча си панталоните, изрита ги настрани и застана до нея.

— Мръдни малко по-надолу — придърпа хълбоците ѝ към себе си. Тя се наведе още малко напред, за да му помогне, брадичката ѝ докосна леглото, протегна ръка между краката си, за да го насочи. — Няма да издържа...

— Шшт, всичко е наред.

Джак се отпусна напред и я целуна по гърба, косата ѝ влезе в устата му. Потърси опипом гърдите ѝ, сърцето му беше на път да се пръсне, влезе в нея, обхвана я през кръста и тогава тя произнесе ясно, като биене на камбана в студен ден:

— Спри.

Той спря, отвори очи. Тя го наблюдаваше през рамото си, с широко отворени очи и сериозен поглед.

— Какво? — Трепереше от усилието, което полагаше, за да не се движи. — Какво има?

— Спри. Промених си намерението.

— Шегуваш се.

— Не означава не. Наистина, Джак, говоря съвсем сериозно.

Но вече беше прекалено късно. Нещо в корема му, което беше на път да се отвори, се разкъса. Сграбчи я за косата, дръпна рязко главата

й назад и проникна в нея с всичка сила; сърцето му бумтеше като парен чук.

— Джак!

От гърлото ѝ се изтръгна ридание и тя се опита да изпълзи нататък, но той не я пускаше. Знаеше, че лицето ѝ се удрия в леглото и че е окървавено — от тъгълчето на устата ѝ потече кървава вадичка, той я виждаше, но не беше в състояние да спре. Ребека плачеше, сълзи се стичаха по лицето ѝ, но той не спря. Не спря, докато не свърши. После отметна глава назад, излезе от нея и отиде в банята, където застана под душа, с наведена глава, подпрян с една ръка на стената, докато топлата вода се стичаше по врата му, и заплака.

Кармел Пийч не грешеше, като смяташе, че в дома ѝ бяха правени снимки. В момента те се намираха върху филмова лента, пхнатата в една торба, приспособена от старо яке и тя лежеше на пода на спалнята на Роланд Клеър.

Клеър дълго се бе ровил из фотографския наръчник, беше си водил подробни бележки, докато работеше за необходимите неща. И сега, късно през нощта, четеше написаното в списъка и търсеше из апартамента необходимото за оборудването на тъмната стая. По-рано тази вечер вече беше открил най-голямата си находка: тежък увеличителен апарат за негативи, прекарал няколко месеца зад купчина списания. Беше го намерил в кофата за боклук зад склада на снабдителите на фотографски магазини в квартала. Беше спукан, а таймерът беше развален, но в света на Клеър нищо, *нищо* не беше непоправимо. Сега увеличителният апарат беше възкресен и сигурно настанен в стенния гардероб в спалнята, който щеше да играе ролята на тъмна стая.

Докато тършуваше из стаите обаче, из различните кутии и ъгли на своя апартамент, Клеър започваше да съзира проблем. Той събираше нещата набързо, толкова бързо, че често напълваше цяло помещение само за седмици, и се налагаше периодически да разчиства, като изнася на боклука всичко в дадено помещение, за да разпредели след това в така освободеното пространство онова, което бе останало в апартамента. Понякога действаше безгрижно, въодушевяваше се и ставаше така, че изхвърляше неща, които бе

възнамерявал да задържи, а сега започваше да мисли, че при подобна ситуация беше изхвърлил някои от нещата, които му трябваха в момента. Макар да разполагаше със запечатан пластмасов съд за проявяване (беше го извадил от същата кофа като увеличителния апарат и беше спукан, но поправимо — „запомни, че ще ти трябва лепило за него“), стар леген за измиване на проявените снимки, лента за запечатване, за да не прониква светлината в стенния шкаф, и купчина изхвърлени котешки тоалетни, които също можеха да му свършат работа при проявяването. Макар да разполагаше с всичко това, когато направи инвентаризация със списъка в ръка, Клеър си даде сметка, че все още му липсваха някои неща: източник на безопасна светлина, вана за фиксирането, самият фиксатор. Докато се взираше в списъка, в ъгълчето на окото му се появи нервен тик. В книгата пишеше, че може сам да си приготви фиксатора с оцет, ако се налага, но безопасното осветление? С него, както и с още две-три неща, можеше да се снабди само от магазина. С потрепващо от чувство на безпомощност лице, Клеър обикаляше из апартамента, като си мърмореше нещо, проверявайки отново и отново с надеждата, че е допуснал грешка, че в някой тъмен ъгъл го чакат скритите преди време шишенца. Но не — явно, ако искаше да прояви тези снимки, щеше да се наложи да похарчи малко пари.

През прозореца на дневната се виждаше луната, окъпала в сребро Брокуел парк, но Роланд Клеър, безкрайно обезкуражен, не се интересуваше от гледката. Дръпна щората, отпусна се върху дивана, включи телевизора и остана така няколко часа, вперил немиждащ поглед в екрана.

[1] North American Man/Boy Love Association — нерегистрирана организация в Ню Йорк и Сан Франциско, която се противопоставя на използването на възрастта като единствен критерий при решаването дали непълнолетните имат законно право да бъдат въвличани в сексуални отношения. — Бел.ред. ↑

(23 юли)

Отиде в Шрайвмур. Нямаше къде другаде да иде. Запази достатъчно самообладание, за да се сети да пъхне един костюм в колата за следващия ден, да сложи малцовото уиски на задната седалка и да прибере почти всичко, оставено от Пендерецки, в един стенен шкаф под стълбището. Видеокасетите и дисковете взе със себе си.

Офисите бяха празни. Включи цялото флуоресцентно осветление, изплакна една кана в кухнята, напълни я с уискито и отиде в стаята на старшия следовател. Седна там и се загледа в светещата змия от фаровете на колите отдолу.

„Е, Джак, погледни сега хубавичката си автобиография...“

Това беше изнасилване. Нали? Всичко беше зелена светлина до... Не. Можеше да обърне нещата, да премисли отново станалото, да го извини, но фактът си оставаше — това беше изнасилване. Беше я наранил, устата ѝ беше разкъравена. Може би всичко това потвърждаваше нейната правота, може би тя бе искала точно това — да докаже, че той не се контролира. Кафъри въздъхна и скри лице в ръцете си. Налагаше се да играе едновременно толкова игри. Да преодолява толкова препятствия.

Седеше на бюрото си в ранните часове на утрото, загледан през прозореца, като се напиваше малко по малко с уискито, разрежено с питейната лондонска вода, докато отвън градът се приготвяше за сън.

Хал Чърч стана рано и облече сини шорти и тениска.

— Изглеждаш като турист — каза той на отражението си в огледалото. — Турист на средна възраст.

Обиколи къщата, заключи всички прозорци, настрои една лампа към осигурителния таймер на първата стълбищна площадка и остави картата си за членство в Автомобилната асоциация върху контролното табло на деуто. Спря за момент в гаража, където миризмата на прясна

боя и лак бе примесена с мирис на петрол. Слънчевата светлина образуваше бяла черта под вдигащите се нагоре врати на гаража. На задната седалка на колата бе оставена полистиренова кутия за лед и старите Покемони на Джош. Ето го, вече зрял човек, със съпруга, която се готви да заведе на почивка заедно с детето си. Обзе го внезапното болезнено усещане, че животът профучава покрай него с такава скорост, че развява косъмчетата по ръцете му. Къде беше отишло това време... къде беше отишъл животът му?

Към осем часа слънцето вече напичаше задната градина, небето беше спокойно синьо, а по повърхността на басейна на Джош плуваше тънък слой от мъртви насекоми и трева. Хал пусна водата да се изтече.

— Хайде, Смърф. — Дръпна лабрадора за каишката, за да не лочи водата от тревата. — Време е за разходка, старото ми момиче.

Когато се върнаха, Джош ядеше в кухнята зърнена закуска със супена лъжица. Носеше специалната си тениска с надпис „Оби-Уон Кеноби“, а Бенедикт, облякла една сива риза на Хал, отваряше консерва мандарини в захарен сироп.

— Добро утро. — Наведе се, за да целуне сина си по главата. Той само изсумтя нещо и продължи да закусва. — Добро утро, скъпа. — Целуна Бенедикт по бузата. — Добре ли спа?

— Да. — Тя пусна парченцата мандарина в една стъклена купа, пътьом мушна едно в устата си, и постави купата пред Джош, който се намръщи при вида ѝ.

Хал закачи каишката на Смърф на задната страна на вратата и започнала следи Бенедикт с ъгълчето на окото си. Виждаше, че е разстроена от нещо — наблюдаваше я как отиде с чашата си кафе до хладилника, помириша млякото, намръщи се, вдигна го към светлината, наклони го на едната, а след това — и на другата страна, после наля малко в кафето си и се обърна с лице към него.

— Хал.

„Ето, пак се започва“ — помисли си той.

— Да?

— Хал, качвал ли си отново Смърф горе?

— Какво?

Младата жена въздъхна. Не беше в добро настроение и имаше да свърши толкова много неща преди да тръгнат, а когато влезе в банята тази сутрин откри нещо, което я разстрои.

— Качила се е на горния етаж и се е изпикала в коша с прането.
— Хал и Джош се спогледаха, детето потисна смеха си, и това я ядоса допълнително. — Не е смешно, ако питате мен. Може да почистите, ако тя реши да се изпикае отново в леглото.

— Чакай малко. Смърф беше заключена тук долу, когато станях тази сутрин. — Сега вече младият мъж говореше сериозно. — Джош? Не си я пускал снощи, нали?

— Ъхъ. — Момчето почука с лъжицата по зъбите си, докато размишляваше. — Не — поклати глава то. — Не съм. Трябва да го е направила сама.

— А това — Бенедикт върна млякото в хладилника и се приближи до мивката, за да си изплакне пръстите, — това те издаде. Мистър Хал Чърч, обвинението срещу вас остава.

Хал ѝ се изплези.

— Е, не съм го направил аз, мис Многознайке.

Отиде в коридора и взе ключовете от масичката с телефона.

— Къде отиваш?

— Да кажа да не носят вестниците, докато ни няма. — Обърна се и отново ѝ се изплези. — И да избягам от *теб*, след като ще ми се правиш на голямо момиче.

Бенедикт направи физиономия.

— Да знаеш само колко ми пука.

Хал се увери, че синът му не гледа, и бързо свали панталоните си, за да ѝ покаже задните си части, после се изправи и затръшна вратата след себе си. Бенедикт изсумтя шумно и Джош вдигна глава.

— Какво?

— Нищо.

Тя се усмихна вътрешно и остави кафеварката в мивката. „Знаеш как да ме умилоставиш, Хал, копеле такова.“ Посуети се из кухнята, изчисти утайката от кафе, завърза пакетите със зърнени закуски. Джош довърши мандарините и замъкна Смърф в дневната, за да гледа телевизия. Бенедикт гребна с шепата от течащата от кранчето вода и напълни с нея устата си — тази сутрин усещаше езика си надебелял и тежък. После вдигна очи към часовника и изведнъж си даде сметка, че беше дори по-късно, отколкото си бе мислила.

— О, дяволска работа. — Прибра косите от очите си. — Имаме само един час. Джош, отиди да си измиеш зъбите, попова лъжичке.

Затвори задната врата и я заключи. Дърветата от другата страна на оградата шумоляха, през клоните им премина ветрец, шумът наподобяваше дъжд. Господи, колко мразеше този парк. Обърна се, за да остави чиниите, стараяйки се да действа бързо.

— Джош, хайде. — Той все още седеше на пода в дневната, с къпинов сок около устата и обичайната възглавница върху гърдите. „Защо му е да притиска тази възглавница към гърдите си, за да се концентрира в телевизора ли? За да гледа Рен и Стимпи... Странно, мислех, че гледа по-ранния сериал.“

„Май полудявам — помисли си тя. — Сигурно е от стреса.“ Трябваше да тръгнат в мига, в който се появи Хал.

— Ооо, Хал — поизнесе на глас тя към затворената входна врата. — Побързай. Ще закъснеем, Хал.

— „Ще закъснеем, Хал“ — имитира я от дивана Джош.

— Да, много смешно. — Бенедикт постави длан на главата си. — Джош, мисля, че ти казах да... — Но не успя да си спомни какво му беше казала — цветовете на телевизионния екран я разсейваха. Изглеждаха по-особено от обикновено: пурпурните нюанси бяха най-наситени, като сок от перуники, жълтото имаше съкрушителния оттенък на пчелния прашец. — Най-пурпурното пурпурно — прошепна тя, като се подпря на мивката. — Най-разцъфналият цвят. — Навън, под изгарящото слънце, тревата като че ли се поклащаше със забавени движения. За момент ѝ се стори, че ще повърне, изпълни я отново ужасното усещане, че езикът ѝ е надебелял. А сега, като се замисли, кафето всъщност нямаше ли странен вкус? — Джош... — „Хайде, Бен, взemi се в ръце.“ — Джош, мама ще полегне. Кажи на татко, когато се прибере.

— Добре.

„Може би ще бъде най-добре просто да полегна тук, на пода; струва ми се достатъчно мек.“

Пусна една от кафените чаши в мивката, видя бавната, безмълвна експлозия в кафяво в неръждаемата стомана, и се запъти към тоалетната, там удари хълбока си в умивалника и протегна ръце, за да се задържи. Плочките на пода като че ли се надигаха и сливаха със стената, а устата ѝ беше толкова пресъхнала, че се наложи да напълни отново шепата си с вода от кранчето и да я изпие. „Ама какво ти

става?“ Извън банята нещо тъмно и огромно премина по коридора. Младата жена вдигна очи.

— Смърф?

Никакъв отговор.

— Джоси?

Но той нямаше как да я чуе. Беше в другата стая, до включения телевизор. Вместо да се притеснява, тя седна на пода, обхванала глава между ръцете си, чудейки се защо усеща така обложена устата си. Нещо я докосна по рамото.

„Хал?“

— Май каза, че искаш онази стая?

„Хал?“

— Не можеш ли да отидеш в стаята?

„Стаята ли? Каква стая? Защо ме пита за някаква стая?“

— Хайде.

Ярка светлина и внезапно мишниците ѝ като че бяха стиснати от менгеме.

— Просто ме остави за момент, Хал... ще се оправя. — Задната част на раменете я болеше, гръбнакът — също, сякаш се беше стоварила върху твърд дървен под. Светлината беше ослепителна и когато опита да говори, гласът ѝ сякаш идваше от хиляди мили разстояние. — Хал? — Не можеше да говори — езикът ѝ беше надебелял толкова, че блокираше цялата ѝ уста. — Би въъ...

Искаше да извика Джош, но от гърлото ѝ не излезе никакъв звук, а сега ѝ се стори, че чува ужасените му ридания над глупавите удари в главата си. „Бум, бум, бум.“ А мишниците я боляха много.

— Не оставяй тролът да ме вземе, мамо. *Мамоооооо!* Моля те!

„Тролът ли? Какво...?“

Тогава нещо увисна над нея. Някакво лице. Очите бяха стъклени, поставени сред гънки плът.

— ННННЕЕЕЕЕЕЕЕ!! — чу се да вика тя и в този миг се събуди някъде, където нямаше нито звук, нито светлина, седнала, а гласът ѝ отскачаше от празните стени.

Сунес криеше с чувство за вина тайната си от пресата: понякога тя се упражняваше. Вечер Полина сядаше по нощница по турски на

кухненската маса, с чаша „Хорликс“ в едната ръка, и изреваваше с цяло гърло въпросите:

— Детектив главен инспектор Сунес... — Тази роля определено ѝ допадаше. Понякога поднасяше дръжката на тенис ракета до устата на Даниела. — Какво ще кажете на хората, според които Брокуел парк е трябвало да бъде претърсен по-добре?

Сунес, по пижама, с ръце на хълбоците, репетираше послушно отговорите си. Полина налагаше желязна дисциплина.

— *Не!* Трябва да покажеш повече емоция. Убеди ме, че наистина мислиш така.

— *Какво?* Още малко ще поискаш и да *се разплача*. Не смятам да роня сълзи пред осем милиона зрители — да не съм някой мекушав янки...

Тази сутрин репетициите бяха свършили работа: изигра добре представлението, никой не я накара да изгуби равновесие, а когато съобщи на пресата, че е изпълнена с оптимизъм относно скорошното залавяне на убиеца на Рори, говореше съвсем искрено. Беше в такова настроение, че почти си тананикаше, когато влезе в офиса към единайсет часа. Но се изненада, дори ѝ стана малко неприятно, когато установи, че вратата на стаята на старши следователя е заключена отвътре.

— Джак?

Надникна през прозореца и го видя, седнал на нейното място, с очила, с качени върху бюрото крака и дистанционното устройство на телевизора, който беше обърнат към него. Кафъри беше много блед, а косата му изглеждаше така, сякаш не бе ресана от седмици. Сунес забарабани по стъклото.

Той вдигна поглед. Веднага изключи телевизора, свали очилата, приближи се до вратата и я отключи.

— Добре ли си?

— Да... пак не съм спал.

— Да, и вонииш на алкохол. Какво гледаш?

— Нищо. Някаква сапунена опера.

— Сапунена опера. — Даниела откопча пейджъра от колана си, хвърли го на бюрото и отвори прозореца. — Ще бъдеш ли така добър да не го казваш на екипа?

— Разбира се, разбира се.

Джак седна зад бюрото и започна да хруска ментови бонбонки.

Сунес изпита внезапна тревога за него — той имаше наистина сломен вид. Наведе се и разчорли с ръка косите му.

— Сигурен ли си, че си все още с нас, Джак?

— Сигурен съм.

— Нещо за докладване?

— Да — някакви отпечатьци... — Разтърка очи, размърда наляво-надясно челюсти, за да се поотпусне, и ѝ подаде една папка.

— Отпечатьци. Боже. — Тя пое папката и изтърси върху бюрото снимките. — Как така никой не ми е казал?

— Успокой топката — това са отпечатьци от ръкавици. Открил ги е нинхидринът.

— Нинхидринът ли?

— Да. Имал е нещо на върховете на ръкавиците и нинхидринът е извлякъл аминокиселините в него, така че това би могло да бъде пот... или полепнала по тях храна, месо или нещо от този род. Късметът беше на наша страна — екипът приложил препарата по тапетите, но част от аерозола пръснал по пода и точно там били открити отпечатьците.

— Ако е било пот...

— Съжалявам — поклати глава Кафъри. — Това беше първото, което казах. Няма ДНК. Разбира се, те не се отказват. Както продължават и опитите със спермата.

— Значи няма кой знае каква надежда?

— Във връзка с отпечатьците и ДНК ли? Не. — Младият мъж се протегна и облегна лакти върху бюрото, заставайки между Сунес и видеото. — Но пък знаем кой е производителят на ръкавиците — шарката е като от зашриховане, мрежа от кръстчета.

— „Мариголд“?

— Точно така.

— Кармел Пийч?

— Не използва гумени ръкавици. Освен като чисти тоалетната на горния етаж. Никога не ги сваля долу... освен това купува само ръкавици на „Асда“.

— Значи знаем за какво да се захванем, ако го хванем.

— Точно така.

Ръкавиците, отговорни за странната шарка на пода в кухнята на семейство Пийч, бяха изминали дълъг път, защото бяха извадени от листата в Брокуел парк, а после Роланд Клеър ги захвърли в една кофа на „Рейлтън Роуд“. На следващия ден вдигнаха кофата, непосредствено преди полицейският екип да разшири параметрите на своите издирвания — и я закараха до бунище в Грейвсенд, с гледка към реката, където гумените ръкавици се озоваха под две найлонови торби със строителни отпадъци, незабележими и незабелязани, освен от плъховете.

* * *

Кафъри остана доволен, когато Сунес излезе за кафе и това му позволи да остане сам. Нямаше желание за компания — все още го болеше глава от скоча — и имаше чувството, че между гръдния му кош и малкия таз няма нищо друго освен въздух и електричество. Измъкна касетата от видеото и я заключи с останалите в шкафа с папките. Разбира се, и тя като другите се беше оказала празна. Знаеше, че вече ще трябва да ги предаде. Тялото на Пендерецки беше изнесено от къщата и службата за Екологично здраве беше отишла да почисти. Историята на Юан беше изтрита.

Седна и набра мобилния телефон на Ребека. „Трябва да поговорим — помисли си той, — може да поговорим за случилото се, да намерим отново пътя един към друг.“ Но нещо го спря. Изгуби смелост и затвори, преди тя да успее да отговори. Постоя известно време така, поемайки бавно въздух, после взе отново телефона, отново си промени намерението, върна слушалката на мястото ѝ и се изправи, ядосан на самия себе си. Все пак не трябваше да забравя, че е на работа.

— Добре.

Отиде в стаята с доказателствения материал да вземе снимките, направени на местопрестъплението в дома на семейство Пийч, върна се с тях в офиса на старшия следовател и дълго се взира в тях. Остави ги до фотографиите на „Халф Мун Лейн“, после взе снимките на отпечатъците от ръкавиците, които му беше дала Куин. Подът на

етажа, на който се намираше кухнята на семейство Пийч, откъдето бяха взети отпечатъците, бе покрит с линолеум. Обикновено не използваша нинхидрин за тази повърхност — беше въпрос на късмет напръсканият от аерозол химикал да прояви отпечатък на последното място, което бяха огледали. Шарките по линолеума представляваха декоративна дървена решетка, покрита с рози. Кафъри се взираше във формите ѝ, опитвайки да улови сянката на някоя идея, опитвайки да си спомни какво го беше смутило, когато беше прегледал същите снимки, докато умът отказваше да му съдейства и непрекъснато се връщаше към Ребека.

Светлината върху фотографиите избледня и в стаята стана сумрачно. Младият мъж вдигна поглед. Над Шрайвмур се бе спуснал облачен балдахин и не след дълго по сградата забарабани дъжд. И Криотос, и Логан стояха на бюрата си, стиснали чашите с кафе, и наблюдаваха дъжда. Джак свали очилата, приближи се до вратата и кимна на Мерилин.

Тя остави чашата с кафето и се приближи.

— Какво има?

— Мерилин — прошепна той, — имаш ли аспирин?

— По вида ти разбирам, че имаш нужда от аспирин. Чакай тук.

Тя се върна до бюрото си и започна да рови из чекмеджетата. Не бяха забелязали, че един прозорец в ъгъла е останал отворен, и намиращото се под него бюро беше опръскано от дъжда. Кафъри се обърна, с намерението да влезе в стаята на старшия следовател, като се почесваше по врата с една химикалка, когато внезапно спря, сякаш някой беше извикал името му. Обърна се бавно и се вторачи в отворения прозорец. След като намери аспирина и се изправи, Криотос установи, че се беше върнал в работното ѝ помещение и стоеше в ъгъла, загледан в измокрената от дъжда хартия.

— Ооо! — възкликна тя, затвори прозореца и прегледа набързо документацията. — Нищо сериозно — няма убити. Заповядай.

Подаде му хапчетата.

Той ги пое, после постави длан върху ръката ѝ и я поведе в стаята на старшия следовател, накара я да седне срещу него.

— Мерилин.

— Какво?

— Колко поройни внезапни дъждове паднаха според теб през тази седмица?

— Един господ знае. Сигурно стотина.

— А кога беше наистина сериозният? С гръмотевиците?

— Онзи ден ли имаш предвид?

— Не... преди това.

— Миналия уикенд — валя през целия уикенд. И в понеделник.

— В понеделник също. Да, спомням си. — Беше почти тропическа буря. След нея в Лондон замириса на море. — Денят, в който открихме Рори.

— Точно така. Защо?

— О... — Пъхна таблетките в устата си и ги глътна, потри чело — очевидно не беше сигурен. — О, нищо. Нищо.

Кафъри отиде на „Донегол Кресънт“, за да говори с управителя на магазина „Гуджарати“, който беше алармирал полицията. Поиска тютюн, после показва служебната си карта.

— Помните ли ме? — попита той и започна да задава въпроси.

Искаше да знае какво беше накарало кучето да залае.

— Казах ви, че кучето видя как нещо притича. От задната част на къщата.

— Но вие сте се движели в противоположната посока и сте били на не по-малко от стотина метра. Доста добър слух по каквито и стандарти да го погледнем.

Мъжът премигна няколко пъти, после се обърна и започна да търси тютюна, но макар да беше му обърнал гръб, Кафъри разбра, че обмисля какво да отговори.

Направи нов опит.

— Може би нещо накара кучето да се обърне.

Магазинерът се обърна. Остави тютюна върху тезгяха и оправи купчината „Ивнинг Стандартс“, клатейки глава.

— Няма да ме объркате. Няма да успеете. Аз се отдалечавах и кучето се огледа.

— Защо?

— Може би е чуло шум.

— Шумът трябва да е бил силен. Били сте доста далеч от къщата на семейство Пийч, така че трябва да е било нещо по-силно от звука от бягащи стъпки.

Магазинерът кимна.

— Нещо по-шумно от това.

— Може би счупване на стъкло.

— Може би — съгласи се той. — Може да беше нещо такова. Аз не го чух, чу го кучето. И се разлая. Това е всичко.

— И аз... — Джак намери монети в джоба си и плати тютюна. Сигурно щеше и да се усмихне, ако аспирина вече беше подействал. — И аз така си помислих.

Сега знаеше какво го беше измъчвало.

Бенедикт се намираше в стая, в стаята за гости на втория етаж, *нейната* стая — разпозна пердетата, абажура във форма на раковина и миризмата на нов мокет. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че, както ѝ се струваше, с всеки удар запращаше мозъка ѝ към стените на черепа.

— Хал?

„Има ли някой тук?“

— *Хал?*

Не последва отговор. Опита да седне, но стаята се наклони заплашително на една страна, сякаш плуваше в бурно море, и тя се строполи по лице, удари силно рамото си в пода, одра цяло парче кожа от бузата си. Остана да лежи за момент, силно задъхана, въртейки очи като обезумяла.

— *ХАА-АЛ! Хал, за бога, Хал.*

Усети кръв на езика си.

— *ХАЛ!*

Опита да изпълзи до вратата и осъзна, че нещо я спира. Обърна се, с бясно биещо сърце и видя, че глезенът ѝ е прикрепен към радиатора със сребристи белезници. „Белезници ли?“ *Значи някой наистина беше влизал в къщата. Онова не беше сън. Тъмната сянка, която бе видяла да пробягва...* И тогава изведнъж разбра. „О, боже. — Все едно някой я удари силно в корема. — Семейство Пийч... Полицейския детектив... Няма да навреди, ако сте по-предпазливи...

Писъците на Джош, че бил видял трол в градината... Семейство Пийч... Но това означаваше..."

— Джош? — Хвърли се напред, към вратата, дърпайки белезниците. — Джош! О, боже, Джош... Хал! — Въртеше стъпалото, разтърсваше го, дърпаше го, натискаше със свободния си крак перваза покрай стената и опъваше назад. — Джош! — Но след като установи, че така няма шанс да се освободи от радиатора, изгуби окончателно способността да разсъждава и започна да се хвърля с цялата си тежест върху пода, да се блъска в него, да удря сяпо с юмруци.

— ДЖО-ОШ!!!

През новороденото хилядолетие, където всичко беше прясно подпечатано и получило отново име, и никой не можеше да спи спокойно със съзнанието, че на другия ден сутринта все още ще бъде на същата работа, АМІТ, известен някога като „екипа по убийствата“, се сдобил с ново ръководство и сега беше част от Оперативната група по сериозните престъпления, а командната верига се управляваше от заместника на помощник-комисаря в Скотланд Ярд. Всяка седмица Сунес отиваше да се среща с него на „молитвите“, както наричаше тя събитието заради благоговейното изражение, което придобиваха ръководителите на различните екипи в присъствието на заместника на помощник-комисаря. И всяка седмица след завръщането си в Шрайвмур имаше да мърмори за доста неща. Днес тя се появи само минути след като Кафъри се върна от „Донегол Кресънт“. Донесе купчина папки, върху които опитваше да крепи мобилния си телефон и купеното от „Макдоналдс“ кафе. Остави всичко на бюрото и тъкмо се готвеше да започне „конското“, когато забеляза как я гледа Джак — седнал назад върху вдигнатия на двата задни крака стол, с кръстосани пред гърдите ръце, изчакайки я да свърши, за да може да започне той.

— О — изпъшка тя, видяла изражението му. — Какво има пък сега?

— Ще правиш ли нещо тази вечер?

— Тъх... — Даниела свали сакото и включи мобилния си телефона да се зарежда. — Чакай да видим: питаш ме дали съм смятала да правя нещо, преди да видя изражението ти ли?

— Да. — Той кимна. — Тъх.

— *Смятах* да водя Полина на панаира в Блакхийт.

— Ще дойдеш ли с мен на „Донегол Кресънт“? Не искам да развалям плановете ти вкъщи, но смятам, че това е наистина важно.

— Ааа... — Сунес го погледна косо, позамисли се, изцъка с език и се почеса по главата. После въздъхна и си оправи колана. — Вижте го само — винаги безупречен професионалист. Добре тогава, ще се обадя на Полина, после идвам с теб.

Бенедикт лежеше изтощена и трепереща, неспособна да повярва, че все още диша. Сълзи се стичаха по лицето ѝ, капеха в косата — беше се хвърляла толкова силно към пода и радиатора, че си беше срязала ръката. Кръвта беше навсякъде — по радиатора, по стените, по мокета.

— Джош — плачеше тя. — Хал? — През съзнанието ѝ преминаваха един от друг по-ужасяващи сценарии — Джош вече мъртъв, набит на клоните на дърво, жертва на съществото от своето въображение: трола. — Престани — измърмори тя и отпусна длан върху очите си. — Няма такива неща като тролове... Просто се вземи в ръце.

„Но как е влязъл? Отворена ли е входната врата? Трябва да е отворена... ами Хал? Какво се е случило с него?“ По цвета на светлината от другата страна на пердетата, която имаше жълтия като сяр а нюанс на уличните лампи, както и от тишината, младата жена знаеше, че е нощ. Макар да ѝ се струваше, че е била в безсъзнание само минути, в действителност беше изминал цял ден. Но ако беше нощ, а Хал все още не беше дошъл да ги вземе, причината беше само една: не беше в състояние да го направи.

Извъртя се по гръб и пхна ръка в пликчетата си. Убеди се с опипване, че всичко е нормално. Не усети нищо лепкаво или влажно. Натисна вътрешната страна на бедрата си. Нищо не я заболя, значи нямаше натъртвания. Докосна меката плът около мишниците и усети болка. Имаше синини. Някой я беше влачил дотук — цялото разстояние нагоре по стълбището. Сега си спомни как раменете ѝ се бяха удрияли по твърдия под. „И с Кармел Пийч ли е постъпил така?“

— Хал? — Обърна лице към пода и постави свитите си като фуния длани около устата. — *Хал? Джош? Чувате ли ме?*

Тишина.

Притисна ухо към мокета, ослушвайки се напрегнато за някакъв знак от своето дете от долния етаж. По същия начин преди години бе затаявала дъх и бе чакала да усети движение в утробата си — и най-слабото движение беше достатъчно.

— *Джош!*

Мълчание.

„О, боже!“ Отвърна й само тишина. Бенедикт избърса очи.

— Джош! — Гласът й прозвуча глухо. Зарида като изоставено дете. — *Джош! Хал!*

Кафъри излезе от главния път и щом стигна на „Донегол Кресънт“, внезапно удари спирачките. Свали стъклото на прозореца и се загледа нагоре във вечерното небе.

— Какво беше това?

— Кое?

— Нищо ли не чу?

Сунес отвори прозореца от своята страна и подаде глава навън. Беше почти тъмно, но под уличните лампи все още играеха деца с велосипеди.

— Какво представляваше?

Джак поклати глава.

— Не знам.

Ослуша се отново, но този път не чу нищо друго освен лека музика от отворен прозорец от главната улица, подвикващите си деца с велосипедите и далечните песни на щурците в парка.

„Въображението ти работи с пълна сила...“

— Джак?

— Не. Въобразил съм си. — Затвори прозореца. — Няма нищо. — Паркира стария „Ягуар“ до една боклукчийска кофа на община „Ламбет“, пресегна се покрай Сунес, измъкна фенерче от жабката и й го показва. — За всеки случай, ако електричеството не работи.

— Трябваше да постъпиш в специалните въздушни сили, синко.

Къщите на „Донегол Кресънт“ изглеждаха любопитно сънливи — със спуснати пердета, затворени прозорци, сякаш дори през тази гореща нощ техните обитатели опитваха да не пуснат в домовете си

истината, преструваха се, че по улицата не бяха закачени обяви за призоваване на евентуални свидетели на някакъв момент от трагедията, връхлетяла квартала преди няколко дни. Номер трийсет се отличаваше от останалите. Не заради синьо-бялата полицейска лента, не и заради хваналите се за ръцете мъж и жена, които приличаха на туристи, застанали тържествено пред военен гроб, за да отдадат своята почит. Отличаваше я простият, безмилостен факт за случилото се тук. Отделът за обслужване на недвижимите имоти бе почистил и поставил нова ключалка на вратата. Столичната полиция щеше да опита да си възстанови разходите от застраховката на семейство Пийч, ако изобщо имаше такава, но семейството не се беше върнало в къщата, дори за да си вземе вещите, и сега децата бяха изрисували стените с графити. Вляво от вратата, над неподдаваща се на идентифициране пурпурна приумица, с черен спрей бяха изписани три думи: „КЪЩАТА НА ТРОЛА“.

Когато застаналата отпред Сунес видя надписа, започна да тъпче на едно място, сякаш опитваше да се стопли.

— Какво има?

— Тъъ... нищо. — Потри нос. — Наистина, добре съм.

— Готова ли си?

— Разбира се. Разбира се, че съм готова.

Джак счупи печата и използва ключа от катинара на детектив сержант Куин. Никой не проговори. Коридорът беше тъмен. Вляво, в дневната, през отвора между пердетата от уличните лампи се промъкваше слаба светлина и падаше във вид на бледа линия, преминаваща през дивана. Кафъри опита да включи осветлението, но без желанието ефект.

— Казах ти.

— Да, каза ми.

Освети коридора с фенерчето, насочи го последователно нагоре към стълбището и по стените. „Ето къде се е случило.“ Внезапно косъмчетата на тила му настръхнаха, сякаш въздухът се раздвижи, и той възпря с усилие импулса си да насочи светлинния лъч към дневната, за да се увери, че са сами в къщата. Коридорът беше малък, със светли стени, с две гравюри с морски пейзажи, и двете килнати на една страна. Зърна за миг с периферното си зрение своето отражение в

огледалото, когато тръгна към кухнята, осветявайки пътя си с електрическото фенерче.

Електромерът беше край готварската печка. Джак натисна навън бутона, после навътре и внезапно къщата оживя сред щракане и бръмчене. Хладилникът забръмча, лампата в коридора светна, а Сунес се появи на прага, премигваща и дезориентирана, и заоглежда жълто-бялата кухня с напълно нормален вид с тостер на кухненския плот и отворен пакет пуканки върху хладилника. Прахта, използвана от отдела за научна поддръжка беше навсякъде — върху хладилника, по вратата, рамките на прозореца (пурпурните следи от нинхидрина се виждаха по тапетите, сребърният нитрат беше посипан върху шкафчетата. Миризмата на бор от дъската, с която беше закован прозорецът, прикриваше отчасти мириса на засъхнала кръв. Сунес и Кафъри стояха безмълвно в кухнята, със странно изражение, усещайки се неудобно, че са тук, неспособни да се отърсят от мисълта за онова, което беше преживяло между тези стени семейство Пийч.

Бенедикт трепереше, изтощена от виковете, и премигваше срещу хванатия си в белезниците крак, обут в морскосиня платнена обувка. Сега, след като беше спряла да се съпротивлява, след като стоята и къщата бяха потънали в тишина, беше дочула друг звук. Напрегнат, стържещ звук, който не беше забелязала досега в паниката си. Идваше откъм гардероба...

„О, боже — потръпна тя, — какво ли...?“

Изпълзя дотам, докдето ѝ позволяваха белезниците, после се отпусна по корем и изпъна тяло, като змиорка, движейки се в мълчание, нарушавано единствено от шумоленето от триенето на панталоните ѝ в мокета, докато успя да достигне долната част на вратата на гардероба с върховете на пръстите си. Задраска по вратата с нокти, протягайки се напред, докато вратата бавно се отвори.

— О... — Нещо беше подпряно вътре в гардероба. Различи някаква неопределена форма край далечната стена. Обзета от ужас, Бенедикт отстъпи назад към радиатора. — *Смърф?* — Тъмното нещо в гардероба се размърда. — *Смърф?*

Старият лабрадор опита безсилно да се изправи, въздухът в дробовете му свистеше шумно, ноктите му задраскаха по пода на

гардероба. Излезе със силно накуцване, като свистеше и проскимтяваше и внимаваше да не стъпва на предната си дясна лапа. Бенедикт видя веднага, че кракът се полюлява като махало от мястото малко над коляното. Кучето се доближи куцукайки до свитото ѝ на пода тяло и се отпусна с въздишка до него. „О, божичко, Смърф, какво е направил с теб?“ Прокара длани по козината на животното, надолу по възлестите му крака с уморени стари сухожилия, докато откри отразяващото светлината мокро петно. Костта трябва да се беше счупила и излязла навън, пробивайки кожата. Когато я докосна, Смърф изскимтя и опита да се отдръпне.

„Счупил го е. Копелето ѝ е счупил крака.“

Онзи, който беше причинил нещо подобно на едно старо куче като Смърф, нямаше да се поколебае да нарани Джош.

— О, Смърф. — Младата жена зарови лице в козината на скъпото същество, усети миризмата на листа и горска пръст. — Какво се случва с нас, Смърф, какво се случва? — Лабрадорът изви глава, опитвайки да оближе сълзите от лицето на своята стопанка, и тази невинна проява на доверие, на зависимост, внезапно я изпълни със смелост. — Добре. — Пое дълбоко въздух, неспособна да спре неконтролируемото тракане на зъбите си, и се надигна, докато седна. — Добре, Смърф. Ще му дам да се разбере на онзи скапаняк. — Погали кучето по главата. — Ще видиш дали няма да го направя.

Изправи се рязко на колене и подръпна експериментално, опитвайки да разбере дали ще бъде в състояние да дръпне достатъчно силно, за да счупи медната тръба на радиатора. Глезенът ѝ обаче вече беше разкървавен от опъването и блестеше като възпалени венци, затова Бенедикт се отпусна безсилно на пода и заоглежда белезниците. Четири деликатни винтчета, съвсем мънички, почти колкото главичката на клечка кибрит. Изпълнена с решимост, тя се изправи и съблече ризата на Хал. Свали сутиена, пхна го в устата си и започна да гризе плата от вътрешната му страна, докато банелът се показва и тя успя да го стисне.

„Достатъчно е здрав, за да го убие. Не ми пука колко е едър.“

Издърпа телта и с помощта на зъбите отдели предпазните пластмасови топчета в двата ѝ края. После заби острия край във винтовете на белезниците. Но телта се огъваше и само мачкаше главичките на винтовете.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите. Не се предавай.

Насочи вниманието си към радиатора, дръпна пластмасовия вентил и се зае да изучава медната тръба, когато Смърф, която беше глуха от месеци, се надигна рязко и изръмжа тихо към вратата. Ниско, треперливо ръмжене.

Бенедикт замръзна, както се намираше в позата на готов за старт бегач, с изпъкнали вени на ръцете. „Какво по...?“ Страхът прокара дългия си смразяващ език по тила ѝ и всичките ѝ планове се изпариха. Нещо *душеше* изпод долния край на вратата.

— Откъде да започнем?

— Ами, хайде оттук.

Кафъри постави куфарчето си върху кухненския плот, извади очилата и снимките от местопрестъплението. Стаята беше опоскана от екипа на Куин: големи парчета от линолеума бяха изрязани, правоъгълни части от пердетата бяха отстранени, а первазът, където беше открита кръвта на Рори, бе все още покрит с черния амидол и облепен с етикетчета с номерца. Чашите, оставени върху сушилката за съдове, бяха покрити с прах за откриване на отпечатьци, а пресата за печене на сандвичи, която бяха отнесли в лабораторията, беше върната, с навит и залепен за капака кабел.

Мислеха, че Рори Пийч беше ухапан именно в тази стая и това нараняване беше достатъчно кръвта на осемгодишното дете да покапе по пода. Хартията за домакински нужди беше попила останалото. Кафъри сложи очилата, взря се за момент в снимките на кухнята и ги подаде на Сунес. Опита да си представи сцената — съпротивляващия се Рори, Алек Пийч, прикован към радиатора и изтощен, неспособен да помръдне или просто в безсъзнание. Алек не фигурираше на снимките, затова пък останеното от него петно на пода се виждаше ясно.

— Значи той е лежал ето така — махна с ръка към следата. — На пода между кухнята и дневната... завързан тук — посочи радиатора в дневната — и тук, за този радиатор.

Сунес набърчи нос.

— Има ли останала в хладилника храна?

— А? — Джак се огледа и подуши въздуха. — О, това ли... не. Мисля, че просто... — Кармел, Рори и Алек Пийч бяха ходили по нужда там, където се бяха намирали, в един или друг момент през въпросните три дни. Не бяха имали избор. Детектив сержант Куин беше изненадана от количеството урина, произведено от Кармел — беше се просмукала навън до килима на стълбищната площадка. — Мисля, че това е... от тях.

Даниела направи физиономия и отвори хладилника, за да провери. Вътре имаше няколко мухлясали петна, прах за пръстови отпечатащи върху пластмасова кутия с „Не мога да повярвам, че не е масло“ и буркан с туршия на вратата. И нищо друго. Затвори хладилника и се заоглежда из стаята, отпуснала ъглите на устата си.

— Наистина ли миризмата е от това? Бедните хора.

— Ела тук. — Кафъри излезе в коридора и застана в подножието на стълбището. Водният пистолет на Рори Пийч, покрит с прах за снемане на отпечатащи, лежеше на първото стъпало. — Така. Ето къде казва, че бил атакуван Алек Пийч. И така, какво мислим?

И двамата погледнаха назад към кухнята, после Сунес се обърна към дневната.

— Тук. Вероятно е дошъл оттук.

— И аз така смятам... да речем, че е влязъл оттук, от дневната, и е нападнал Пийч изотзад. Няма кръв, но това може и да не е чак толкова важно — не е задължително да е прокървил веднага.

— Накъде биеш?

— Не знам... Просто разсъждавай с мен. — Застана с ръце, поставени под прав ъгъл, като едната сочеше по коридора към кухнята, а другата — към дневната. — Така, преди да атакува Алек, е влязъл с взлом от задната врата и след това трябва да е сломил съпротивата на Кармел — трябва да е направил първо това и след това да я е замъкнал чак дотам. — Изкачи стълбището, като вземаше стъпалата две по две; монетите в джоба му задрънчаха. Спря пред стенния шкаф. — В болницата смятат, че е влачена нагоре по стълбите... следователно той е направил това и по един или друг начин я е завързал тук...

— Боже... тук мирише дори още по-лошо.

— ... и после се е върнал надолу по стълбите така. — Дватамта заслизаха, Даниела беше поставила пръсти под носа си. — И е изчакал — това са нашите предположения — ето тук. — Кафъри застана на прага на дневната и погледна въпросително своята събеседница. — Така ли е?

— Да, дотук приемам версията.

Джак повдигна вежди.

— Е?

— Какво?

— Направил е всичко това абсолютно безшумно?

— Хм. — Сунес поклати глава. — Нещо не успявам да разбера какво искаш да кажеш.

— Добре, слушай. Кармел не може да помогне с нищо, нали? Тя няма представа къде е била нападната. Последното, което си спомня, е, че е приготвяла вечерята. Но колкото до Алек... — Приблужи се до затворената врата край кухнята и постави длан върху нея. Мазето. — Сега какво си спомня Алек. — Отвори вратата и слезе две-три стъпала. — Алек бил тук с Рори. Играели на плейстейшъна... и тогава се зачудил къде е Кармел. — Сунес го последва надолу по стъпалата, оглеждайки помещението. Стените бяха украсени със свързани с Южните щати предмети, кръстосани пистолети, рогови токи за колани, окачена в рамка снимка на Елвис. Килимът беше с дълъг косъм, бял, а в един ъгъл имаше огледален бар, снимка на по-млад Алек Пийч, застанал край игрална машина в стила на Лас Вегас, с каубойска шапка, който се усмихваше пред камерата. Кафъри слезе по последните няколко стъпала и повика с жест Даниела. — Ела тук — искам да опитаме нещо. Тук. — Включи телевизора и плейстейшъна и ѝ подаде джойстика. — „Куюейк“ говори ли ти нещо?

— Ще се изненадаш. Спец съм.

— Не съм изненадан. Увеличи силата на звука колкото искаш.

Тя седна с джойстика в ръце, като се размърда, за да се намести по-удобно.

— А ти какво ще правиш?

— От теб се иска да действаш с това нещо.

Джак се качи обратно по стълбите, влезе в кухнята, следван от грохота на играта. Застана отвън пред входната врата и направи онова, което беше планирал целия следобед. След секунди Сунес се появи на вратата до стълбите, водещи надолу за мазето.

— Добре ли си?

— Да.

— Какво стана?

— Счупих една бутилка. Ей тук отвън пред вратата, която беше затворена.

— Чух.

— Точно това имах предвид. — Усещаше възбуденото пулсиране на някакво мускулче в ъгълчето на устата си. — Защо тогава Пийч не е чул разбиването на задната врата?

— Искаш да кажеш, че лъже?

— Не... вярвам му. Вярвам му *сто процента*, като казва, че не е чул счупването на стъклото в петък вечерта. Защото... — Подреди снимките от местопрестъплението върху кухненския плот. — ... защото мисля, че стъклото е било счупено в понеделник.

— Тъх... Съжалявам, Джак, нещо не разбирам.

— Добре, добре. — Подаде ѝ снимките и се приближи към задната врата. — Стъклото е паднало навътре върху пода, когато вратата е била затворена... виждаш ли на снимките?

— Да.

— И точно поради това всички, дори Куин, решихме, че нападателят е влязъл с взлом. Счупва стъклото, провира ръка през отвора и си отключва. Вратата се отваря... — Бутна я да се отвори, за да демонстрира какво има предвид. — Отваря се навън...

— Така че стъклото по пода няма как да бъде разместено.

— Точно така.

— Но?

Кафъри кимна.

— Но ако се е случило така, Алек щеше да го чуе... дори от мазето.

— И затова мислиш...

— Затова мисля, че е станало в *понеделник*, когато нападателят си е *тръгвал*. Може би е паднало, когато е затръшнал вратата след себе си или пък Рори го е ритнал, докато се е съпротивлявал. Това е звукът, който е чуло кучето на магазинера. Виж — потупа той с длан първата снимка, — ето как изглеждаше кухнята, когато влязохме за първи път. По пода имаше пръснати стъкла.

— Да-а.

— В понеделник сутринта имаше лятна буря. Ако стъклото е било вече счупено, завесите щяха да бъдат мокри, а не бяха. А и стъкълцата по пода не бяха разместени, нали?

— Тъх... — Сунес се взираше в снимката, премигвайки. — Не, стоят си там, където са паднали. Не са разместени, нали?

— Следователно през цялото време, докато е бил тук, не е сритал нито едно от тях? Нито веднъж?

— Не може ли просто да го е заобикалял?

— Как тогава отпечатъците от пръстите му са попаднали под стъклото?

Даниела не отговори. Търка главата си, докато кожата под безцветната коса порозовя.

— Хмм...

— Виж тази снимка. — Подаде ѝ фотографията, направена след събирането на изпопадалите стъкълца и третирането на пода с нинхидрин. Внимателно преброи кръстосаните решетки, нарисувани по линолеума. — Ето. — Стъпи от двете страни на бледите кафяви петна край вратата — получените с помощта на нинхидрина отпечатъци от ръкавиците. Тази част от пода беше покрита със стъкла при пристигането на полицията. — Отпечатъците му са били тук преди счупването на стъклото. — Наведе се и почука с пръст по снимката, за да подчертае думите си. — Не е влязъл през задната врата.

— А как тогава? Пийч казва, че всички врати били заключени — нашите хора трябваше да използват проклетия уред за влизане с взлом, за да се доберат вътре.

— Точно това имам предвид. — Джак взе снимките от ръцете ѝ и ги пусна в куфарчето си. — Знаеш ли какво мисля?

— Какво?

— Мисля, че Пийч го е пуснал. — Свали очилата и я погледна. — Мисля, че Алек Пийч знае точно кой им е причинил това.

Душенето престана също така внезапно, както бе започнало. Бенедикт затаи дъх. „Мисли, Бен, мисли... Какво по...?“ В оглушителната тишина прозвуча звукът от изливане върху вратата вода. Тя излетя обратно към радиатора.

„Бензин... това е бензин...“

Звукът престана и тогава тя чу нещо като продължително изпускане на газ. Той пръскаше нещо със спрей. „Лак за коса? Нещо, с което да запали огъня?“ Смърф изръмжа тихичко — козината ѝ беше настръхнала право нагоре по дължината на гръбнака и около врата като яка на гущер. И тогава в коридора огромното нещо, тролът... „О, боже, по звука става ясно, че това нещо е прекалено тежко, за да бъде човешко същество...“ То се обърна и се отдалечи тромаво, удряйки се

в стените като притисната в ъгъла свиня, после се плъзна, като се блъскаше в перилата, надолу по стълбите.

И внезапно настана тишина.

— Хал? *Джош!* — „Това приличаше на дишане на животно. Не на човешко същество...“ — Джош! — Крещеше толкова силно, че лабрадорът надигна старата си глуха глава и изръмжа в унисон с нея. — *Джош!!!*

Когато не й останаха сили да крещи повече, а отдолу все така не се чуваше никакъв звук, нито пък избухнаха пламъци, Бенедикт се строполи изтощена на пода, треперейки неконтролируемо. Търколи се на една страна, приближи ноктите си до бялата, почти прозрачна кожа от вътрешната страна на ръката си, и започна да се чеше, опитвайки да не мисли за онова, което можеше би се случваше с Джош.

Кафъри спря пред музикалния магазин „Блака Дред“ на „Коулдхарбър Лейн“ и изчака Сунес да притича по-надолу по улицата и да вземе нещо за ядене от ресторанта, продаващ храна за вкъщи. Пушеше, докато я чакаше, и наблюдаваше местния живот — бял дилър с кожен каскет си вършеше работата на ъгъла до магазина за дрехи, а от „Рици“ излязоха трима млади чернокожи мъже с елегантни бежови кожени якета, с изрусени коси и кози брадички. Щом видяха дилъра, деликатно пресякоха улицата, за да се отдалечат от него. Момиче с разнебитен велосипед с прищипана от калника индийска пола, му извика нещо и отмина.

Джак запали нова цигара и се облегна назад, осъзнал внезапно, че се намира срещу магазина, в който Ребека отиваше от време на време да купува прясна „Моцарела“. Сега той беше затворен, но младият мъж си я спомни как се разхождаше с блеснал, заинтригуван поглед сред планините от салами, морскозелени бутилки със зехтин, прашни консерви с нещо, неподдаващо се на превод. „Вероятно *merda d'artista*“ — беше прошепнала тя на Кафъри, който стоеше безмълвно, омагьосан от редицата веяни свински бутове, окачени в задната част на магазина, страхуваше се да не би Ребека да вдигне поглед, защото не знаеше как щеше да реагира при вида на тези странни, леко полюшващи се форми. Сега ги виждаше от колата; изглеждаха призрачно на синкавата светлина на лампата против насекоми. Щеше

му се тогава да я беше хванал за ръката и да беше казал: „Замисляла ли си се някога как те беше оставил Блис — повесена точно така, като парче месо?“.

„О, боже, не отново това.“ Потри уморено лице, като се питаше какво ли си мислеше тя... и къде изобщо беше. Знаеше, че не стои вкъщи, обляна в сълзи, че не се търка под душа; знаеше, че не трепери, увита в одеяло в някой медицински кабинет в кварталната поликлиника с тъмни кръгове около очите. Внезапно си я представи как поглежда през рамо към него, с окървавена уста, как се вглежда в лицето му. Какво ли си мислеше? *Изнасилвач*? Може би се чувстваше щастлива, защото беше доказал колко права беше да си мисли онези не особено ласкави неща за него. Може би стореното беше непоправимо.

— Хей! — Сунес чукаше по стъклото. — Ще благоволиш ли да махнеш това неописуемо изражение от лицето си и да ме пуснеш в шибаната кола? — Беше потна от чакането в задушното заведение. Беше взела грахова супа в полиетиленови купички и две големи кюфтета по ямайски. — Нищо друго не успях да открия. Не се притеснявай, всичко е вегетарианско — няма опасност да ни отровят с някакво месо.

Ядоха на връщане към Шрайвмур — Сунес накапа вратовръзката си със супа и посипа целия си костюм с трошици от кюфтето, но не забеляза нищо. Мисълта за Алек Пийч не ѝ излизаше от главата.

— Но защо тогава просто не го призна и не ни каза кой е бил? — Щом стигнаха в Шрайвмур, прокара картата през пропускателния апарат и двамата се качиха в асансьора. — Все пак става дума за собственото му дете, за бога.

— Вина. Може да е замесен в нещо — я покрай някаква работа, я... Не знам, но нищо чудно да е загазил толкова, че това да е било нещо като наказание-назидание. В такъв случай би се чувствал виновен. Кой не би се чувствал виновен, ако е причинил нещо такова на семейството си?

— Не знам какво да мисля. — Даниела впери немиждащ поглед в насеченото си отражение в алуминиевите стени на асансьора. — Който и да е свършил това, трябва да му е взел добре страха, за да не го издаде. — Въздъхна. — Но съм съгласна с теб — нещо не си пасва.

— И все по-малко си пасва. Казва, че не можел да чуе Рори през цялото време, докато бил завързан. Това не ти ли се струва странно?

— Хммм...

— Ако той не е можел да чуе Рори, как Кармел го е чувала? Тя е била — Кафъри се пресегна и почука по тавана на асансьора, — *на горния етаж*, и го е чувала как плаче. А Алек не го е чувал?

— Питам се за това. — Сунес го погледна косо. — Мислиш, че лъже?

— Погледни несъответствията. Снимките, които Кармел чула да се правят? И за които Алек не знаеше нищо? Ами тази работа около заминаването на почивка? Малшанс? Или все пак не става въпрос за чак такова съвпадение? Може би някой *е знаел*, че са се готвели да заминат за няколко дни и следователно никой няма да го смущава. — Вратите на асансьора се отвориха и Джак излезе заднишком, без да изпуска от очи събеседницата си. — Не мога да си обясня как един *непознат* е можел да разбере, че са смятали да заминат на почивка. Не е ли по-вероятно да е бил някой техен познат?

— Добре. Добре. — Прокара отново картата през автомата и влязоха в притихналата стая за приемане на телефонните обаждания. Мониторите бяха тъмни и мълчаливи. Както всеки ден, Криотос беше измила чашите на всички и ги беше оставила на един поднос в ъгъла. Сунес се подпря на бюрото и се наклони към него. — Джак. Мисля, че си тръгнал в правилната посока. Не знам *за какво* точно става дума, но ми се струва, че посоката е правилна...

Бенедикт лежеше по гръб, изтощена, жадна. Беше изучила опипом всеки сантиметър от своя затвор, влачейки тялото си странично по пода, лактите ѝ бяха изподрани до кръв. Стигаше до гардероба, но дори като се протегнеше силно, от върховете на пръстите ѝ до вратата и прозореца оставаше около метър. Използва всеки атом енергия в опитите да огъне медната тръба — беше дърпала толкова силно белезниците, че глезенът ѝ се беше подул и почти ги беше изпълнил, а винчетата им бяха напълно разрушени, толкова упорито ги беше мушкала с телта.

Беше тъмно, но младата жена бързо се беше научила как да преценява времето. Далечни влакове преминаваха от другата страна на парка — беше ги чувала един-два пъти преди в Брикстън: понякога нощем небето се осветяваше за миг като от бяла светкавица от късо

съединение на линията, а през една юнска нощ, когато Англия беше била Германия на Европейското по футбол, беше чула как машинистите се приветстваха с надуване на свирките. Сега влаковете профучаваха в определена последователност, нарушавайки тишината, като ѝ напомняха, че там имаше хора, и тя постепенно започна да вижда логиката в техния ритъм. Спряха да се движат по нейна преценка някъде между дванайсет и един часа през нощта.

Така и не беше чула нищо от долния етаж. Сега успя да подуши течността, която беше чула да изливат на пода на стълбищната площадка. Не беше нафта, а урина. Той се беше качил дотук, беше застанал на няколко крачки от банята, и се беше изпикал върху вратата. „Противно копеле.“ Но веднага след това си помисли, че трябва да е благодарна, че това беше за предпочитане, отколкото, ако беше сипал нафта.

Седна. Урина. Беше избегнала това падение досега... но знаеше, че няма смисъл да се сдържа повече.

— Трябва да пишкам, Смърф. — Трябваше да престане да се извинява на кучето. — Няма как да не го направя.

Смъкна панталоните и пликчетата си от свободния крак и ги събра около вързания си глезен. С насечени мъчителни движения успя да се завърти така, че да клекне с лице към радиатора, като се държеше за него, за да запази равновесие. Протегна единия си крак встрани, за да бъде максимално далеч от окования глезен. Държеше панталоните с едната си ръка и едва не се разплака, когато мокетът под стъпалата ѝ стана мокър и топъл. Надяваше се, как само се надяваше да се измъкнат оттук, преди да я бе споходило непреодолимо желание да ходи по голяма нужда.

Внезапно нещо се раздвижи в коридора на долния етаж. Входната врата се затръшна. Бенедикт замря на място, все така с лице към радиатора и навити около единия крак панталони, без да смее да диша. „Отиде ли си? Какво тогава...“

— Джош? — В гласа ѝ прозвучаха безумни нотки; забравила за мокрия мокет под себе си, тя заподскача непохватно като ранено животно, като се оплете безнадеждно в бельото си. — *ал? Джош? Джош... Върни и сина! Джош!*

Заудря с юмруци по стената, крещейки, ревейки. И когато никой не отговори, се отпусна на пода, по гръб върху собствената си урина,

покри лице с длани и зариди.

Най-отзад в шкафа на кухнята към стаята за приемане на обажданията Кафъри откри прашна, забравена бутилка джин и малко тоник. Двамата със Сунес бяха прекарвали час пред компютъра на Криотос, бяха довършили шишето „Лафройг“ и бяха замислили следващия си ход. Смятаха, че другият човек, с когото трябва да поговорят, е Бела Нерсесиян. Щяха да я повикат в офиса и да започнат отдалеч, просто щяха да я разпитат непринудено за Алек Пийч, за личния му живот, за бизнес делата му, ако изобщо имаше такива. Полицайката, която отговаряше за връзката със семейство Пийч, уреди срещата за другия ден и Джак усети прилив на надежда. Сунес също беше удовлетворена, че нещата тръгват в друга посока. В единайсет вечерта реши, че е приключила за деня.

— И ти трябва да направиш същото. — Спря на прага, вече облякла сакото, опитвайки се да изстърже остатъка от супа от вратовръзката си, като плюнчеше пръста си и триеше безрезултатно. — Няма да имам никаква полза от теб, ако не си във форма, Джак.

— Добре. — Той вдигна ръка сякаш да се защити. — Тръгвам веднага след теб.

Но не го направи. Нямаше намерение да се прибира вкъщи. След като Даниела си тръгна, Джак извади нещата на Пендерецки от шкафа и седна с чаша топло кафе до лакътя, загледан през прозореца, като строеше къщички от видеолентите. На няколко пъти вдигна телефона и пак го остави. Ребека не се беше обадила и той не знаеше какъв подход да възприеме. „Мракът се сгъстява по стъпките ти, Джак.“ В единайсет и половина изгълта кафето, свали очилата и набра номера на мобилния й телефон.

Тя отговори; гласът ѝ прозвуча някак неопределено.

— Ребека... къде си?

— В леглото.

— В моя дом ли?

— Не. В моя. — Представи си я сънена и топла, простряла дългата си кафява ръка върху възглавницата, с пръсната нагоре и настрани коса като дълга серпантина, като косата на гмуркаща се сирена. — В моето легло съм.

— Виж... — Пое дълбоко въздух. — Съжалявам... Ребека, обичам те... аз наистина... аз... — Взираше се навън към светлините на Кройдън — не знаеше как да ѝ обясни. „Повече от това обаче не мога да направя. Не мога да се откажа... не мога да оставя тази къща, а теб вече не те разбирам.“ — Съжалявам, Ребека...

— Значи ме зарязваш.

— Не... аз... виж, постарях се с всички сили... много се постарях, но с теб става нещо... а аз изглежда не успявам да направя нищо друго, освен да влоша още повече положението...

— Точно това правиш, нали? Зарязваш ме?

Джак въздъхна.

— Какво би искала да направя след снощи? Не би могла да продължаваш с мен след случилото се — не би го искала.

— Не ми казвай какво искам. — Младата жена повиши глас. — Как смееш да ми казваш какво искам? Аз не знам какво искам, откъде тогава би могъл да го знаеш ти?

Спря рязко. Кафъри чу дишането ѝ от другата страна на линията — тя като че ли опитваше да не плаче.

— Виж... — Нави телефонния кабел около пръста си и се чу да казва: — Ако това ще ти помогне да се почувстваш по-добре, тогава докладвай за станалото. Кажи им, че те изнасилих. Предай им също какво каза за Блис.

— *Какво?*

— Обяви за случилото се. — Това щеше да бъде равносилно на самоубийство, краят на всичко, но внезапно осъзна, че вече не го вълнуваше особено. — Сериозно — сложи край на това. Аз няма да се съпротивлявам.

— Ти си луд...

— Не. Ще приема последствията. — Направи пауза. — Ребека?

— Какво?

Гласът ѝ беше слаб, далечен.

— Съжалявам. Наистина съжалявам.

— Да.

Тя затвори телефона.

„Божичко.“ Кафъри стоя неподвижно дълго време, загледан в онемялата слушалка в ръката си. После я остави на мястото и се

облегна напред на бюрото, потри очи, прокара длани надолу по лицето си.

— Дяволите да го вземат! Дяволите да го вземат!

„Какво направи? Какво направи? Как успя да докараш нещата дотук?“ Нищо не го беше накарало да заподозре, не бе имал причина да очаква, че думите ще избликнат така внезапно от устата му. „Е, как се чувстваш сега? — запита се той. — Добре ли е да се самоунищожаваш? Чувстваш ли се свободен?“

Въздъхна и притисна пръсти към челото си. „В такъв случай всичко е свършено, нали?“ Не можеше да спи, не можеше да се прибере вкъщи. Сви цигара и я изпуши, загледан навън в нощта. След това стана, извади снимките от „Халф Мун Лейн“ от плика на перваза на прозореца, разглежда ги продължително, после ги върна в плика. Отиде в стаята на Мерилин, отдели преносимия диск от компютъра ѝ и се върна в офиса на старшия следовател. Включи го към своя компютър. Ръцете му трепереха, когато извади дисковете на Пендерецки от шкафа с документацията и седна пред своето бюро.

Дисковете носеха номера от едно до девет и всеки съдържаеше до сто jpeg файла, свалени от руски уебсайтове от намиращи се в постоянно движение групи за събиране на нова информация. Кафъри беше посетил едnodневен курс в Хендън, на който беше научил колко зле екипирана е полицията, за да може да проследи хората, които качваха тези снимки. Процедурата по издаването на разрешителни за обиск на интернет доставчиците беше дълга и извършителите го знаеха — усетеха ли, че под краката им започва да пари, те се местеха на територията на друг полицейски участък. Сред файловете Джак откри запаметени съобщения, разпратени от такива групи за събиране на информация, където потребителите получаваха пароли за различни сайтове, съвети как да маскират тази информация, реклами за софтуер, предназначен „да чисти сектори на вашия харддиск при внезапни проверки на техническата поддръжка...“. Намери адреса на обезопасена пощенска кутия за изхвърляне на AVI и JPG файлове, цялата поредица от прочутите снимки от „детската градина“, обновени URL за руските уебсайтове „Лолита“, познати имена на файлове като FreshPetals.jpg, Buds.jpg, SweetAngel.jpg. През тази нощ Джак видя всякаква детска порнография, която можеше да си представи човек. Някои от снимките нямаше да изглеждат не на място дори в лъскаво

списание на масичка за кафе: на тях се виждаха красиви русокоси деца по тениски, с шорти, голи до кръста, под цъфнали дървета. Затова пък други от файловете се намираха точно в противоположния край на спектъра и от тях му се повдигна, колкото и опит да имаше с гледането на некрасиви сцени. Наложих да пие още джин с тоник и да притисне с длан стомаха си. Някои от фотографиите бяха така направени, че беше невъзможно да се разбере полът на детето.

Продължи да работи, докато на възглавничката на палеца му се появи пришка от придвижването на мишката. Не го напускаше надеждата, че в ъгъла на някоя от снимките ще открие нещо, някакво указание... „По дяволите, какво очакваш да видиш?“ И тогава, съвсем внезапно, се облегна назад и остави мишката. Беше един и половина сутринта, шумът от уличното движение отдавна беше затихнал и сградата тънеше в тишина. Обърна се бавно, обзет от странно усещане, за да погледне към видеокасетите. Беше му дошла идея. Току-що си бе дал сметка защо не беше видял нищо в тях.

Бързо се запъти към стаята с доказателствения материал и извади каучукови ръкавици от торбата с предпазни материали — не искаше, когато предаде видеокасетите, екипът да помисли, че се е нахвърлил върху им като пълен идиот — напълни чашата си и изгаси осветлението в помещението. „Но това е класическо идиотско поведение, Джак. Помисли си само как ще изглежда тази сцена: глупакът седнал с пиене в ръце и с гадните си видеокасети.“ Щом се върна в офиса извади старото ножче на швейцарската армия от джоба на якето си, придърпа един стол и намести настолната лампа.

Ребека седеше в ателието си с дръпнати пердета, стиснала чаша с водка и портокалов сок и загледана в самотното си отражение в тъмния прозорец. Отвън светлините на „Канъри Уорф“ бяха запалени и на фона на нощното небе сияеха други големи цитадели на пристанището; младата жена обаче, почти не ги забелязваше. Тя трепереше.

— Така... така. Добре, чудесно — рече тя. — Не го очакваше, но това не е проблем, просто запази спокойствие, запази перспективата. — Пресуши чашата си на две големи глътки и се вгледа в ръцете си. Те

продължаваха да треперят. — За бога, успокой се — не е дошъл краят на света.

Отиде в кухнята, седна пред масата и си напълни чашата. Водка: нейното тайно питие, питието на алкохолиците. Питието на майка ѝ. Смяташе се, че не мирише. Но Ребека можеше да усети миризмата му. Беше се запознала с миризмата му на майчината си гръд: като бебе беше бъркала мириса на водка с мириса на мляко — години наред, щом усетеше миризмата на алкохол в дъха на майка си, започваше да отделя слюнка по-активно.

Изпи напитката, направи физиономия и погледна надолу към дъното на празната чаша, към линията, оставена от месестата част на портокала. „Просто престани да мислиш за това — може би двамата с Джак никога не е трябвало да...“ Изправи се, изгуби равновесие и едва не падна, занесе чашата до мивката, изплакна я и я напълни отново, като наблюдаваше възхитено как сокът пада в прозрачната, точеща се водка. Да, това определено изглеждаше добре. И вкусът беше хубав... толкова хубав, че изгълта цялото съдържание на чашата на един дъх и побърза да я напълни пак. През вратата виждаше глупавите скулптурки, наредени покрай стените в ателието.

— Твоите творби! — заяви на глас Ребека и вдигна чашата, като тост за тях.

„От тях цялото място тук прилича на скапан сексшоп.“ Щеше да ги натроши на парченца. Това щеше да бъде велик жест... артистична постъпка. Да! Довърши напитката, остави чашата и се запъти с решителна крачка, движейки се по абсолютно права линия към ателието, като се олюля само веднъж. Изпълни я задоволство, че е толкова трезва. Но когато стигна до вратата, вече беше забравила какво смяташе да прави. Постоя малко там, с длани върху касата на вратата, опитвайки да се сети накъде се беше запътила, но тъй като не успя, се обърна, поклати глава „глупава крава“, върна се до кухненската маса и взе бутилката водка. Беше изпила вече доста, установи тя, като я вдигна на светлината, и вероятно трябваше да престане за тази вечер. „Но това сега е различно — рече си младата жена, — съвсем различно.“

Занесе следващото питие в банята, този път вървеше малко по-нестабилно, защото изпитият алкохол започваше да си казва думата, и застана пред огледалото.

— Наздраве — обърна се тя към отражението си. — За теб, Джак. — Пресуши чашата на три глътки, като я удари по невнимание в зъбите си. „Ще оцелея“ — помисли си тя, но в същия момент ѝ се догади; затвори очи и се хвана за мивката, като поемаше дълбоко въздух. Какво? Наистина ли искаш да свършиш омъжена за ченге? Кафе сутрин с другите съпруги, оплакване заради безкрайните часове, които трябва да прекарват сами, а ако късметът ти излезе, може би дори ще изпиваш някое и друго бренди със съпруга си в голф клуба в неделя? Когато вдигна глава, банята бе престанала да се върти, а собственото ѝ глупаво лице се вираше в нея.

— О, я се разкарай. — Тупна с длан огледалото. — Махай се.

Наведе се над мивката, за да измие чашата, но по пръстите ѝ явно имаше нещо, защото сега чашата започна да ѝ се изплъзва и колкото и да се опитваше да я стисне, пръстите ѝ изглежда не реагираха както трябва. Вместо да я хване, тя я удари странично в мивката. Чашата отскочи и се разби.

Остана на място около минута, загледана в стъклата, а шумът продължаваше да се движи из главата ѝ. „По дяволите, Беки, ти си пияна.“ Върна се в кухнята и напълни друга чаша. „Трябва да внимаваши с водката.“ Не искаше да страда от махмурлук, затова щеше да приключи с тази чаша. „Хладилникът — помисли си разсеяно Ребека, — защо е толкова шумен хладилникът? — И миг по-късно: — Трябва да събереш счупените стъкла или ще се порежеш.“ Остави напитката, твърдо решена да престане да пие водка веднага, „веднага, преди да си направила някоя глупост“, взе един от вестниците под мивката, за да сложи счупената чаша в него, и тръгна обратно към банята, бързо, прекалено бързо, плъзна се върху нещо и преди да разбере какво става се озова на пода, по задник, все така стиснала вестника в ръка.

Поседя така известно време, като премигваше срещу стената като спяща кукла; питаше се дали не трябва да се разсмее от случилото се. Трябваше да се посмее. Щеше да се посмее и после щеше да стане, само дето нямаше енергия да го направи, а и стаята се въртеше наоколо. „Стани, Беки, стани.“

Изправи се, като се държеше за облата пръчка за хавлиените кърпи, а главата ѝ продължаваше да се върти. Щеше да разчисти стъклата и да пийне „Хорликс“, а после щеше да си легне и всичко

щеше да бъде наред. В този момент пръчката за кърпите се откърти от стената сред дъжд от гипсова мазилка и младата жена се стовари по гръб на пода и главата ѝ издрънча във ваната. Тя остана така, подпряна на ваната, с един крак под тялото, с разпиляна по цялото лице коса, и заплака на глас.

Направи го един от руските уебсайтове „Лолита“. Името *Лолита*. От времето във „Вайс“ помнеше заловената поредица скандални видеозаписи „Лолита“. Холандските дилъри бяха внимавали при износа да вадят записите от кутиите, така че проверката с рентгенови лъчи да не покаже наличие на касета и да не се събудят подозренията на служителите в митниците и пощите. Голяма част от порното достигаше до Великобритания именно по този начин. Кафъри обаче подозираше, че Пендерецки беше направил още една крачка по-нататък.

Надвесен над видеокасетите като бижутер от Ийст Енд, с цигара в устата и паднали до върха на носа очила, той развъртя внимателно винтчетата на пластмасовата кутия. Отвори я предпазливо, като скъпоценна книга, вдигна бялата пластмасова макара. Остави цигарата си в пепелника и леко стисна лентата между устните си, без директното участие на зъбите. Когато отвори уста, лентата беше залепнала за горната му устна. Точно това беше очаквал: запаметяващото информацията покритие се намираше от вътрешната страна. Лентата беше изваждана от макарата, обърната и превъртяна.

Заби швейцарското си ножче, освободи малката бяла халка от макарата и обърна лентата. Бяха му нужни двацет минути, за да я пренавие, ухапал цигарата между зъбите си, докато джинът с тоника се вълнуваше в чашата. „И тази следа свършва тук — в тази макара.“ Пъхна я обратно в кутията и затегна винтчетата. Пъхна видеокасетата във видеото и насочи дистанционното устройство към него.

— В детското порно няма кой знае какви изненади — беше му казал през осемдесетте години един от работещите в „мръсния отдел“. — Веднъж щом пренебрегнеш факта, че това са деца, няма почти никаква разлика от порното с възрастни. Разбира се, номерът е да превъзмogneш факта, че това са деца. Не успееш ли, все едно са ти го наврешили отзад. Извинявай за израза.

Кафъри се приготви, седна и зачака да го завладеят чувствата, паниката, тъгата. И те не закъсняха: докато гледаше записите, всички чувства се върнаха, само дето този път бяха притъпени. Дори се усети раздразнен от тях. „Ето че започва да се получава — помисли си той и захвърли армейския нож, — почти си се примирил.“

Откъде бяха взели всички тези деца? Къде бяха сега те? Ето например малкото русо момиченце, което вероятно не беше по-високо от един метър. То стоеше пред боядисана в розово и златно тоалетка, с бродирани къси чорапки, с разделена на кичури коса. *Къде беше сега то?* Какво му бяха казали, за да го убедят, че е редно да се усмихва и да си държи краката разтворени пред камерата?

Имаше зле осветени сцени в ремаркета, хотелски стаи, една се разиграваше на някакъв балкон посред бял ден, а в далечината се виждаха флагчетата на игрище за голф. Бавно започна да осъзнава точно на какво се беше натъкнал: тези видеокасети не бяха порно за лично ползване от Пендерецки — ставаше въпрос за нещо много по-сериозно. Това бяха първо поколение записи, беше сигурен в това: качеството и начинът им на съхранение навеждаха на мисълта, че бяха ленти-майки. Изглежда беше попаднал на педофилска мрежа. И Пендерецки съхраняваше ценните им материали край жп линията.

— По дяволите!

Кафъри се изправи, размаха ръце, опитвайки да раздвижи схванатия си врат. Запали нова цигара и закрачи из офиса, като пушеше и гледаше в екрана. Редно беше да се обади в отдела за борба с педофилията. Трябваше да се обади в дома на Сунес, да я събуди, да поиска да говори с Полина. Пендерецки му беше изпратил тези ленти поради някаква причина. Извади цигарата от устата си и влезе в стаята на Криотос, заключи вратата към коридора и се върна в офиса. Реши, че лентите ще останат при него, докато разбере какво послание — или мъчение — беше замислил да му изпрати Пендерецки.

Единайсет двайсетминутни ленти. Почти четири часа. Те като че ли представляваха пет различни епизода, някои обхващащи повече от три видеокасети. Качеството и промяната в начина на обличане го изпълниха с усещането, че бяха заснемани в продължение на десет, ако не и повече години. Работи така цяла нощ, като пускаше една видеокасата на възпроизвеждане, докато пренавиваше на ръка

следващата. Поточна линия от един човек: навиване, гледане, навиване, гледане.

До шест сутринта изглежда всички записи и само един от тях пожела да види отново. Той беше вероятно най-шокиращият поради простата причина че малтретиращият, който се приведе към скърцащия диван, облицован с изкуствена кожа, за да разкопчее ципа и да направи фелацио на едно момче на единайсет години, както реши Кафъри, беше жена. Тя беше участвала в още четири от лентите, но той пхна именно тази видеокасета във видеото и я пусна да се превърти.

Когато не беше в състояние да плаче повече, Бенедикт остана да лежи по гръб на пода, изпъната в права линия покрай радиатора, така че глезенът ѝ да не бъде извит, и си представи, че е още дете, че над нея е надвесено лицето на майка ѝ, изпълнено с нежност и топлота, като вътрешната страна на крило, и усмихнато се приближава, за да я целуне за лека нощ. Мислеше си за Джош, малкия Джош, когато беше бебе, толкова невинен, че част от нея завиждаше, защото тя самата никога вече нямаше да бъде толкова невинна. И за Хал, който държеше Джош над главата си и го разтърсваше лекичко. Малките дебели крачета се мятаха щастливо, сякаш мъничкият им собственик можеше да плува във въздуха. Нощите, когато беше вдигал температура, страховете на Хал да не би детето да се разболее от менингит и болестта да им го отнеме. Винаги бяха знаели, че на света съществуват черни дупки: Сара Пейн, Джейсън Суифт, смазаното от камион момченце в Камбъруел, падналото от четиринайсетия етаж дете. Представяше си Джош проснат на пода пред телевизора или как почесва ожуленото си коляно. И сякаш не беше в състояние да мисли за нищо друго освен за непреодолимото си желание да му събуе чорапите и да нацелува малките му пръстчета. Би му позволила да ходи из цялата къща с кални обувки, да драска по стените, да счупи с футболната топка всички прозорци на къщата, да открадне живота ѝ, да я нагрубява... стига да можеше да го види още само веднъж. Стига да можеше да помирише пак косата му. Само веднъж.

Малко преди зазоряване Бенедикт заспа. Беше трескав, болен сън, с проблясващи в мозъка ѝ светлини и препускащи из черепа ѝ

гласове.

В Кройдън хоризонтът, наъбен между небостъргачите, бе просветлял и придобил цвета на светъл опал. Беше почти шест сутринта и от долния етаж командите на ръководителя на териториалната група за поддръжка Таной отекваха из сградата. Никой нямаше да се появи тук през следващите два часа. Кафъри гледаше отново видеозаписа, въртейки несъзнателно из ръцете си някакъв лист хартия. Жената тежеше — той премигна и опита да прецени, щом я видя да се появява на екрана — може би деветдесет-сто килограма. Имаше сплескан боксьорски нос, олющена кожа, тъмна лъскава коса и беше облечена с черна камизолка и сатенени чехли. Момчето поглеждаше от време на време към камерата, сякаш питайки: „Добре ли се справям?“, а брюнетката правеше неприлични *физиономии*, докато прокарваше нашарените си с ален и черен лак нокти от вътрешната страна на бедрото му. В началото на лентата тя влезе в стаята и седна на дивана и за момент мина достатъчно близо край камерата, за да се види ясно татуировката в горната част на ръката ѝ: сърце зад затворнически решетки. Джак драскаше несъзнателно по листа.

Но не само появата на жената и отпуснатият, вял начин, по който малтретираше детето на дивана, го беше поразил: изуми го пълното ѝ безразличие към запазване в тайна на собствената ѝ самоличност. Може би защото тези записи още не бяха монтирани, се виждаха твърде много издайнически ориентири за малтретирания — обикновено пълнолетните участници в подобни филми правеха всичко възможно да скрият лицето си. Всичко, което можеше да спомогне за тяхното идентифициране, се прикриваше, върху библиотеките се опъваха чаршафи, етикетите се изрязваха от дрехите, които носеха децата — отличителните белези на повечето снимки, които стигаха до Интернет, се заличаваха със специален графичен софтуер. Но това не беше направено на тези записи. Затова успя да зърне лица, записи, заглавия на компактдискове, въпросната татуировка. На три от видеокасетите чу дори приглушени разговори зад кадър: мъжки гласове коментираха действието, даваха предложения за това, което

можеше да се направи с детето на екрана. Кафъри успя дори да чуе имена: *Стоуни, Роло, Йейтси*. Записа грижливо всичко.

На лентите с брюнетката нямаше звук, но затова пък визуалните ориентир бяха предостатъчно. Зад дивана с белеща се дамаска от изкуствена кожа се виждаше осветено отгоре, облицовано с фурнир шкафче, на което бяха изложени декоративни чаши, купчина кутии „Силк кът“ от безмитни магазини, снимка в златна рамка. Но най-важното и най-невероятното — в началото на лентата имаше особено издайнически елемент. Джак натисна стопа и върна малко записа. Пусна на възпроизвеждане. Жената се изправи и прекоси стаята. Той завъртя назад. Жената тръгна заднешком, отпусна се върху дивана и кръстоса крака. Стоп. Възпроизвеждане. Тя разкръстоса крака, изправи се и прекоси стаята. Стоп. Връщане назад. Обратно на дивана. Стоп. Възпроизвеждане. Назад и напред. Най-накрая натисна стопа върху желаниа кадър.

Докато прекосяваше стаята, тя мина за момент пред някакъв прозорец. Пердетата бяха леко разтворени и макар това да не беше записано на повече от десет кадъра и следователно да не продължаваше повече от половин секунда, Кафъри зърна ярка жълта светлина. Приведе се напред, загледа се напрегнато в екрана и пусна старото видео да върти лентата кадър по кадър. Брюнетката се задвижи отсечено напред, докато жълтата светлина се видя ясно. Младият мъж натисна стопа. Откъсна горния лист от бележника върху бюрото и взе химикалка. Пулсът му препускаше. Сега успя да види ясно откъде точно идва жълтата светлина. Пред прозореца на стаята някой беше паркирал автомобил. На следващите два кадъра номерът на колата можеше да се разчете, макар да беше под ъгъл. Преписа го и отиде в стаята на Криотос.

Компютърът можеше да открие свързаното с номера име само за секунди. В шест и пет минути вече знаеше кой е притежателят на колата, а наскоро добавената информация в базата данни му разказа доста неща за въпросния собственик. Нещата започваха да си идват по местата. Джак бутна назад стола си, придвижи се с него до табличката с надпис „получаване“, което се намираше до компютъра на Криотос, и взе връзката попълнени формуляри „Дейност“, които Мерилин трябваше да вкара в база данни HOLMES. Искаше да разбере дали

през деня някой от Отдела за борба с педофилията бе насочен да говори с някой си Карл Лам от Тетфорд, Норфолк.

(24 юли)

Коридорът беше притихнал, но не напълно: таймерът на електрическото табло на стълбищната площадка цъкаше, но това беше всичко. Не се чуваше нито поскърцване на дъска от пода, нито движение на въздуха. В шест и трийсет таймерът щракна и лампата на площадката изгасна. В килима на стълбището беше набит пясък от строежа, а някой беше рисувал със спрей по стените. От коридора се виждаха буквите **ОПАСН**, написани с червено. За изкачващия се по стълбите последните букви ставаха видими от завоя на стълбата, срещу вратата на спалнята за гости: **ОСТ**. Цялата дума беше **ОПАСНОСТ**. До нея се виждаше кръг с кръстче, символичното обозначение за жена.

Кафъри излезе от Шрайвмур преди пристигането на другите и отнесе лентите на Пендерецки вкъщи. Черният брѐмбар с жълто-зелен интериор не беше навън. Въпреки това провери стаите една по една и почти изпита разочарование, когато установи, че Ребека не беше направила опит да го предизвика и не я откри в леглото с тънка пура в устата. Чаршафите бяха сменени, беше изпрала мръсните и ги беше оставила в електрическата сушилня. Не намери почти никаква друга следа от нея.

— Ти точно това и искаше — промърмори Джак. — И си го получи.

Уви видеокасетите в две найлонови торби, залепи ги със скоч, пхна ги в най-тъмния ъгъл под стълбището и заключи вратата. Взе душ, потъна в дълбок, тежък сън за два часа — на дивана, тъй като спалнята миришеше на Ребека — и малко преди десет пи кафе и влезе в колата. Денят беше горещ — беше сложил риза с къс ръкав и слънчеви очила и остави прозореца отворен. Знаеше, че изглежда като бодигард на някой губернатор от южен щат, може би Тексас.

Карл Лам беше умрял преди месец. Ако се съдеше от криминалното и затворническото му досие, неговата смърт беше направила света малко по-безопасно място, но властите така и не бяха разбрали, че е извършил сексуални престъпления. Нямаше информация, която да го свързва с Пендерецки, а криминалното му досие беше свързано с кражби с взлом, нанасяне на тежки телесни повреди, кражба на коли при утежняващи обстоятелства и поредица от измами с кредитни карти. Но когато провери къде и кога беше излежавал присъдите си, Джак откри, че е бил в Ашуърт по същото време като Пендерецки. Частите на пъзела започваха да се наместват. Пендерецки беше искал Кафъри да осъществи това пътуване.

Четирийсет и две годишната му сестра, Треиси Лам, беше все още жива. Беше извършила някои не толкова тежки престъпления и бе лежала по малко тук и там. Докато караше през Съфолк, през тихи селца, окичени с розови храсти, покрай бели, обрулени от времето дъсчени гълъбарници, с блещукащи на слънцето буци от каменна сол, които животните отиваха да ближат, Джак се питаше дали Треиси Лам имаше татуировка на дясната ръка.

Улиците станаха по-спокойни, когато наближи по-бедния край на Съфолк, северния, който преминаваше към Норфолк. Тук населението живееше в изолирани ферми или в порутени крайпътни къщи, а единственият признак, че не беше сам на планетата, бяха старите автомобили по тревните площи покрай пътя и призраците на бензиностанции с ръждясали бензиноколони на погълнатите от бурени площадки. Това беше територия на исените^[1], във въздуха се носеше мирис на кръв и изолация, сякаш самата Будика го следваше по земите си. „Тук можеш да направиш каквото и да е и никой няма да разбере.“

Пред него се появи лицето на Ребека, но установи, че е в състояние да го отпрати встрани. Можеше да го отмени на която и да е страна, навън, където въздушните струи минаваха покрай ягуара, и още по-нататък, в проснатите под обедната мараня поля.

За малко не пропусна завоя, скрит от дърветата. Беше самотен, напукан от жегата път, маркиран с ръждясал знак, известяващ, че пътят е за коли 4×4. Наложиха се да натисне спирачките и да обърне, за да завие по обраслия с трева път. Той беше неравен, а дърветата с преплетени клони от двете му страни образуваха естествена алея.

Отстрани сред копривата имаше какво ли не: стари изоставени каравани и шасита, купчини строителни блокове от сгурия и цимент, ръждясал контейнер, достатъчно висок, за да се побере в себе си изправен човек. След стотина метра Кафъри спря — по-безопасно беше да продължи пеша, по-безопасно беше да остави тревата да заглушава стъпките му. Излезе и незабавно бе поразен от тишината: единственият звук беше далечният, подобен на жужене на комар вой на самолет от базата на Кралските въздушни сили в Хонингтън.

След още стотина метра се озова на края на полянка, оградена от останалата част на Норфолк с пръстен от високи явори. Нищо не помръдваше. Вдясно се издигаше ръждясал железен хангар с думите „Спортни автомобили“, написани с лющеща се боя на трегера, през отворените врати се виждаха разлагащите се останки от някакъв бизнес — рухнал автоматичен скрипец, ръждясали кутии с масло „Елф“ и купчина покриви на ленд ровъри. Зад хангара и обраслата с плевели площадка Джак видя покритите с камъчета стени на къща, квадратна като противоядрен бункер, с израсла до прозорците коприва. Сега, като се заслуша, установи, че някъде работи телевизор. Направи още няколко крачки и видя — *Исусе Христе* — фиата от видеофилма. Върху му беше метната телена мрежа, беше покрит с коприва, пружините от седалките бяха изскочили навън като дяволчета от кутия, но колата беше съвсем същата, дори за момент си помисли, че всичко това е нагласено. В такъв случай филмът беше сниман иззад онзи прозорец. Направи още няколко крачки натам.

Пердетата бяха пуснати и се наложи да се приближи съвсем, за да надзърне през пролуката. По стените проблясваха светлините от телевизора. Вътре цареше полумрак, но Кафъри разбра незабавно, че гледа към стаята от видеокасетата. Мебелите, окачените по стените картини с маслени бои и евтини рамки, позлатеният часовник, кутиите вносен „Ротманс“ на шкафчето. „Това е стаята, това е стаята.“ И тогава я видя.

Огромна жена, седнала на дивана в притъмнялото помещение, с играеща по лицето синкава светлина. Беше по светли найлонови пликчета и ухабен сутиен. Краката ѝ бяха прекалено обемни, за да може да ги събере — изпъкналите мазнини от вътрешната страна на бедрата ѝ ги принуждаваше да заемат формата на скъсена буква „V“. Русата ѝ коса, отрязана на бретон, беше издърпана безмилостно на

върха на главата ѝ и беше завързана с черна лента, разкривайки малките златни обеци на ушите. До нея имаше чаша за кафе, пепелник и пакет „Силк Кът“. „Това тя ли е? Косата е различна.“ Жената от видеозаписа беше брюнетка. „Значи е било перука... на филма трябва да е била с перука.“ В този момент тя остави цигарата си в пепелника, вдигна полистиренова чашка до устните си, изплю кафява хрчка в нея, избърса устни, подпря чашката върху корема си, взе цигарата и насочи отново вниманието си към телевизионния екран. Докато се наместваше, Джак зърна някаква татуировка на ръката ѝ и го обзе надежда. Не беше сбъркал като дойде тук.

Задната врата беше заключена, затова заобиколи и мина към главния вход. Боята се лющеше, на верандата имаше преносимо барбекю, пълно с дъждовна вода и мухи. Надзърна през прозореца и видя блондинката през вратата в дъното на коридора, с окъпани в синкавата светлина от телевизора крака. Почука на прозореца.

Краката ѝ подскочиха, сякаш я бяха простреляли. Тя се изправи рязко, по пода нападаха неща. Кафъри видя как обръща едрото си безизразно лице към вратата. Младият мъж отстъпи крачка назад, свали слънчевите си очила и зачака. Скоро чу дишането ѝ от другата страна на вратата.

— Кой е там, по дяволите?

— Трейси?

— Питам кой е, по дяволите?

— Джак Кафъри.

— *Кой?*

— Джак Кафъри.

— Никога не съм чувала за теб. — Чу се звън на верига, дръпна се резе, после вратата се откряхна и едрото ѝ лице се появи в пролуката с премигващи срещу слънцето светли очи. — Кой си ти, по дяволите? — Беше намъкнала тънък розов пенъоар. Въпреки различните руси коси, това определено беше жената от видеокасетата. Имаше зъби на стар заек. — И к'во искаш? Не купувам нищо.

— Сама ли си? Има ли някой друг?

— К'во тъ интересува туй?

— Кафъри — повтори той. — Джак Кафъри.

— Нима от мен съ очаква да знам за к'во говориш?

— Изпрати ме Иван Пендерецки.

Физиономията ѝ се промени.

— А?

— Иван Пендерецки. Знаеш за кого говоря. Един приятел на брат ти.

При тези думи тя взе ключове от някаква кукичка на стената, дръпна веригата, отвори вратата и излезе навън, затвори я след себе си и се загърна по-добре в пеньоара.

— Не ми ги разправяй тез'. Не те е изпращал той.

— Така е, права си. Не ме е изпращал, защото е мъртъв. Разбрах за брат ти от видеозаписите, които Пендерецки пазеше за теб.

Устата на Трейси Лам се отвори леко. Тя стоеше разкрячена, кръстосала големите си като бутове ръце пред гърдите, с увиснала, противна уста.

— Кой си ти?

— Детектив инспектор Джак Кафъри. Столична полиция.

Знаеше, че ще реагира, когато ѝ го каже, и беше готов за това. Пристъпи напред и постави ръце от двете ѝ страни, докато тя опитваше да пхне ключовете във входната врата.

— К'во? — изкрещя Трейси, обзета от чувство за безизходица.
— *Разкарай се от мен!*

— Стой мирно, искам да поговорим.

— *Не разговарям с шибани мръсници.*

— Стой мирно, Трейси! — Тя се отказа от опитите да влезе в къщата и вместо това се втурна встрани, стрелна се покрай ръката му и хукна покрай къщата. Но той я настигна с протегнати напред ръце, и ѝ препречи пътя, като я притисна отново до стената. — Говоря сериозно, Трейси. *Стой мирно.*

— Майната ти. А ти стой по-далеч от мен.

Наведе глава. Джак разбра, че се готви да стовари коляното си в слабините му и отстъпи встрани, бърз като светкавица, като изви дясната ѝ ръка зад гърба.

— Не, не, не. *Никога* не ритай мъж в топките.

— Оуу! — Трейси Лам беше арестувана и преди и имаше известен опит в това. Опита да свие ръка в лакътя, но Кафъри я хвана за косите, намести крака и я стисна за ръката, като я изви зад гърба ѝ, преди да беше успяла да изпълни намеренията си. — Оууу!

— Да... така, постарай се да не се съпротивляваш, Трейси. Така само изглеждаш по-подозрителна.

— Махни си шибаните ръце от мен. — Тя се бореше, извиваше се и риташе, стисна ръката му, опитвайки да го принуди да отпусне хватката си. — Докосна ми циците! — изпищя тя. Нямаше кой да я чуе, това беше типична бабаитска реакция. Закоравелите престъпници започваха да кроят планове за предстоящото още когато ги арестуваха. — Докосна циците ми...

— Да, хайде, хайде. — Кафъри се поколеба за момент, огледа поляната. „А сега какво? Къде ще я заведе?“ Колата. — Да вървим. — Помъкна я по алеята; ръката му кървеше там, където го беше одрала. Някакъв гарван или врана изкряска и излетя от едно от огромните шумолящи дървета. Щом стигнаха до колата, я блъсна грубо на мястото до шофьора и заключи вратата. Тя опита да пролази до кормилото, но той вече беше там, отвори вратата и седна на мястото на шофьора, като я избута обратно на нейната седалка. — Назад... назад. Или искаш да ти сложа белезници?

— Копеле мръсно.

— Говоря сериозно — ще ти сложа белезници.

— Скапаняк.

Тя изпусна въздуха от гърдите си в нещо като въздишка и се отпусна назад.

— Добре. А сега... — Включи двигателя и пусна климатика на максимум. Той не беше пролял нито капка пот, но Лам беше зачервена и запъхтяна. — Не се опитвай да излезеш. Дръж се както трябва.

— *Не* ми говори така. — Тя се приведе напред на мястото си и размаха оцветения си от никотина палец с изгризан нокът в лицето му. — Не ми пука кой си, не ми говори така. Отрепка! — Облегна се назад, като дишаше тежко. — Трябваше да те погледна по-добре и щях да видя, че си мръсник. С гадни проклети очи. Типично за мръсниците е да удрят жени, ей туй се казва мръснишко поведение.

— Успокой се, а? — Джак посегна към нея и тя трепна. — Отпусни се. — Издърпа предпазния колан. — Няма да те докосна.

Докато опъваше предпазния колан около огромното ѝ тяло, Лам отпусна брадичка и впи нокти в ръката му.

— *По дяволите!* — Беше го стиснала като с менгеме. Сграбчи я за косите и дръпна рязко главата ѝ назад, разтърсвайки я като куче. —

Пусни ме. Хайде, пусни ме, мръснице. — Тя ахна и отпусна хватката си. Джак седна, придърпа ръката си до лицето, огледа сивите следи по кожата, под които започваше да се събира кръв. — Противна повлекана.

Закара я до отбивката на шосе А 134, срещу изрисувана с графити малка електроцентрала в центъра на поле с буйна растителност. Паркира ягуара така, че вратата от страната на Лам се допираше плътно до един жив плет, изключи двигателя и се обърна към нея.

— Първо ще те информирам какво става, искаш ли? — обяви той, докато свиваше цигара от тютюна, който бе извадил от жабката. — Не знам защо ТО9 не разполага с файл за теб, но мога да ти обещаая, че когато поправят този пропуск, ще им се сториш толкова *вкусна*, че ще разгласят всичко за теб незабавно. Очакват те колко години? Някъде между седем и десет. Но засега те все още не знаят... и сецаш ли се кой може да задържи положението същото?

— Не съм порта, ако имаш предвид това. — Златните обици се притискаха несигурно към големите дупки на ушите ѝ, издължени от многогодишно носене на тежки бижута. Кафъри беше убеден, че вижда мъничка част от небето и дърветата през тях всеки път, когато тя мръднеше глава. — Ако си дошъл за това. В мое лице няма да намериш някоя гадна доносница.

— Бих искал да ми кажеш дали някой от шибаните извратени приятелчета на брат ти е имал навика да хапе. А? Някой от Брикстън, който обича да хапе малки момченца? — Затвори кутийката с хартийки за цигари „Ризла“ и запали цигарата, след което я насочи към Трейси. — Става напечено, Трейси, истински напечено. Искам имена — искам да знам имената на всички приятели на Карл.

— Ама ти май се шегуваш, а? Върви си го наври — няма да научиш нищо от мен.

— Ти специализираш с малолетни, нали? С Карл сте участвали в педофилска група. Видях видеозаписите.

— Те са фалшифицирани, глупав козел такъв. Фалшифицирани.

— Първо на първо, лъжеш. Но в името на спора нека кажем, че това е твоето извинение. В такъв случай, Трейси, добре дошла в

страната на псевдофотографията — от Министерството на вътрешните работи те дели само една крачка, но можем да те пъхнем зад решетките и за псевдоснимки, макар никога да не съм чувал за някой, дори с два пъти по-голям от твоя интелект, да се опитва да използва това като извинение за видеофилм, затова получаваш максимален брой точки за оригиналност.

— Не съм направила нищо.

— Голяма лъжкия си...

— *Не* съм! Това беше работа на брат ми. Всички тези видеозаписи бяха негови — аз даже не знаех...

— Дори така да е, пак *си* оставах лъжкия — разпознавам вида ти. — Кафъри остави цигарата си в пепелника и огледа следите по ръката си, стисна я, за да види дали ще потече кръв. — Там си с перука, но правеше свирка на едно момче, което, според неопитното ми око, изглеждаше на около единайсет години... — Направи пауза и вдигна очи от ръката си. — Всъщност знаеш ли, нищо чудно да греша и то да е дори по-малко — това просто показва, че не ме бива да определям възрастта на децата, нали? — Отпусна ръка и я погледна право в очите. — Нали се сети, видеозаписът, на който си на дивана. И смучеш патката на момчето, което ми се струва около единайсетгодишно. Там има още трима.

— Хайде сега, не се опитвай да ме натъжаваш. — Разтри гърди. — Имам лоши дробове. Лекарят казва, че стресът може да бъде опасен.

— Не ме заплашвай. Ти не си Синтия Джарет. На никой не му пука дали ще гушнеш букета, освен може би на двама-трима печални стари извършители на сексуални престъпления.

— Не съм навредила на никого с онова, което съм направила. — Лицето ѝ се зачерви още по-силно. — Онова хлапе си го искаше. То самото си го *искаше*. Ти не разбра ли? Никой няма да ти направи свирка, ако не искаш.

— Трейси, това беше *дете*. Според закона не може да взема решения на тази възраст... и ти не трябваше да го поставяш в положение, при което би трябвало да...

— Стресираш ме. — В гласа ѝ прозвуча хриптене, предизвикано от храчки. — Наистина ме стресираш.

Лам раздвижи език в устата си и започна да се навежда между коленете си.

— Да не си посмяла да храчиш в скапаната ми кола!

— Ще се задуша, ако не го направя.

— О, за бога. — Наведе се, свали стъклото на прозореца от нейната страна и бутна главата ѝ навън. Тя се изкашля, хрчката излетя към живия плет и се приземи в един разтворен девесил. — Очарователно. — Дръпна я обратно в колата и я натисна назад към седалката. Тя се облегна, премигвайки, внезапно отпусна лице в дланите си и зариде, изпълнена със самосъжаление. — О, боже! — Джак въздъхна.

— Какво ще правиш с мен? — Носът ѝ потече. — Какво ще правиш?

Кафъри се взираше през прозореца към профучаващите по шосе А 134 автомобили. Трейси Лам определено го депресираще.

— Не ме издавай... моля те, недей. Не искам да ме тикнат отново там.

— Няма да те издам, ако ми помогнеш.

— *Но аз не познавам някой сред тях, който да си пада по хапането... не познавам!*

— Отговорът ти не ме задоволява. Изобщо не ме задоволява.

— *Но това е вярно.*

Трейси заплака още по-силно.

— О, за бога. — Кафъри вдигна очи към небето. — Ето, запали една цигара, дяволите да те вземат.

Лам избърса нос и го загледа как ѝ свива цигара. Взе я, остави го да я запали и пуши няколко минути, докато успя да се овладее. Младият мъж я наблюдаваше внимателно. Знаеше, че всичко, което беше казал досега, бяха извъртания и хитрини и ще трябва да премине към истинския лов. Подпря лакът върху кормилото и се обърна с цялото си тяло към нея.

— Виж — започна той, — бъди честна с мен — името ми не ти ли е познато?

— Кое име?

— Кафъри.

Лам поклати глава. Носът ѝ продължаваше да тече.

— Но си чувала за момчето край жп линията? — Това привлече вниманието ѝ. Тя отвори леко уста и го погледна. — Знаеш за момчето край жп линията, нали? Пендерецки ти е казал, нали?

— Ъъ...

— Какво се случи, Трейси? А? Какво се случи?

— Аз... ъъ...

Погледът ѝ се бе променил — очите ѝ проблясваха несигурно и Джак разбра, че е налучкал нещо.

— Хайде... къде го остави Пендерецки?

— Защо искаш да знаеш?

— Няма значение *защо*. — Кафъри допря показалците си до слепоочията, сякаш тя го отегчаваше безкрайно. — От значение е какво ще се случи с *теб*, ако не ми кажеш.

Погледът ѝ премина от единия към другия край на лицето му, сякаш в главата ѝ ставаше нещо, и изражението ѝ бавно се промени.

— А аз си помислих — рече най-сетне тя, с подозрителен блясък в очите, — че се интересуваш от някой, който си пада по хапането. Поне така каза — някой, който хапе малки момченца.

— Е, сега не се интересувам. Сега питам за момчето край жп линията.

— Как така си дошъл да търсиш това сам?

— Аз съм единственият, който знае.

— Арестуваш ли ме?

— Ще те арестувам, ако искаш.

— Не, няма да ме арестуваш. — Очите ѝ блестяха като изкуствени камъни. Тя го изпитваше. — Това не е официално, нали? — Лам се усмихна, устните ѝ се опънаха и разкриха жълтите ѝ заешки зъби. — Работиш за някого. Тук има някаква далавера. Действаш заедно с някого.

— Просто ми кажи истината.

— Истината? Реалната истина?

— Да.

Трейси не отговори. Двамата се гледаха така доста време. Накрая тя повдигна вежди и се ухили.

— *Какво?*

— Не знам. Не знам какво се е случило с него.

— О, боже. — Кафъри поклати глава и отпусна лице в дланите си. — Престани да се ебаваш с мен — заяви уморено той. — Говоря сериозно, Трейси, край на глупавите номерца. Искам да знам къде са го оставили.

— Не знам... сериозно ти казвам, не знам. Знам само, че Иван не би казал на брат ми, и толкоз. Кълна се, че не знам.

[1] През 63 г. племето исени, водено от кралица Будика, се бори срещу римската власт над Британия. — Бел.прев. ↑

Кафъри се облегна назад, изтощен. Запали нова цигара и запуши, без да говори. „Майната му.“ Мислеше, че тя не знае нищо за убиеца на Рори, но беше убеден, че знае за Юан повече, отколкото казваше. Щеше ли да позволи да бъде засмукан отново от тази история, да започне да души напосоки като отчаяно гладно куче? „Мисля, че точно така и ще направиш.“ Представи си как Ребека се усмихва развеселена и хладно преценява поведението му, докато пуши своята пура. „Пендерецки го няма вече, но пак не е трудно да бъдеш раздрусан из основи, когато стане дума за Юан.“

Не, помисли си той, по дяволите, не. Метна цигарата си през прозореца, включи двигателя и я придвижи два-три метра напред.

— Ще се върна. — Протегна се към страната на Трейси и отвори вратата. — След като ти оставя време да помислиш върху това.

Тя погледна подозрително към жилещата коприва, растяща между пукнатините на горещия асфалт.

— Няма да слизам тук насред полето. Не можеш ли да ме закараш обратно до къщата?

— Не. — Откопча предпазния й колан и я бутна навън. — Хайде... излизай.

Тя се извърна рязко към него.

— О, мръсник. Какво си мислиш, че правиш...

— Тръгвай. Разкарай се.

— Копеле! — Трейси Лам излезе от колата, крещейки: — *Копеле!*

— Да. — Кафъри затвори вратата. — Е, ще се видим по-нататък.

Остави я по бельо и прозрачен пенъоар и боса на някаква отбивка на две мили от дома й, но не му пукаше. „Майната й.“ Ускори. Върху волана ръцете му трепереха. Влезе по шосе А 12 в Лондон и се насочи право към центъра, където зави надясно, към Шрайвмур. Смяташе да отиде право там и да разкаже на Сунес за скривалището на

Пендерецки, а после да се прибере и да се наспи. Да спи... звучеше като да пиеш дълго от студен кладенец.

Резервоарът на ягуара беше почти празен, затова отби на бензиностанцията срещу Шрайвмур, за да зареди. Беше горещо: слънцето бе заело здраво обедната си позиция, изпепеляваше тревата в градинките пред къщите и караше водосточните тръби да се потят. Впери невиждащ поглед към улицата, докато пълнеха колата, давайки си сметка, че току-що беше преживял и доказал правотата на поставената му от Ребека диагноза — през цялото време, докато бе седял в автомобила с Трейси Лам, бе изпитвал желанието да набута заешките ѝ зъби в гърлото. Въздъхна и върна на мястото маркуча, завинти капачката на резервоара. Беше уморен от всичко това. Беше уморен да се убива от напрежение заради дете, което не познаваше... и изведнъж го обзе абсолютно безразличие дали убиецът на Рори Пийч щеше да бъде намерен, дори не го интересуваеше дали в момента някъде някое друго семейство не бе завързано по същия начин, докато тяхното дете стоеше голо и ужасено в съседното помещение.

Влезе да плати, купи сладолед с трюфели за Криотос и тръгна към Шрайвмур по сгорещения асфалт, когато чу нечии забързани стъпки след себе си.

— Мистър Кафъри.

Инстинктивно остави ръката си където беше, върху джоба на гърдите, върху портфейла. Някакъв много висок мъж, със светла, почти алабастрова кожа и руса, по бебешки къдрава коса, спря на няколко крачки от него в края на асфалтираната площадка. Носеше риза с метални копчета тик-так и светлокафяви панталони от рипсено кадифе в тон с нея и държеше стар найлонов плик.

— Вие сте детектив инспектор Кафъри. — Постави длан над очите си, за да ги прикрие от слънчевата светлина. — Видях ви в Брикстън.

— Среца ли сме се?

— Не. Един от вашите хора ме интервюира. Той ми даде името ви.

— А вие сте?

— Гъмър. Аз съм, във... — Погледна назад през рамото си. — Бих искал да обсъдя с вас някои неща относно случая Пийч.

— Ааа. — Джак остана неподвижен известно време. Предполагаше, че е редно да се ръкува с Гъмър, нещо в непознатия обаче му казваше, че той беше тук по-скоро за да му изнесе лекция за разпределението на заетостта в работния ден, отколкото да му даде някаква информация. Имаше вид на човек със своя теория. Или пък беше журналист, който разиграваше сценка. — Вероятно щеше да бъде по-лесно, ако бяхте уговорили час за среща.

— А защо да не... — Махна неопределено към улицата. — Бих могъл да ви почерпя едно кафе. Не ме пуснаха в полицейското — накараха ме да чакам навън на слънцето.

— Вероятно са предпочитали първо да се обадите.

— Вероятно.

Гъмър започна да играе несъзнателно с подгъва на ризата си и сега Кафъри забеляза, че той се прегърби леко, сякаш се опасяваше да не би да е показал прекалено много от себе си, да не е проявил прекалено голяма дързост при смелото си спринтиране към полиция.

Внезапно му дожаля за него. Отпусна ръката, която досега бе държал върху портфейла си.

— Добре, за какво искахте да говорим?

— Току-що казах — за семейство Пийч. Нали се сещате. Които живеят на „Донегол Кресънт“. — Кръстоса ръце пред гърдите и се наклони малко странно от кръста, сякаш ръцете му бяха вързани пред гърдите като на някой фараон. — Нали се сещате, онези, които били завързани.

— Да, колкото и да е изненадващо, сещам се.

— Аз имам теория по въпроса.

„Ааа. Оказах се прав.“

— Вижте, мистър Гъмър, може би е по-добре да уговорите час за среща. Направете го официално.

Обърна се с намерение да си тръгне, но Гъмър застана пред него.

— Не.

— Може да уговорим часа за срещата сега.

— Не... елате да пием заедно кафе.

— Ако е толкова важно, защо просто не ми го кажете? Веднага.

— Предпочитам да изпиете едно кафе с мен.

— Аз предпочитам да уговорите час за среща.

— Добре. Добре. — Гъмър сведе очи и се загледа в посивелите си, незавързани маратонки, като пристъпваше от крак на крак, сякаш събирайки смелост. Лицето му започваше да се изчервява. — Някой... въъ... някой да е споменавал за трол?

Тези думи привлякоха интереса на Кафъри.

— Вие къде го чухте?

— Пишеше във вестника. Едно момченце било *изнасилено* от него в парка.

— Ясно — отвърна предпазливо той. — И кога е станало това?

— Отдавна. Името му е Чампалуанг Кеодуангди.

— Познавате ли го?

— Не. Прочетох за него.

— И си спомняте името му? То е доста трудно за запомняне.

— Научих го. Тогава живеях в Брикстън. Тролът го направи.

Сега вече и вратът му беше червен, яркочервен. Той като че ли се изчервяваше целият.

— Това ли ви казаха вашите деца?

— Не, не. Не *моите* деца... — Пъхна ръце в джобовете си и запристъпва отново от крак на крак. — Аз нямам... въъ... нямам.

— Нямате ли?

— Нямам деца.

— Кой тогава ви каза за трола?

— Децата, които обучавам... в плувния басейн. Малчуганите все говорят за него. И... — Вдигна очи и срещна погледа на Кафъри. — И аз се запитах какво знае полицията за него.

— Но всичко това е свързано с детските фантазии. Какво общо има то със семейство Пийч?

— Децата не са глупави. Ако говорят за някакъв трол в гората, за трол, който ги наблюдава в леглото, може би е редно да се вслушаме в думите им. Онзи, който е изнасилвил Чампалуанг, който и да е той, определено не е бил плод на нечии фантазии.

— Това е така. — Джак постави длан под сладоледа; страхуваше се, че всеки момент ще потече. — Мистър Гъмър, тези деца, които обучавате, някое от тях всъщност *виждало* ли го е? Трола? Чули ли сте някое да казва, че го е видяло или че той се е приближил към него?

— Фактът, че не са го казали не означава, че може просто така да *отхвърлим* това. Би трябвало да изследвате всички вероятности.

— Да. Точно това и пра...

— И още нещо — прекъсна го Гъмър, вече възбудено. — Четох, че семейство Пийч щели да заминават на почивка... вярно ли е?

— Ако сте го чели, трябва да е вярно.

— Е, в такъв случай би трябвало да се запитаме дали *тази* информация е свързана по някакъв начин със случилото се.

— Мисля, че тази мисъл би минала през главата на всеки разследващ случая полицаи. Ако си върши както трябва работата. Нали?

— Ако си върши добре работата, да...

Гъмър срещна предизвикателно погледа му, като остави изречението да виси недовършено във въздуха помежду им.

Кафъри въздъхна. Започваше да се уморява от този подобен на двубой сеанс под горещото обедно слънце.

— Вижте. — Протегна напред ръката със сладоледа. — Започва да се топи. Трябва да вървя.

Гъмър премести тежестта на тялото си от крак на крак, рипсеното кадифе на панталоните му се надипли около краката.

— Вие от полицията не сте склонни да приемете никаква помощ...

— Съжалявам.

— И вие не сте с нищо по-добри от останалите. — Сви найлоновия плик и съдържанието му на малка топка. — Всички *си* имате вашите теории, но ако се появи някой друг, на всяка цена вие трябва да сте прави, нали? Не искате да чуете никой друг.

— Мистър Гъмър, това не е вярно...

— Нищо чудно, че никой никога не ви съобщава никаква информация. — Затътри се бавно нататък. — Нищо чудно...

Джак стоеше под яркото слънце и наблюдаваше как Гъмър се мъкне трмаво по асфалтираната улица. Изчака, докато го изгуби от погледа си зад ъгъла, после въздъхна и се върна до ягуара.

Бела Нерсесиян чакаше асансьора във фойето на долния етаж и дишаше тежко. Беше с блуза с изрязано деколте с пайети и с тесен черен клин, и беше опряла на пода край краката си трите си пазарски чанти. Кафъри беше забравил, че тя трябваше да дойде днес.

— Бела — рече той.

— Добър ден, скъпи. Аз ще взема това, а... — кимна към пазарските чанти — ... ако нямате нищо против.

— В такъв случай давайте. — Подаде ѝ сладоледа, взе торбите и влязоха заедно в асансьора, Бела стиснала ръката му за опора. — Ваша съм за толкова дълго, колкото ме желаете — Анахид отиде на кино с татко си. — След като вратите се затвориха, тя извади носна кърпа от дамската си чанта със златна верига и попи с нея потта по врата си, пъхна я в деколтето и избърса мишниците и цепката между гърдите си. Усмихна се на Кафъри. — Съжалявам, скъпи, но няма как, трябва да бъда по-представителна.

Сунес ги посрещна на вратата на асансьора. Изтощеното изражение на колегата ѝ я притесни.

— Добре ли си, Джак? — прошепна тя, докато водеха Бела към стаята на старшия следовател. — Изглеждаш така, сякаш всеки момент ще повърнеш.

— Да. Ще ти кажа по-късно. — Занесе сладоледа на Криотос, после настигна Даниела в стаята на старшия следовател. Сега, след като беше седнала удобно и цялото внимание бе насочено към нея, мисис Нерсесиян се оказа в стихията си. Бръкна в една от чантите си и измъкна оттам дълъг пакет сушени смокини „Дотато“ и два пакета бисквити „Гарибалди“.

— Хубави смокини. — Взря се в тях и заби лакирания си нокът в меката им плът. — Да, безупречни са. Смокинята е храната на бедняка, мистър Кафъри, богата е на калций, полезна е също така за дебелото черво — когато дебелото черво е чисто, умът също е чист и мисълта е ясна. А на вас това ще ви бъде нужно, ясната мисъл, но надали има нужда да ви го напомням. Заповядайте. — Постави бисквитите на бюрото и се усмихна окуражаващо на Джак. — Хайде де... какъв ви е проблемът, че сте толкова слаб? Съпругата ви не ви ли храни?

— Мисис Нерсесиян...

— Наричайте ме Бела, скъпи. Може да съм майка, но все още не съм стара. А вие, скъпа. — Приведе се напред и постави ръка върху китката на Сунес. — Може да ме обвините, че си пъхам носа навсякъде, но вашият съпруг никога ли не е правил на въпрос килограмите ви? Не че според мен има нещо лошо в това — някои мъже обичат да има какво да хванат, а не да...

— Бела — прекъсна я Кафъри, — бихме искали да поговорим за Алек.

— А, да! — Тя се обърна към него, а златните ѝ бижута задрънчаха. — *Ето* още един, който има нужда да яде повече — трябва да го видите. По цял ден само ходи — по цял ден се скита из парка. Бедният човек, бедният, какво трябваше да преживее това семейство. — Притисна дланите си една към друга в молитвен жест и завъртя очи към тавана. — Господ да ни пази от това, което им се стовари на главите. — Отпусна ръце и се приведе към храната върху бюрото, пхна една едра смокиня в устата си и я дъвка дълго, като се усмихваше на Кафъри над движещите се зъби. — Ако бях на мястото на полицията обаче, щях да им кажа за станалото малко по-меко. Не ви критикувам, разбира се.

— Бела, нека поговорим за Кармел. Как е тя?

— Вашият човек намина, за да говори с нея, но тя само се взира в стената.

— Чухме. С вас разговаря ли?

— Само с Анахид. — Пхна още една смокиня в устата си и се наведе, за да доближи лице към плодовете, търсейки следващия кандидат за устата си. — Поплаква си с Анахид, но може би така е по-добре.

Сунес се размърда на стола си.

— Бела, Алек не е имал работа от известно време, нали?

Мисис Нерсесиян я погледна така, сякаш Даниела внезапно се беше доближила и ѝ беше ударила плесница.

— Човекът *тъгува*. — Загледа я с отворена уста. — Няма време да се притеснява за *работа* — току-що е загубил сина си.

— Мисля, че старшият инспектор говореше за преди...

— Преди ли? Ох... — Бела се тупна по горната устна, където бе започнала да се образува потна следа. — Ох, това ли било. Той имаше дискотека, подвижна дискотека, и обича, как само обича своите записи и Америка... обича Америка, мечтае да отиде да живее там, смята, че изглежда като Пресли с черната си коса. Най-голямата мечта на живота му беше да заведе Рори в Грейсленд. Разбира се, можете да разберете защо беше цялата суматоха, можете да разберете защо семейството му никога не одобри неговата женитба за Кармел, но аз лично не съм имала нищо против него. Нито против Кармел. — Размаха кутията с

бисквити „Гарибалди“ под носа на Кафъри. — Хайде, скъпи. Направи ме щастлива.

— Благодаря. — Той взе една бисквита, последното, което искаше, и я закрепил на ръба на чашата си за кафе. — Та говорехме за работата на Алек, за неговата дискотека...

— Не казвам, че се е преработвал, а и всички онези неприятности усложняваха положението за него, но нека не започваме тази тема... те не са традиционно семейство, т.е. тя е *одар*, не че *това* ме настройва срещу него.

— Съжалявам, какво казахте? *О-да* ли?

— *Одар*. Чужденка, не една от нас.

— Една от вас ли?

— Не е *арменка*.

— Но Алек Пийч е, така ли?

— О, да. — Тя премигна. — Не традиционен, разбира се, но все пак е арменец. О, знам, знам... — Докосна ръката на Кафъри с дългите си златни нокти. — Той има сини очи — много сред нас имат сини очи, също като теб, скъпи. Всички мислят, че сме иранци, но ние не сме иранци. Погледни ме. — Свали очилата си с костени рамки и премигна насреща му. — Виждаш ли? Виждаш ли?

— Да, виждам.

— Сини, и интересното е... — Сложи отново очилата си. — Интересното е, че пращадниците ни, моят и на Алек, са били много добри приятели. Били се заедно срещу турците... заедно и умрели. Дядовците ни били изпратени в Париж и...

— Но Пийч не е...

— Арменско име ли? Не е. Разбира се, че не е. Точно това казах — той не е традиционен, срамува се от потеклото си, така мисля.

— И си е сменил името? — Джак усещаше погледа на Сунес върху себе си, усещаше как интересът ѝ нараства лавинообразно. — Направил го е английско?

— Само второто си име. Не и Алек, разбира се, него е запазил, защото не звучи по...

— А истинското му име? Какво е истинското име на Алек?

— О, няма да успеете да го произнесете. — Бела махна снизходително с натежалата си от бижута ръка. — Ако не се справяте с

Нерсесиян, тогава в *никакъв случай* няма да можете да произнесете Печикджиян.

Когато Кафъри я изостави на шосе А 134, Трейси Лам нямаше друг избор освен да се прибере пеша до дома си. „Като някоя курва по долни гащи.“ Беше светлосин ден и над дърветата в далечината се виждаше пръстът, образуван от парата, която се издигаше от захарната фабрика в Бери Сейнт Едмъндс. Минаха няколко коли, асфалтът пареше на босите ѝ крака. Отмина само един уличен телефон, около който душеше малко кафяво куче на тъмни и светли черти. Но дори да носеше 20 пенса, пак нямаше да се обади и да извика такси, защото въкъщи нямаше никакви пари, за да плати на шофьора. След смъртта на Карл положението беше станало наистина лошо. Бяха останали само четири картона „Силк Кът“, резервоарът на датсуна беше почти празен, а помощите за безработни в *никакъв случай* не можеха да покрият всички разходи. А сега, както изглеждаше, и полицията беше по петите ѝ.

Трейси нямаше кого да попита за посещението на детектив инспектор Кафъри — човекът, към когото се обръщаше обикновено по такива въпроси, брат ѝ Карл, вече го нямаше. Двамата с него бяха така вкопчени един в друг през трийсетте години, откакто бяха починали родителите им, че на някои подобно поведение им се струваше нездраво. Свързваха ги извънредно много неща...

— Дори сме изгубили едни и същи зъби — усмихваше се широко в такъв случай Карл и повдигаше горната си устна, за да демонстрира какво има предвид на всеки, който беше готов да го слуша.

Той беше изгубил своите зъби в „Белмарш“ и бе извадил зъбите на Трейси един ден, на празника на свети Патрик. Карл имаше много „приятели“. Трейси беше слушала много за тези „приятели“ и се беше запознала с двама-трима от тях, когато бе участвала в снимането на видеофилмите.

Спря за момент на пътя, наведе се и изплю голяма хрчка в папратите отстрани. Някакъв автомобил профуча и наду клаксона. През задното стъкло видя лица, които ѝ се смееха. Постави ръце на коленете си, изправи се мъчително и се загледа напред в спечения от жегата път, там, където изчезваше във вид на точка на треперещия от

маранята хоризонт. Нямахте да позволи да се отнасят така с нея — като се прибереше, щеше да намери „книгата“ на Карл и да се обади на приятелите му, да ги попита какво да прави по-нататък. Някои от тях бяха побъркани, дори Карл го признаваше. Някои биха го направили с всеки и с всичко.

— Някои от тях биха го направили и с ауспуха на стара „Кортина“ — беше заявил през смях брат й. — Е, кортината, разбира се, трябва все пак да изглежда добре.

Но тя нямаше избор, трябваше да предприеме нещо.

Продължи да куцука под жежкото слънце, краката я боляха. Като се изключат минаващите от време на време коли, не беше видяла никого вече в продължение на повече от час. Само един сивокос старец с гащеризон, който чистеше неизползваните индустриални тунели край „Уест Фарм“. Тръгна към Барнам, мина покрай напуснати военни къщи, зазидани прозорци и заковани с летви врати, покрай един изоставен хангар. Напредваше бавно — налагаше се да спира на всеки няколко минути, за да си поеме въздух и да се освободи от следващата хращка. Белите й дробове никога не бяха работили както трябва, още от самото начало.

— И това няма нищо общо с шейсетте цигари на ден, нали, Трейс? — ухилваше се Карл, когато я видеше да се навежда над полистиреновата чашка и да храчи в нея. — Няма нищо общо с тях.

— Майната ти.

Тя правеше насреща му презрителен знак и двамата се вторачваха отново в телевизора. Колко й липсваше само. „Липсваш ми, Карл.“

Когато стигна до краткия път през обработваемите земи, който минаваше покрай изоставената каменоломна и водеше до гаража, краката й вече бяха разкървавени. Гаражът беше доста отдалечен от пътя, но Трейси продължи да върви, вече силно накуцвайки. От време на време някой военен самолет от Хонингтън раздираше въздуха над главата й и изчезваше само след секунди някъде на хоризонта. С изключение на това всичко наоколо тънеше в покой и тишина под яркото слънце. Познаваше вече до болка тези поля, тази ограда, тази пътека. Карл даваше под наем гаража и къщата след смъртта на родителите им, когато той беше на деветнайсет, а Трейси — на тринайсет години. Тя разбираше бизнеса му. Всичко свързано с

купчината премазани автомобилни прозорци, печати на откраднати шасита и релефното изображение, доказващо, че колата е преминала задължителния преглед, ѝ беше ясно. В гаража винаги имаше някоя разглобена до неузнаваемост кола, а в кухнята — купчина кални номера, и някой ван със знак „транзит“ или стар „Форд“, паркиран под брезент отзад — Карл я оставяше да хвърли поглед, после пускаше брезента и доближаваше показалеца до устата си: „Не споменавай пред никого за тази кола, разбра ли, момичето ми? Просто се прави, че не си я виждала“. От време на време пристигаше кола, която се нуждеше от „обслужване“. Щом чуеше, че тя се нуждае спешно от обслужване, Карл подскачаше като пружина и работеше цяла нощ над някой анонимен „Дискавъри“ или „Бронко“, а електрическото осветление на гаража заливаше двора. Той събираше и хора, по същия начин, по който събираше старо желязо: те идваха и си отиваха през цялото денонощие и носеха в малката къща, издигната от циментови плочи, автомобилни стереоуредби и найлонови пликове, пълни със стоки от безмитни магазини. Трейси беше израснала, заобиколена от звука на профучаващите нагоре-надолу по алеята автомобили. Наоколо винаги имаше поне още един човек, винаги някой спеше във ваната, винаги някой се беше сгушил на топка в спален чувал в гаража, нямаха край момчетата, които идваха да помагат на Карл да нанася със спрей нова боя по колите (както и за други неща, Трейси беше убедена в това). Наричаше ги „момчетата Борстъл“^[1], защото те като че ли вечно бягаха от изправителния дом.

— А това е още нещо, във връзка с което трябва да бъдеш schtum^[2], Трейс, ясно ли е?

Всички от обкръжението на Карл бяха лежали в затвора в някакъв момент... включително и „хапещият“, за когото я беше разпитвал детектив инспектор Кафъри.

— Той е странна птица — беше казал брат ѝ. — Винаги е смятал, че жените са мръсни. Трябва да го видиш някой път — винаги си слага гумени ръкавици, преди да докосне някое момче, за да се застрахова, ако преди това е било в близост до жена.

Той живееше в Брикстън и макар детектив инспектор Кафъри да не беше уточнил къде е било ухапано момченцето, Трейси подозираше, че са пострадали раменете му. Във всеки случай хищническият инстинкт ѝ казваше, че Кафъри съвсем не се интересува най-вече от

„хапещия“ — въпросите му за него й се сториха по-скоро прикритие на истинската причина — и едва когато я заразпитва за момчето на Пендерецки, реши, че е отгатнала какво го интересува в действителност.

Момчето на Пендерецки. Макар да знаеше какво беше направил с детето находчивият стар поляк, Трейси никога не научи кое е момчето, не знаеше нито името му, нито откъде е. Но поради начина, по който Карл беше построил висока цяла миля стена от мълчание около темата, тя се беше досетила, че това момче е означавало нещо за някоя важна клечка. Беше предположила, че в тази работа са замесени пари. И може би именно това обясняваше интереса на Кафъри.

Спря. Вече не беше далеч. Виждаше отблясъка на слънчевите лъчи по изоставените коли на Карл на края на каменоломната: един стар „Триумф“, покрита с мъх каравана, разнищен до неузнаваемост „Форд“. До гаража оставаха само десетина минути, но Трейси стоеше неподвижно — болката в краката беше забравена, почти не забеляза групата фазани, които излетяха шумно от дърветата. Нещо започваше да излиза иззад влажните, неизползвани стени на мозъка на Трейси Лам. Нещо във връзка с детектив инспектор Кафъри. Може би той все пак не беше началото на нейните проблеми. Може би беше тяхното решение.

Роланд Клеър посвети сутринта да прави записки, да обмисля по-преки пътища, да открива нови начини, по които да разреши проблема, и най-накрая се сдоби с нужното: няколко листа хартия за принтер, еднолитрова кутия фиксатор и малко прах „Кодак D76“. Книгата по фотография беше съвсем ясна по въпроса: предупреждаваше, че може да повреди лентата, ако не използва професионална безопасна светлина. Въпреки всичко, беше решил да рискува и добави към списъка си червена двайсет и пет ватова крушка. Преобърна всичките си джобове и чекмеджета и старите бутилки от ябълково вино, пълни с монети, и събра трийсет лири, които пусна в найлонов чувал за боклуци, който уви и праметна през рамо.

Всички тези дребни пари тежаха и придвижването до автобусната спирка му отне доста време. Другите пътници в автобуса го гледаха странно, докато седеше отзад с пуснат до краката найлонов

чувал за боклук. Клеър обаче беше свикнал хората да си сменят местата, за да бъдат по-далеч от него, и днес седя мирно и тихо, отдаден на собствените си мисли, докато автобусът стигна в Балъм.

Слезе току пред магазина за фотографски материали, чиято боклукчийска кофа преравяше редовно, и преди даже да помисли да влезе отпред се плъзна встрани и заобиколи към задната страна. Остави чувала с монетите, измъкна някаква стара щайга, стъпи върху нея и се надигна на пръсти, за да надникне в големия уличен казан за боклук. Сърцето му спря да бие за миг. Бяха го изпразнили скоро. В него нямаше нищо друго освен празна картонена кутия от портокали. Слезе от щайгата, избърса ръце, вдигна пълния с монети чувал и примирено се затътри към главния вход на магазина.

[1] Система за превъзпитаване на малолетни престъпници. — Бел.прев. ↑

[2] Ням — нем. ез. — Бел.прев. ↑

Нито Кафъри, нито Сунес можеха да повярват на онова, което им разказа компютърът. Двамата стояха дълго, седнали на няколко крачки един от друг, загледани безмълвно в екрана. Бяха влезли в Националната полицейска компютърна система и бяха получили номер за достъп до криминалното досие на Алек Печикджиян. Неприлично нападение на малолетен. Осъден на две години през 1984.

— Не. — Кафъри поклати глава. — Нее... не мога да повярвам. Фактът, че има досие не означава...

— За неприлично нападение? На малолетен?

— Божичко... Божичко.

Джак обхвана глава между дланите си, умът му препускаше. Първото закононарушение на Пийч беше преди 1985 година и не беше конвертирано за компютърната мрежа — беше се наложило да изпратят имейл в службата за съхранение на документацията, за да поискат нужната информация. Второто закононарушение на Пийч обаче, сбиване в един пъб, в резултат на което бе извадено окото на седемнайсетгодишно момче, бе станало в края на 1989 година, малко след нападението над Чамп и измамата на „Халф Мун Лейн“. Кафъри се взираше невярващо в екрана. Всички страни несъответствия в разказа му за случилото се на „Донегол Кресънт“ номер 30 — отричането, че са правени снимки, отричането, че бе чувал Рори през всичките тези дни, фактът, че съпругата и синът му бяха обезводнени, а той не беше... всички тези плуващи въпросителни стояха безмълвно около Кафъри.

Той стана и взе от папката копието от изображението на нападателя на Чамп, направено по описанията. После взе всички снимки на местопрестъплението и ги нареди върху бюрото.

— Какво мислиш?

Сунес се наведе над предполагаемия образ на нападателя и поклати глава.

— Не знам. А ти какво мислиш?

— И аз не знам. — Обърна го на едната, после — на другата страна. — Би могло, би могло. — Взе снимките от местопрестъплението. — Онази цицина, която има на главата, мислиш ли, че би могъл да...

И двамата се наведоха напред и се вгледаха в белега на Алек Печикджиян, Алек Пийч.

— Ако е сложил белезниците първо от този край... — Даниела посочи снимката. — И после ръцете... Знаеш ли, Джак, възможно е да го е направил...

— Не, не, не. Почакай. — Кафъри бутна стола си назад. Бяха помолили Бела Нерсесиян да излезе за малко и тя беше в съседната стая, в компанията на Криотос. Виждаше как червената ѝ коса подскача нагоре-надолу, сякаш се опитваше да надникне през прозореца. Наведе се по-близо до Сунес и понижи глас. — Не, виж. Какво се получава в такъв случай? Че е избягал отзад, когато магазинерът почукал на вратата? Че се е качил на онова дърво, оставил е там Рори, върнал се е *обратно* в къщата и се е вързал сам... и *всичко* това, преди полицията да успее да...

Не довърши мисълта си — Даниела кимаше. Магазинерът се беше върнал в магазина, за да вдигне тревога и това време беше достатъчно за Пийч. Напълно достатъчно, за да създаде впечатление, че е бил нападат. И Кафъри, и Сунес бяха чували за подобни инсценировки — маниакалните писания по стените бяха най-популярният вариант. И бяха видели достатъчно, за да знаят, че стига да си поставят това за цел, хората могат да заемат невъобразими позиции, да си нанесат невъобразими рани. Джак се сецаше не само за автоеротични смъртни случаи — несретници, увити в чували за палатка, с гумени маски, със скрити под бельо лица, завързани за скрипец на тавана, но и за други, които можеха много лесно да бъдат взети за убийство. Веднъж беше видял самоубиец, който бе извадил червата си и ги беше накълцал с шивашки ножици, и една жена, която се беше запалила в заключения багажник на една кола. Знаеше много добре как убийството може да се маскира като самоубийство и обратното — как самоубийството може да се маскира като убийство.

— „Харесваш ли татко си...?“ — промълви той.

— А?

— Чампалуанг Кеодуангди. Това го попитал нападателят: „Харесваш ли татко си?“.

— Какво?

— Точно така.

Джак се изправи, кръвта му се раздвижи. Внезапно пътуването му до Норфолк, кашата, която бяха забъркали с Ребека, всичко това започна да го измъчва по-малко.

— Чакай. — Сунес взе снимките и се вторачи в тях, стиснала устни в изпълнен със съмнение кръг. — Бил е полумъртъв, когато го открили.

— Но се възстанови, нали така? Възстанови се веднага. — Кафъри бутна назад стола си. — Истински Лазар — помниш ли колко изненадан беше консултиращият лекар.

— Беше ходил по всички видове нужда отгоре си — това е доста убедителна игра.

— Вероятно си е мислел за Гордън Уордел.

— Какво?

— Не си ли спомняш? — Джак свали очилата си. — Едно от нещата, което ги е накарало да се усъмнят, бил фактът, че Уордел не се е напикал нито веднъж през цялото време, през което бил завързан. Така отгатнали, че той е убил съпругата си. Ако всички вестници, от Брикстън до Бирмингам не са писали за това. Дани, ще ти купя вечеря.

Тя въздъхна. Поклати глава.

— Не е в природата ми да говоря така, Джак, но мисля, че си прав. — Изправи се и оправи джинсите си. — И какво ще правим в такъв случай?

— Бих искал малко ДНК. Ти какво мислиш?

— Колко ще отнеме това?

— Един господ знае. — Кафъри се изправи. — Така или иначе, променяме посоката на действие.

Сунес остана в стаята на Криотос, за да подготви спешно петминутка за екипа, а Джак изпрати Бела до „Гърнзи Гроув“. Беше толкова изпълнен с енергия и готов да се срещне отново с Алек Пийч, да го прецени в новата светлина, че когато Даниела го спря на път за асансьора и прошепна, привела глава и леко обърната, за да не я чуе

Бела: „Щеше да ми кажеш нещо, Джак. Имаше да ми кажеш нещо, нали?“, той само поклати глава:

— Не... онова не беше нищо. Наистина. Нищо.

Отново беше във форма. Искаше да разбере дали въпреки всичко Пийч не си беше живял спокойно, самодоволен като градинска жаба, току под носовете им. Това го изкарваше от кожата, караше го да забрави всичко. Вече не се чувстваше уморен.

Не беше лесно да обясни на Бела какво става, без да издаде играта:

— Хората ни от отдела по научна криминалистика открили следи от зъби по някаква храна в кухнята на семейство Пийч — нормално е да искаме да се вземе отпечатък от ухапката на жертвите, за да се разбере дали те са нахапали храната.

— Е, не вярвам, че е тук. — Влязоха в антисептичната ѝ къща, гривните подрънкваха около китките ѝ, изражението ѝ беше застинало. — Тази сутрин отново излезе още на зазоряване.

— Няма проблем. — Кафъри пхна глава в дневната. Цареше тишина, само позлатеният часовник-карета в стъкленото шкафче запя мелодично. — Ако не е тук, ще изчакам.

— Виж дали не е в градината, скъпи. — Бела закачи дамската си чанта зад вратата. — И ще ти донеса да пийнеш една малка *чашица*, колкото да ти поддържа духа.

— Не се притеснявай, Бела. Благодаря ти, но ще се въздържа. — Влезе в кухнята. Връзки орехи, накиснати в захар, висяха като издялана от дърво украса над мивката. Отключи задната врата и излезе в малкия бетонен вътрешен двор, като премигваше на слънцето. Градината беше спретната, вдлъбнатината за сушилнята за дрехи се намираше точно в центъра на тревистия квадрат. Розовият, достоен за куклата Барби велосипед на Анахид беше подпрян на безупречно чистия навес за инструменти. Кафъри затвори вратата, заключи я отново и се върна в кухнята, където Бела беше пуснала водата в чайника да заври. — Благодаря все пак.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен. Опитваме да се надбягваме с часовника в тази работа.

— Трябва да сложиш някой и друг килограм. Знам какво казват всички — че видът ти е в крак с модата, но моден не означава

здравословен. — Последва го нагоре по стълбите, като пъхтеше след него. Когато разбра, че се е насочил към най-горния етаж, го дръпна за ръкава. — Нали няма да смущаваш Кармел, скъпи? Не мисля, че трябва да го правиш — не е необходимо да ѝ се напомня непрекъснато за случилото се. Не е моя работа, но би трябвало да бъдеш по-тактичен...

Джак обаче продължи нагоре и отвори вратата. Стаята беше изпълнена с дим и слънце. Кармел лежеше на леглото с лице към прозореца, цигарите и пепелникът бяха до нея. Изви глава през рамо, за да види кой влиза. От другата ѝ страна, загледан навън към градината, с цигара между пръстите, увесени навън през отворения прозорец седеше Алек Пийч, облечен с найлонова риза „Арсенал“ и избелели дънки.

Кафъри нямаше представа какво да очаква. Алек Пийч може би беше заподозрял какво предстои, трябва да бе чул гласа му, но изглеждаше спокоен и не се обърна веднага. Дръпна за последен път от цигарата си, смачка я в купчината угарки на перваза и се изправи бавно. Едрото му лице беше по-червено, по-наситено с кръв, отколкото си го спомняше Джак, но очите му не бяха изгубили празния си предпазлив поглед. Но дори появата на детектив инспектор Кафъри, застанал на вратата леко задъхан, като че ли от възбуда, да го беше изненадала, той не го показва.

Смърф обикаляше объркано в кръг с накуцване, дишаше тежко и проскимтяваше, опитвайки се да намери облекчение на страданието си, а ноктите ѝ оставяха леки следи по мокета. По крака ѝ капеше прозрачна лепкава течност, беше се облекчила на два пъти в ъгъла на стаята. Бенедикт предположи, че сега търсеше вода. „Аз също съм жадна, Смърф, аз също съм жадна.“ Лежеше по гръб, докато минаващите влакове отбелязваха часовете, прокарвайки подутия си възпален език из устата. Беше облизвала толкова често устните си, че сега усещаше краищата им подути. За момент вчера беше помислила, че са в безопасност — по някое време сутринта на вратата се беше позвънило.

ДА! Сърцето беше подскочило до устата ѝ.

— Тук съм, ТУК!

Ключове в ключалката.

Ключове ли?

Входната врата се отвори и, с нарастващ ужас и отчаяние, тя разбра грешката си. Чу стъпките му по стълбите, препускащи нагоре, после бясното удряне по вратата. Притисна се назад към радиатора, обвила с ръце главата си. Капитулирала.

През този ден той беше направил същото нещо няколко пъти — излизаше и се прибираще, използвайки входната врата. Затръшваше я на излизане и звънеше на прибиране, за да се увери, че теренът е чист, че никой не е дошъл, за да му развали партито. Бенедикт знаеше, че използва нейните ключове — чуваше ги как дрънчат в ръцете му в коридора: онези дразнещи звуци на космическите нашественици, издавани от космическия кораб, които Джош толкова обичаше и бързата стрелба, се разнасяха в тишината. При всяко завръщане на трола Бенедикт се свиваше и се превръщаше в мълчалива, трепереща топка. Нямахше да му позволи да разбере едно — нямахше да му позволи да разбере дали е жива или мъртва. А всеки път, когато излезеше, тя се обръщаше по корем и крещеше окуражителни слова, като се молеше двамата да могат да я чуят.

Покрай влаковете разбра, че този път отсъствието на трола се бе проточило повече от четири часа. Ами ако не се върнеше? Това означаваше, че всичко вече беше приключило... и Джош може би...

Как ли щеше да постъпи агенцията за даване на къщички под наем в Корнуол? Нямахше ли да вдигне тревога? Някой от строителните работници можеше да забележи влизането и излизането на трола или пък Айо можеше да реши да наmine по-рано да полее цветята. Може би някой щеше да надникне през прозореца на гаража и да забележи готовото за път „Деу“, кутиите с обяда им, който се разваляше от горещината и предизвикваше отварянето на пластмасовите им капаци.

Смърф преустанови неспирното си обикаляне и легна в ъгъла, като постави глава върху здравата си лапа. Раната започваше да мирише, а Бенедикт беше видяла, че мухите се стремят да кацнат на нея, затова съдра ръкава на ризата на Хал и го завърза около нея. Мухите обаче продължаваха да нахалстват, привлечени от миризмата. Сърцето на Бен натежа още повече — тя знаеше, че дори да ги спасят, Смърф нямахше да оцелее след това насилие — беше много стара, прекалено стара.

— Всичко е наред, Смърф, старото ми момиче... — прошепна тя.
— Това няма да продължи още дълго, обещавам.

В колата Пийч не престана да се оплаква. Тази сутрин се чувствал зле и наистина не му се ходело никъде... Извиненията валяха едно подир друго. Кафъри не произнесе нито дума през целия път до Денмарк Хил.

Доктор Ндизей ги чакаше пред Кралското стоматологично училище, усмихнат и запотен. Под отворената си лекарска престилка носеше тениска с изписано в синьо лого „Programme Alimentaire Mondiale“.

— Мистър Пийч. — Пое ръката му и я разтърси. — Елате с мен.

Той ги поведе към малкия офис, в който работеше едновременно като преподавател във висше учебно заведение и като консултант стоматолог-патолог. Беше приятен, малко претъпкан с мебели. В центъра на стаята имаше модерен, компютризиран зъболекарски стол, а на перваза на прозореца събираше прах един стар гониометър^[1]. По стените висяха няколко рентгенови снимки на черепи, студиен портрет на усмихнат американец (почетната значка на Роберт С. Фолкенберг) и снимка на една жена и две момичета в църковни дрехи. Една безмълвна сестра в синя престилка подреждаше таблички върху хартиена салфетка.

— Хубав ден — рече Ндизей, като отвори прозореца. — Но както знаем, Той кара Своего слънце да свети на лоши и добри, на справедливи и несправедливи. — Очите му гледаха едновременно като че ли в противоположни посоки зад дебелия стъкла на очилата, клоунската му уста сякаш се усмихваше непрестанно, а Кафъри опита да се убеди, че Ндизей не беше насочил този коментар към него. Докато Пийч се наместваше върху зъболекарския стол и впери поглед в тавана, подпрял ръце на двете странични облегалки, а сестрата му сложи залепващ се зад врата с велкро лигавник, Джак се настани на един алуминиев стол с гръб към прозореца. Засмука ментови дражета, докато наблюдаваше мълчаливо работата на Ндизей. — Първо ще взема отпечатък, после ще направим рентгенови снимки на захапката и ортопантограма. — Завъртя неопределено ръце около главата си. — Поглед към цялото. Нали?

Алек кимна. Не беше произнесъл нито дума откакто бяха пристигнали. Лицето му беше зачервено, сякаш имаше температура, но позволи търпеливо на зъболекаря да му вземе проба за определяне размерите на челюстите.

— Така. — Ндизей изплакна най-голямата лъжица за вземане на зъбни отпечатыци. — Вие сте U14, наистина голям мъж, мистър Пийч.

Сестрата направи бледорозовата смес с топла вода и оттам се разнесе мирис на нещо като виолетки и топла пластмаса. Ндизей я постави в лъжицата за вземане на отпечатък от горната челюст.

— Така, сега нека повдигнем устните. — Опря пръстите си в устните на Пийч и внимателно намести лъжицата, като изчака да излязат мехурчета и уредът да се намести както трябва в гънката между бузата и венеца. — Просто постойте малко неподвижен. — Започна да отброява времето по ръчния си часовник. — Само една минута.

Но само след трийсет секунди Пийч се завъртя на една страна, с плувнало в пот лице, опипвайки дръжката на зъботехническата лъжица, с препълнена със слюнка уста.

— Ще...

— Стойте неподвижно. — Ндизей опита да го задържи. — Дишайте дълбоко през носа.

— Ще се издрайфам...

Измъкна се с неуверена крачка от стола и протегна напред ръце, лъжицата падна на пода, големите му маратонки се плъзнаха в розовата смес.

Стоматологът се приведе и тупна по умивалника.

— Тук, ето тук, не на пода, ако обичате.

— Тук. — Кафъри се изправи, стисна го за ръката и го извъртя към мивката. — Ето тук.

Пийч едва успя да се наведе над нея и от устата му потече рядка, кафява, подобна на кафе течност. Стоеше пред мивката, гърдите му се повдигаха тежко, от носа му излизаше слуз.

Ндизей се засмя. Издърпа хартиени кърпи от поставката на стената и избърса потта от лицето си.

— Не се притеснявайте — не сте единственият, който реагира така. Ще напръскам с малко повърхностен анестетик задната част на устата ви, преди да се заемем с долната челюст.

— Не мисля, че съм добре. — Алек стисна мивката и вдигна очи, от долната му устна висеше стъстена слюнка. Лицето му беше яркочервено, вените около очите му създаваха силен контраст със синия си цвят. — Не мисля, че...

— Ето тук. — Джак го хвана под мишниците и му помогна да седне отново на зъболекарския стол. Пъхна в ръката му чашка с течност за изплакване на устата и хартиена салфетка. — Почистете се.

— Не ми е добре.

— Мисля да изчакам, докато се почувствате малко по-добре — каза Ндизей, скъса нова хартиена салфетка и се приближи до мивката. — Да. Ще изчакаме, докато се почувствате по-добре.

Очите на Пийч бяха затворени. Той полюшваше бавно глава от ляво на дясно; очевидно му беше трудно да ѝ намери удобна позиция. Избърса уста със салфетката и отпи от чашата, после кръстоса ръце пред гърдите така, че част от дланите му влизаше под мишниците.

— Добре ли сте? — Той кимна немощно. — Сега по-добре ли сте?

— Така мисля.

Ндизей избърса мивката отстрани и пусна водата, за да я изчисти. Спря и се загледа подозрително в кафявата течност в мивката.

— Мистър Пийч? Как е стомахът ви? Имате ли болки? — Алек кимна. Очите му изглеждаха малки на зачервеното лице. — Имате ли нещо против да опипам корема ви?

Пийч не каза нищо, докато стоматологът го натискаше лекичко в коремната област. Кафъри видя, че кожата беше опъната, стомахът беше твърд, като барабан.

— Какво има?

— Вземате ли ибупрофен, мистър Пийч? — Ндизей се приведе към него. — Вземате ли някакви противовъзпалителни лекарства? — Алек поклати отново глава и изпъшка тихичко, очите му премигнаха немощно. Зъболекарят попипа дланите му. — Горещи са — рече той. — Така. — Натисна някакъв бутон в основата на стола и той се спусна така, че стана целият успореден на пода. — Мисля да извикаме специалист, който да ви прегледа.

Една от снимките на „най-вероятните заподозрени“ на стената в Отдела за борба с педофилите на третия етаж на Скотланд Ярд беше на жена в полупрофил, от кръста нагоре, седнала край червена завеса. Беше брюнетка с наднормено тегло и черен сутиен и толкова неравна повърхност на кожата, че на ярката светлина имаше вид на надупчена от солидна доза куршуми в корема.

Никой не знаеше името ѝ. Снимката бе направена от кадър на видеофилм, открит от екипа в началото на деветдесетте години. Филмът беше подложен на обичайните процедури, но като се изключеха двете кутии „Джон Смит“ и празната чаша на нощната масичка, единственият потенциален белег за идентифициране беше татуировката на ръката ѝ. Сърце зад затворнически решетки. Хората от лабораторията в Денмарк Хил бяха стопирали кадъра, в който жената се беше доближила достатъчно до камерата, за да бъдат заснети и лицето, и татуировката ѝ, и снимката стоеше тук на стената откакто Полина се беше присъединила към отдела.

— Вече толкова съм свикнала с тези лица — беше признала веднъж тя на Сунес, — че ако се размина с някое от тях по „Уейтроуз“, вероятно няма да забележа.

Когато Полина влезе в сградата на АМІТ тази вечер, жената от видеофилма беше последната ѝ мисъл. Интересуваше я защо Дани беше в такова ужасно настроение. Мина през стаята на Криотос, като пътьом събра някой и друг лист и излая няколко инструкции. Вече бяха закъснели с цели двацет минути за запазената във „Фредерик“ маса. Когато разбра, че с присъствието и укоризнените си погледи няма да накара Дани да побърза, тя влезе в стаята на старшия следовател и седна на празния стол на Кафъри, навела глава, като избутваше с показалец кожичките на ноктите си и поклащаше лениво стола насам-натам.

Сунес я откри така двацетина минути по-късно.

— Съжалявам, миличка. — Застана зад стола и се приведе, за да я целуне по темето. — Съжалявам.

Полина вдигна очи.

— Искаш да се откажем от резервацията, така ли?

— Главният ни заподозрян току-що е бил откаран в интензивното. Ще те изведе някъде за уикенда — какво ще кажеш?

— О! — Сви рамене. — Предполагам, че няма да се стигне до друга резервация до края на следващата седмица. Но какво пък...

Сунес не довърши мисълта, че според нея се бе отървала необичайно леко. Не знаеше, че Полина щеше да приеме ситуацията много по-зле, ако сама не се бе заинтригувала силно, докато я бе чакала сама в офиса, всъщност направо беше омагьосана от необичайните драскулки, които беше видяла на бюрото на Джак Кафъри.

[1] Измервателен оптичен прибор. — Бел.ред. ↑

(25 юли)

Тъмната стая — стенният гардероб в спалнята — беше готова. Затвори вратата, запечата я със скок, включи червената крушка и се намести удобно на една табуретка, поставил върху коленете си торбата с касетата, разтворил книгата върху статива пред себе си.

Снимката в наръчника показваше женска ръка, използваща специален инструмент за отстраняване на горната част на касетата — монетите на Клеър не бяха достатъчни, за да си го купи.

— Може обаче да използвате отварачка за бутилки — беше обяснил магазинерът, като го огледа подозрително. — Отварачката ще свърши работа.

И се беше оказал прав — отварачката свърши работата прекрасно, като отдели капачето от първия опит, и сега филмът беше готов да бъде прехвърлен в пластмасовата ваничка за проявяването.

Клеър извади отварачката от торбата, пусна я на пода, навлажни палеца си и запрелиства страниците, докато стигна до следващия раздел. С език между зъбите, леко приведен над книгата, той следваше буквално инструкциите, срязва водача на филма, после с дясната ръка мушна ваничката с проявителя в торбата. Върна ластичетата на ръкавите на якето, отвори ваничката и най-сетне, след продължителни усилия, пхна филма в оста в центъра ѝ. Натисна бутона, с който филмът се задържаше на място, затвори ваничката и я измъкна от якето, което беше приспособил да играе ролята на торба.

— Така!

Изправи се, остави ваничката върху статива и влезе в дневната, за да направи сместа „Кодак D76“.

Смърф хъркаше по доста нездрав начин, а около раната ѝ се бяха насъбрали мухи. Бенедикт не можеше да си обясни откъде бяха надошли толкова много месарки. Като че ли се бяха появили ей така от

нищото, излизаха като по магия от стените, мокета, завесите. От време на време, когато кучето спираше да хърка, младата жена чуваше колко тиха е къщата под тях — нищо не помръдваше, не се чуваше нито скърцане, нито шепот, само наподобяващото тихо бучене на хеликоптер жужене на мухите и постепенната промяна на температурата с отминаването на поредния летен ден.

Но нещо се беше променило. Бенедикт не знаеше дали е така със сигурност, но някак си го чувстваше. Тролът не се беше върнал предишната нощ. Не смееше да мисли какво би могло да означава това за Джош.

По-късно реши, че пълнокръвното, гневно отчаяние предизвиква някакви химически промени в главния мозък, защото изведнъж започна да се чувства изпълнена със сила. Нещо странно и свръхестествено се спусна върху нея и я обзе — студено, млечнобяло спокойствие. Усещаше гръбнака си по-крепък сега, когато знаеше, че ще умре... и беше взела решение да види детето и съпруга си за последен път. Каквото и да бяха направили с тях, искаше да ги види, искаше да види очите им.

Огледа за пореден път белезниците, дръпна ги рязко. Прокара пръсти по медната тръба — понякога в „Нешънъл Инкуайърър“ пишеха истории за водопроводчици, оставили ръцете си в километри некачествено заварени тръби. Може би трябваше да си отсече долната част на крака — според вестниците Кармел Пийч почти си беше откъснала ръката, опитвайки да се измъкне от белезниците. „Боже мой, нима тя е по-добра майка от мен, след като почти си е изкубнала ръката от китката?“

Облегна се назад и огледа стаята. Нищо особено. Опипа перваза покрай пода, търсейки телефонен кабел, и когато не откри нищо седна, притиснала длани към радиатора, приласкавайки уморения си, отчаян мозък да измисли нещо. Дали можеше да стигне под дъските на пода? Да открие снадка в тръбите? Да измъкне оттам белезниците?

— Ако това ме убие — прошепна тя. — Ако ме убие.

— Не отново — започнаха да си шепнат една на друга сестрите и да се споглеждат, когато докараха Алек Пийч в интензивното отделение.

Направилият ендоскопията екип беше на мнение, че е видял причинена от удар язва — мистър Френдшип, консултантът, разпознаваше този тип язви моментално, те бяха често срещан проблем в интензивното отделение. Ударът можеше да предизвика намаляване на кръвоснабдяването в чревните и стомашните стени, но макар да предписваха рутинно на пациентите циметидин, случваше се някой от тях да се върне след няколко дни в интензивното в резултат на „пускане на кръв“, както се изрази Френдшип. Ендоскопията беше вкарала доза адреналин в язвата на Пийч, опитвайки да прекрати загубата на кръв, но изглежда тя вече беше прераснала в перитонит, потенциално фатално състояние, ако не го натъпчеха с достатъчно антибиотици. Този път Френдшип нямаше да рискува: и без това пресата проявяваше голям интерес, и той беше решил да пази живота на Алек Пийч като истински Цербер.

Айо Адеями не беше дежурна, когато го приеха. Пристигна сутринта, освежена след двудневната почивка — след всичкото шампанско, което бяха изпили с Бен, беше имала енергия колкото да лежи на дивана и да усеща движението на бебето в утробата си. Не беше очаквала, че като дойде на работа, ще заvari отделението в такъв хаос. На всички входове пазеха полицаи, сестрите до една бяха напрегнати. Една от стажантките, която винаги я беше изкарвала от кожата ѝ със своите предположения и клюки, естествено вече имаше цяла история за семейство Пийч. Този път дори Айо трябваше да признае, че си заслужава да я чуе. Когато вълнението в отделението се поуталожих, седнаха в стаята за почивка на сестрите, за да пият кафе от машината и да изядат голяма торба сладки. През отворените прозорци влизаше приятен вятър и минаваше покрай тях. Навън в коридора до вратата седеше дискретно въоръжен полицай.

— Е, ще ме изслушаш ли? — Сестрата се обърна към Айо, като постави едната си ръка покрай лицето, за да закрие устата си от полицая. — От сестра си го научих — изрече само с очертаните си с оранжево червило устни тя.

— Да.

— Та тя е секретарка в лекарски кабинет и можеш ли да се сетиш за кого работи?

— Не мога.

— За *техния* лекар. На семейство Пийч.

Айо, която въпреки резервите си усети, че става въпрос за първокласна клюка, погледна към вратата, после се извъртя, за да се намести по-удобно и да подпре корема си в облегалката на стола.

— Наистина?

— Да, наистина. Та майката ѝ се обадила преди около месец. Плачела, казала, че искала да се види с лекаря, че съпругът ѝ ударил момченцето, защото...

— Боже. — Айо се огледа нервно, опитвайки да не оближе устни. — За това не писаха във вестниците.

— *Знам.* Искала да се види с лекаря, защото момченцето ѝ пикаело върху нещата им. Наистина доста странно, върху разни неща, като килима например.

— *Осемгодишно момче?*

— Аха. — Сестрата облиза пръстите си и приглади един кичур към бузата си. Усмихна се ослепително на полицая, сякаш говореха за нещо съвсем безобидно като последния сериал на „Приатели“ или „Досиетата Х“, после се обърна отново към Айо и прикри за пореден път устата си с длан. — Така и не отишла на уговорения час, а когато чули отново за тях, бащата бил в болницата, а момчето... е, знаеш...

— *Ужасно.*

— *Нали?*

— Тръпки да те полазят. — Айо стисна зъби, замислена защо едно дете може да се изпикае върху легло например. Както беше направило старото куче на Бен. Както беше направил Джош в банята. — И според теб затова сега са тук?

— Ти само гледай — мисля, че съвсем скоро ще разберем.

Беше ѝ студено. Навън слънцето светеше ярко, ръждивите на цвят покриви на Гринич се открояваха още по-ярко на синия фон на небето, но студът не се дължеше на времето: беше по-различен, студ, който се намираше вътре в нея, като камък. Ребека разтоварваше в кухнята пазарските чанти — три кутии портокалов сок, прясно мляко, две бутилки водка и едно готово за консумация блюдо — пиле с естрагон. Знаеше, че трябва да яде — целият предишен ден беше прекарала в пияно състояние, не беше яла нищо и беше спала само три часа. Беше се събудила заедно с изгрева на слънцето, с влажна от пот

кожа, със сплъстена коса. В апартамента цареше истински хаос — по някое време през нощта беше счупила още една чаша, този път — в ателието, навсякъде се валяха угарки от цигари. В кухнята нямаше нищо за ядене, само отворена от една година бутилка „Бейлис“, оставена да се пече на перваза на прозореца. Главата я болеше толкова, че се наложи да си поеме няколко пъти дълбоко въздух, да вземе ключовете и да излезе да си купи парацетамол. Сега, като се прибра, се плесна по главата, загледана в покупките си. Нямаше парацетамол. Беше излязла с намерението да си купи парацетамол, а в крайна сметка беше купила водка.

„О, боже.“ Не мислеше, че ще намери сили да се покаже отново на горещото слънце, затова реши да използва друго обезболяващо. Намери една прашина чаша в дъното на шкафчето, изплакна я, отвори една от бутилките „Смирноф“ и си направи слаба смес от водка и портокалов сок. Само колкото да си успокои главата и да ѝ помогне да заспи отново — нямаше намерение да се напива. „Но, боже, толкова е трудно да се спи, когато слънцето е изгряло.“ Помириса напитката, завъртя чашата в ръцете си и опита съдържанието ѝ. След първото отпиване престана да ѝ се струва горчиво; вкусът му стана сладък. Нави ръкавите на ризата си и отнесе питието в ателието, пусна щорите и се почувства по-добре. Сега вече цял Гринич не можеше да наднича през прозореца и да види колко безсъдържателна и куха беше в действителност. Слънчевата светлина все пак намери начин да се промъкне откъм кухнята, затова Ребека се върна там и пусна щорите, като спря пътьом, за да си напълни отново чашата.

— Джак — прошепна тя, като се върна с несигурна крачка в ателието. — О, боже, Джак...

Кафъри се събуди внезапно в стаята за роднините в интензивното отделение на болницата „Кингс“, сякаш някой беше произнесъл името му. Лежа известно време така, премигвайки, като опитваше да си спомни защо е тук. Снощи Сунес беше дошла в отделението и двамата заедно се бяха опитали да оказат натиск върху мистър Френдшип. Но за професионалистите в здравния бранш полицията заемаше едно от най-ниските места в списъка с приоритети, и отговорът беше: „не, още не“.

— Става дума за спасяване на човешки живот. Всичко друго, каквото и да е то, може да почака.

И така, Даниела се беше прибрала вкъщи с Полина, а Кафъри прекара още една нощ извън дома си и спа на една скамейка в стаята за роднини в очакване на новини. Това помещение можеше да мине спокойно за летище „Гетуик“ заради всевъзможните импровизации на тема легло. С изключение на една основна разлика — сълзите. През нощта бяха приели жена с масиран мозъчен кръвоизлив и нейният съпруг, неспособен да понесе вида на почти мъртвото ѝ лице върху възглавницата, седеше самотен в един ъгъл, загледан в пода, почти без да помръдва. Той като че ли почти не забелязваше бебето, което седеше до него в бебешката седалка за коли, плачеше и правеше физиономии, свиваше юмручета и нямаше представа, че в момента бъдещето му се решаваше в съседното болнично отделение.

Кафъри се надигна премигвайки и разтри лице. Вратът го болеше, защото беше спал на твърдата пейка. Запъти се право към главния вход на интензивното отделение, като оправяше ризата и приглаждаше назад косата си с ръка. Време беше да се раздвижи. Въоръженият полицаи го пусна, но завеждащата отделението, висока жена в напреднала бременност, бе твърдо решена да не му позволи да смути покоя на пациента ѝ.

— Съжалявам, сър, мистър Френдшип говори за това с вас миналата вечер. Ще ви пусне при пациента, когато той бъде готов, а дотогава ми е казал да не ви разрешавам да влизате при него. Може да чакате тук с полицаи.

— Вижте, аз бях с мистър Пийч, когато му стана зле. Ще вляза при него само за минутка.

— Мистър Френдшип каза, че съжалява. Но засега това е невъзможно. — Кимна към седналия в нишата от вътрешната страна на вратата полицаи. — Вече ви позволиха да вкарате него.

— Добре, добре. Предполагам, че ако се помоля...

— Не... наистина. — Тя се усмихна. — Съжалявам. Честно, съжалявам.

— Няма нищо. — Джак се почеса по врата и огледа тясното пространство, където стоеше на пост полицаите. — Предполагам не може да постоя просто тук? В случай че настъпи промяна.

— Няма да настъпи.

— Е, и така да е, но може би все пак бих могъл да остана.

— Не мога да ви спра, но нищо няма да се промени преди мистър Френдшип да каже, че се е променило.

— Добре.

Кафъри свали якето си и седна срещу униформения полицай, протегна напред крака и проследи с поглед завеждащата, докато се отдалечи с малки, забързани крачки. Една сестра, която разопаковаше кутия тръбички за свързване към дихателен апарат в склада, го наблюдаваше, отворила широко немигащите си очи. Въоръженият полицай му кимна, но никой не каза нищо. Най-накрая сестрата взе ендотрахеалната тръбичка и се върна при своя пациент. След малко се появи завеждащата и се приближи към Кафъри. Опря рамо на стената и кръстоса ръце пред гърдите.

— И защо е всичкото това бързане?

Той се поизправи, решил, че е променила намеренията си.

— Просто искаме да поговорим с него за случилото се.

— Било е ужасно, нали?

— Ужасно — съгласи се младият мъж. — И да пази господ да не се случи с още някой.

— О, пази боже... не говорете такива работи.

— Тези хора не се спират с една проява. Прекалено се забавляват, за да спрат сами.

— Престанете. Не говорите сериозно, нали?

— Сериозен съм като инфаркт.

Завеждащата се намръщи.

— Тук не използваме подобни изрази.

— Съжалявам. — Джак се изправи и застана до нея, прочете името върху баджа, окачен на врата ѝ. — Съжалявам. Не исках да ви обидя, Айо.

Тя се усмихна и докосна баджа си, леко смутена, леко поласкана.

— Няма нищо. Станало е по наистина ужасен начин, нали?

— Да. — Кафъри се почеса по врата и се приведе по-близо към нея. — И той е много умен... онзи, който е нападнал момченцето, който и да е той, е много умен. Убеден съм, че ако поговоря с мистър Пийч сега, ще успея да открия последната... — Той сви за секунда юмрук. — ... последната частица от пъзела. Между другото — прокара

кокалчетата на пръстите си по стената и се огледа, — имате ли нещо против, тъъ... да използвам тоалетната?

— Отзад през вратата, първата вдясно — посочи нататък по коридора тя.

— Благодаря.

Щом влезе в мъжката тоалетна, той затвори вратата след себе си и преброи до пет. После се обърна и се върна право към интензивното отделение, почука припряно с кокалчетата на пръстите си по вратата. Отвори я Айо.

— Това един от вашите пациенти ли е?

— Какво?

— На пода на мъжката тоалетна. Със система е, струва ми се...

Айо се поколеба, не знаеше как да постъпи.

— Току до вратата е. Искате ли да повикам някого?

— Консултанта!

Спусна се нататък по коридора, баджът с името ѝ се залюля силно на верижката.

Кафъри я изчака да мине през вратата, после кимна на униформения полицаи и се вмъкна в отделението.

Мокетът се отделяше бързо — като еластопласт от кожа — кабарчетата отскачаха с лек пукот. Легна и притисна ухо в голите дъски на пода. Тишина. Лежа известно време така, чувствайки се някак приласкана от усещането на дърво — приятната, леко неравна повърхност, мирисът на канадска гора и дъжд. Трябваше обаче да продължава. Пое дълбоко въздух и седна, огледа участъка, който беше оголила.

Придържащата летва, малката дървена ивица с кабарчета в нея, беше закована за дъските. Бенедикт се наведе, намери теления банел от сутиена си и пхна края му под летвата дотам, докъдето успя.

— Хей, Смърф — прошепна тя. — Виж Жената чудо. — Свали ризата си, уви я два пъти около дланите си и дръпна телта. Придържащата летва заскърца, надигна се и се отдели от пода. — Добре.

Бързо се извъртя и огледа резултата. От дървената ивица се бе отделила летва, настръхнала от остри кабарчета, напомняща зъби на

акула. Инструмент. Ако не инструмент, то поне оръжие. Примъкна се малко по-напред по задник, сви колене, за да бъде възможно най-близо до радиатора, и стовари така получения инструмент върху медната тръба, после започна да го движи напред-назад, като импровизиран трион, напред-назад, напред-назад. Нямаше намерение да седи тук, докато умре. Щеше да си осигури вода и после да излезе. Беше съвсем просто.

В интензивното отделение цареше спокойствие, чуваше се само тихото бръмчене на мониторите, следящи състоянието на пациентите, и от време на време — засмукващ звук, когато някоя сестра изпробваше върху дланта си аспиратор за уста. В помещението имаше осемнайсет легла и сестрите, в театралните си сини престилки и меки бели чехли, се движеха безшумно между тях. Нямаше и следа от суетня или от паника. Кафъри имаше чувството, че ги наблюдава през стъкло с еднопосочна видимост. Никой не го попита нищо, когато тръгна между леглата, а когато една от сестрите се обърна за миг към него, повдигнала леко русите си вежди, той си помисли, че играта беше приключила, помисли, че тя ще го изобличи, че ще повика колегите си. Тя обаче само се усмихна и продължи да бута пред себе си портативната стойка за венозна система.

Алек Пийч беше в отделна стая с две легла. Джак погледна през прозореца и влезе, като затвори безшумно вратата след себе си. Завесите около едното легло бяха дръпнати, а в другото лежеше Пийч, по гръб, затворил очи, с ръце върху завивката. От гърдите и ръцете му излизаха катетри и го свързваха с многобройните окачени над леглото му торбички: някои бяха прозрачни и съдържаха медикаменти, други бяха ярки, многоцветни, пълни с хранителни разтвори. От една от тях със сигурност му вливаха кръв. Цветни светлинки премигваха, подскачаха и танцуваха по набора от монитори, уреди за измерване на пулса и кислородното съдържание на кръвта и т.н.

Кафъри дръпна завесите около леглото, приближи се до Пийч, подпря свитите си в юмруци ръце отстрани и се приведе, докато доближи уста до ухото му.

— Време е да бъдеш откровен с мен, Алек.

Очите на болния потрепнаха. Той раздвижи глава и от устата му се отрони тихо стенание.

— Пет пари не давам, че не си достатъчно добре, за да говориш с мен, пет пари не давам.

Сърдечният монитор над леглото започна да заеква. Джак чу как това задейства алармата някъде, в някоя от стаите на сестрите. Приблужи се дори още повече, докато усети, че почти е влязъл в ухото на Пийч.

— Ако си ти и ако има още някой, сега ще ми кажеш кой е той. Не ми пука дали ще умреш, но *не* смятам да позволя това да се случи с някой друг.

Лицето на Пийч внезапно се промени. Той облиза устни с бледия си език. Премигна веднъж-два пъти, после отвори очи, завъртя ги встрани. Кафъри почти отстъпи крачка назад, толкова гняв, толкова злоба имаше в тях. И тогава устата му се задвижи. Гласът, който излезе, беше прекалено немощен, за да бъде чул над шума от машините.

— Какво? Кажи го отново, скапаняк такъв.

Една сестра, призована от алармата от стаята за кафе, се появи в пролуката от завесите и на лицето ѝ се изписа шок.

— Сър! Ако обичате, налага се да ви помолим да напуснете... — Някой в отделението се разкрещя, че трябва да повикат охраната. — Сър... *моля ви!*

Устата на Алек обаче продължаваше да мърда и Джак се приведе още по-близо, като се напрягаше да чуе какво казва.

— Какво? Повтори го пак.

Точно когато пристигна завеждащата отделението, точно когато Кафъри разбра, че ще бъде изхвърлен, Пийч отвори уста още веднъж и този път думите излязоха достатъчно силно от нея, за да ги чуе:

— *Майната ти* — рече той. — *Майната ти.*

От пролуката в тръбата започна да капе вода. Това дори не беше тънка струйка — за образуването на всяка капка като че ли бяха нужни по няколко минути. Въпреки това Бенедикт прилепи уста към нея и засмука. Водата стигна само колкото да намокри езика ѝ и да остави в устата ѝ метален вкус, но тя притискаше напуканите си устни към

пролуката с отчаянието на бебе, образувайки вакуум, и бавно, мъчително изсмука още една капка. Избути тялото си още по-близо, прегърнала радиатора с една ръка, но след дваайсет минути, през които не успя да изсмука дори един напръстник вода, се почувства изтощена. Отпусна се по гръб, задъхана от усилието.

— О, по дяволите.

Беше й нужно доста време, докато нормализира дишането си. След това придърпа Смърф до тръбата и се опита да я насърчи да пие, но лабрадорът само обърна глава на другата страна и въздъхна.

— Добре, Смърф, стой там. — Не беше изпила кой знае колко вода, но се чувстваше по-силна, защото знаеше какво е постигнала. — Не остава много.

Върна вниманието си към дъските. Между летвите в ръцете й имаше свръзка, а в страничния край на едната имаше вдлъбнатина. Можеше да я разшири, колкото да пъхне пръстите си вътре. А ако от това не излезеше нищо, вече беше взела решение — щеше да използва придържащата летва, за да си пререже глезена. Вече дори не се чувстваше зле при тази мисъл.

В помещението цареше оживление. Екипът беше отпочинал, а вече разполагаше и с нови улики и беше готов да започне работата за тяхното проучване. Кафъри се беше прибрал, колкото да вземе един душ и да се преоблече — не забеляза никакъв признак Ребека да е идвала. Сега се чувстваше освежен и чист. Беше решил да говори отново с Пийч. Ако мистър Френдшип не искаше да чуе него, може би щеше да бъде по-склонен да послуша Сунес.

Влезе в стаята на Криотос, точно когато телефонът й звънна. Тя се приведе напред и откачи слушалката с един пръст.

— Да? — Хвана я между брадичката и рамото си, и постави и двете си ръце на бюрото, взирайки се в купчина формуляри, докато слушаше. Кафъри се приближи и застана до нея, загледан в лицето й. — За теб е — произнесе само с устни тя.

— Добре. В моя офис.

Мерилин прехвърли разговора. Щом влезе в офиса на старшия следовател, младият мъж кимна на Сунес и вдигна телефона.

— Да.

— Джак. — Фиона Куин беше задъхана. — Искях ти да го научиш пръв. ДНК-то се върна.

— Боже! — Той затвори вратата и придърпа стола си към бюрото, а сърцето му затупка учестено. — И?

— Разполагаме с пълен мъжки профил. Пълен. Резултатите са ясни и ярки като Коледното осветление на Оксфорд стрийт.

Кафъри щракна трескаво с пръсти към Даниела. Тя вдигна изненадано очи.

— *Какво?*

— *ДНК* — произнесе само с устни той, поставил длан върху слушалката.

Тя завъртя с пети стола си към неговото бюро. Настани се до него, опитвайки се да подслушва разговора. Почти трябваше да я спре, за да не му отнеме слушалката.

— И какво излезе, Фиона?

— Няма да повярваш.

— Може и да повярвам. Изпитай ме.

Небето над Брокуел парк беше безметежно синьо, само няколко облака се носеха на хоризонта, сякаш бяха по-тежки от синия цвят и с извити надолу краища.

Роланд Клеър можеше да вижда небето през прозореца, но в момента шарките му не го интересуваха: беше се пхнал отново в стенния си гардероб и, окъпан в червена светлина и прехапал език, изрязва негативите и постави първия в увеличителния апарат.

Знаеше, че се приближава към края и трябваше да се насили, за да спре нервния тик на коляното си, докато ту вдигаше, ту сваляше пониско настолната лампа. Щом намести фокуса, изключи червената крушка и пусна светлината на увеличителния апарат. Бял триъгълник, който изглеждаше съвършено в царящия в гардероба мрак, заля хартията. Съвсем същият беше и в наръчника. Таймерът беше развален, но Клеър бе подготвен — беше прочел някъде, че думата „фотография“ се равнява на „една секунда“, затова, както седеше на табуретката, загледан в хартията, със стиснати между коленете длани, измърмори:

— Една фотография, две фотографии, три фотографии.

Когато отброи дваайсет секунди, изключи светлината на увеличителния апарат и, осветен само от безопасната червена светлина, занесе хартията до подноса, където бе приготвил разтвора за проявяване. Застана прав край него, като въртеше хартията вътре и броеше наум, и гледаше как образът се появява постепенно.

— Сто и две фотографии, сто и три фотографии, сто и...

Спря да брой. Образът беше все още леко замъглен, а и светлината беше доста слаба, за да вижда както трябва, но бързо наля малко фиксатор и препарат за спиране на проявяването — едва се задържа на едно място, докато измине нужното време. После отнесе капещата хартия в кухнята, постави я под крана в мивката и се взря в нея. Картината беше малко замъглена, или заради повредения увеличителен апарат или защото още в началото не беше фокусирана както трябва. С бясно препускащо сърце Клеър се приближи до прозореца на дневната и я погледна на дневна светлина.

Напрежението в интензивното отделение вече се беше уталожило и се беше възцарило спокойствие, чуваше се само тихото бръмчене на апаратите и от време на време — алармата от някой от тях. Денят беше топъл и прозорецът в стаята на сестрите беше откренат. Ветрецът, който преминаваше през отделението, повдигаше завесите. Десет минути преди обяд една от сестрите се плъзна безшумно из отделението. Спря пред отделната стая, сякаш изведнъж ѝ беше дошло наум нещо, постоя неподвижно за малко, протегнала леко единия си крак зад другия, после натисна дръжката на вратата, влезе и затвори вратата след себе си. След по-малко от минута вратата се отвори и същата жена излезе. Отдалечи се бързо от стаята, вече изглеждаше по-скована, отколкото преди да влезе, а походката ѝ изведнъж бе станала отсечена.

Айо мислеше, че е добър професионалист: като сестра за критично болни рядко бе имала проблем да открие човешкото във всеки и никога не бе имала проблем да се пресегне под жиците и тръбичките и да намери топлата пулсираща душа. Но когато отвори вратата и погледна лежащия в леглото Алек Пийч — „Ами, Алек Пийч не приличаше на никой, който съм виждала досега“... Все едно там лежеше нечия черупка, празна шушулка. Той дишаше, сърцето му биеше, показателите на жизнените му функции бяха добри, стабилни... но топлината го беше напуснала. Беше се изцедила от него.

Айо се питаше къде се е дянало състраданието ѝ. Когато той отвори едното си око и го вторачи в нея, тя направи инстинктивно крачка назад. Мъжът я плашеше. Бързо, преди да бе успял да каже нещо, излезе от стаята и сега, докато вървеше с решителна стъпка из отделението, реши да попита детектив инспектор Кафъри какво иска от Пийч, защо точно имаше нужда входът за отделението да се пази от въоръжен полицаи, защо я беше излъгал, за да се добере до стаята му. Обикновено полицията слагаше охрана само ако пациентът беше

жертва на измама с наркотици или се нуждаеше от защита. Или ако беше заподозрян.

Тази мисъл я накара да спре и да се обърне, за да погледне назад към стаята на Пийч. Зад стъклената врата се движеше някаква сянка. Там имаше сестра, за да смени системите, но въпреки всичко Айо се вцепени. „По дяволите, Айо, извини се на онзи детектив, кажи, че съжаляваш за случилото се тази сутрин, че е трябвало да получиш нареждания отгоре, както може би да му разкажеш също така и за побъркания си мозък и изобилието му от идеи.“

Да, щеше да има какво да разказва на Бенедикт след завръщането ѝ: „Аз само отидох и казах на проклетата полиция, нали?“. Представяше си ясно картината: семейство Чърч, изтощени от пътуването, спират на алеята пред къщата с покрита с пясък кола, вдигат поглед и виждат, че входната им врата е разбита и цялото място е оградено от полицейска лента. „Толкова съм смутена, Бен, но открих нещо странно, открих, че Рори Пийч пикаел по разни неща в къщата... нали се сещаш, като Джош. Божичко, Бен, толкова съм драматична, извинявай.“

Опита да се отърси от тази картина, да си проясни мозъка. „За бога, момиче, взemi се в ръце, бедното ти дете ще има луда жена за майка.“ Не можеше обаче да се отърве от усещането, че очите на Пийч я следяха, че не можеше да избяга от тях дори тук.

Снимката, която Роланд Клеър държеше пред прозореца, беше на мъж, извършващ полов акт с момче. Всъщност мъжът *насилваше* малкото момче — това ставаше ясно от изражението на детето и от неговата поза. Лицето на мъжа беше неясно, леко извито встрани, но беше лице, което Роланд Клеър беше виждал доста напоследък. Бяха го излъчвали многократно по новините тази седмица. Това беше лицето на Алек Пийч.

В този момент, десетки метри по-надолу, един патрулиращ полицаи мина покрай Аркейг Тауър и, внезапно притеснен, Клеър дръпна завесите. Никой не можеше да го види чак тук, толкова високо, но макар да го знаеше, се почувства по-сигурен като отнесе снимката до дивана, където седна и се вторачи в нея с бясно препускащо сърце.

Екипът беше изумен. ДНК-то, открито върху Рори, беше на баща му, Алек. И не само това: влакната, открити под светлината на уреда „Краймскоуп“ в раните на момчето, бяха идентифицирани. Те бяха от тениската, която Пийч бе носил по време на т.нар. „нападение“ на семейството му. Въпреки неговите твърдения, че не беше виждал и чувал сина си през цялото време, през което бяха държани в къщата, по някакъв начин влакна от неговата тениска бяха проникнали под въжетата, с които беше завързано момчето. И сега, когато започваше да си задава свързани с него въпроси, екипът призна евентуалната правота на неколцината, които от самото начало се бяха питали — „просто някакво подозрение“ — дали мистър Пийч не бе имал навика да пердаши Рори от време на време.

— Звънът от падащите по местата си части от пъзела е направо оглушителен. — Сунес стоеше пред компютъра си, изпращаше имейли и смучеше със сламка кутия „Д-р Пепър“. Вдигна поглед към застаналия на прага на стаята на старшия следовател Кафъри. — Какво? Нямах ли нещо по-добро за правене освен да стоиш там като хрчка на стената?

— Дани. — Джак затвори вратата и се приближи. — Виж...

— О, боже — въздъхна тя. — Толкова добре те познавам — ще искаш нещо, нали?

— Искам да говориш вместо мен с онзи твърдоглавец в „Кингс“. Френдшип. Не ми дава да говоря с Пийч.

— Не се притеснявай заради това, Джак. Дай време на Алек да се пооправи, тогава ще се заемем с него. — Веднага разбра обаче, че това не му беше достатъчно, затова бутна клавиатурата, облегна се назад на стола си, скръстила длани на корема. — Джак? Не си го *арестувал*, нали? Преди да постъпи в болницата?

— Не.

— Значи часовникът на ареста не се е задействал?

— Не.

— Пазят го и не може да отиде никъде, нали?

— Точно така.

Даниела разпери ръце.

— Какъв е проблемът в такъв случай? Защо е цялото това бързане? Остави консултанта да се помае колкото му сърце иска.

— О, боже... — Младият мъж се отпусна на стола си и разтърка очи. — Виж, не знам *откъде* знам, но ти гарантирам, че съвсем не е толкова просто. — Приседна напред, сплете пръстите на ръцете си и ги насочи към нея. — Абсолютно съм сигурен, че той работи с някой друг, Дани. Веднъж щом се почувства в безопасност в някоя къща, след като запуши устите на всички и ги завърже здраво, може да влиза и да излиза колкото си иска...

— Джак...

— ... и ако си има и някой друг, колко време ще издържат те според теб? Четири дни? В това време, без никакви наранявания, пет дни, ако имат *наистина* голям късмет. — Стана и постави длани на вратата. — А сега, моля те, много *те моля*, поговори с онзи дръвник в „Кингс“.

Бенедикт работеше, режеше с придържащата летва, като с всяка следваща минута се чувстваше все по-зле и по-нестабилна. Не й пукаше колко шум вдига, тъй като знаеше, че тролът си беше тръгнал. В началото се отделяха тънки като косъмчета частици дърво, после — по-големи и усукани. Трябваше да спира на всеки няколко минути, за да си поеме въздух, проснала крака от двете страни на участъка, върху който се трудеше. После се отпусна на една страна и прилепваше устни до тръбата на радиатора, изсмуквайки колкото може вода със заприличалата си на пергамент от жаждата уста. Силите й намаляваха, но нямаше намерение да се предава.

Бяха й необходими почти три часа, докато изтърка дълбока около половин сантиметър линейка. От летвата се бе отделило парченце дърво с размерите на бучка захар, но в нея се образува дупка, широка два пръста. Пусна летвата и пъхна внимателно банела от сутиена си в дупката така, че да се подаде откъм снадката и да образува нещо като дръжка. Седна на пода, опряла пети в стената, за да има някаква опора, стисна двата края на телта и опъна. Кръвоносните съдове в главата й се подуха от усилието. „Възможно ли е вените ти да се спукат? — помисли си тя. — Може ли просто да се пръснат?“

Лондон се топеше от жегата. Земята в Брокуел Парк беше напукана, цепнатините в нея напомняха дълги отворени рани, а на брикстънския пазар момичетата се движеха по улицата, облечени само в дънкови шорти и пестеливи блузки от тънък памучен плат, с вързани с розови ленти коси. Застаналият на ръба на плувния басейн Гъмър Рибата се чувстваше изморен. Всичко го дразнеше след срещата с детектив инспектор Кафъри. „За последен път говоря с някой от полицията.“ Днешната група се състоеше от деца на осем и девет години. Той спря и ги огледа с присвити очи, както бяха наредени покрай водата, застанали с отпуснати покрай тялото ръце като пингвини с разноцветни надуваеми пръстени около ръцете.

— Е? Кой липсва?

Децата се приведоха напред, за да огледат редицата.

— Джош — усмихна му се едно от момченцата, като разкри празните места на липсващите си зъбки.

Джош Чърч беше нов в групата. Беше идвал само два пъти, слизаше пред вратата на басейна от голяма жълта кола.

— Е? Някой от вас виждал ли го е? Някой от вас живее ли близо до него?

Децата се спогледаха и повдигнаха рамене. Джош беше толкова нов, че никой не беше успял да го опознае. И никой не се интересувахе дали беше дошъл.

— Добре. — Гъмър наду свирката. — Вземете си по една дъска, ако имате нужда, и влизайте във водата.

Детектив Логан седеше на прага на стаята на Криотос с чаша кафе в ръка и оглеждаше вратовръзката си, сякаш подозираше, че я беше залял с нещо. Когато Кафъри спря до него, той я пусна и вдигна виновно поглед.

— Всичко наред ли е?

— Колко часа обикаля из къщите в околността?

— Тъъъ... аз... ами, постарах се да ги обходя най-подробно.

— Добре... — Джак пхна ръце в джобовете си, приближи се още малко и пошушна в ухото му. — Просто сверих листовите за времето, което си работил извънредно, с показанията, които си взел от хората през тази седмица, и възникна проблем...

Отпусна брадичка и повдигна вежди. Логан веднага разбра какво искаше да му каже и сведе поглед.

— Няма нищо, можеш да компенсираш — додаде Кафъри. — Имам една работа за теб. — Погледна назад през рамото си. Качила краката си върху бюрото, Дани говореше по телефона. — Оставил съм карта с адресите в моето разпределение. Ще трябва да почукаш на двайсет врати преди слънцето да е залязло. Просто исках да знаеш.

Логан стоя, отпуснал немощно ръце покрай тялото, докато Кафъри се отдалечи. После оправи вратовръзката си и погледна към Криотос.

— Какво, *по дяволите*, го е прихванало? — изговори само с устни той.

Мерилин сви рамене и му обърна гръб.

— Така.

Бяха й нужни почти пет часа, но най-накрая Бен усети, че дървото се пропуква в ръцете й. Отстрани бавно и мъчително, вече с окървавени пръсти, парченцата дървесина, и видя пространството под пода. Наведе глава и надникна вътре. Кухината беше дълбока около двайсет и пет сантиметра, въздухът в нея беше по-топъл. Тръби и жици излизаха от стената на къщата и се губеха нататък в мрака. Не миришеше на мухъл или спарено, а на ново дърво и цимент. Бенедикт седна и издърпа остатъка от летвата, после завря лице отново в дупката.

„А сега какво?“ Близо до очите й имаше кръгла електрическа кутия, закрепена за една напречна греда. Наподобяващият пипала на малък октопод бял кабел се протягаше на север, на юг, на изток, на запад. Един край влизаше в горния край на черен цилиндър, стоящ гордо върху гипсовата основа. Трябваша й няколко минути, докато осъзнае, че това е металната обвивка на осветителния фитинг в кухнята. Беше малко по-голям от чаша, която сякаш беше обърната с дъното нагоре и пъхната в овален отвор.

„Боже мой...“ Фитингът, беше абсолютно сигурна в това, просто се напъхваше отдолу в гипсовата мазилка, без нищо да го задържа, нито винтове, нито пирони. Спомни си как Дарън, съпругът на Айо, го

беше издърпал в кухнята им в Кенингтън, за да оправи нещо — помнеше как се беше полюлявал на кабела си.

Легна по корем и обхвана с длан горната част на лампата, натисна я надолу. Тя се раздвижи, издавайки продължителен, тих, засмукващ звук — като излизащо от формата си желе — и падна надолу. Жиците издържаха тежестта ѝ, от образувалото се отдолу пространство нахлу дневна светлина. Бен си пое рязко въздух. Лампата се поклащаше под тавана като махало, жиците се удържаха по стеничките на дупката, и когато нищо не се случи, когато никой не се спусна нагоре по стълбището и не задумка по вратата, тя събра достатъчно смелост да надникне през дупката и да види какво става долу.

Легна по корем, протегнала ръце напред като послушна ученичка на урок по гмуркане, „със събрани пръсти, деца“, и си спомни как Джош беше излязъл бежешком от сградата на плувния басейн, където го беше записала току-що на курсовете по плуване, и бе скочил в колата до нея. „Мамо, какво е аквадинамика?“ Гипсовият таван внезапно изпука под тежестта ѝ. Тя се сви, ужасено измъкна главата си от дупката, косата ѝ се закачи в пироните и тя се отдръпна оттам с нещо като корона от разчорлени коси. „О, боже, о, боже, о, боже...“

Постоя малко коленичила, дишаше тежко, в очакване таванът да се срути. Но тъй като това не се случи, пулсът ѝ се поуспокои. Прибра падналите си върху очите коси и бавно, внимателно се надвеси отново. Този път действаше по-предпазливо. Разпери длани върху пода като гущер и бавно завря лице в задушното пространство, безшумно, като излязла на лов котка, докато успя да надзърне през кръга, освободен от фитинга.

Долу беше светло. А на три метра под нея, върху кухненския под легеше Хал. По гръб, така че лицето му беше почти директно под дупката.

„Боже мили...“

Стъпалата му бяха нагоре, извити под неестествен ъгъл, глезените бяха закрепени поотделно с белезници към дръжката на голямата фурна. Ръцете му бяха опънати над главата и завързани с електрически шнур за краката на пералната машина. Шортите му бяха свалени и обути отново така, че и двата му крака да бъдат в единия крачол, и бяха овързани с оранжево-зеленото ластично въже от багажника на деуто, а устата му беше залепена с кафяв скоч. Наоколо

му имаше голямо петно, образувано от собствените му нечистотии. Сега Бен си даде сметка, че чува хъркането му, сякаш просто се беше отегчил от всичко това. Сякаш беше изял коледната вечеря и задрямал пред телевизора, по който даваха „Магьосникът от Оз“.

Тя промени позицията на лицето си така, че устата ѝ да бъде на отвора, и прошепна:

— Хал?

* * *

Успоредно на „Брикстън Хил“, покрай старата река Ефра, попаднал под влиянието на престъпния свят от края на миналото столетие, се простираше „Ефра Роуд“, свързвайки по-ниските, модерни и изпълнени с усещане за собствената си значимост склонове на Брикстън с бедните квартали в края на Стретам. И точно през този ден, един от най-горещите в годината, детектив Логан изкачваше хълма бавно, варейки се в собствената си пот. Слънцето беше сгорещило земята. В градините пред къщите под храстите дремеха котки и мърдаха уши, за да гонят нахалните насекоми. „Господи — мислеше си той, — това, което ми иде да направя с една «Ред Страйп»^[1] е направо престъпно.“

Вляво отпред се намираха новопостроените и все още строящи се сгради, Клок Тауър Гроув — виждаше временните огради на строежите и флагчетата — и зад тях в лапите на един кран се поклащаше бетонна греда. Отзад се извисяваха няколко по-големи къщи, гледащи към парка. Налагаше се да мине оттам и да разбере дали някои от строежите бяха завършени, дали в тях вече не се бяха нанесли хора. Избърса потта от челото си. Чакаха го още цели осемнайсет адреса за този ден — нямаше намерение да се мотае на нито един от тях. Ако никой не отвореше вратата, щеше да си тръгне веднага.

Междувременно, на номер пет, Клок Тауър Уок, Хал отвори очи и помисли, че вижда ангел. Такава нежна геометрия — нейното лице в овална рамка. В първия момент очите, тези подобни на огледала очи, като че ли обгърнаха цялата стая.

Бенедикт?

— Хал? — прошепна тя.

И тогава той си помисли за първи път, че може би имаха някакъв шанс. Опита да повдигне глава, за да отговори, но беше вързан, така че не можеше да помръдне. Сълзи закапаха от очите му.

— Хал? — прошепна тя, а гласът ѝ изведнъж бе станал болезнено немощен. — Джош? Той...?

Хал извъртя очи встрани, за да ѝ укаже посоката.

Младата жена измъкна глава от дупката и опита да я намести така, че да надзърне в дневната. Усещаше неравномерната температура на въздуха, усещаше мириса на собствения си дъх в тясното пространство. Като че ли цялото ѝ напрежение и неразположение бяха преобразувани в химикали и излизаха през белите ѝ дробове. Завря лице в дупката, докато част от него, заедно с очните ябълки, се подадоха на тавана на долното помещение. Очите ѝ се отвориха и се затвориха. Извъртяха се и замръзнаха.

Завързан за радиатора в дневната, свит като сбръчкана папрат, с притиснати към брадичката свити колене, стоеше Джош. Макар да изглеждаше посивял и изнемощял, изражението му беше спокойно, погледът му беше съсредоточен върху държащото го към радиатора въже, което се опитваше да разхлаби. На китката, която вече беше освободил, се виждаха дълбоки резки, лъскави и червени, а кожата около устата му, където явно е бил залепен скочът, беше зачервена и възпалена.

— Джош? — произнесе първоначално тихо тя, защото не можеше да повярва, че не вижда мираж. — ДЖОШ!

Той не реагира веднага, а продължи да се взира във въжетата. Беше му нужно известно време, докато излезе от транса си, после извъртя очи нагоре към нея и премигна.

— Джош!

— М-мамо?

Детето ѝ се беше променило. Главата му беше слаба, очите — огромни. Приличаше на Хал — на миниатюрен, дваисетгодишен вариант на Хал, с ясно изписани по челото и ръцете му вени. Бедно, изгладняло дете — протегна ръка към нея, без да каже нищо, просто я протегна нагоре във въздуха, с дланта към нея, сякаш опитваше да

почувства лицето ѝ. Да провери дали е истинско. После отпусна длан, обърна ѝ гръб и започна да опъва въжето.

— Джош!

— Татко не е добре — прошепна той, без да вдига поглед. — Не може да говори.

— Знам, скъпи. Пил ли си нещо?

Момчето поклати глава.

— Не?

— Малко.

Не искаше да я погледне. „Вече е мъничък мъж — помисли си тя, — вече е големият малък мъж.“

— Добре ли си, миличък? Как ти е коремчето?

— Усещам го странно. Жаден съм, мамо.

— Спокойно, ще ти намерим нещо за пиене.

— Не исках да го правя, мамо, но трябваше да пишкам върху себе си. Съжалявам.

— О, скъпи, няма нищо. Не се притеснявай. — На намиращата се на горния етаж жена с окървавени пръсти и изтощен мозък ѝ се доплака. Това момченце, което си бе мислила, че ще стане жертва, се справяше най-успешно със ситуацията. Почти беше успяло да се освободи от въжето. Вместо да ридае и да се отдава на отчаяние, като нея например, то решително и безмълвно бе подготвяло бягството си. — Лошият човек вече си отиде.

Джош кимна.

— Отиде си. Беше ужасен и полицията ще го пребие, ще го тикне в затвора и ще го убие.

— Чу ли мама като викаше?

— Да... но не можех да кажа нищо, защото имах нещо сложено на устата.

— Не се притеснявай за това, миличък. Обичам те.

— И аз теб.

— Какво правиш там?

— Освобождавам се от въжето. Ще дойда и ще те освободя. — След като помълча известно време, без да я погледне, додаде: — Мамо?

— Да?

— Той може би е убил Смърфи. — Брадичката му затрепери. — 'Щото... 'щото не знам къде е Смърф.

— О, Джош... — Бенедикт усещаше гърлото си страшно стегнато. — Толкова си... толкова си добър, толкова си умен... *смел*, толкова си *смел*. Не се тревожи за Смърф, фъстъче, тя е при мен. Не се чувства особено добре, но е тук горе и няма търпение да те види. Изпраща ти много обич и голямо близване по лицето. — Спря, защото забеляза, че пръстите й кървят. — Джош, обичам те, скъпи. Мама те обича толкова, толкова много...

В този момент на входната врата се позвъни. Джош вдигна рязко глава и се загледа с ужас натам, а Бен се вкамени. *Не!* Не можеше да повярва.

— Джош — прошепна напрегнато тя. — Побързай. Действай, миличък, махни се оттам... — Хал се замята трескаво и безшумно на пода отдолу, а гласът на Бен се повиши истерично: — *Хайде, Джош. МАХНИ СЕ ОТТАМ. Просто СЕ МАХНИ!*

Детето опъваше отчаяно въжето, хапеше го, кръвта от пръстите изцапа устата му. Зъбите му бяха силни, но въжето беше яко.

— *Бързо!*

Задърпа се още по-силно, вперило очи във вратата, подготвяйки се за връхлитането на заплахата. И тогава Бенедикт видя, че малкото й момче взе решение.

— *Не!* — изкрещя тя. Последва още едно изпукване от гипсовата мазилка. — *Не! Джош, БЯГАЙ, Джош, моля те, БЯГАЙ!*

Но той нямаше как да се освободи навреме. Затова вдигна парчето кафяв скоч от пода и го притисна към устата си, приглади го с длани, изви малкото си тяло, притисна въжето зад себе си и се настани така, че гърбът му да бъде към радиатора.

Сърцето на Бен се гърчеше.

— Божичко, *не*. — Започна да плаче, а дългите сребърни нишки падаха от тавана и се приземяваха край лицето на Хал. — *Не!*

И тогава звънецът прозвуча отново.

Всички замръзнаха. Младата жена спря да плаче, Хал престана да се мята на пода. Джош вдигна очи нагоре към майка си. Тролът никога не бе звънял повече от веднъж. В продължение на един безкраен миг никой не смееше да диша. Позвъни се за трети път и пощенската кутия на вратата издрънча.

— Ало? — Мъжки глас. — Ало-о?

„Полицията... може би Айо е изпратила някого... може би...“ Бенедикт отвори уста да извика, но нещо я възпря, може би инстинктът за оцеляване, който беше по-стар от клетките й. „Не, това е номер... това е той. Трябва да е той.“ В дневната Джош застърга отново по възето.

— Джош, не казвай нищо, не мърдай — изсъска тя. — Пази тишина.

Синът й се подчини и в настъпилата тишина тя чу ударите на сърцето си. „Всичко е наред — рече си тя. — Ако е полицията, ще види, че нещо не е наред... ще разбере, че нещо не е наред и ще дойде, и ще ни открие. Няма да се издам, в случай че е той...“

Звънецът прозвуча още веднъж. Младата жена пое рязко въздух, прехапа устна, докато държеше с поглед Джош прикован там, където беше. Звънът увисна в тишината. На всеки, който се намираше пред луксозната полирана дъбова врата с топлинна изолация на семейство Чърч, къщата щеше да се стори необитаема.

Сунес влезе, опря и двете си ръце върху бюрото и се приведе напред.

— Така.

— Добре. — Кафъри хвърли химикалката си на бюрото. — Конско?

Тя кимна.

— Конско. Добрах се до консултанта. Разменихме някоя и друга жаргонна дума по адрес на моя детектив инспектор.

— Страхотно.

— Джак, къде ти е бил умът? Представяш ли си изобщо какво ще стане, когато бъдат взети официално показанията на Пийч?

— Пет пари не давам, Дани — трябваше да говоря с него. В играта с него има още някой. Убеден съм.

Сунес затвори очи, присви устни и поклати глава.

— Джак, сериозно ме *притискаш*. Говорих с шефа и думите му бяха от ясни по-ясни: вземаш твоя човек, влагаш нужните ресурси за приключването на случая, влагаш необходимата енергия, за да се подготвиш за интервютата, когато Пийч се почувства достатъчно

добре. Тази сутрин пристигна съобщението за друг критичен инцидент, искат на онзи изнасилвач от Пекам да му подпалим задника, а ние просто не разполагаме с достатъчно хора за нещо, което на студената дневна светлина е домашен инцидент, нямаме...

— Може би изобщо не трябваше да участвам в случая.

— Не говори глупости...

— Може би съм изгубил перспективата си.

— О, моля те да сложиш край на тази мелодрама... — Тя не довърши мисълта си. Кафъри се беше изправил. — Джак? Опитай се да видиш нещата от моята гледна точка.

— Ще ми се да можех, Дани. — Взе ключовете и цигарите и ги пхна в джоба си. — Но, честно казано, не знам дали бих могъл да си завра главата толкова дълбоко в задника.

Сунес скочи на крака.

— Не ми дръж такъв тон. — Вдигна показалеца си към него, устните ѝ образуваха суха, розова права линия. — Не съм направила нищо, за да го заслужи. Ще те накажа заради това.

— Благодаря. — Младият мъж пхна някакви книжа в едно от чекмеджетата и го заключи. Прибра пръснатите химикалки в специалната поставка за тази цел и бутна стола си към бюрото. Внезапно вкусът му към работата се бе променил. — Мисля да си вървя. След като тук няма какво друго да се прави, освен да чакаме с вдигнати крака Пийч да се оправи.

— Върви тогава, майната ти. — Даниела разтърка глава, докато загря. Беше вбесена. — Почивката би трябвало да ти се отрази добре.

Но когато Кафъри се обърна към вратата, се озова срещу Криотос, застанала там със зелен лист в ръка.

— Какво?

— Съобщение от болницата.

— Добре, Мерилин. — Сунес се протегна покрай Джак и пое листа. — Ще говоря с тях по друга линия.

— Не... искам да кажа, не болницата, имам предвид сержанта. В отделението. Става дума за Алек Пийч. Искат да говорят с един от вас. Спешно.

— Джош... — Къщата тънеше в тишина и пулсът на Бенедикт се беше поуспокоил. Сега обаче не ѝ даваше мира идеята, че беше сгрешила. — Джош, слушай... можеш ли да се освободиш от това въже?

Той кимна и удвои усилията си, опитвайки се да прегризе найлона.

— Добре, скъпи. Добре, слушай. Когато се освободиш, просто отиди право към входната врата и я отвори. Прекоси коридора и отвори входната врата. — Момчето погледна от баща си към майка си — очите му бяха станали огромни от ужас. — Хайде, скъпи. Обещавам, че всичко ще бъде наред. Само *побързай*.

Този път, когато дръпна въжето, детето се освободи. Изправи се, като се олюля леко — мускулите на краката му бяха схванати. Протегна бързо ръка към стената, за да се опре на нея. Важното обаче беше, че се е изправил. Протегна тънките си ръце напред, сякаш беше тъмно, и така се добра до кухненската мивка, завъртя кранчето и подложи устата си под струята. Бенедикт почти *подуши* колко студена беше водата. Когато той се изправи, като дишаше тежко, с капеща от брадичката вода, тя прошепна:

— Добро момче. А сега отиди и отвори вратата.

Но Джош извади една чаша от шкафа, напълни я с вода и коленичи до баща си. Издърпа скоча от устата му, допря ръба на чашата до устните на Хал. Хал едва не се задави, после започна да гълта жадно течността, а адамовата му ябълка се движеше бясно нагоре-надолу. Бенедикт наблюдаваше нетърпеливо, като едвам сдържаше порива си да каже на Джош да побърза. Момчето седеше на пода до баща си, опитно като медицинска сестра, прокара длан по челото му и наля още вода в устата му.

— Ти си наред, мамо — рече то.

— Добре, скъпи... но първо отиди до вратата, чу ли, отиди до вратата — там може би има някой, който ще ни помогне.

— Добре.

Джош остави чашата на пода, изправи се на нестабилните си крака, погледна веднъж надолу към Хал, който мятеше глава наляво-надясно, мърдаше уста, опитваше се да говори. Детето се обърна към коридора, подпирайки се на кухненските шкафчета, за да запази равновесие. Бенедикт виждаше само стъпалата му и отражението му в

ламинирания под. Мъничко, слабо момче. Стигна до вратата и след кратка борба с ключалката я отвори.

Младата жена не помръдваше от мястото си, с изпъкнали от тавана очи като охранителна камера. Няколко минути от коридора не се чу нито звук. Тя си го представи как отваря вратата и просто излиза навън в летния ден, а над парка летят птички, носещи панделки в човките си.

Вратата се затръшна и тя видя връщащото се отражение. Едното високо, с тъмна коса, другото — на сина ѝ, воден обратно в стаята с фамилиарната лекота на по-голям брат, който води малко момче из търговски център. Само дето Джош плачеше безмълвно.

Трябваше да остане, трябваше да се провери през тавана, трябваше да разреже кожата си, преди да позволи на някой да причини нещо лошо на Джош, но инстинктът я накара да се отдръпне навътре от дупката, скимтейки като дете, като издърпа поклащания се фитинг обратно на мястото му. Изкълчи си глезена, болката прониза целия ѝ крак, но тя не извика.

Познаваше тази фигура — знаеше точно на кого е. И сега вече всичко си дойде на мястото.

Кафъри остави ягуара на паркинга, забрави да плати и се спусна бежешком към сградата. Взе стълбите две по две, скърцането на обувките му по линолеума караше бутащите инвалидни колички санитарите да спират и да го изпращат с поглед.

Тичаше. Отпред, в края на дългия излъскан коридор, вратата към интензивното отделение се отвори със замах. Оттам излезе медицинска сестра, притиснала смачкана хартиена кърпа към горната част на униформата си. Щом я наближи, видя тъмното петно върху салфетката, а когато се разминаха, разбра, че по горната част на престилката ѝ беше размазана кръв.

Вратата се отвори отново и този път излезе полицаят, пребледнял, с окървавени ръце.

— Там вътре.

Кимна. Джак влезе в отделението.

Прозорецът на сестринската стая беше отворен и през отделението преминаваше лек ветреца. Завесите на леглото на Пийч в

малкото помещение бяха дръпнати и две сестри с привидно невъзмутими изражения, мълчаливо бършеха пода и стените. Завесата, осветена отвътре като голям фенер за Хелоуин, беше опръскана в центъра си с кръв и петното, напомнящо паунова опашка, бе голямо почти колкото човек. Изпод леглото, на пода, който бършеха сестрите, лъскава като PVC, към краката на Кафъри се отичаше още кръв.

Две мили по-нататък в Брикстън, детектив Логан се наслаждаваше на мечтаната „Ред Страйп“ в „Принс ъв Уелс“. Момичетата от Клок Тауър Гроув се бяха държали странно — взираха се в следите от потта под мишниците му, затова се бе предал и бе заслизал отново надолу по хълма. Реши, че ще фалшифицира доклада. Добре известен факт в АМІТ беше, че в последно време Джак Кафъри бе излязъл от релси: вероятно заради смахнатата си приятелка и нейните особени навици. Детектив инспектор Джак Кафъри направо си беше луд. Хората знаеха, че се е развихрил във всички посоки, вдигайки тревога за нищо. А на Логан определено не му харесаха прикритите заплахи, които му бе отправил във връзка с извънредните часове. „Майната ти“ — помисли си той и отиде на бара, за да му напълнят отново чашата.

[1] Лека ямайска бира, чието лого е диагонална червена лента. — Бел.прев. ↑

В Норфолк гората на върха на каменоломната беше притихнала, чуваше се само призрачното потропване на дъждовните капки по листата. На всеки десетина минути по отстоящия на около половин миля път преминаваше автомобил. Някои бяха със запалени фарове, макар да беше обед. Трейси Лам запали цигара и се облегна назад на прашния стар „Датсун“, загледана в колите. Чувстваше се уверена, доволна от себе си. Щом се прибра вкъщи предишния ден, извади „книгата“ на Карл и се настани в неговата стая, в неговото легло — „това легло беше неговата радост и гордост“ — цялото в черен и сребрист лак, и огледала в дъската до главата, и започна да звъни на приятелите му. Както изглежда, никой от тях не знаеше за смъртта на Пендерецки — сякаш им пукаше — а когато им кажеше за визитата на детектив инспектор Кафъри, всички до един изпаднаха в паника.

— *Божичко, Трейси!* Не носи до прага ми твоите боклуци.

— Това не са само *мои* боклуци...

Следваше ужасено възклицание от другата страна, когато събеседникът ѝ осъзнаеше какво става.

— Трейси? *Трейси, чий телефон е това, по дяволите?* Не ми казвай, че се обаждаш от твоя телефон.

— *Защо?*

— Проклета глупачка, още по-глупава си, отколкото те мислех...

И ѝ затваряха. Докато стигна до края на бележника, мълвата се беше разпространила и собствениците на търсените телефони вече ги бяха изключили. Тя седя и пуши сред малките щанги и колани за вдигане на тежести и колекцията от DVD-та на Карл. Плачеше ѝ се. Вратите се бяха затворили и тя беше останала отвън. Без пари.

„Е, майната ви на всичките — реши тя. — Майната и на последния от вас, банда извратени типове.“ Трябваше да ги издаде до един на Кафъри, гадняри такива.

Сега избърса лице, изхвърли цигарата сред гъстата растителност, изправи се и изкашля малко хракчи. Тук тревата и папратите растяха

високи и гъсти, несмущавани от никого: на тази полянка Карл беше зарязвал проблемните коли. В далечния край, сред диви макове и часовниче, дотолкова в самия край, че заплашваше всеки момент да се преобърне в каменоломната, стоеше караваната. Беше стара — дъждът я беше направил зелена на места, а надрасканите акрилни прозорци се бяха подули от конденза. Люещите се букви отстрани напомняха за опита на Карл да направи сергия за хотдог. Бизнесът не беше потръгнал, но надписът си стоеше и досега — виждаше се избледнелият списък с цените и закованият горе като навес капак, който беше изрязал. „Момчетата Борстъл“ живееха в караваната, когато отсядаха при тях. Те като че ли винаги бяха пияни от ябълково вино „Уайт Лайтнинг“ и повръщаха в каменоломната. Карл, който винаги беше в състояние да намери работа за още един чифт ръце, обичаше да ги събира около себе си, особено в края на седемдесетте години, когато някак се беше уредил с разрешително да събира останките от автомобилни катастрофи. „Режи и намествай“, така наричаха този процес, в резултат на който отписаните автомобили успяваха да се върнат отново по пътищата. Карл плащаше на момчетата с цигари от безмитни магазини и с джин от бирените си похождения до Кале, или им даваше автомобилно радио, ако успееха да убедят опечалените родители да не си го искат. Колко пъти Трейси бе ставала свидетел как някое от „момчетата Борстъл“ обяснява в гаража на някоя двойка защо не може да вземе радиото от колата на мъртвия си син:

— Радиото не е в добро състояние, вероятно по-добре би било да го оставите на мира... а? — А ако те все пак настояваха: — Не исках да ви го казвам, но не можете да вземете радиото, 'щото цялото е залято с червено вино... а по касетофона е залепнало нещо още по-лошо.

Това обикновено слагаше край на спора.

Те режеха колите като животни в кланица и използваха всяка част, която ставаше за нещо. Карл наистина умееше да се справя с живота... единственото, което не успя да предвиди, беше ракът. Получи го като подарък за четирийсет и осмия си рожден ден.

„Това е ракът от шейсетте цигари на ден, скъпа. По същия начин си отиде и майка ти... и вероятно ще си отидеш и ти. Семейна традиция.“ Карл беше открай време много слаб, но когато умря, бе

дори още по-слаб, като че ли излязъл от концентрационен лагер, по нейно мнение. А веднага след като си отиде, другите изгубиха интерес към мястото и се разпръснаха, и сега само вятърът бродеше из папратите и свиреше из гаража нощем, караше ръждясалото желязо да трака.

Трейси намери ключовете си и влезе в стария „Датсун“. Беше й горещо въпреки дъжда и прозорците се запотиха веднага. Включи радиото, обърна колата и подкара покрай каменоломната, подскачайки по дупките. Мократа папрат и коприва шляпаха по предното стъкло, а малкият прозорец с дръпната завеса на караваната зад нея се смаляваше все повече, докато изчезна в капещата гора.

Трейси имаше план и току-що бе направила първата стъпка към неговото осъществяване. Знаеше, че тук вече няма нищо за нея — със смъртта на Карл се беше озовала на сухо: нямаше представа дори как ще плати наема за следващия месец, не знаеше даже колко е наемът или дали Карл е сключил някаква сделка с хазаина. Божичко, ама тя всъщност не знаеше дори кой е хазаинът. „Винаги си ме държал далеч от парите, Карл, нали?“ Но сега имаше няколко идеи. Веднъж, преди двайсет години, Карл беше отишъл във Фуенхирола — познаваше някакви хора там и трябваше да върти бизнес с тях. Това бе единственото му излизане от Англия и се беше върнал с истории за пиене на коктейли в яhti и пощенска картичка от едно малко село, което изглеждаше на слънцето като захарни кубчета, пръснати в подножието на планината. На Трейси мястото й се беше сторило райско — толкова близо до небето, осеяно с маслинови дървета и с ярки цветя, увиснали по стените като пищни цигански шалове. Трейси Лам беше убедена, че там би била щастлива. И бе решила, че ключът към това щастие, парите, за да го превърне в реалност, можеха да дойдат от нуждата на детектив инспектор Кафъри да открие какво се беше случило с момчето на Пендерецки.

Айо излезе иззад завесите с подлога, пълна с пластмасови щипки за системи и окървавени салфетки.

— О! — Ръката й полетя към гърдите. — Стреснахте ме.

Отново симпатичният детектив, онзи, който бе насърчил лудите й идеи. За Бен и Хал и пишкането на Джош по разни неща. Може би

трябваше да му каже за тях, да го разсмее, да му покаже, че не му е сърдита.

— Какво е станало?

— А? О... — Тя погледна назад към Алек Пийч, който стенеше тихичко в леглото си. — Действието на успокоителните му премина и той се развълнува. Измъкна системата в радиалната си артерия — изглежда по-зле, отколкото е.

— А кръвта?

— Преливахме му кръв, когато измъкна иглата. Почти всичко това — тя посочи към пода — е от торбичката с кръв за преливане, а не от него. Той не е в опасност.

— Добре. — Приблужи се към леглото. — Сега ще поговоря с него.

— Тъъъ... — Айо му препречи изкусно пътя. — Съжалявам. Мистър Френдшип все още не е вдигнал забраната.

— Основното желание на мистър Френдшип е да ми създава неприятности.

— Може би ще бъде най-добре да поговорите с него за това. — Подкани го с жест да излезе. Тъй като той не помръдна, сестрата наклони глава на една страна. — Вижте, съжалявам, казвам го съвсем искрено. Съжалявам. Ако зависеше от мен...

— Айо, слушай — прошепна той. — Бил е той. Той го е направил. Той е убил сина си.

Тя затвори уста. „Значи е заподозрян. Трябваше да ме предупредят.“

— Хайде, Айо...

— Виж. — Тя затвори очи и вдигна ръка. — Благодаря ти, че ми каза, но съжалявам. Както знаеш, аз не трябва да се интересувам какво мислите, че е направил.

— О, за бога. Всички сте едни проклети благотворци.

Очите ѝ се отвориха рязко.

— Няма нужда от това.

— Знам. — Джак огледа безпомощно стаята, чувствайки се безсилен. — Но всъщност само доказваш, че изобщо не ти пука. Искам да кажа, *чете* ли вестниците, които писаха за Рори? Чете ли какво е направил човекът там? *На собствения си син?*

Айо преглътна мъчително, кръвното ѝ налягане се увеличи.

— Вече обясних моята... *нашата* позиция, така че... — Притисна длан към корема си. Бебето бе започнало да рит, сякаш се бе ядосало от нейно име. — ... така че, ако бъдете така добър да си тръгнете, моля ви... моля ви, просто проявете уважение към нас, окей? Или ще трябва да повикам охраната.

— Благодаря, Айо — каза Джак. — Благодаря за великодушието ти. — Отвори вратата, готов да излезе. — Ще го запомня.

— И не се връщайте, докато не ви повикаме — извика след него тя, — докогато със сигурност ще минат няколко дена.

Ръцете ѝ трепереха. Остави подлогата и отиде в стаята на сестрите, където седна, дишайки внимателно, докато чакаше сърцето ѝ да се успокои. Една от стажантките се притесни.

— Хей? Добре ли си?

— Боже... не знам. Така ми се струва.

Айо отметна глава назад и пое въздух през носа. Пулсът ѝ препускаше, гадеше ѝ се — вероятно ставаше дума за пристъп на паника. Видяла потното ѝ лице и треперещите ръце, сестрата влезе и включи чайника.

— Ще ти направя чай от лайка. Не трябва да те стресираме в твоето състояние, нали така, майче?

— Боже, благодаря... истинско ангелче си.

Айо се облегна, смъкна горната част на чорапогащника си и постави длани върху корема си. „За бога, той едва повиши глас и виж се в какво състояние си — готова си за преждевременно раждане заради това. Горкото, горкото дете — помисли си за хиляден път тя, — как ще се оправя с такава невротичка за майка?“

— Съжалявам, ако съм вдигнал фалшива тревога. — Въоръженият полицай, който пазеше пред интензивното отделение, пристъпи смутено от крак на крак. — Тук чухме само алармите и сестрите веднага се разтичаха... Помислих, че трябва да дойдеш.

— Няма нищо. — Мобилният телефон на Кафъри звънна. — Обаждай ми се по всяко време. Особено... — извади мобилния телефон от джоба си, натисна зелената слушалка, а с палеца си прикри отворите на микрофона, — особено когато превъзходният мистър

Френдшип даде свободно, а? — Кимна отривисто и се извъртя, като заговори вече в телефона. — Да? Детектив инспекторът на телефона.

— Аз съм. Научих нещо.

Поколеба се, опитвайки да установи на кого принадлежи гласът. Когато се досети, поздрави с жест полицаая и тръгна нататък по коридора.

— Трейси — каза Джак, щом се отдалечи достатъчно, за да не го чуват. — Повтори го пак.

— Чух нещо, което може да ти бъде от полза. Нещо във връзка с това, за което говорихме.

— Е, ние се справихме и сами в крайна сметка.

Трейси направи пауза.

— Не говоря за Брикстън — поясни тя. — Говоря за момчето на Пендерецки.

Бенедикт остана там, където се беше отдръпнала, с блеснал от ужас и мъка поглед. Беше се опитала да бъде воин, беше се опитала да спаси семейството си. Вместо това ги беше оставила и офейкала, и сега лежеше на пода, дишаше тежко и плачеше в мрака, сякаш затисната от канара от безнадеждност. „Посрана малка страхливка, свита на пода.“ Ако се беше търкулнала по гръб, щеше да застине в тази поза като настръхнала муха месарка, мъртва от ужас. *Жалка.*

А единственото, което можеше да мисли, беше: „Той е чудовище. Джош беше прав — чудовище.“

Дебели червени устни, бяла кожа без косми. Косата му, също като косата на Снежанка, беше толкова пищна и лъскава, че почти не изглеждаше истинска — като от реклама на шампоан. Маратонките му бяха мръсни и износени, червеното найлоново долнище на анцуг „Адидас“ беше цялото на петна. Представяше си копита и гъсто окосмени крака под панталоните. Носеше розови гумени ръкавици. Бенедикт разбра точно кога го е виждала преди. Беше станало едно утро в магазина за стоки за къмпинг на Брикстън Хил. Беше го видяла на опашката след себе си, с гръб към тях, сякаш не искаше да го видят, с вдигната качулка, прикриваща лицето му. Миг по-късно го беше видяла навън, вдигнал опашката на Смърф, за да я огледа. Сега се замисли дали би могла да убеди сама себе си, че в действителност се

бе старал да не бъде видян от Джош. Познаваше ли го Джош? Или просто Джош беше главният фокус на интереса му? Внезапно кръвта ѝ се смрази. *Семейство Пийч също бяха смятали да заминат на почивка.* Дали не я беше чул като говореше с магазинера за предстоящата почивка в Корнуол? Опита се да си спомни какво беше казала на магазинера. Нещо за дълго пътуване с кола и... „О, боже, да“, вероятно я беше чул; беше казала на магазинера дори кога тръгваха за Корнуол. Може би ги беше проследил до вкъщи, беше ги държал под око оттогава и в този случай всичко беше станало по нейна вина.

Внезапно Смърф, която беше легнала до нея, повдигна глава и заръмжа. Ръмженето премина във висок писък, звука, който се издава, когато болката стане непоносима.

— Шшшт...

Младата жена се опита да я успокои, започна да я гали, постара се да я приласкае да се доближи до медната тръба, за да пие, но Смърф се обърна и отпусна глава на пода. Бен се облегна назад и започна да се моли. „О, Айо, Айо... моля те, боже, ела по-рано... дай си сметка, че нещо не е наред... моля те.“

Кафъри караше по напечените от следобедното слънце улици. В Съфолк беше валило, но сега слънцето беше изгряло и светеше през окастрените върби, образувайки пъстри петна по земята. Движеше се в тунели от дървета, покрай ферми за коне, коридори от преплетени кленове и ниски декоративни хвойни на свършени ливади. Дланите му бяха влажни. „Ребека е права — толкова ти се иска да те прецакат, че скачаш към всяка възможност, която ти се предостави. Къде ти е характерът, а, Джак?“ Беше достатъчно Трейси Лам, тази топка от егоистични импулси в човешка кожа, само да си скрие ръката зад гърба, да го погледне в очите и да го попита дали се досеща какво има там, за да го хване в ръчичките си... и да го поведе за носа. Най-малката трошица, най-незначителната вероятност да му каже нещо за Юан беше достатъчна да го накара да рискува всичко.

За момент, точно преди Бери Сейнт Едмъндс, го обзе подозрението, че го следят. Отблясъкът на слънчевата светлина на предното стъкло на някакъв автомобил, решетката на двигателя, отразена за миг в огледалото за обратно виждане, червена кола, ниска,

като спортен модел. Движеше се след него в продължение на мили. Намести огледалото, чудейки се дали не се е побъркал. „Какво искат от теб тези смотаняци?“ Но преди да довърши мисълта си, отговорът дойде сам: разбира се.

Ребека беше проговорила.

„Дяволите да те вземат, Ребека, ти го направи, наистина го разказа.“ Беше им разказала подробно какво беше направил и с нея, и с Малкълм Блис. Със силно разтуптяно сърце, внезапно обзет от паника, той залепи крак за педала на газта, приведе се напред, отвори жабката и измъкна картата. Пътят летеше под колелата на ягуара, скоростта мина седемдесет, а после — и осемдесет мили в час. От шофьорски курс в Хендън беше научил доста техники за избягване от преследване, но много от тях зависеха от познаването на местността, затова разгъна картата върху волана, който стабилизира с натиск от коленете, и запрелиства страниците. Намери страницата за Тетфорд и я натисна с пръст, за да не се затвори, като хвърли поглед в огледалото.

Не! Ръката му се отдели от картата. Не можеше да повярва. Автомобилът се беше разтворил в далечината. Беше сам на пътя.

— По дяволите.

Държеше колата стабилна, докато се взираше в огледалото за обратно виждане, за да се увери, че не си въобразява. Нищо. Отзад се простираше само безмълвният път. Затършува за мобилния си телефон, вдигна го, занатиска бутоните с палец, за да провери дали не е получил съобщение — Сунес щеше да го предупреди, ако се беше случило нещо, щеше да му даде преднина, сигурен беше в това. Не беше получил съобщение, а пътят зад него беше пуст. Беше си го въобразил. Беше си въобразил всичко. „И ако и това не те накара да спреш и да се замислиш...“

— Така.

Пусна телефона върху седалката до шофьора, бутна встрани картата и остави колата да се движи още две мили в тишина, усещайки бученето на кръвта в главата си. Явно беше пренапрегнат, реши той, като забеляза треперещите си ръце. Когато се върнеше в Лондон, щеше да разкаже всичко на Сунес и Полина. Защото Лам просто си плетеше своята мрежа. Знаеше в сърцето си, че е точно така. „Изобщо не се надявай на нещо.“

Повтори си го безброй пъти, докато се движеше към Норфолк — покрай изоставени къщи със заковани прозорци по запуснати пътища, покрай купчини боклуци и изоставени парници. Така че, когато откри Лам, седнала на стъпалото пред задната врата, в светъл клин, жълти сандали с високи токове и тениска с лика на Шаная Туейн, да пуши цигара, беше успял да се убеди да не слуша нищо от това, което щеше да му каже.

— Трейси, какво искаш?

Тя дръпна от цигарата, погледна го през облачето дим и се усмихна.

— Искаш ли чай?

— Не, благодаря.

— Добре. — Тя кимна. Беше го наблюдавала като слиза от колата, с ослепителнобяла на слънчевата светлина риза, и като прекосява дялящото го от гаража разстояние. Да. Беше се оказала права. Виждаше го по лицето му. А когато той си свали тъмните очила, докато приближаваше, видя как погледна, само веднъж, през рамо към пътя зад себе си. И този незначителен жест ѝ каза всичко. „Не би трябвало да бъде тук и той го знае. Точно толкова нечестен е, колкото си мислех. Оказах се права — няма да бъде трудно.“ — За кого работиш?

Той пусна ключовете в джоба си и кимна към къщата.

— Можеш ли да намалиш музиката?

— Попитах за кого работиш.

Джак въздъхна.

— Не работя за никого. Аз съм ченге. Вече ти казах.

— Тогава онова момче... детето, оправено от Пендерецки, кой се интересува толкова от него?

— Само аз.

— Лъжец. — Трейси дръпна отново от цигарата си и я насочи към него. — Познавам твоя тип — в тази работа има пари, нали? Не знам кое е било онова момче, нито каквото и да било, но знаеш ли какво мисля? Мисля, че някой наистина, *ама наистина* иска да разбере. А когато някой *наистина* иска да знае, винаги са намесени пари. — Избърса дланите си в мръсния клин, прибра кичур коса зад ухото си и направи физиономия. Изкашля се, докато отдели хракката, и после я изплю на земята. — Пет тринулевки.

— *Какво?*

— Пет тринулевки и ще ти кажа...

— *Пет хилядарки?* Приличам ли ти на...

— Говоря сериозно — пет тринулевки и ще ти кажа точно какво се случи.

— Майната ти, Трейси. Голяма лъжкиня си. И не е нужно да плащам, за да те накарам да ми дадеш информация. Аз съм единственото, което те дели от работещия с мръсниците отряд и няма да се поколебая да...

— О, не. — Лицето ѝ бавно се разтегна в усмивка. — Ще ми платиш.

— Ще има да вземаш. — Кафъри погледна към небето и започна да търси ключовете в джоба си. — Пълна си с мръсни номерца.

— Аз съм твой информатор. Предполага се, че си ме регистрирал. Направи ли го?

— Разбира се.

— Лъжецът си *ти*. — Тя се усмихна. — Познавам твой тип — вие сте *по-лоши* от моя вид, защото сте законни. Много по-лоши.

— Не ме заплашвай, Трейси...

— Пет хилядарки... и ще ти покажа какво се случи.

— Да-да. — Той се обърна да си върви. — Вече започна да се изживяваш като героиня от сапунена опера, Трейси.

— *Слушай!*

— Как не. — Джак тръгна към колата си, като вдигна ръка, за да я накара да мълчи. — Изобщо не се надявай.

— Ще се изненадаш истински от онова, което открих, че е знаел брат ми през цялото време. — Скочи, решила да не го остави да си замине. Това бе еднопосочният ѝ билет към избавлението и той се отдалечаваше. — Ще се изненадаш от онова, което се е случило с момчето на Пендерецки и от онова, което мога да ти кажа за него. — Сега Кафъри ускори крачка и тя забърза подире му, протегнала ръце, напомняше огромна блатна птица както се движеше с жълтите си сандали с високи токове. — Виж, не се ебавам с теб... и защо да го правя? — Храчката започна да се събира в гърлото ѝ. — Мога да ти покажа точно какво се е случило с него. Не да ти *кажа*, а да ти *покажа*.

— Трейси. — Джак спря и вдигна предупредително показалец. — Престани да ръсиш глупости. Говоря сериозно! — Ято гарвани излетя от дърветата зад него, а начинът, по който крилете им затъмниха небето я стресна — птиците сякаш акцентираха думите му. — Връщам се директно в Лондон и предавам целия случай на Ярд, и не ми се обаждай повече с бабините си деветини.

— Но...

— Но нищо.

Завъртя ключовете на пръста си и се насочи към колата си, като я остави да стои до ръждясалия стар „Форд“.

— По дяволите! — процеди след малко тя, загубила увереността си.

Ягуарът обърна, а тя стоеше неподвижно и гледаше как гарваните се отдалечават на фона на синьото небе. Когато изчезнаха зад дърветата, Трейси се обърна и закуцука обратно към къщата.

После седя на стъпалото пред вратата, загледана към хангара, към ръждясалите стари двигатели, покривите на старите ленд ровъри, оплетени в орлови нокти. Беше забравила, че държи цигара. Пусна я едва когато опари пръстите ѝ. Намръщи се, преви се, прибра косите от лицето си и изплю поредната хрчка точно върху горящия фас, размаза я с обувката си, за да не се подхлъзне на нея утре сутринта, когато чу скърцане на гуми по чакъла. Вдигна поглед, внезапно обзета от нервност.

— По дяволите.

Стана, дробовете ѝ хриптяха, дръпна резетата на вратата и побърза да влезе по-навътре в къщата. „Може би говореше сериозно... може би другарчетата му пристигнаха...“ Беше стигнала до средата на коридора, когато чу гласа пред себе си.

— Трейси!

Това я накара да спре, току до кухненската врата, с бързешко се чак до гърлото ѝ сърце. Преглътна мъчително. Опря изхапаните си нокти на рамката на вратата и се приведе предпазливо към коридора. Той стоеше неподвижно на огряната от слънцето предна врата, с ръце в джобовете, с напрегнато изражение. В къщата беше влязла оса и се блъскаше в тавана.

— Какво? — извика тя. — Какво искаш?
— Три хилядарки.
— Какво?
— Казах три хилядарки. Ще ти дам три.

Роланд Клеър можеше да каже на полицията, че трябва да търсят още някой, а не само Алек Пийч. О, да, можеше да им го каже само с едно изречение. Коленичи на дивана, притиснал носа и дланите си в прозореца, коляното му потрепваше нервно нагоре-надолу, загледан в прекрасните дървета и сухите поляни на Брокуел парк. Окачените в редица в тъмната стая снимки показваха ясно как Алек Пийч изнасилва сина си. Но от същите изображения ставаше ясно още нещо: ставаше ясно, че Алек Пийч не беше единственият човек в къщата по това време. Ставаше ясно, че участва още някой — онзи, който държеше фотоапарата.

Клеър щракна с език и забарабани по прозореца, питайки се как да постъпи по-нататък.

— Хммм, да — измънка той. — Хмм.

Отблъсна се в прозореца и се обърна обратно към голямата, добре осветена дневна, потривайки нервно длани.

Кафъри се върна в Шрайвмур малко след шест часа и докато паркираше, видя как Криотос, с кремаво сако, се качва в колата на съпруга си. Той прекоси улицата.

— Случило ли се е нещо? — попита той, поставил двете си ръце върху покрива, като оглеждаше улицата, за да се увери, че по тази лента не наближават автомобили. — Логан върна ли се?

— Върна се и си тръгна, направи ксерокопие на няколко формуляра за дейността си за деня и ги пусна в твоето отделение — нищо.

— По дяволите! — Наведе се, погледна в колата и кимна на съпруга на Мерилин. — Извинете ме за този език.

— Няма проблем.

— Пристигнаха няколко съобщения за теб — продължи Криотос, докато закопчаваше колана си и го гледаше внимателно. Отново ѝ се стори изтощен. — Обади се зъболекарят, иска да говори с теб, и някой си Гъмър. О, и в телефонната централа на Уест Енд са намерили Чамп Кеодуа-не-помня-какво-точно, ако все още желаеш да се видиш с него.

— Пийч?

— Няма промяна. — Мерилин кимна към прозорците на стаята си, по чийто сребрист противовзривен слой подскачаше слънчевата светлина. — Дани все още е там.

— По дяволите.

— Знам. Не е в най-доброто си настроение.

— Добре. — Кафъри се изправи и почука по покрива на автомобила. — Добре, благодаря ти, Мерилин. До утре.

Стаята на Криотос беше празна, а в стаята на старшия следовател Дани попълваше листовите за дейността си през месеца. До нея стоеше отворена бутилка „Гленфидич“ — любезност от страна на една журналистка от неделен таблоид, подготвяща статия за географското разпределение на престъпността, която благодарение на

оказаната ѝ от Кафъри и Сунес помощ бе успяла да напише цели три статии.

— Дани?

Тя вдигна поглед.

— О. Ти ли си?

И върна цялото си внимание към своята работа.

Джак постоя неловко край вратата, вперил очи в нея. Не знаеше дали да си тръгне или да остане. Когато стана ясно, че тя твърдо бе решила да не говори с него, младият мъж седна на бюрото си, сплел ръце върху корема, и се взря безмълвно през прозореца. Не след дълго Сунес се пречупи.

— Така. — Подписа формуляра, хвърли химикалката върху бюрото и се облегна на стола си. — Изплюй камъчето.

— Добре... — Той постави дланите си на бюрото и погледна за момент през прозореца, несигурен откъде да започне. — Аз... — Обърна се към нея. — Виж, във връзка с тази сутрин.

— Да?

— Съжалявам.

Даниела присви устни и го изглежда подозрително с тесните си сини очи.

— Беше прекалено — продължи той. — Този случай, както знаеш, не ми е по сърце, поради добре известни ти причини... и ми се струва, че почти не съм спал. — Сви рамене. — Означава просто, че съжалявам.

Устата ѝ остана все така недоволно стисната.

— Ясно. — Взе химикалката и почука с нея по бюрото, обърна я, чукна отново, загледана в бюрото. Понечи да каже нещо, после се отказа и разтри глава. Протегна ръце във въздуха и погледна през прозореца. — О, по дяволите. Май ще трябва да ти простя.

— Е, благодаря — въздъхна Кафъри. — Нали се сещаш, благодаря ти за рекламата.

— Няма защо. — Сунес пъкна пръст в ухото си и го завъртя енергично, поглеждайки странично към него. — „Не знам дали бих могъл да си завра главата толкова дълбоко в задника.“ Не можа ли да измислиш нещо по-добро?

— Следващия път ще се постарая.

— Направи го — отвърна тя, изви стола си така, че да се озове с лице към него, поставила длани върху корема си. — Между другото — забелязал ли си това? — Разтърси корема си нагоре-надолу. — Забелязал ли си го? Отслабвам. — Вдигна поглед към лицето му; изражението ѝ беше сериозно. — И не спомена ли нещо, че ми дължиш една вечеря?

— Дължа ли ти?

— Да, дължиш ми. Каза, че ако всички вестници не са писали за Гордън Уордел, ще ме черпиш една вечеря.

— И не се ли оказах прав?

— Няма значение. Аз съм ти шеф.

— Значи се оказах прав.

— Може би.

— В крайна сметка трябваше да ти простя, Джак, днес нямам транспорт — Полина взе биймъра.

Не обсъдиха къде да отидат. Просто влязоха в ягуара и подкараха към Брикстън, сякаш това бе най-естественото място на земята, на което да бъдат, сякаш бяха привлечени от държаната в плен река Ефра да се движат успоредно на нейното течение. Краищата на Брикстън, където смуцаващият прах в очите на нощните клубове и домовете на изкуствата не беше проникнал, бяха все още самотни и опасни. Тук съсухрени мъже в окаляни анцузи и сламени шапки с крещящи изкуствени цветя по периферията вдигаха очи към звездите и уличните лампи и изричаха с шепот луди слова, предназначени за ушите на луната. Тук уличните лампи бяха отнесени от пушките на местните бабаити и единственото осветление бяха студените кубове с ултравиолетова светлина в магазините. Бяха инсталирани, за да възпират наркоманите да сядат на входа им, тъй като правеха невидими вените на ръцете им. В Централен Брикстън истинският нощен живот все още не беше започнал — беше прекалено рано — и „Биг Бар“, и „Фридж“, и „Мас“ все още тънеха в тишина. Едва към полунощ Централен Брикстън се превръщаше в малка Ибиса — задръстване на уличното движение и оскъдно облечени балеарски момичета, застанали прави и подали глави през покривите на колите, махайки на

света. Когато спряха на „Коулдхарбър Лейн“ Кафъри посрещна с радост сравнително добрата осветеност и топлота.

Той спря пред банкомата.

— Искам около четирийсет лири.

— Бих се бръкнала повечко, ако бях на твое място. Аз не съм ти някое евтино момиченце, с което си излязъл на среща.

Сунес стоеше с ръце в джобовите и с гръб към него, опитвайки се да засрами с поглед просякинята с бебе на ръце, която седеше под банкомата. Джак провери баланса си. Цифрата, която беше дал на Треиси Лам, не беше случайна — знаеше с колко банката можеше да му разреши да прехвърли кредита си при толкова кратко предизвестие. Три хиляди лири. „Какво може да се купи с три хилядарки?“ Колкото и да си казваше, че тя е лъжкиня и стара, опитна измамница, сърцето му, което не спираше да се надява, колкото и жалко да беше всичко това, не му даваше мира с постоянното си натякване: „ами ако, ами ако, ами ако...“.

— Така. — Прибра в джоба си парите, огледа се, за да се увери, че никой не го наблюдава, и кимна към „Коулдхарбър Лейн“. — Значи вечеря?

Заселниците от Уиндъръш, предявявали някога претенции към тези няколко улици, бяха изतिकани от Централен Брикстън към тесните околни капиляри. Бяха останали няколко истински черни пъба — малко заведения, където можеше да влезеш в събота следобед и да видиш младежи да играят на домино, да крещят, да се пляскат по бедрата, да хващат мобилните си телефони, за да запознаят с обратите на играта отсъстващи приятели. Сега „Коулдхарбър Лейн“ беше предназначена предимно за новия тип обитатели на квартала. Кафъри и Сунес избраха едно заведение близо до площада, „Сатей Бар“, декорирано с огледала и напомнящи райски птици цветя във високи стъклени вази. Поръчаха шишчета по малайски и оризови кубчета и две бири „Сингха“ и се настаниха на една масичка до прозореца. Даниела се намести удобно, разкопча сакото си и остави пейджъра си на масата между двамата.

— Харесва ми тук. — Наклони се малко напред и погледна през прозореца. — Тази улица е толкова модерна, че ако стоиш достатъчно дълго неподвижно в малката си пещера, от време на време ще ти излезе късмета да видиш някоя знаменитост, излязла от прикритието

си. Веднъж видях тук Каприс, сигурна съм, че беше тя, беше с онези... — Пое въздух през стиснатите си зъби и направи няколко резки движения с изпънати длани към горната част на бедрата си... — с онези червени шорти, стигащи ей дотук, както и онази, с големите цици, как ѝ беше името? От време на време надебелява като мен. Сещаш се. С голямата уста.

— Не знам.

Сунес се усмихна криво и взе едно шишче.

— Това е първият признак за депресия.

— Кое?

— Загубата на интерес към секса.

— Не съм изгубил интерес към секса.

— О, да бе — посочи го с вилцата с набоденото парче месо тя, — денят, в който умреш, ще бъде денят, в който си изгубил интереса си към секса, Джак Кафъри.

— Аз просто... — Младият мъж разви ножа и вилцата си от салфетката и придърпа чинията към себе си. Гледа около минута храната, после се облегна напред, поставил лакти от двете страни на чинията. — Колко време вече си в полицията, Дани? Петнайсет-шестнайсет години?

— И останалото... знам, че имам лице на ангелче, но от трийсетте ме делят само девет години.

— А спомняш ли си времето, когато си започнала? Помниш ли какво ти се е въртяло в главата?

— О, да. Бях силно развълнувана. Веднага се разбра, че съм там — от мига, в който отидох в Хендън. Но — додаде тя, като акцентира думата с няколко мушкащи движения с вилцата, на чийто връх висеше парче месо, — никога не съм се възползвала от това, Джак. Дори когато светът се промени и можех да се възползвам, никога не съм го правила. — Пъхна храната в устата си и известно време дъвка мълчаливо. — Разбира се, това не означава, че съм целувала някога нечий задник. Нито пък предник.

— И все още ли ти харесва?

— Целуването на предници ли?

Кафъри се усмихна.

— Полицията.

— Да. Все още я харесвам. Всяка минута от работата си в нея.

— И никога не ти се е струвало, че си се захванала с тази работа с неправилни мотиви?

— Не. — Сунес пхна оризови кубчета в устата си и се огледа, като дъвчеше интензивно, вперила поглед в някаква точка над главата му. — Но пък на мен не ми се е случвало нищо подобно на онова, което те е сполетяло, когато си бил момче.

Тук Джак се изкашля и се облегна назад, загледан в съдържанието на чинията си. Знаеше, че Даниела чака той да започне. Изведнъж апетитът му секна.

— Ти знаеш, нали... — Вдигна очи и я погледна. — Знаеш, че аз влязох в полицията заради шибаната си идея, че ще намеря Юа... — Направи пауза. — Че ще намеря брат си.

— Да, не е нужно да бъдеш гений, за да го разбереш.

Джак се приведе напред.

— Но, Дани, не мога да се освободя от това. Получавам случай като Рори Пийч и изведнъж ставам отново десетгодишен, юмруците ми се свиват от само себе си и ми се иска да ги наредя както подобава... иска ми се да се бия с тях с голи ръце.

— Значи от време на време се разгневяваш. Какво толкова има?

— Какво има ли? Ами — рече той, като приближи запалката до цигарата си, — някой ден работата ще стане съвсем дебела, усещам го. Някой ден някой ще ме изкара от нерви и ще направя нещо, което няма да мога да поправя. — Дръпна от цигарата и задържа дима в дробовете си, отметнал назад глава, затворил очи. После изпусна дима и остави цигарата в пепелника. — Става дума за перспективата, нали така го наричат, „перспектива“? Виж какво направих в болницата... виж как се нахвърлих отгоре ти, опитвайки да те накарам да приемеш, че е замесен още някой...

— А, чакай — прекъсна го Сунес. — Знам какво ще кажеш.

— Така ли?

— Да. — Натопи месото в соса с фъстъци и откъсна със зъби едно парченце от шишчето. — Да, и аз също съм мислила по този въпрос. Според теб там има още някой. Друго семейство.

— Да. Казах ти, аз съм куче, което не си пуска кокала.

— Всичко е наред, Джак — увери го тя, докато дъвчеше усилено. — Говорих с шефа за това — мога да ти дам двама от външния екип. Прави каквото искаш с тях — само ги върни усмихнати. Съгласен?

Той я изглежда внимателно.

— Подмазваш ми се.

— Не. Не. Не се подмазвам. Мисля, че може и да си прав. А сега, вместо да стоиш пред мен зяпнал като някой глупак, по-добре кажи едно „благодаря“.

Младият мъж поклати глава.

— Добре — рече той. — Добре — благодаря, Дани. Благодаря.

— Няма защо. И вземи да махнеш *това* — боцна цигарата му с шиша си, — и си довърши яденето. Изглеждаш така, сякаш ако се нахраниш както трябва, ще умреш от пръсване на стомаха.

Кафъри смачка цигарата, но когато придърпа отново чинията към себе си, установи, че все така не е в състояние да се съсредоточи върху храната.

— Какво е станало в онази къща, Дани? — попита след малко той. — Какво, по дяволите, е станало в нея?

Тя си помогна с вилицата, за да събори останалото по шиша месо в соса в чинията си.

— Просто е. Рори Пийч е бил изнасилен. От баща си. Случват се и такива неща.

— Какво в такъв случай е ставало в това семейство?

— Не знам. — Даниела пхна поредното парче говеждо в устата си и задъвка. — Често съм се питала какво е да изнасилваш. Това е едно от нещата, за които се питат жените — не какво е да бъдеш изнасилена, а какво е да бъдеш този, който изнасилва. Не е особено политически коректно за една стара лесбийка, нали? — Отпи от бирата си и избърса уста. — Веднъж разговарях с един изнасилвач и знаеш ли какво каза той? Той каза, а аз запомних всяка негова дума, защото именно тогава разбрах, че колкото и силно да си привързвам гърдите към гръдния кош, за да ги прикривам, и колкото и ниско да си подстригвам косата, никога няма да разбере истински какво е да си мъж. Та той каза: „Все едно сърцето ти се е подало навън, все едно си захапал парче животинска кожа толкова силно, че челюстта ти се спуква, то е като надървянето, което слага край на всички надървяния, сякаш ти измъкват душата през патката“. — Сунес се облегна назад, мушкайки разсеяно месото с вилицата си. — Хубавки лунатични песнички, а? — Спря. Кафъри се беше изправил. — Хей, къде отиваш?

— Искаш ли още нещо за пиене?

— Да. — Беше озадачена. — Да, продължавай в такъв случай — още една бира. — Напълни устата си с храна и задъвка, като го гледаше как се приближава към бара, питайки се какво беше казала, за да предизвика тази реакция. Нещо в Кафъри наистина беше объркано — в това нямаше съмнение. Понякога гледаше като вързан лъв. Когато се върна с напитките, беше притихнал. — Джак... какво има? Хайде, кажи ми.

— Мисля да се обадя на Ребека.

— Как е тя?

— Добре е.

— Чудесно. Е, поздрави я тогава от мен. — Сунес се наведе напред и му взе чинията. — Не го искаш, нали?

— Не... давай.

Тя прехвърли онова, което беше оставил, в своята чиния, и се зае с него. Приключиха рано вечерята, а Кафъри установи, че няма нужда от допълнителната сума, която беше изтеглил.

Гласът на Ребека прозвуча неопределено по телефона.

— Джак... къде съм... Божичко, искам да кажа... — Пое въздух. — Извинявай, имах предвид къде си?

— Добре ли си?

— Аз... не знам... пияна съм, струва ми се. Мисля, че съм изгубена, Джак.

— Къде си?

— Във... нали се сещаш, в галерията.

— Същата, от която вече съм те вземал ли?

— Така ми се струва.

— Съвсем наблизо съм. Чакай ме.

„Сатей бар“ беше само на стотина метра от „Еър Галъри“. Младият мъж влезе, уморените му очи щипеха от дима, докато се движеше из бара покрай висящи алуминиеви табла, излети от смола колони, волфрамови точки светлина, без да среща студентите, сякаш принадлежащи на друг свят погледи на модерните лица в полумрака. Когато най-сетне откри Ребека на втория етаж, постоя известно време и наблюдава, все едно виждаше друг свят.

В напълно осветен стъклен шкаф бяха изложени модели на патологични екземпляри в цветни течности. Пред него, на съответстващи на обстановката столове, седяха четири момичета с бледи източноевропейски лица и геометрични прически. Имаха напрегнати изражения и слушаха, приведени напред, мъжа, който седеше на червения пластмасов диван срещу тях. Той беше висок и впечатляващ, облечен с черно поло, и Джак разпозна в негово лице журналиста от едно късно нощно предаване от Четвърти канал.

— Като преградените прозорци на Микеланджело в библиотеката на Медичите, това са вагини, които отиват наникъде — казваше той, отхапвайки със завидна точност крайчетата на думите. — Те преобръщат естествения ред на фалоцентричното общество; те създават органичното, *органоподобното* там, където обсебената от мъжкото начало перспектива мисли, че трябва да има пространство. Те казват: „*Гледайте!* Гледайте племенността, гледайте *вагиналността* — не я пренебрегвайте!“.

Той говореше за работата на Ребека, която седеше до него. Беше се свила в гънката на дивана, облечена с тениска и синя като водни кончета пола. Беше допряла брадичка в гърдите си, обвила свободно с длани отворената бутилка абсент, която бе поставила върху голите си колене и, макар никой да не показваше, че забелязва, беше потънала в дълбок сън.

— Беки. — Кафъри застана между малобройната публика и дивана и протегна ръка към нея. — Хайде, Беки.

Журналистът спря да говори и се обърна към него.

— Да? — Притисна длан към гърдите си и сниши брадичка. — Искате да питате нещо ли?

Джак се наведе и се вгледа в лицето на Ребека.

— Ребека? — Тя не помръдна. Беше си отрязала косата, откакто не се бяха виждали — стоеше на диви валма около малкото ѝ изцапано лице. В краищата на очите ѝ се бяха образували две черни петна от очната линия. Приличаше на препила участничка в тийнейджърско парти. Малка пияна жена-елф. — Беки... хайде.

Хвана ръката ѝ, отдели я от бутилката и тя се размърда.

— Ъ? — Вдигна очи и те описаха странни зигзагообразни движения. — *Джак?*

Дъхът ѝ беше кисел.

— Хайде. — Взе бутилката от ръцете ѝ и я остави на масата. — Да вървим.

Обгърна я с едната си ръка през раменете и се наведе, за да я обхване с другата през кръста.

— Тя тръгва ли си? — попита кротко журналистът.

— Да.

Той повдигна рамене и се обърна отново към своите слушателки.

— Корнелиус Кориг, например, би могъл да използва друг подход към темата за сексуалния тормоз...

Жените разкръстосаха и отново кръстосаха крака с абсолютната симетрия на танцова трупа и се приведоха напред, без да обръщат внимание на Ребека, с вперени в журналиста погледи, готови да всмучат всяка негова дума.

— Банда смотаняци — обяви внезапно тя, като се дръпна от ръцете на Кафъри. — Не виждате ли, че всичко това са глупости? — Грабна бутилката абсент от масата и я размаха свирепо. Течността се раздвижи като разтопени диаманти на светлината, запръска по пода и момичетата вдигнаха изненадано очи. — Всичко това е една *огромна шега* — не разбирате ли? Шегата е за *ваша* сметка. — Спря за момент, като се полюляваше леко, сякаш бе изненадана, че стои прави. — Вие... вие... — Направи крачка назад и за малко не изгуби равновесие, но успя да протегне ръка, за да се подпре. — О... — Спря рязко, като дишаше тежко, и се огледа безпомощно. — Джак?

— Да. Хайде да вървим.

— Искам да си вървя... — Прегърби се леко и заплака. — Искам да си отида вкъщи.

Кафъри успя да я измъкне от клуба, без да привлича внимание. Напъха я в колата и тя стоя неподвижно на мястото си, с отпусната до прозореца глава и длани в скута, докато той караше мълчаливо из Дълич. От време на време хвърляше поглед към нея, питайки се как бе позволила да се превърне в нещо, което излагаха на показ. Ребека се отличаваше с умението си да оцелява. Струваше му се невероятно, че я вижда толкова деградирала, толкова безпомощна, толкова беззащитна. На светлината на фаровете на колите, с които се разминаваха, лицето ѝ изглеждаше сиво, а устата — синкава.

Спряха на светофар в Дълич, пред бяла вила — със същия успех можеха да се намират в някое пенсилванско село, а не в Южен Лондон,

и той протегна ръка, за да я докосне по главата, да погали щръкналите туфи коса.

— Ребека? Как я караш?

Тя отвори очи и щом го видя, му се усмихна смутено.

— Здравей, Джак — прошепна тя. — Обичам те.

Кафъри се усмихна.

— Добре ли си? — Устата ѝ изглеждаше пурпурна в мрака. — А?

— Не. — Отпусна длани. Трепереше. — Всъщност не съм добре.

— Какво има? — Младата жена затърси опипом вратата, краката ѝ замърдаха по каучуковата постелка на пода. — Беки? — Но преди да бе успял да отбие до тротоара, тя подаде глава през вратата и повърна на асфалта, тялото ѝ трепереше, от очите ѝ бликнаха сълзи. — О, боже, Беки.

Джак разтри гърба ѝ с едната си ръка, като следеше движението в огледалото за обратно виждане, търсейки място да спре. Тя се тресеше и плачеше, избърса устата си с ръка и се опита да затвори вратата с другата.

— Съжалявам. Съжалявам...

— Няма нищо. Само минутка, само минутка...

Светлините на светофара се смениха и той пресече пътя на колите, за да спре край тротоара. Ребека се отпусна тежко на седалката, като ридаеше, поставила длан върху устата, а по бузите ѝ се стичаха черни от спиралата вадички. Той не можеше да си спомни кога за последен път я бе виждал да плаче.

— Ела тук, ела тук...

Опита да я придърпа към себе си, но тя го блъсна.

— Не... не ме докосвай. Отвратителна съм.

— Беки?

— Взех малко хероин.

— Какво?

— Хероин.

— О, за бога. — Кафъри въздъхна, отпусна се на седалката си, вдигна поглед към тавана. — Кога?

— Не знам. Не знам — може би преди няколко часа...

— *Защо?*

— Аз... — Завъртя очи към него и младият мъж се зачуди как така не беше разпознал досега характерния оцъклен вид. — Искях да

го опитам.

— *Всичко* ли трябва да опиташ? Всяко едно от шибаните неща, без изключение? — Тя избърса уста и не отговори. Шофьорите забавяха, когато минаваха покрай тях, за да видят какво става, дали не се води спор. Джак се пресегна и дръпна вратата, така че светлината да не превръща купето в добре осветена сцена, готова за погледите на минаващите. — Това първият ти път ли е? — Ребека кимна. — Добре. — Включи двигателя на ягуара. — Няма да ти чета конско. Прибираме се вкъщи.

В Брокли ѝ помогна да се измие и я накара да изпие един чай. Тя седеше като дете в леглото, облякла една от неговите ризи, обхванала с две ръце голямата чаша, с вцепенено, бледо лице.

— Ще повикам лекар.

— Не. Добре съм. — Младата жена се взря в дъното на чашата. — Вече се чувствам по-добре. А ти ще... — Замълча и, без да го погледне, довърши мисълта си. — ... ще си легнеш ли в леглото? — Кафъри, който стоеше на прага, опрял ръце в касата на вратата, поклати глава. — Не ли?

— Не.

— Разбирам. — Помълча малко, сякаш предъвкваше в ума си новото му решение. И изведнъж пусна чашата и прикри с длани лицето си. Чашата се търкулна от леглото и се разби на дървения под. — О, Джак — зариде тя, — изгубена съм.

— Добре, добре.

Той седна на леглото и заразтрива гърба ѝ.

— Изгубена съм. Преди знаех къде съм, но вече... вече *просто* нямам представа.

Плачеше толкова горчиво, сякаш за всичко — за всяко дребно разочарование, за всяко нещо, което беше губила някога. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Беки... — Джак я прегърна и я целуна по главата. — Не може да продължаваш така.

— Знам. — Раменете ѝ се тресяха, вратът ѝ беше станал горещ. Тя поклати глава. — Знам.

— Какво смяташ да правиш тогава?

— Не знам... Аз...

Разтърка очи и пое няколко пъти дълбоко въздух, опитвайки да се овладее.

— Ребека? — Кафъри сведе глава, за да я погледне в очите. — Какво смяташ да правиш? — Тя избърса сълзите от бузите си. Дишането ѝ ставаше по-равномерно. — А?

— Ух. — Младата жена извърна глава. — Ще... Не знам, ще кажа истината, може би.

— Добре...

— Не, имам предвид наистина *да кажа истината*. — Вдигна ръце, после ги отпусна отново. — Джак.

— Какво?

— Аз... аз излъгах. Малко — додаде със заекване. — Не... не малко, а много. Джак, аз те лъгах — през цялото време те лъгах и сега съжалявам толкова, и всичко това с нас стана заради моите лъжи, всичко е по моя вина, и...

— Хей... шшт, хайде, успокой се, за какво си лъгала?

— Ще ме намразиш...

— За какво си лъгала?

— За Малкълм.

— Какво за него?

Ребека си пое дълбоко въздух, затвори очи и ги стисна, и заговори на въздуха, сякаш рецитираше трудно запомнено стихотворение.

— Не помня какво се случи, Джак. Последното, което помня, е как яхнах велосипеда си, за да отида в дома на Малкълм... и нищо повече, докато ти тръгна за погребението на Пол. — Мълчание. Тя отвори очи и го погледна. — Джак... знам, че обърках всичко и съжалявам... просто мислех... ох, не знам... мислех, че нещо не е наред с мен, щом не си спомням... или... или...

Кафъри отпусна тежко глава и дълго седя мълчаливо. Значи това бе причината за странното ѝ поведение. Помисли си за показанията ѝ, дадени в болницата, за следствието, за мъртвото тяло на съквартирантката ѝ в коридора, за увесената от тавана на кухнята Ребека. И тогава осъзна, че тя току-що бе признала това, за да направи крачка към него.

— За това ли беше всичко? Сексът?

— Бях уплашена, трябва да съм мислела, че може внезапно да си спомня, докато се... добре де, чукаме. — Заби кокалчетата на пръстите в очите си. — Знам, че е глупаво.

— Защото аз се опитвах да те накарам да мислиш за него?

Ребека кимна, изви долната си устна под зъбите. Целият грим от очите ѝ беше вече по лицето, ресниците ѝ бяха меки и оголени.

— Не си се обадила в полицията за онова, нали?

— Разбира се, че не — нали не си го мислел наистина...?

— По дяволите, Ребека! — Придърпа я по-близо към себе си и завря лице в косите ѝ. — По дяволите!

(26 юли)

— Да? Ало?

Женски глас от телефонния секретар в коридора проехтя из цялата къща. Изтегналата се на пода край радиатора Бенедикт се събуди рязко и залази сляпо по посока на звука.

— Ало, това е съобщение за мистър и мисис Чърч. Надявам се, че съм набрала верния номер. Казвам се Лий и се обаждам от агенция „Хелстън Котидж“ и, въъ... очаквахме ви в Лупин Котидж в Константин в неделя и се обаждам, защото нямаме вест от вас и искаме да се уверим, че всичко е наред. И, въъ, става дума също така, мистър Чърч, че, тъй като не сте се обадили, за да се откажете официално, ще се наложи да, съжалявам да го кажа, може да се наложи да ви таксуваме за Лупин Котидж, ако нямаме все така вести от вас и може да изгубите депозита си. Нищо чудно нещо да ви е задържало, но непременно ми се обадете и ме уведомете. Така. — Направи кратка пауза. — Така. Това е всичко. Така че довиждане засега.

— *Не!*

— О, и е около девет часа сутринта, четвъртък. Може да опитам да ви се обадя отново през уикенда, просто за да се уверя, че всичко е наред. Благодаря ви.

Телефонът щракна, лентата забръмча, последва поредица от щракания и старият телефонен секретар превъртя лентата.

— Майната ти, майната ти, майната *ти*. — Бенедикт скочи към вратата и се развика: — *Ще те убия.* — Задумка по вратата с изранените си ръце. — *Шибана кучка!* С шибания си депозит. Мръсна кучка. *Хал!... Джош! Чувате ли ме? Чувате ли ме? Толкова ви обичам, толкова ви обичам...*

Трейси Лам беше в добро настроение. „Готвиш — рече си тя, — сега вече готвиш.“ Сложи си ролки, големи розови ролки, които

блестяха като захарен пандишпан. Когато косата ѝ беше готова, не я среса. Само я напръска с малко лак, обу обувки и, с чаша чай и кофа, пълна с всевъзможни боклуци, в ръка, с ключовете и чашката за хранене в джоба на жилетката, напусна къщата през задната врата, като си мислеше за сангрия и евтини, силни цигари. Дори си тананикаше.

Закара датсуна до каменоломната и го паркира с лице към дърветата. Под храсталака седеше анорексично, дръгливо куче, вдигнало поглед към караваната.

— Марш! — Ритна към кучето и то се затътри към живия плет. Краката му бяха толкова огънати, че коремът му почти се влачеше по земята. — Точно така, марш оттук. Чупката.

Остави чашата с чая на багажника на един ръждясал стар „Форд Сиера“ и затърси ключовете из джобовете си. Карл винаги ѝ беше казвал да лъже за онова, което държеше в караваната, но Карл вече беше мъртъв и нямаше причина да му се подчинява.

* * *

Кафъри и Ребека спаха заедно, изтощени, свити на кълбо на леглото му. Лицето ѝ беше опряно в ръката му, така че той усещаше движенията и потръпването му в съня ѝ. Тя беше с тениска и бельо и макар да я беше прегърнал, той се стараеше да не влага сексуален елемент в близостта им, да остави някакво въздушно пространство между телата им. На сутринта измъкна внимателно ръка и стана, без да я събужда. Взе душ, избърсна се грижливо, облече добре скроен италиански костюм, наследство от едно бивше гадже, сложи си сива вратовръзка на Версаче и насочи мислите си към предстоящия пазарлък с управителя на банката.

Когато слезе долу, Ребека се движеше из кухнята по джинси и правеше кафе; напомняше му малко момче с новата си прическа. Щом го видя в костюма, тя подсвирна:

— Боже мили, изглеждаш великолепно. — Джак се усмихна. — Къде отиваш?

— В офиса. — Оправи вратовръзката и си наля кафе. Тя изглеждаше отпочинала. Всъщност изглеждаше невероятно добре, като се има предвид случилото се предишната нощ. За момент той се

изпълни с надежда относно съвместното си бъдеще с нея, докато седеше на масата с чашата кафе в ръка и я гледаше как се движи напред-назад, как отваря хладилника; за момент си помисли, че всичко би могло да бъде съвсем лесно. Но после си рече: „Може би се дължи просто на хероина — нали така говорят? В началото от него изглеждаш страхотно...“. След това се сети къде се готвеше да ходи днес и как беше редно да анулира срещата си, как беше редно да се опита да върне жеста, който беше направила Ребека, и от това настроението му се сгромоляса така светкавично, че главата го заболя мигновено. Изгълта кафето, стана и я целуна бързо по челото. — Отивам в офиса.

След неговото излизане младата жена отиде в градината и легна по гръб в тревата. Беше прекрасен ден — толкова син, само няколко облачета плуваха по небето. Тя лежеше, обгърната от тишина, в очакване да усети какво чувства във връзка със станалото. Беше го направила. Беше направила крачки, големи, големи крачки. Беше се държала надменно с един от най-големите лондонски критици в областта на изобразителното изкуство и сега щеше да ѝ се наложи да се реабилитира по някакъв начин. Не беше обаче убедена, че е постъпила неправилно: всеки път, когато опитваше да бъде искрена със себе си и да обмисли сериозно това, мислите ѝ отлитаха като сапунен мехур от глупава детска игра. Може би беше от хероина, *може би заради това наркоманите се примиряваха с повръщането първите няколко пъти, само и само да си осигурят подобно вцепенение за известно време.* Действието му не трябваше ли да е отминало вече? Имаше усещането, че се беше случило нещо много важно, че се беше завъртяла и най-после гледаше в правилната посока и че би трябвало да се чувства много уплашена и същевременно — на седмото небе. Но тогава се сети за Джак, как я беше целунал по ново остриганата коса — „Джак, ти не се ядоса, не ми каза да си вървя“, и разбра, че всичко беше наред, че в крайна сметка можеше да бъде спокойна. А когато отпусна длани върху лицето си, с изненада установи, че се усмихва.

* * *

Главният мозък е нещо като млечно желе върху стебло, което плува из черепа в предпазна суроватка. Тъканите му не могат да бъдат

компресиран, без да се увредят, нито да оцелеят дори за кратко без кислород. Затова има много начини да бъде наранен този чувствителен, неразгадан орган: може да бъде притиснат към черепа в резултат на кръвоизлив или от тумор, да умре от глад, защото не се захранва с кръв в резултат на травма или удар, може да се усуче толкова светкавично вътре в черепа, че съединителната му тъкан да се среже, може да бъде натиснат надолу заради подуване и кървене, докато почти бъде изтикан през дупката в основата на черепа или да бъде разтърсен, така че да се понесе като снежна вихрушка из черепа. Ако малко дете например, бъде хвърлено по гръб върху циментов под, има вероятност главният му мозък, в отговор на силите на засмукване и на законите за увеличаването и намаляването на скоростта, да полети с голяма сила назад и след това — напред от точката на удара, където ще се надере и разкъса в неравната вътрешна, диаметрално противоположна повърхност на черепа. Този феномен води до нараняването „контраудар“. Точно такъв удар бе нанесъл Иван Пендерецки на малкото момче, което беше затворил в подобната на тунел колиба от ръждясала ламарина с циментов под в Ромни Маршис.

По странна прищявка на съдбата Карл Лам видя всичко това. Беше студена октомврийска нощ през седемдесетте години и той стоеше до прозореца на колибата и пушеше цигара, като чакаше едрият поляк да приключи с момчето, за да може след това да се възползва от него и той самият. Детето оказа съпротива и когато падна, Лам разбра веднага, че нещо не е наред — нямаше кръв, но в начина, по който се разшириха зениците на момчето, *имаше* нещо зловещо, както и в начина, по който се отпусна.

— О, по дяволите! — възкликна той, хвърли цигарата си през прозореца и се отдаде на обземащата го паника. — Дяволите да го вземат... какво ще правим сега?

В погледа на Пендерецки обаче прочете, че не ставаше дума какво ще правят те двамата, а какво ще прави *Карл*. Той трябваше да се справи със станалото, той трябваше да намери начин да се отърве от момчето. Карл беше млад, все още само на двайсет и три години, и все още изпитваше известно страхопочитание към Иван Пендерецки, който по онова време беше лидерът на местната дружинка педофили. Затова се подчини без спорове, вдигна разбитото, все още пулсиращо нещо от пода, като очакваше, че след минути ще държи в ръцете си

мъртво тяло. Тяло, за което трябваше да намери някаква дупка. По време на дългия път до дома, докато детето потръпваше от спазми под одеялото на задната седалка, Карл мина покрай язовири и езера и дори под голямата река Темза, която се виеше като змия под лунната светлина, непоколебимо напредваща към естуара си. Можеше да спре и да го хвърли там, но някак си не намираше сили за това. Беше направил много през краткия си живот, но никога досега не се беше отървавал от мъртво тяло. Нещо, може би страх, може би превъзмогащо всичко останало усещане за значимостта на случилото се, не му позволяваше да спре и да се отърве от детето.

Щом се върна в Норфолк, постави момчето на дивана, извади една бира, пусна музика и седна във фотьойла, за да го наблюдава как умира, като се питаше как щеше да се избави от него и дали би могъл да нареже на парчета труп, без да повърне. Минутите се превръщаха в часове, лицето на момчето се поду чудовищно, часовете станаха дни, а то продължаваше да диша, свързано с възглавницата от една сребриста нишка слюнка. Дясната му ръка и крак се свиха като птичи пръсти, но когато на третия ден Карл постави длан на рамото му и го разтърси, то се надигна и седна, като повърна върху горчиченожълтата си тениска.

— Проклето животно.

Трейси, която по онова време беше все още тийнейджърка, беше бясна от това вмешателство в живота ѝ. Тя излетя навън и застана край хангара, запали едно „Марлборо“ и обърна ядосано гръб към къщата. Карл не я удостои с внимание. Той крачеше из стаята, като гледаше момчето и се чудеше дали би могъл да го убие, без да отлага повече. Реши, че е достатъчно да го откара малко встрани от шосето и да го изхвърли навън... но не знаеше какво си спомня то от нощта в тенекиената колиба и кого би могло да посочи. Може би трябваше просто да го закара до Лондон и да го връчи на Пендерецки, но той все още го плашеше. Беше се озовал в задънена улица. Огледа детето, опитвайки се да прецени дали някой би платил за него. Дясната страна на лицето му беше съсипана, подута и увиснала надолу, като разтопена. От устата му непрестанно течаха лиги. Общо взето, не виждаше за какво можеше да става. През следващите няколко дни Карл многократно вземаше решение да го убие. И също толкова пъти установи, че няма кураж да го направи. И тогава внезапно нещо сложи край на нерешителността му. Той забеляза, че момчето се променя.

Процесът беше бавен, но постепенно, като по чудо, парализата на лицето му започваше да се коригира и лигавенето престана. Детето все още правеше гримаси и подскачаше от неконтролируеми спазми, главата му изведнъж се отпускате напред или назад, като на бебе, което опитва да се измъкне от висок стол, а когато, след около месец, то се изправи и опита да ходи със сочещо надолу, като конско копито, дясно стъпало, на Карл не му беше трудно да пренебрегне този факт. Пред него се отваряха нови възможности.

Промяната в поведението на Карл не убягна от вниманието на Трейси. И тя я радваше. Вече не беше навъсен и не избухваше на всеки пет минути. Една нощ тя чу шум откъм банята, шум, който отекваше из тъмната къща, животински писъци и тъпи удари от тяло, бързано в чугунената вана. Когато се качи на пръсти на горния етаж, Трейси се натъкна на брат си, който тъкмо излизаше от банята с мрачно изражение. Беше изпотен, отбягна погледа ѝ и тя разбра, без да знае как, че отсега нататък момчето щеше да бъде специален приятел на Карл.

И се оказа права. Когато се напиеше през уикендите, Карл слизаше по стълбището по тениска и с цигара между зъбите в дневната, където Трейси и момчето гледаха телевизия. Никога не казваше нищо, не щракаше с пръсти, не повикваше с жест, не правеше каквото и да било, само включваше осветлението, така че и двамата вдигаха погледи, и стоеше там, докато момчето се изправяше и се запътваше с куцукане към вратата. Трейси усилваше звука на телевизора и започваше да пуши цигарите по-бързо през тези нощи, опитвайки да не мисли за онова, което ставаше на горния етаж. В продължение на дни след тези епизоди момчето изпадаше в дълги периоди, през които не общуваше с никого — просто седеше в ъгъла и се поклащаше, покрило с одеяло главата си, а от устата му излизаше неспирно скимтене.

— Ти само се дръж, като че ли ни е брат — обясни Карл. — Казвай, че е роден така, ясно? И ще го наречем... не знам как... ами ще го наречем Стивън.

Така и стана — той се казваше Стивън и беше техен брат идиот. „Момчетата Борстъл“ обичаха да пребиват Стивън. Трейси често го намираще легнал на една страна в хангара, да се поклаща и скимти сред машинното масло, а след няколко години Карл също изгуби

интереса си към него. Стивън беше започнал да прогаря с цигарите си снимките на Деби Хари и Джили Джонсън, изрязани от „Нюз ъв дъ уърлд“, залепени със скок на стената. Една сутрин, като се събуди, Карл откри, че купчината полуизносени гуми в гаража са изпепелени от една от безгрижно хвърлените му цигари. Заради това счупи от бой носа на момчето. То вече нямаше детско тяло и видимо растеше, и сега Карл обикаляше из къщата, губейки настроението си на всеки пет минути, ако не заради него, тогава в резултат на всичко, на което се натъкнеше: Трейси, автомобилите в гаража, „момчетата Борстъл“. Стивън беше вече млад юноша, бързо растящо дете, по което Карл вече не си падаше, но от което нямаше енергията да се избави. Започна да го заключва нощем в стаята му с една кофа вместо тоалетна и нищо повече.

— За твоє добро е, малък скапаняко.

Трейси беше доволна — по всичко личеше, че най-сетне беше дошъл краят на полезния живот на Стивън. Но един ден Карл откри случайно, че той върши работата на „момчетата Борстъл“. Докато те седяха с пластмасови шишета ябълково вино в ръка и го наблюдаваха, Стивън запращаше по близките дървета струпаните на купища автомобилни стъкла с идентификационни номера, за да ги счупи. Пак Стивън отделяше номера на шасито или изрязваше стъклата. Стивън, който ставаше все по-едър, мускулист и изкусен покрай работата си в гаража, не беше в състояние да състави едно цяло изречение, но можеше да запои нов номер върху стария номер на шасито за секунди. И тогава на Карл му дойде блестяща идея. Ако Стивън можеше да върши работата на „момчетата Борстъл“, тогава:

— Защо, по дяволите, ще си хабя джина и цигарите?

Не след дълго го впрегна в работа и той се превърна в омазана с грес маймуна.

— Не е нужно дори да му търся маска за боядисването със спрей — обяви Карл. — Той не знае нищо по-добро. Истинско съкровище.

Сега всяко „момче Борстъл“, което не можеше да помогне на Карл в спалнята, стана излишно, и караваната оставаше празна за дълго.

И тогава внезапно, като гръм от ясно небе, Стивън изрече името на Пендерецки. Това накара Карл да изправи гръб и да наостри уши.

— К'во каза? — Вдигна поглед от вестника си. — К'во беше туй?

— Аабан.

— К'во-о-о-о? — Карл погледна сестра си, която седеше и си гризеше ноктите с намръщена физиономия. — К'во каза той?

— От'де да знам?

— Иибааан.

— Мамка ми. — Смачка вестника и скочи. — Каза Иван. Нали? Не каза ли Иван?

— Ннг! — Стивън опъна глава назад и направи рязко движение с длани към брадичката. — Ннг.

— Какво е Иван? — попита Треиси. — Неговото име ли?

— Не... това е името на Пендерецки, нали?

— Аха.

Стивън отметна глава назад, подобната му на птичи пръст ръка завърша под брадичката му. Имаше странни, блуждаещи ириса, които се движеха по горната част на очите му като духани от вятъра листа по езеро.

— Кажи го пак? Който ти счупи главата ли, а? — Мълчание. — Хайде, глупаво лайно, който ти строши главата ли? Пендерецки ли беше? — Мълчание. — Хайде... Пендерецки ли беше този, който ти счупи главата?

Внезапно подскачане на тялото и завъртане на очите.

— Ннг!

— Кой?

— Б-би... М-би... ррр-ки...

— Ето т'ва е? — Карл беше смаян. — А кой ти помогна? А? Кой ти помогна после? Аз ли бях? Карл ли беше?

— Унг... ун!

Стивън отметна глава и завъртя очи. Това означаваше „да“. Карл седна на дивана със странен поглед, сякаш току-що бе получил откровение.

— Онова полско лайно! — Стовари юмрук в дланта на другата си ръка и Треиси се сви леко, тъй като не знаеше какво може да последва. — Държа го в ръчичките си, мръсника му с мръсник.

Както й обясни Карл, въпросният Пендерецки остарявал, бавно се съсухрял, ставал все по-малко активен, губел интереса си към

малките момчета и забравял, че изобщо има нещо между краката, че това му даваше инструмент в ръцете, че Карл можеше да намекне какво се беше случило в действителност с момчето и скоро да накара Пендерецки да започне да го слуша като куче. Всичко това прозвуча в известна степен логично на Трейси. Щеше да разполага с място в Лондон винаги, когато има нужда от такова, щеше да си присвои контактите на Пендерецки, ако пожелае, щеше да има второ място, където да складира колекцията си от видеокасети, ако положението с гаража се разсърхнеше.

— Или ако се наложи да се разкарам поради една или друга причина. Той ще ги пази с цената на скапания си живот, ако знае кое е добро за него. — Сега вече Карл беше в добро настроение. — И, Трейси, не трябва да казваш кой е Стивън, ясно? Ако някой ден Иван се появи тук, поради каквато и да било причина, никога не споменавай за това — ако трябва да се говори, аз ще го направя.

Така Стивън се превърна в част от къщата и те свикнаха с неговото присъствие. Той си имаше любима шапка — плетена вълнена шапка на „Манчестър Юнайтед“, която носеше дръпната върху челото си, и, неизвестно защо, наричаше „Боба“. Ако го разделяха от Боба, започваше да плаче, затова, когато беше в злобно настроение, Трейси я скриваше, докато успееше да го накара да се свие на топка на кухненския под, облян в сълзи. Но после той като че ли никога не ѝ се сърдеше за това, изглежда забравяше за случилото се веднага. Постепенно Трейси разбра, че той всъщност не помнеше почти нищо от станалото с него след идването му в Норфолк. Обичаше много шоколад и преяждаше с карамелови десертни блокчета. През годините Стивън си падаше по ред по Мадона, Кайли Миноуг и Бритни Спийърс. Когато Карл не беше наоколо, Трейси използваше възможността да го тормози. Караше го да чисти къщата, а тя седеше на дивана и си лакираше ноктите на краката, като го слушаше как изпява всяка задача, която върши в коридора:

— Чи-пра, ведна — изчуруликуваше Стивън. Това означаваше „изчисти праха, веднага“. — Прааахосмуууччч. (Прахосмукачка). — Или казваше просто: — Чииссс, ведна (Чистене, веднага).

— Защо се примиряваш с него? Той не е нищо повече от една шибана маймуна. Защо продължаваш да го държиш?

— Това не е твоя работа, Трейси.

Тя обаче мислеше, че е нейна работа — беше достатъчно схватлива, за да разбере, че Карл не ѝ казва всичко за момчето. Беше сигурна, че около Стивън има още нещо. Може би той беше от значение за някоя важна клечка... а доколкото познаваше брат си, можеше със сигурност да заключи, че тук ставаше дума за пари.

И те продължиха да живеят така. След смъртта на Карл за Трейси остана отговорността да се справи с „брат си“. Минаваше ѝ идеята да отиде при Пендерецки — тази мисъл ѝ се въртеше в главата с часове, докато гледаше „Рики Лейк“ и черпеше от запасите си от „Силк Кът“. Но когато детектив инспектор Кафъри бе почукал на вратата ѝ, всичко си беше дошло на мястото. Сега вече разбра защо Карл не се беше разделил с момчето — наистина *ставаше* дума за пари. Точно както бе предполагала през цялото време. Все пак явно не беше бавномислещо магаре, както твърдеше Карл.

Първото, което реши да направи, беше да намери къде да остави Стивън — не искаше като дойде Кафъри, да го види да се мотае из къщата с парцала за прах и с идиотска усмивка на лице. Затова предния ден го беше завела в датсуна.

— Слушай, може да вземеш и Боба. — А после го беше откарала до караваната на върха на каменоломната. — По-късно ще ти донеса и Бритни.

— Буидни...

— Ще ти донеса и нея. Обещавам.

И го направи. Донесе всичките му афиши на Бритни, единствената му аудиокасета с нейни песни и уокмена, който Карл му беше подарил преди четири Коледи. Настани го да седне с няколко карамелени десертни блокчета и коли, заключи караваната с катинар и остана навън в дъжда, като пушеше цигара, гледаше движещите се по пътя коли със запалени фарове и си мислеше колко е умна и смела. А днес, като се върна при караваната, в деня, в който Кафъри трябваше да се появи по магистрала А 12 с парите, се почувства дори още по-смела. Беше слънчев и ясен ден. Спря за малко пред караваната, за да се изплюе на земята. Трябваше да намери начин да докаже, че „Стивън“ беше наистина същото момче, което Кафъри търсеше. Вътре той цвърчеше, опитвайки да изговори текста на звучащата в момента песен. Имаше само една касета на Бритни Спийърс, но изглежда не му омръзваше да я слуша. Пускаше я отново и отново, но все още не

знаеше думите. Трейси отключи катинара и влезе. Завесите бяха овлажнели от конденза, вонеше на плесен.

— Слушай, Стивън. — Тя остави кофата и седна на пейката до него, вдигна едната слушалка от ухото му. — Стивън...

Той ѝ се усмихна широко, клатейки глава напред и назад.

— Трейт...

Тя се усмихна, опитвайки се да бъде търпелива.

— Гледай. — Свали му слушалките и ги сложи върху леглото, после изключи сонито. — Искам да те питам нещо. Съгласен? — Той спря да се движи за момент, обмисляйки това, което му беше казала, постави дланите си една върху друга. — Попитах *дали си съгласен?*

Той като че ли успя да се фокусира. Закима усилено, толкова енергично, че петите му се заудряха в пода.

— 'Ласен.

— Добре. Сега слушай. Помниш ли името на онзи човек в Лондон?

Стивън спря да кима. Издаде тих задавен звук, премести поглед встрани и после — върху Бритни Спийърс, залепена на вратата: Бритни лежеше върху жълт пикап в бяло-червен тоалет на мажоретка.

— Стивън? — Той задвижи глава нагоре-надолу и сега тя видя, че устните му се мърдат. Приведе се по-близо към него. — Какво? Какво казваш? — Той пхна пръст в носа си. — Не, хайде не прави това. — Дръпна рязко ръката му. — Хайде де, преди го знаеше, говедо такова — човекът, който ти счупи главата? — Той се намръщи внезапно и изцъкли очи. Вирна брадичка и обърна лице към прозорците, сякаш се смееше. Но не се смееше. Кимаше. — Спомняш ли си?

— Ннгг.

— Как се казва?

— Аабаан...

— Иван? Това ли каза? Иван?

— Ннг.

Заклати глава нагоре-надолу с искреното желание да ѝ достави удоволствие.

— Добре. А ако някой те попита: „Кой направи това с теб?“, ще кажеш: „Иван, Иван Пендерецки“.

— Аа-Баан Бемм-ббеммб... — Имаше вид на човек, който ще се разплаче всеки момент от усилието да изговори тези думи. — Аа-Баан. Бембер... Абанн Беммбередцих!

Получи се достатъчно добре. Трейси се облегна доволна и запали цигара. Сега вече се чувстваше уверена, много уверена. Бритни Спийърс, с джинси и светлосиня тениска, им се усмихваше отстрани от „Таймс Скуеър“ в един видимо горещ ден.

От ягуара, паркиран покрай брега на „Луишам“, Кафъри се обади на Сунес.

— Няма да мога да дойда тази сутрин. Съжалявам, аз... не знам, хранително отравяне от снощи или нещо от този род.

— О, боже, Джак. — Двамата полицаи, които беше определила за него, чакаха в офиса. — Те седят тук като две дечица, очакващи татко им да дойде и да им каже какво да правят.

— Добре, добре — дай ми ги. — Кафъри разговаря десетина минути с един от двамата полицаи, които бяха определени за негови помощници за деня — даде му параметрите на обектите, които искаше да обиколят. Логан вече беше минал през западната част на парка и сега искаше двамата да позвънят на всички врати от източната му страна. След това поиска да говори с Криотос, за да я помоли да се свърже с Чампалуанг Кеодуангди и да уреди с него среща за късен обяд.

— Мислех, че си на смъртно легло.

— Мерилин, моля те, просто се нуждая от малко почивка.

— Добре, с теб съм, няма да кажа на нито едно птиченце.

— Телефонът ми ще бъде изключен, затова, ако трябва да говориш с мен, използвай мобилния ми.

— Добре. А, и, Джак?

— Какво?

— Зъболекарят. От „Кингс“. Сецаш ли се? — Направи пауза. — Обади се *отново*, Джак. Би ли *могъл*...?

— Да, да. Добре. Остави това на мен.

След като приключи разговора, свали вратовръзката и я пхна в джоба си. Чувстваше се като илюстрация от каталог, докато разговаряше с управителя на банката. Но беше получил заема, и сега

парите стояха в кафяв банков плик в горния джоб на самото му. Това беше неговото оръжие в преговорите. „Трогателно, дотолкова си обсебен, че си готов да платиш повече от едномесечната си заплата за брътвежите на една застаряваща измамница и при това да излъжеш по този повод всички около себе си.“ Но си беше дал обещание: след приключването на днешния ден щеше да загърби всичко това. Насочи ягуара към Норфолк, отвори прозореца, не включи радиото. Ако днес не се получи нещо, щеше да сложи край: щеше да остави всичко на Отдела за борба с педофилията и да каже на Ребека, че е получила каквото иска и вече е сложил край на историята с Юан. Но докато шофираше, нямаше как да не зърва очите си в огледалото и в тях виждаше само надежда — сякаш наистина очакваше като спре колата край дома на Лам, да види как Юан се появява иззад ъгъла на къщата на слънчевата светлина, все така облечен със своите шорти и горчиченожълта тениска.

„А сега помисли какво ще видиш в действителност.“

Вероятно стара детска обувка или парче кост. Три хиляди лири и наградата щеше да му бъде връчена с церемония, достойна за свята реликва. „Държа в ръката си парче от Истинския Кръст.“ Или кости от животно, позеленели от престоя си в земята. Знаеше, че щеше да бъде изигран — искаше му се само да се отърве от тази надежда в гърдите си.

Трейси Лам разбра в мига, в който мина през вратата. Не ги видя, а и те бяха постъпили умно, бяха скрили колата си, но тя разбра. Пусна кофата и се обърна да побегне. Появи се униформена ръка и пъхна разрешителното за обиск в лицето ѝ.

— Мис Трейси Лам?

— *Изобищо не сте ме питали дали може да влезете в дома ми!*

— Блъсна ръката и се извъртя, за да погледне назад към коридора и да прецени за какво точно става дума. — *Изобищо не сте ме питали.*

— Не трябваше, мис Лам. Вие не бяхте тук.

— Така ли? *Майната ви!*

В цялата къща не остана нито едно място, където не се навряха. Влизаха и излизаха от стаите, без да обръщат внимание на протестите ѝ, с каучукови ръкавици на ръцете. Към капандурата за таванското

помещение беше опряна стълба, на която се виждаха елегантни женски глезени в светлокафяви боти с високи токове почти до коленете. Трейси чуваше, че някой ходи там горе и виждаше отблясъци от електрическо фенерче.

— *Разкарай се от шибания ми таван!* — изкрещя нагоре към стълбите тя.

Един полицай постави и двете си длани върху раменете ѝ.

— Мис Лам, мисля, че ще бъде по-добре да ни оставите да приключим това.

— Скапанияци със скапанияци... о, боже... — Знаеше, че не може да се бори със ставащото. „Онова копеле Кафъри е виновен, мръсната безмозъчна отрепка.“ Отпусна се на пода, вплела пръсти в косите си. — Скапанияци.

Жената слезе внимателно няколко стъпала от таванското помещение и подаде някаква стара синя кутия за обувки, покрита с паяжини на полицаая, който стоеше в долния край на стълбата. Той се обърна и заслиза с нея по стълбището. Щом видя, че се приближава към нея, Трейси се вбеси.

— Да не сте посмели да ми вземате нещата. — Сграбчи крака му. — Върнете ми нещата... върни ми това.

— Оу! — Полицаят опита да си освободи крака и вдигна кутията за обувки високо във въздуха, но Трейси не го пускаше. — Пусни ме... някой да я махне от мен!

— Мис Лам — обади се един от колегите му. — Това съдържа доказателствен материал.

— Много добре знам какво съдържа. Шибаната кутия все пак е моя...

— Махнете я от мен... — С неочаквана скорост Лам скочи и размаха ръце; ударът беше достатъчен за полицаая да изтърве кутията на пода. — Божичко, страхли...

Съдържанието ѝ се пръсна по земята. За момент всички притихнаха, загледани в снимките. Дори Лам бе шокирана за миг от онова, което видя. Стоеше приведена над тях, с полусвити колене, с преbledняло лице, сякаш всеки момент щеше да се строполи на колене.

— Трейси, нека не усложняваме излишно...

— *Майната ти.*

Снимките бяха общо трийсетина, от по-стария тип, с малък бял кант по краищата и леко зърнеста структура. На тях се виждаше дребно русо момиченце на около шест години, седнало на градинска пейка. Носеше шорти с тиранти и лигавник, на което бе избродирано зайче. Косата му беше сресана и опъната назад и извита на раменете навън в стила на шейсетте години, като на голяма жена. На някои от снимките тя играеше с плажна топка; на други лигавникът беше махнат и момиченцето гордо показваше голата си бяла гръд, наклонило на една страна глава. На две от снимките, които бяха паднали близо до задната врата, между краката на един смутен полицай така, че едната покриваше донякъде другата, същото момиченце беше в леглото. Беше яхнало лицето на възрастен мъж. И този път нямаше нито панталонки, нито пликчета.

— *Не!* — Лам падна напред, по лице върху снимките. — *Не... те са мои, не ми ги вземайте, моля ви!*

Движеше неконтролируемо ръцете си нагоре-надолу, като изтощен плувец, който опитва да се задържи на повърхността, събирайки фотографиите под тялото си. От цялото това вълнение едната обувка се измъкна от крака ѝ.

— Хайде, мис Лам. — Възцарилото се мълчание беше нарушено и някой постави длан върху рамото ѝ. — Станете. И си оправете полата. Показвате на целия свят какво имате.

— *Разкарай си скापания крайник...* — Трейси блъсна ръката му. — *Пусни ме.*

Полицаят, от страх да не би тя да се обърне по гръб и да го ритне и още по-лошо — да не види по-голяма част от онова, което се намираще под полата ѝ, отстъпи леко, и погледна към колегите си за помощ.

— Мис Лам — намеси се една полицайка, — това тук са изключително важни доказателства. Ако не ме оставите да се доближа до тях, ще бъда принудена да ви арестувам. Нима не виждате какво става с бедното момиченце от снимките?

Трейси, легнала на пода като жаба с едновременно мърдащи крайници, застина, като чу тези думи. Двамата полицаи се спогледаха, учудени от реакцията ѝ. Тогава Лам се обърна на една страна и закри лице с длани, гърдите ѝ се задвижиха конвулсивно, сълзи превърнаха червените ѝ бузи в огледала.

— Мис Лам... трябва да станете... видяхте...

— Да, видях, знам — изви тя. — Разбира се, че *видях*. И кое е то, според вас, задници такива? А? *Кое е според вас* „бедното момиченце“, кое е?

Наложи се да я издърпат от къщата — двама души я хванаха от двете страни, за да я довлекат до колата, покрай ръждивите туби за бензин, покрай стария, покрит с пълзящи растения автомобилен скрипец. Арестуващият я полицаи току-що бе преминал едnodневно обучение в Хендън за новата бърза техника за арестуване. Когато Кафъри пристигна в единайсет часа, той тъкмо заключваше белезниците на Треиси Лам.

Попълването и подписването на необходимите формуляри продължи до обяд и Треиси Лам можеше да бъде официално обвинена за неприличното нападение на момчето от видеозаписа. Разпитващите я полицаи — от Отдела за борба с педофилията на Скотланд Ярд — го бяха донесли. Имаха го от цели десет години и я бяха търсили през цялото това време. Казаха ѝ, че перуката не би могла да затрудни особено идентифицирането ѝ. След като написаха обвинението срещу нея, стигнаха до заключението, че може да бъде пусната под гаранция.

Навън, до окосената градинка пред полицейския участък, тя запали цигара и постоя известно време неподвижно, без да обръща внимание на влизащите и излизащите служители, вдигнала поглед към недовършената катедрала, към движещите се в редици по небето облаци. По дяволите. Не можеше да повярва. Просто не можеше да повярва. Бяха я предупредили, че може да има и други обвинения, съгласно Закона за порнографските публикации, които „биха могли да възникнат в хода на разследването на случая“, но назначената за нейна защитничка Кели Алварес, дребна жена с вид на мексиканка, със зацапан стикер, оформен като спасителна лодка, на ревера, ѝ обясни, че положението не било толкова лошо, колкото си го мислела. Разполагаха само с един запис, а снимките, които ѝ бяха направени в детска възраст, щяха да помогнат да се докаже какво „огромно влияние са ви оказали вашият баща и по-късно — брат ви. Не се тревожете, Треиси. Ако имаме късмет, може да се отървем с условна присъда“.

Тя обаче не можеше да приеме това. Беше затваряна и преди, разбира се, беше лежала по малко тук и там, но онова, което всъщност я убиваше, бяха парите. Когато я бяха издърпали от къщата в колата, беше зърнала Кафъри, застанал сред дърветата, който наблюдаваше с изумен вид. Сега вече и тя не знаеше какво да мисли.

— Как са ме открили? — попита тя. — Кой ме е издънил?

Алварес вдигна рамене.

— Те имат този видеозапис от години.

— Но как са разбрали, че съм аз?

— Ще разбере, обещавам. А сега не се тревожи за това, Трейси — не е дошъл краят на света.

— Разбира се, че не е дошъл — измърмори под носа си тя, докато се отдалечаваше от полицейския участък по слънчевите улици. — Не е дошъл шибаният край на шибания свят.

Спря, ръката с цигарата застина във въздуха пред устата ѝ. Позната кола. Подобна на спотаена край ъгъла котка. Тя се обърна бързо, като се завъртя на пети, и тръгна в противоположната посока, като повдигна яката на блузката си, сякаш можеше да я направи невидима.

* * *

Кафъри я видя като се подаде иззад ъгъла и включи двигателя. Беше нащрек и гледаше толкова внимателно, че очите го боляха — през няколкото часа, които Лам бе прекарала в полицейския участък, всичко си бе отишло по местата: сега си обясни усещането, че го бяха следили предишния ден. Червеното „BMW“ на Сунес. Ребека не беше ходила в полицията — всичко се дължеше на изрусената Полина с бебешкосините очи. Тъй като работеше в разузнаването на Отдела за борба с педофилията, докато бе стояла в стаята на Криотос, тя незабавно бе направила връзката с него. Трябва да беше чула за смъртта на Пендерецки, сигурно го беше наблюдавала. Сунес не бе споменала нищо за това по време на снощната им вечеря. „Трябва да е знаела — знаеше, че Полина е взела колата ѝ. Какви бяха в такъв случай всичките приказки за вяра, обич и толерантност снощи?“ Сега чакаше да падне и другата обувка, чакаше да получи първия мрачен

намек, че Сунес или Отделът за борба с педофилията разговарят със Си Ай Би^[1] — „Я да преброим колко пъти си нарушил гражданския кодекс, а? Абсолютно порочна практика, злоупотреба с властта.“ Знаеше, че всичко това ще се стовари всеки момент върху главата му... и сега имаше време само колкото да направи един последен опит.

Включи на първа и се плъзна след Лам, преди да бе успяла да свие в някоя странична уличка. Отвори прозореца на мястото до шофьора.

— Трейси. — Тя не му обърна внимание и не спря да върви, така че се наложи да продължи да пъпли след нея с ягуара, сложил едната си ръка върху волана и приведен встрани върху мястото на пасажера. — *Трейси...* слушай... това не беше мое дело... кълна се... нямам нищо общо със случилото се. — Постави длан върху плика в горния джоб на самото си, за да не падне върху седалката. — Парите са тук. В мен.

— Малко е късничко, а?

— Не — все още можем да говорим. — Вдигна очи към нея. — Все още можем да говорим.

Тя спря. Пъхна долната устна под дългите си зъби и се приведе, опитвайки да види какво има в джоба му. Изражението ѝ беше толкова напрегнато, толкова омагьосано, устните ѝ бяха влажни като на вървящо подир следа куче. Водеше я за носа.

Тя направи стъпка към колата и Джак разтвори бавно ръка, за да ѝ покаже плика. „Ето така, това е начинът... само малко по-близко...“ Страничното огледало отрази някой, който мина по поляната пред полицейския участък. Кафъри го забеляза моментално и го жегна опасението, че може да го видят с Лам, и това реши битката в негов ущърб. Когато погледна отново към Трейси, установи, че магията беше развалена. Усетила смяната в посоката на вниманието му, тя беше проследила неговия поглед, беше видяла накъде гледа, и беше загубила доверието си. Трейси отстъпи назад, вперила очи към полицейския участък, погледът ѝ се стрелкаше напред-назад.

— Трейси...

— Какво?

— Хайде де... кажи нещо.

— Не. Няма какво да казвам. Излъгах.

Вече започваше да се отдалечава заднишком.

— *По дяволите!* — Кафъри стовари юмрук върху волана и смени скоростта. — *Трейси.*

— Няма нищо за казване.

С безизразна физиономия тръгна нататък. Наложил се да я последва с колата.

— Трейси!

— Говоря сериозно — излъгах. Ти не си глупав, разбра, че излъгах.

Дръпна за последен път от цигарата си. Не искаше да спира, за да настъпи угарката, затова я хвърли през отворения прозорец на ягуара, скръсти решително ръце пред гърдите и тръгна към двора на църквата, където автомобилът не можеше да я последва.

[1] CIB — Controlled Image Base — Актуална снимкова база данни. — Бел.ред. ↑

Не позволи това да му се отрази — не позволи да достигне до него. Направи, каквото беше казал, и му тегли чертата. Беше пропилял достатъчно от сутринта. С цигара между зъбите си сложи отново вратовръзката, провери резултата в огледалото, постави тъмните очила и измъкна мобилния си телефон от якето. Какво ли правеше в този момент Сунес? Седеше в стаята на старшия следовател, броеше минутите в очакване на неговата поява, за да може да му зададе някой и друг въпрос за Треиси Лам и Норфолк. Беше време да играят открито.

— Е?

— Е какво, Джак?

— Имаш ли да ми кажеш нещо?

— За какво? Твоите хора не са се върнали — доколкото знам, щяха да се обаждат направо на теб, нали така?

— Нещо друго?

— Джак, слушай, синко. Не обичам да се държа неприятно, но трябва да отговоря на имейла на един от шефовете, говоря по телефона с кмета на общината и между другото трябва да подготвя един-два доклада за случая, така че, с цялото ми уважение...

Младият мъж се отпусна назад на седалката, загледан в улицата с букови дървета, водеща към църковната собственост. Даниела не знаеше. Какво, по дяволите, беше...

— Джак? Не искам да ти затварям телефона, но...

— Добре, Дани. Би ли ме прехвърлила на Мерилия?

Криотос се съгласи да се свърже с Чамп и да премести часа за срещата. Чамп беше в Уест Енд — искаше да обядват заедно, така че ако Кафъри успееше да се добере до Сохо до два и половина, можеха да се срещнат там. Той насочи колата към магистрала М11: „Канъри Уорф“ се виждаше на хоризонта в продължение на почти цял час, докато приближаваше Лондон. Пристигна в Сохо в два и петнайсет, остави колата в скъп местен паркинг, влезе в един клон на своята банка

и внесе трите хиляди лири в сметката си, после тръгна спокойно по Шафтсбъри авеню.

Чамп беше само на двайсет и четири години, но вече бе собственик на магазин за електроуреди някъде из улиците зад Чайнатаун.

— Знам кое е горе и кое — долу. Оправям се тук с лаоското си име, защото кръвта ми е почти изцяло китайска. — В миналото бе имал лека форма на акне, но косата му беше чиста и оформена с гел, беше елегантно облечен в гранитносив костюм на Армани и безупречни кожени обувки. — Оставят ме на мира, стига да не вдигам шум. Наясно съм с *guanchi*, нали разбираш.

Момчетата, които си правеха слънчева баня на Сохо Скуеър, вдигнаха глави, за да го видят, и Кафъри ги подмина.

Отидоха в един хубав италиански ресторант на Дийн стрийт: боядисани на ръка плочи от Амалфи по стените, бутилки „Стрега“ и „Амарето“, подредени в редици над главите на кухненския персонал. Джак си поръча риба и седна с гръб към прозореца, наблюдавайки как Чамп навива на вилицата си своите *spaghetti alle vongole*. Приведе се напред, докато се хранеше, за да не си накапе костюма с доматиен сос.

— Когато се случи това, неизвестно откъде изникнаха всички онези добротворци, които опитваха да ми помогнат. Аз просто си траех. Работех, нали разбираш.

— Работеше ли?

— Когато се случи това. Той беше клиент.

— Клиент ли? — Кафъри се запита дали не беше станала грешка. — Но ти си бил само на...

— Почти на дванайсет, и той не ми беше първият. — Напъха спагетите в устата си и насочи вилицата към своя събеседник. — Вероятно искаш да кажа, че те са ми навредили? Мъжете? Но някои от тях имаха за мен повече време от собствената ми майка. Бил съм оставен в дом за една година, когато съм бил двегодишен. — Сдъвка и преглътна хапката. — Намирали ме в леглото ми с четвърт кило лайна в пелените, просто да лежа, дори без да се движа или да плача. — Нави нова порция спагети на вилицата си и я лапна. — Майка ми беше и все още си остава мръсница. — Дъвчейки, без да сваля очи от лицето на Кафъри, бръкна в джоба на самото си и извади някаква хартийка. —

Изнамерих го заради теб. — Беше смачкана, избледняла рекламка. — Ето как ме намери.

Аз съм на осемнайсет години, но в резултат на претърпяна злополука изглеждам само на десет. Обадете се...

Джак бутна хартията обратно към него по масата.

— Бил си на единайсет години и си пускал реклами?

— Даже тогава вече бях умна азиатска маймунка. Умовете ни работят бързо, както знаеш, придвижват се бързо през пропастите, които редник Джо^[1] не може да премине. Виж къде съм днес. И знаеш ли защо? Защото никога не съм имал никакви зависимости и пристрастявания като останалите. Тук се използваше масово метамфетамин, специалитетът на бизнесмена, можеш да ми вярваш. Аз обаче си пестях парите. — Размаха вилицата към Джак. — Казвам ти, че съм предимно китайско производство.

— Той те е питал за баща ти.

Чамп изпръхтя.

— Да. Бях забравил за това. Това беше първото, което каза, когато се обади — попита дали обичам татко си. Тогава не го разбрах; сега обаче знам, че това са нормални приказки за гей.

— И ти е направил снимки?

— Не показах лицето си пред обектива, но онова, което ме озадачи, е друго: сигурен съм, че ме е снимал след като припаднах. Спомням си проблясването на светкавицата. — Избърса чинията си с парче хляб и сви рамене, сякаш не се беше замислял особено по въпроса. — Повярвай ми, преди тази нощ си мислех, че знам някои неща за странностите — на някои от тях им харесваше да правя такива гадости, че направо няма да повярваш. Други пък си падаха по жълто... знаеш за какво говоря, нали?

— Тъъ... да.

— И кафяво, и бежово, и червено... удряне с юмруци, нали знаеш. Хей, ти си от полицията, нищо от това, което мога да кажа, няма да те шокира, нали?

Джак се взря в рибата в чинията си.

— Точно така.

— Този обаче беше наистина болен, извратен от тук до следващата седмица. Първо ми казва, че ще ме наглежда. Каза, че ще дойде и ще ме гледа, че би искал да ме гледа в леглото ми.

— Какво според теб е имал предвид?

— Нямам представа. Вероятно това е просто ненормалният му начин на изразяване. И докато говори, ме бърника непрестанно, а аз: „Хей, почакай, по-добре сложи нещо — времената вече не са за на голо. Сложи си нещо“. Но когато се обърнах, за да проверя, той почти нямаше на какво да сложи балончето. Онази му работа беше една такава *мъничка*... — Показа големината му с разстоянието на разтворените си палец и показалец. — ... ей толкоз. Никога не съм виждал нещо подобно. И дори не я беше надървил. Не можеше да го вдигне. Разбира се, оказа се, че имал по-добри идеи. — Чамп натъпка хляба в тъгла на устата си. — Когато наби онова в задника ми, изгубих съзнание.

Кафъри постави длани от двете страни на чинията си и за момент сведе поглед. Черният му нокът изглеждаше виолетов на фона на жълтата карирана покривка.

— Така и не го хванаха.

— Да. И той не го направи никога повече. Престана... просто така. А аз не го видях никога повече. Нарекох го „трол“, защото беше изключително едър и невероятно *грозен*, мале мила. Казах го на другите момчета, имам предвид момчетата „от бранша“, и името така си и остана, като легенда. По-късно другите деца, нали се сещаш, почтените деца от кварталите, започнаха да говорят за трола в гората, да играят на такива игри, да пицят и да се вживяват.

— Мислим, че го хванахме.

Чамп продължи да дъвче. Събра няколко миниатюрни парченца месо от мида върху парче хляб и го напъха в устата си.

— Така и помислих, като се обади. Кого сте хванали?

— Имам снимка. Мислиш ли, че ще си го спомниш?

— Да... ще си го спомня. Ясно като бял ден. Черна коса — не беше чернокож, беше бял, но с много черна коса... лъскава. — Вдигна длан към главата си. — Като моята. И беше огромен — сигурно някъде към два метра... но беше млад. Не може да е бил на повече от шестнайсет години.

— *Шестнайсет?* Казал си на полицията, че е бил на двайсет и няколко.

— Е, да, аз бях само на единайсет години — стори ми се наистина голям. Но предполагам, че не може да е бил чак *толкова* голям от мен.

Кафъри помълча известно време. Седеше с леко отворена уста, вперил невиждащ поглед в поставените върху машината за капучино чаши, покрити с чиста бяла кърпа. Чамп продължаваше да дъвче, като го наблюдаваше. След малко се наведе напред и попита:

— Проблем ли има?

Джак затвори уста и отпусна брадичка.

— Не, не. Няма проблем. — Отмести чинията си и затърси опипом дипломатическото си куфарче под масата. — В такъв случай ще ти покажа снимката, щом мислиш, че ще си спомниш.

— Никога няма да забравя трола. — Приведе се напред, погледна снимката на Пийч и поклати глава. — Не. Не е той.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен. — Остави вилицата и избърса устата си със салфетката. — Така — десерт?

— Какво си направил? — Трейси Лам беше побесняла. По време на престоя ѝ в полицейския участък Стивън беше опитал да се измъкне от караваната — беше се мятал, беше пукнал стъклото на един от акрилните прозорци и беше обърнал кофата-тоалетна. А сега седеше на койката и се клатеше напред-назад, обхванал главата си с ръце. — Не съм отсъствала чак толкова дълго. — Разтърси го грубо за ръката. — И за какво, по дяволите, е всичко *това*?

— Трааайтиии...

Долната му устна увисна навън. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разплаче.

— О, я престани. — Пъкна един парцал в ръката му и го бутна надолу на колене. — Ето, обърши го. Хайде, бърши, лайно такова.

Той започна да движи парцала по пода, а Трейси се строполи на койката и запали цигара, без да го изпуска от поглед. През цялото време по обратния път от полицейския участък беше обмисляла проблема с него. Когато я арестуваха, първата ѝ мисъл беше, че това е

дело на Кафъри, че не беше преценила правилно, че не работи за никого. Но докато си бе задавала многобройните въпроси, след като се поуспокои и обмисли станалото, започна да се пита дали все пак не беше сгрешила. Усещаше, че Кафъри не по-малко от нея самата се пази от „мръсния отдел“. Когато беше дошъл предишния ден, беше нервен като кон — през половината време се бе оглеждал назад, сякаш се опасяваше да не се появи някой. А при ареста й тази сутрин не бе пожелал да се покаже — беше хвърлил поглед към автомобилите и бе изчезнал между дърветата преди някой от полицаите да го е забелязал. Не беше очаквал това, „защото — реши тя, — защото е също толкова подкупен и нечестен играч, колкото си и ти. Ами после, пред полицията. Какво беше онова в горния му джоб, ако не мангизи?“.

Кели Алварес й беше обещала да разбере как Отделът се е добрал до нея. Може би Скотланд Ярд вече е бил по следите й и може би действащият отделно Кафъри беше открил това и се беше възползвал от възможността да изпревари малко глутницата. Може би наистина искаше Стивън. Започна да се чувства по-добре. „Нищо чудно все още да имаш шанс да се сдобиеш с трите хилядарки, Трейс.“ Реши да му се обади на другия ден веднага след разпита и да опита да го примаме отново. Хвърли цигарата в мивката. Каквато и да беше истинската природа на Кафъри, беше убедена, че особата, застанала на четири крака пред нея, беше много по-важна за него, отколкото онзи извратеняк от Брикстън с нездравите му фотографии и мания на тема хигиена.

* * *

Баракудите. Бяха наречени на вид риба, но не бяха истинска риба: истинската риба щеше да умре в хлорираната вода.

— Водата има странен вкус заради хлора — обясняваше Гъмър на новите деца. — А хлорът се слага с определена *цел*, нали разбирате? Какво прави ли? Предпазва ни. *Предпазва* ни от микроби и други гадни неща, които влизат във водата. Много е важно.

Нямаше обаче да казва на баракудите за хлора — баракудите и така вече знаеха прекалено много. Бяха в опасната възраст. Всички инструктори бяха обучени не само за своите отговорности към децата,

но и да бъдат нащрек за евентуални признаци за малтретиране — а Гъмър знаеше, че децата в бански костюми привличаха по-голям от приличния интерес. Веднъж някакъв мъж бе платил таксата за наблюдател, за да влезе в сградата, беше отишъл в галерията и бе правил оттам най-нахално снимки на плуващите в басейна баракуди. Гъмър не бе вдигнал тревога, но стоя на ръба на басейна и размахваше предупредително ръце, докато онзи се омете. Почувства облекчение — не желаше полицията да дойде и да го разпитва за инцидента, и да го накара да започне да мисли не за каквото трябва. Щяха да го видят по лицето му. *По-безопасно беше изобищо да не му задават никакви въпроси.* И така тайнственият фотограф си беше отишъл със своите снимки... без да се наложи да плаща за това.

„Снимки...”

Застанал на ръба на басейна, както беше по тениска и с плувна шапка на главата, Гъмър мислеше за снимките, които държеше в своя апартамент — на едно деветгодишно момче, красиво, толкова *красиво*. Беше ги залепил по стените на намиращата се по-навътре спалня. Никой нямаше да го пита за тях — нямаше кой да ги види, никой никога не влизаше в апартамента му, нито пък щеше да го направи някога. Остави мислите си да текат свободно в тази посока и първият образ, който видя в съзнанието си, беше на Рори Пийч. Момче, голо, с кръстосани пред гърдите ръце. Завързано за радиатор. Тази подробност, за радиатора, не беше писана във вестниците, но той знаеше, че е така. После мислите му го отведоха към друга поредица от фотографии. *Къде бяха те? В нечия къща? Може би изложени някъде?* За стотен път се запита дали полицията щеше да го открие...

— Виж ме — аз съм русалка!

Гъмър застина. Баракудите, особено момичетата, все се приближаваха прекалено много, за да се чувства комфортно. Ако някое от децата се докоснеше до него, кожата му настръхваше.

— Може ли да направим това сега? — Те подскачаха нагоре-надолу на плиткото, едно-две от децата изскочиха от водата, легнаха по корем на ръба на басейна и заритаха с крака. — Искаш ли да направим сега онзи номер?

— Не, не искам.

— Да! — Едно момиченце в басейна изпъна ръце и крака като звезда. — Аз ще стоя така, а ти ще преплуваш между краката ми.

— Не, в тази група няма да правим това. — Излизащите от водата малчугани го караха да се чувства нервен, бяха прекалено много и прекалено бързи, като хвърлящи се от някоя скала пингвини. А когато се нервираще, главата му се зачервяваше от върха до основата на черепа, после червенината слизаше надолу по врата и до горната част на ръцете. — Мисля, че всички трябва да се върнем обратно в басейна.

— И ние ще плуваме между краката ти. — Знаеха слабото му място и сега опипваха почвата — събрани отстрани на басейна, те се въртяха около краката му като дебели попови лъжички, опитвайки да го завлекат във водата, докосвайки се до него, дразнейки сетивата му. — А после ти ще плуваш между нашите.

— Не... определено не...

— Ние всички сме русалки. Виж...

— Да вървим! — Гъмър започваше да трепери. Беше си взел хапчетата тази сутрин, но въпреки това усещаше нарастващото напрежение вътре в себе си, което сякаш всеки момент щеше да избухне. Плачеше му се. Сега момичетата бяха навсякъде около него, караха космите му да настръхват. Не можеше да понася докосванията им — толкова важно беше да не го докосват. Това не беше хубаво, не беше хубаво... той щеше да... — СТОП! — Гласът му проехтя около басейна. Спасителите и зрителите в галерията вдигнаха погледи. — *Просто спрете веднага!* — Наду свирката си и една-две глави, гладки, сякаш принадлежаха на млади тюлени, изскочиха над водата, шокирани и отрезвени. — *Щом кажа „не“, значи не.* — Децата до него отстъпиха изненадани. Той трепереше, силно зачервен — лицето му бе придобило същия цвят като гумената му плувна шапка. Този път нито едно от децата не се засмя. — Така. — Посочи към съблекалните. — Урокът за днес се отменя. Показайте, че не можете да следвате правилата, затова урокът се отменя.

* * *

Ставаше късно, но нямаше къде да паркира в паркинга на болница „Кингс“. Наложил се да се отдалечи доста, преди да намери свободно място в една странична уличка, където да остави ягуара.

Сунес все още не му беше пуснала сигнал по пейджъра. Докато се връщаше към болницата, на два пъти премина в бяг — сякаш това щеше да му помогне да накара ума си да млъкне. Той се беше превърнал в парник за образи и гласове и правеше връзки там, където не би трябвало да ги има. „Пийч, Алек Пийч, преди десет години не си бил ти, но си бил ти за Рори. Какво става? Да не би да имитираш някого?“ Нямаше логика. Идеше му да се заудря по челото. Раздразнен и уморен, спря в главния коридор, за да си купи кафе от машината.

— Мистър Кафъри.

Вдигна очи. Ндизей стоеше няколко метра по-нататък, с леко извито встрани тяло, сякаш беше прекосявал коридора и бе спрял, щом бе видял Джак. Под мишницата си стискаше рентгенови снимки, а очилата се бяха плъзнали надолу по потния му нос.

— Мистър Ндизей. — „По дяволите — не отговорих на обаждането му.“ Изправи гръбнак. — Извинявайте — смятах да се обадя, но... ъъъ, просто... — Гласът му секна, младият мъж сведе смутено поглед към празната стиропорна чашка в ръката си. — Как е семейството?

— Да. Много добре. Моето семейство е моята благословия.

Бутна очилата нагоре по носа си, прекоси коридора и загледа как Кафъри завря чашката под чучурчето. Тъй като нито каза нещо, нито помръдна, а Джак усещаше усмивката на клоунското му лице, най-накрая остави чашката и се изправи.

— Искате ли... за случая ли искате да говорим? Можете да изпратите информацията за разходите си на нашия офис мениджър.

— Това е уредено. Вече го направих.

— Добре. Добре.

— Да. — Ндизей се наведе леко назад, притискайки рентгеновите снимки до закръгления си корем. — Нещата май не се развиват добре за вас.

— Има нещо такова.

— Има ли някой друг, към когото проявявате интерес? Някой друг, на когото бихте искали да хвърля едно око?

— Може би, ако излезе нещо по друг случай, но чрез ДНК получихме неопровержимо доказателство. Искам да кажа — сигурен съм, че обвинението ще иска да се явите пред съда, разбира се, но дотогава има време.

Ндизей се намръщи и се подпря на кафемашината.

— Неопровержимо доказателство ли?

— ДНК. Разполагаме с ДНК, което доказва, че Пийч е мръсникът, оправил собствения си син... Съжалявам, ако е прозвучало грубо.

— Мистър *Пийч*? — Ндизей премигна зад дебелите стъкла на очилата си. — Но кой тогава го е ухапал, за бога?

— Моля?

— Попитах кой е ухапал Рори? Бил е същият човек, който е ухапал и онова момче в парка, но не е бил Алек Пийч.

— *Какво?*

— Съжалявам. Мислех, че това имахте предвид. Неговата отливка. Не отговаря на следата от ухапването.

— Неговата отливка? Но аз мислех...

— О, не е свършена — той се размърда прекалено скоро. Но това, което получих, беше достатъчно. О, да. Не знам кой е ухапал Рори, но със сигурност не е бил Алек Пийч.

Залезът беше странен — сякаш земята се беше наклонила настрани или слънчевият вятър се беше заблудил и беше примесил розова светлина от друга галактика. Кафъри караше бавно из Брикстън, вглеждаше се в светлините на къщите и се чудеше, просто се чудеше. Паркира на „Дълич Роуд“ и тръгна из парка, като слушаше шума на вятъра, който духаше между дърветата.

Номер трийсет вече не беше затворен от полицията и технически трябваше да поиска разрешение от Кармел Пийч, за да влезе, но тя беше все още в дома на семейство Нерсесиян, а той пазеше дубликат от ключа за катинара. „Донегол Кресънт“ беше притихнал — не минаваха никакви коли. Единствените звуци се носеха от включения телевизор в осветената дневна в съседната къща и от лаещото в нечий заден двор куче. Джак носеше фенерчето в джоба си. Харесваше тежестта му.

Коридорът беше тъмен, въздухът — солено-възгорчив, застоял, многократно претоплян. Джак посегна да включи осветлението и в същия момент си спомни... „По дяволите.“ Ключът за електричеството — Сунес го беше махнала, преди да излязат, и го беше поставила върху

електромера. Включи фенерчето, веднага последва лъча му до кухнята и върна ключа на мястото му. Лампите светнаха, хладилникът забръмча. Джак постоя неподвижно известно време, премигвайки на светлината, с вибриращи сетива. Дългият коридор... притихналата дневна вдясно, вратата към мазето... Космите на врата му щръкнаха. „Не е в твой стил... не е в твой стил...“ Беше нужно известно време, докато препускането на сърцето му се успокои.

Отвори хладилника — беше покрит с прахта на детектив Куин за откриване на отпечатьци и със сиво-черна коричка от микроби. Миризмата напомняше за речни корита и полета с гъби, но в къщата се носеше и друга миризма. Миризмата, която бе смутила Сунес при последното им идване тук. Този път беше по-силна, по-различима. Джак изключи хладилника като дръпна щепсела от контакта, за да не изключва електричеството, и се върна към вратата за кухнята, намери ключа за осветлението в коридора. Всичко беше съвсем същото, както си го спомняше — гравюри в рамки на стената, водният турбопистолет на Рори на стълбището. И миризмата. Но този път — по-силна.

Задуши, опитвайки да си представи кой рецептор възбуждаше тази конкретна миризма. Беше почти, *почти*, но не *съвсем* като сладникавата позната миризма в къщата на Пендерецки. Почти миризмата на смърт. „Да не би да има нещо, което отделът по научна криминалистика е пропуснал? Възможно ли е в къщата да има нещо, което никой не е видял?“

Нещо друго в къщата. Да. Някой друг беше стоял в къщата заедно със семейство Пийч. Беше сигурен в това.

Пъхна фенерчето в джоба на панталоните си и се приближи до подножието на стълбището. Последното, което Пийч твърдеше, че си спомня, бе как стои тук и гледа нагоре по стълбите. Кафъри закачи сакото си на централната колона, подпираща перилата в дъното на стълбището, и се заизкачва бавно по него. Колкото по-високо се качваше, толкова по-силна ставаше миризмата. Постоя на стълбищната площадка, поставил длани върху вратата на стенния шкаф. Посланието беше все още тук, издраскано на местата, където детектив Фиона Куин бе изрязала мостри от боята. *Женска опасност*. Този малък шкаф се бе превърнал в дом за Кармел Пийч в продължение на повече от три дни. Тя беше лежала в него с окървавени китки, слушайки как синът ѝ плаче долу.

Ако можеше да ѝ се вярва.

„Хайде сега пък.“

Бутна вратата, за да я отвори. В задната му част имаше котел и рафтове от подвижни дъски отгоре. Върху горната полица имаше купчина кърпи. Кафъри задуши. Коленичи, подуши мокета. Тук, дори извън шкафа, беше напоено с урината на Кармел и сега острата миризма се понесе към него, като почти го накара да си запуши носа. „Това обаче не е миризмата, която търсиш — тя е по-друга...“ Изправи се и се обърна, като гледаше нагоре и надолу от стълбищната площадка.

Спалнята се намираше в предната част на къщата, срещу банята. Дъските скърцаха, докато приближаваше края на площадката, като запали последователно осветлението и надникна и в двете помещения. Тишина. Уличната светлина изглеждаше оранжева, като преминаваше през завесите на спалнята. На нощната масичка лежеше брой на списание „Хелоу!“, козметиката на Кармел образуваше безмълвна редичка, на пода се валяше жилетка и чифт чорапи. Игралките за вана на Рори бяха струпани в пластмасов кош за пране под мивката. „Той ги наблюдава — наблюдава ги в леглото.“ Мина отново покрай шкафа, *шкафа на Кармел*, към задната част на къщата. Това беше стаята на Рори. Отвори вратата и постоя неподвижно за известно време.

Помещението беше квадратно и се намираше точно над кухнята, с един голям прозорец. Детектив Куин беше дръпнала пердетата, за да не допуска любопитните погледи, но пролуката между тях беше достатъчно широка, за да види полюшваните от вятъра дървета в парка. Тук миризмата беше по-силна.

Внезапно го обзе чувството, че нещо стои в коридора зад него. Обърна се рязко. Коридорът тънеше в тишина, само светлината от уличните лампи навлизаше откъм спалнята. „Сега пък започна да си въобразяваш разни неща. Да измисляш какво ли не...“ Движеше се безшумно из стаята, навеждаше се да вдига играчки, да обръща разни неща, опитвайки да си представи как някой от парка наблюдава игрите на Рори. Улвърин го наблюдаваше мълчаливо от афиша на Х-мен до леглото, по пода се валяха модели на участници в кеч лигата... „Опитай да си представиш Рори клекнал тук да си играе с играчките, докато някой го наблюдава.“ Обърна се. В стъклото, което се виждаше в малкия процеп между пердетата, светеше отражението на голата

електрическа крушка. Джак изгаси осветлението и дръпна завесите. Дърветата от другата страна на счупената ограда отстояха на по-малко от четирийсет и пет метра.

„Каза, че би искал да ме гледа в леглото...“

Беше една от странните безоблачни нощи, през които вятърът не позволява облаците да скрият звездите и небето никога не изглежда истински черно. В парка дърветата се полюшваха като едно, потреперваха там, където ги близнеше вятърът. Кафъри стоеше неподвижен, докато вниманието му бродеше из стаята, изкачваше се по стените, обикаляше покрай вратата, прекосяваше тавана, мина над главата му и излезе през прозореца, докосна страните на къщата, слезе по градинската пътека, прескочи зад оградата и се озова сред дърветата. Можеше ли седящият на някое от тези дървета да вижда какво става вътре в стаята? Някой, който обичаше да се катери?

Приближи се до леглото на Рори и легна, извади фенерчето от джоба и го остави върху корема си, усещайки непрестанно студеното присъствие на голия прозорец вдясно. Пъхна длани под главата си и се загледа в тавана, питайки се дали очакваше да се случи нещо — нещо да връхлети през прозореца и да се приземи отгоре му върху леглото. „Тайни места. Винаги има къде да скриеш нещо.“ Но не на очакваното от теб място. Движението му из стаята бе предизвикало леко въртене на електрическата крушка над леглото. Взря се в нея замислено, следвайки с поглед въртеливото ѝ движение, и си мислеше за Юан — възможно ли беше събитията да се завъртят в обратна посока? Пухената завивка на Рори миришеше на омекотител и съвсем слабо — на листа, и Кафъри полузатвори очи, като се наслаждаваше на мириса и си спомняше къщата на дървото. Трейси Лам... дали наистина го беше излъгала... дали знаеше нещо?

Надигна се и седна, фенерчето се търкулна и се приземи шумно на пода. Една муха бе изпъзляла от пластмасовата розетка в основата на фитинга.

Джак скочи върху леглото, протегна пръстите си към него, завъртя розетката около оста ѝ. В пластмасата имаше малка четвъртита дупка — пъхна пръсти вътре и усети грапавия ръб. Квадратчето като че ли беше изрязано с нож „Станли“.

„Фиона? — Сега вече пулсът му препускаше лудо, усещаше натиск в ушите с тишината наоколо. — Фиона, това не си ти, нали?

Какво би търсил Отделът по научна криминалистика в розетката на лампата, та да взема мостра от нея?“

— Хал, надявам се, че се забавлявате в Корнуол. Дарън е. Ще се видим, като се върнете, но Айо искаше да се обадя и да кажа, че така и не е успяла да мине през дома ви и че съжалява... Работата е там, че бебето ни се появи снощи. — Той направи пауза за момент и Бенедикт си го представи: смутен, опитващ да не губи самообладание, пристъпващ от крак на крак — все пак беше голям човек. — То се роди малко по-рано, нашето бебе, един месец по-рано, защото някой на работата ѝ я стресирал силно. Някаква отрепка, Джош, напълно си прав по отношение на тези хора, да, човече, да, Джош. А във всеки случай малкият Ерол, това ще бъде името му, малкият Ерол е в онова от онези неща за преждевременно родени... той е добре, но... — Дарън направи нова пауза, сякаш се чудеше какво да каже. — О, не се притеснявай, той е добре, просто няма да можем да поливаме цветята и се извинявам. Ще отворим заедно някоя бутилка, четиримата, като се върнете, и ще отпразнуваме събитието. Това е всичко, приятелчета. Доскоро.

Бенедикт лежеше до радиатора с длани върху лицето.

Болеше я глава, имаше крампи в крайниците и дори въпреки водата, която изсмукваше капка по капка, устата ѝ бе дотолкова пълна с някакво подобно на лепило вещество, че затварянето ѝ предизвикваше дискомфорт. Вестниците бяха писали, че Кармел Пийч щяла да умре до двайсет и четири часа от обезводняване при тази жегата, ако междувременно не я бяха открили. Смърф дишаше учестено и мъчително и младата жена знаеше, че състоянието ѝ се влошава бързо. Бедното животно бе толкова старо и толкова объркано — очите му бяха помътнели и гурелясали, а през последните няколко часа беше престанало да се движи, само от време на време изскимтяваше. Бен отпусна ръце; поемаше дълбоко въздух, опитвайки се да не заплаче. Айо имаше новородено бебе, а те тримата с Джош и Хал щяха да умрат.

Кафъри слезе да вземе парцал от кухненския шкаф и се качи горе с него. Включи цялото осветление на втория етаж и застана на стълбищната площадка, загледан в капака на тавана. Тайни места. Таванските помещения са едни от най-често използваните за криене места от „липсващите“ деца. „Винаги проверявай под резервоара за вода.“ Първият дошъл на мястото на престъплението екип беше претърсил тавана на номер трийсет, надявайки се да открие там Рори. Дали не бяха пропуснали нещо?

Натисна капака. Той се отвори лесно и когато Джак се повдигна на пръсти и пхна длан през него, напипа ключ за осветлението, а от отвора надолу увисна сгъваема подвижна стълба от неръждаема стомана с гумирани крачета. Осветлението се включи, сводестият таван се освети като в църква. Кафъри пхна фенерчето си отзад в колана, дръпна докрай стълбата и започна да се качва по нея.

Беше висок човек и таванското помещение се оказа прекалено ниско за него: налагаше се да стои с леко приведена глава. Помещението беше подредено — дървени сандъци от някое отдавнашно пренасяне; на единия пишеше „Рори/дрехи“, на друг — „Кухня“, рула с оранжев изолационен материал, а в ъгъла, където се спускаха сенките на стените, бе подпряна пластмасова коледна елха и найлонов чувал, пълен с червена лъскава украса. По тавана висяха паяжини, достойни за влакче на ужасите. Кафъри усещаше допира на изолационния материал в кожата си... и силния, топъл мирис в ноздрите си. Тук ставаше нещо... нещо, което всички минали през къщата бяха пропуснали. Завъртя се бавно на 360 градуса, без да пропуска нито едно несъответствие, и веднага видя това, което търсеше.

Беше в другия край на таванското помещение, точно над стаята на Рори: малка, неопределена купчина от нещо, напомнящо кал в полумрака, над която бръмчаха мухи.

Тръгна с покрита с длан уста — „страхуваш се от онова, което може да намериш ли?“. Спря на около половин метър от купчината, прогони с ръка мухите. Намираще се пред мокри останки от храна — полуизядена храна в полистиренови кутии от заведения за бързо хранене, лигави хамбургери, малка купчина чаши от „Макдоналдс“, смачкани салфетки. В единия край имаше купчина изпражнения, покрити със салфетка. А в средата на всичко това в изолационния

материал бе разчистен кръг, от чийто център в помещението проникваше спирала жълта електрическа светлина. Когато се приближи и застана над нея, установи, че гледа през малка дупка право надолу към пухената постелка на Рори.

Някой си беше направил лагер тук — някой бе релаксирал тук, бе живял тук, бе ходил по нужда тук, бе наблюдавал Рори оттук, вероятно бе мастурбирал тук. „Негодник.“ Кафъри се изправи и се огледа. Два метра по-нататък, на стената, която делеше помещението от съседната къща, беше подпряна дъска от талашит. Опита да я вдигне и установи, че е съвсем лека. Отдели я без никакви трудности и я премести встрани. Постави длан върху голата стена и се приведе, за да огледа какво имаше зад нея.

„По дяволите... умно копеле.“

Девет-десет циментови блокчета бяха извадени. Джак стъпи на две напречни дъски, нави единия си ръкав и бавно, съвсем бавно, сякаш опипваше нещо остро, пхна ръка в дупката. В безмълвния, непремигващ мрак действащата сякаш отделно от тялото му длан се разтваряше и затваряше, опипваше сляпо стените. Отдръпна се и измъкна фенерчето от колана, наведе се напред, за да освети, и установи, че гледа към абсолютно същото като това таванско помещение. То очевидно не се използваше — в него нямаше никаква натура, единственото нарушение в геометрията беше капакът на отвора към тавана, очертан от светлината долу, и звукът от работещия на първия етаж телевизор. Насочи фенерчето срещу далечната стена и видя каквото беше очаквал: друг талашит, опрян на нея.

Някой си беше направил тунел през таванските помещения на къщите, за да се добере до Рори Пийч.

Изгаси бързо фенерчето, слезе по подвижната стълба и излезе на улицата. Тръгна заднешком по средата на пътя, с ръце в джобовете, с отметната назад глава, загледан в покривите. Къщите бяха залепени една за друга, с ниски покриви: нито едно от таванските помещения не беше достатъчно голямо, за да бъде приспособено за живеене, а ако някой имаше подобно намерение и разбираше от сгради, вероятно би могъл да се придвижи по този начин от единия до другия край на улицата. Ако можеше да намери начин да влезе в една от другите къщи на улицата...

Джак спря.

През две врати от дома на семейство Пийч се намираше сградата със заковани прозорци, която бе претърсил заедно с полицаия от Териториалната група за поддръжка през първия ден. „По дяволите... да.“ Бръкна в джоба, за да извади мобилния си телефон, и затърси номера на детектив Фиона Куин.

[1] Серия военни фигурки, произвеждани от компанията за играчки „Хасбро“. — Бел.прев. ↑

Детектив Куин знаеше, че хиената оставя отпечатьци, така както знаеше и че със сигурност бе оставила следи и някъде по стените на номер трийсет. Проблемът беше, че не знаеше точно къде да ги търси. И този проблем беше до болка познат на всички следователи от Отдела по научна криминалистика: без добри показания от страна на свидетелите, които да ги насочат, те действаха на сляпо — не можеха да посипят цялата къща с прахта за откриване на отпечатьци, трябваше да им кажат къде да се фокусират. Но сега, след откриването на това странно орлово гнездо, се бяха разкрили нови възможности. Можеше да вземе митохондриално ДНК от изпражненията; смяташе също така, че не е изключено да открие някоя телесна течност — слюнка, кръв или сперма, с чиято помощ да изгради пълния профил.

Сега тя се движеше внимателно из таванското помещение, облякла призрачния предпазен костюм, който я защитаваше от използваната от нея ултравиолетова светлина. Апаратурата, която беше донесла, бе нейната базука — т.нар. „сценоскоп“ представляваше съчетание от източник на дълги ултравиолетови вълни и камера и беше в състояние да установи наличието и на най-незначителното количество телесна течност.

Кафъри помнеше времето, когато тези алтернативни светлинни източници трябваше да се носят от четирима души, беше чувал как техническият персонал сядал в коридора и избутвал с крака в асансьора краймоскопа, братчето на сценоскопа. А сега цялата тази апаратура се побираше в малка портативна черна кутийка. Но ограниченията, свързани с безопасността, бяха все така строги. Останалите членове на отдела за научна поддръжка се бяха събрали в спалнята, колкото може по-далеч от светлинния източник, струпани с Кафъри и Сунес около монитора, и наблюдаваха екрана. Единствените звуци идваха от бръмченето на големия вентилатор на сценоскопа и скърцането на гредите при движението на Куин на тавана. Камерата предаваше ясно различим син кръг на монитора, светлината се

плъзгаше покрай повърхности, които напомняха кожа под микроскоп, докато се натъкна на нещо органично и по екрана премина студена бяла светкавица, от която Куин разбра откъде може да се снабди с мостра.

— Видяхте ли това? — почука по екрана Кафъри. — Това е дупката в пода — оттам е наблюдавал Рори.

— Какво, по дяволите, става? — произнесе тихо Сунес.

Бяха я извикали от благотворителен галаконцерт във „Виктория“ и беше все още облечена в копринен черен костюм и папийонка. Беше напуснала с неудоволствие събитието, но макар да бе очаквал доказателство, че тя знае за Полина и Лам, макар да беше очаквал напрежение в гласа ѝ, Кафъри не усети нищо подобно. Беше дошла незабавно, като пътьом беше спряла в Брикстънския полицейски участък, за да вземе Полсър, първия дошъл на местопрестъплението полицаи, претърсил тавана. Сега Полсър стоеше непохватно в ъгъла и се взираше в ръцете си, а по лицето му беше изписано смущение. Сунес стоеше с гръб към него, за да го остави да се вари малко в собствената си пот.

— А какви са тези приказки от нашия приятел зъболекаря? — обърна се тя към Кафъри, като свали папийонката и разкопча яката. — Ами Чамп?

— Отливката на Пийч не съвпада с нито едно от ухапванията. Чамп не го разпознава на снимката. Напълно е сигурен, сто процента е убеден, че това не е той.

— Какво тогава става с ДНК? Грешка ли има?

— Куини казва, че ще повторят изследването, но...

— Но какво?

— Не знам. — Джак отхапа кожичката на черния си нокът. — Просто не знам.

Искаха да заведат полицаи Полсър в таванското помещение, за да чуят неговия разказ за събитията, затова, когато детектив Фиона Куин приключи, всички се запътиха към стълбищната площадка. Срегнаха я тъкмо като слезе от подвижната стълба. Изражението ѝ беше оптимистично.

— Разполагаме с много материал. С много. — Свали защитните очила и премигна: за първи път от последните четирийсет минути не

виждаше света през вграденото в тях телевизорче с катодни лъчи. — Джак, обещавам, че ще ти дам някаква информация от всичко това.

— Ще може ли да ми я дадеш до дванайсет часа?

— Защо? Какво става? — Разкопча ципа отпред на защитния си костюм, „Радиационен костюм Зона 51“, както го наричаше, и отпусна рамене, при което той се свлече надолу и откри тениската й. — Някой не ми казва нещо — залозите се вдигат, а?

— И още как. — Кафъри плъзна длан надолу по брадичката си, усещайки наболата си брада. — Ако ти кажа какво си мислехме, няма да ми повярваш.

— Искаш лабораторията да направи отново теста на ДНК-то?

— Да.

— Ще го направим. — Куин се обърна към Полсър и го погледна със симпатия. — Добре ли си, синко?

— Да — измънка той, без да срещне погледа й.

— Чудесно. Горе вече е свободно, вървете.

Полсър не произнесе нито дума, докато тримата изкачваха стълбата. Кръвта се върна на лицето му едва когато започна да им показва как бе провел първоначалното претърсване на тавана.

— Никой не каза да търся храна — запротестира той. — Търсех дете. Никой не е споменавал нищо за храна.

— Но това беше ли тук, когато претърси таванското помещение... всичко това?

— Да. Но аз бързах, имам предвид, не си спомням... — Посочи смутено към мястото. — Тогава не миришеше така.

— Ами това? Видя ли го, когато се качи?

Кафъри беше клекнал на самия край на покрива, там, където слизаше надолу към напречните греди, беше подпрял тежестта си напред върху кокалчетата на пръстите и се взираше надолу към софита — участъкът под гредите върху надвисналата част на покрива. Някой беше свалил дъската за изтичането на дъждовната вода в долния край на прозореца и оттук се виждаше право към задния двор. Шест метра по-надолу във вътрешния двор се виждаха две неизмити бутилки от мляко. Някой си беше направил място за дебнене — ако легнеше на него и увиснеше леко през дупката, лицето му щеше да се озове директно пред прозореца на Рори.

Навън беше необичайно студена нощ. Като че ли цялата горещина се беше издигнала на небето. Кафъри и Сунес постояха известно време, загледани в ясните звезди, за да позволят на вятъра да ги поразроши и да отнесе миризмите. Вратите на вана на Отдела за научна поддръжка бяха отворени и през тях виждаха как техническият персонал взема мостри и замразява каквото може в портативните фризери. Напоследък рутинно замразяваха всички образци — макар никой да не знаеше защо, ДНК просто се изстрелваше от замразените неща, нещо, което не се случваше при стайна температура. Джак сви цигара и се загледа в небето към лунния полумесец — изглеждаше толкова светъл и твърд, сякаш някой го беше изрязал и залепил там. Представи си Трейси Лам, загледана в същата луна. „Не сега... не и това...“ Погледна към Сунес.

— Дани?

— Да?

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

Тя го изгледа изненадано.

— Не. Трябва ли да има?

— Не.

— Какво е това? Какви са тези смахнати въпроси? Какво става?

— О, нищо. — Запаля цигарата. — Наистина, нищо.

Вяръваше ѝ — тя не знаеше. Ако съществуваше връзка между Полина и случилото се с Лам тази сутрин, Сунес не знаеше нищо по въпроса.

Ребека знаеше, че този ден животът ѝ се беше променил из основи. Беше успяла действително да почувства процеса, усещането беше като от промъкването на нов цвят върху ѝ. Размразяване, може би. Действието на хероина трябва вече да беше преминало, но се чувстваше неестествено спокойна, сякаш най-сетне гледаше в правилната посока. Обади се на агента си, за да се откаже от изложбата в Кларкхнуел и да уговори да приеме всички предложения за творби, които беше предпочела да не продава. С напредването на деня вестта започна да се разпространява бавно, предизвиквайки известен временен интерес, докато агентът реши да вземе нещата в свои ръце:

— Докато говоря с теб, Ребека, гледам през прозореца на офиса си към улиците на Сохо, и не виждам нищо друго освен мятане на перки и опашки — там е истинска лудост. По брадичките им се стича кръв. Бих могъл да им продам и шибаната ти тоалетна чиния, скъпа.

Тя прекара деня в дома на Джак, легнала по гръб в градината, пушейки тънки пури, с мобилния телефон до ухото, учудена, че приказните цифри, за които ѝ говореха от другата страна на телефона, можеха да бъдат свързани по някакъв начин с нея. „Сигурен ли си, че няма никаква грешка?“ Наблюдаваше как димът се вие нагоре към синьото небе и размишляваше за странния обрат в живота си. Питаше се как щеше да погледне той на това — какво щеше да бъде отношението му към нея сега. „Не бих те обвинила, ако ми кажеш просто да си гледам работата, Джак. Не бих те винила.“

Когато той се прибра късно същата нощ, лицето му беше посивяло. Изглеждаше изтощен.

— На този свят има и умни копелета — обяви той, извади една бира от хладилника и изпразни джобовете си от монетите, а после пхна сакото в торбата с дрехите за химическо чистене. — Умни, много умни копелета.

Но когато тя поиска да разбере нещо повече, той не удовлетвори желанието ѝ. Събу си панталоните, сложи и тях в торбата и се качи в банята по чорапи и риза.

Докато си вземаше душ, Ребека отвори бутилка вино. Бутилката беше висока и синя и, тъй като ѝ хареса как изглежда на светлината, я занесе горе. Напълни две чаши, постави неговата върху казанчето за тоалетната заедно с бутилката, и отпи от своята, чудейки се откъде да започне.

— Анулирах изложбата — заяви най-сетне младата жена, като се подпря на мивката, загледана в силуета му зад завесата.

— Какво е това?

— Казах, че анулирах изложбата в „Зинк“.

Той дръпна завеската, опитвайки да изтрие сапуна от очите си.

— Какво?

— Продаваме всичко, за което имам предложения... всичко, което мислех, че искам да задържа за себе си. Всъщност вече го направих — продадох ги.

— Беки... — Джак спря душа, намери опипом хавлията, избърса сапуна и водата от лицето си, за да я вижда както трябва. — Не можеш. Не можеш да направиш това.

— Всъщност мога. — Ребека се приведе, взе чашата от тоалетното казанче и му я подаде. От ръцете, краката и корема му капеше сапунена вода. Допреди няколко дни тя щеше да го изгледа, да направи някакъв коментар, да му каже колко възбуждащо е тялото му, но тази вечер нямаше да бъде несериозна. — Мога и го направих. И знаеш ли какво? — Завъртя чашата в ръцете си, като гледаше в нея, леко смутена. — Мисля също така да се консултирам със специалист. — Изплези език и се усмихна. — Обещай, че няма да кажеш на никого.

Той не отговори. Приседна на ръба на ваната, с гръб към нея, вперил очи във винената чаша. Ребека нямаше представа какво се върти в главата му. След малко Кафъри се обърна, праметна крака през стената на ваната, остави чашата си на пода и ѝ подаде ръка.

— Ела. — Тя пое ръката и той я дръпна в скута си, обвини сапунените си ръце около раменете ѝ. — Така е добре — промълви той. — Наистина добре.

Младата жена наведе глава и се усмихна потайно, завряла лице във врата му, като на свой ред също се изцапа със сапун. Тениската ѝ започна да прогизва.

— Тениската ми се намокри — обяви тя. — Виж ме.

— Какво ще кажеш да си легнем? Да видим дали този път ще се получи?

Тя се усмихна.

— Само дето целият си в сапун.

— Пет пари не давам. Хайде.

Пропълзяха между чаршафите, мокри и сапунени. Джак измъкна тениската през главата ѝ и избърса с нея сапуна по гърдите си, по корема, по краката, после я хвърли на пода и падна напред, заопипва закопчалката на сутиена ѝ.

— Ако това може да направи с теб малко хероин...

— О, престани. — Ритна го по глезена. — Не ме дразни. Знаеш, че не е от това.

— Знам.

Усмихваше се, когато издърпа шортите ѝ, когато притисна стегнатото си влажно тяло в нейното. А тя трябваше да се възпре, за да

не се обърне към него и да не заяви на глас като някоя глупачка: „Аз пък съм сигурна, толкова, толкова сигурна, че всичко ще бъде наред“.

(27 юли)

Трейси Лам трябваше да отиде на разпита тази сутрин, но не искаше като се върне да види, че Стивън отново е обърнал караваната с главата надолу.

— Хайде. — Пусна върху дървената койка няколко коли, карамелови десертни блокчета и бисквити. — Ела и седни тук и ще поиграем на някоя игра.

Шоколадът и перспективата да играе го поободриха. Той приседна на леглото върху смачкания спален чувал, и започна да се люлее напред-назад, като се хилеше широко, разкривайки празнините между зъбите си, резултат от слабостта му към сладкото.

— Гаяб. Гаяб.

— Точно така. Сега ми подай ръцете си. — Той се подчини, щастлив, че Трейси му обръща внимание. — Добре. Сега стой мирно, докато аз... — Върза ръцете му с електрическия кабел. — Добре. — Протегна се зад гърба му, за да прокара кабела там и да го увие около тялото му. Смееше се, шегуваше се и го ръгаше в ребрата, за да го кара да се усмихва. — Хайде — виж колко е забавно. Разбираш ли каква е играта, че Трейси не е толкова добра във връзването на Стивън, разбираш ли? Стивън може винаги да се измъкне, нали?

— Да-а-а. — Той кимна, все така ухилен до уши. — Да.

Наблюдаваше напрегнато, докато тя затегна кабела, така че едната му ръка да остане долепена отстрани до тялото. Трейси се изправи и прокара останалия кабел първо през дръжките на шкафчетата, после около райберите на прозорците и основата на масата. Сега той можеше да се движи в кръг с размери около 50–60 см. Можеше да стигне до мивката, но не и до прозорците или вратата и да направи някоя беля.

— Така. — Тя се изправи, избърса ръце в клина си. — Басирам се, че Стивън може да се измъкне от това. Басирам се, че Стивън е прекалено умен за Трейси, нали?

— Да-а!

— Нека видим тогава. Нека видим как ще се измъкне от това.

— 'Обре, 'обре.

Ухили се, като се клатеше напред-назад и въртеше очи. Бореше се и се гърчеше, кабелът се стегна още повече около китките му, докато се подуха, а вените на врата му изскочиха. Скръстила ръце, Трейси наблюдаваше, наклонила глава на една страна. „Да-а-а... хайде да те видим как ще се измъкнеш, лайно такова.“

И внезапно той наистина се освободи. Отскочи напред, размахал ръце като бебе, което опитва да се измъкне от високото си столче, с голяма усмивка, разкриваща изгнилите му зъби.

— Прави го!

„О, скапано копеле.“ Тя ритна дъното на масата.

— Да, направи го, а?

— 'Ново, 'ново.

— Добре — отново. Ще опитаме отново.

— 'Обре... 'обре. — Подскочи възбудено напред. — Гааайб!

— Но този път — избута ръцете му в скута, — този път Трейси ще опита да те върже по-здраво.

Този път използва второ парче кабел и мазно въже за теглене от багажника на датсуна. Остави едната му ръка свободна, но сега, макар да се бори десетина минути, докато тя стоеше край вратата и наблюдаваше с хладна усмивка, Стивън не успя да се измъкне. Най-накрая, овързан към койката като коледна пуйка, той вдигна поглед към нея и се ухили. Беше задъхан, но щастлив, че играта се развива толкова добре.

— Браво. — Трейси побутна към него с крак кофата, която трябваше да му служи вместо тоалетна. — Така. Няма да се бавя дълго. Връщам се днес следобед. И тогава, ако си бил добър — доближи лицето си до неговото и се усмихна широко, — ако си се държал добре, може би ще те запозная с един специален човек.

— На вашия списък номер 103, номер седем, сър. — Човекът, който викаше участниците по списъка, направи пауза, за да даде възможност на съдията да намери случая на своя списък. — Това е мис Трейси Лам. Представя я Кели Алварес.

Съдилищата на Бъри Сейнт Едмъндс се помещаваха в червена тухлена сграда с високи сводове, скрита зад земите на разрушения манастир. Вътре всичко беше в дървен фурнир и килими от стена до стена. Кели Алварес, със сивкавобял костюм и червена копринена блуза, седна от страната на защитата на дългата пейка, директно под огромния централен атриум. Вдясно от нея Трейси Лам стоеше търпеливо, стиснала чашката за храчките, и дъвчеше дъвка с ягодов вкус.

Служителят зачете обвиненията.

— Трейси Джейн Лам, обвинена сте в заговор за извършване на акт на неприлично нападение с други непознати, в нарушение на обичайното право.

Съдията се намръщи на Лам, сякаш не я беше забелязал до момента и сега бе леко раздразнен, че я вижда... сякаш бе влязла току-що, без да бъде съобщено за нея.

— Мис Лам. — Свали очилата си, притисна длани в бюрото и се облегна назад на кожения си стол с висока облегалка. — Разбирате, че това е много сериозно нарушение и не може да се разглежда тук. Днес сме се събрали само за да определим дата за разглеждането на делото и да поговорим за пускането ви под гаранция.

Трейси му се усмихна саркастично, сякаш я бе попитал дали знае азбуката.

— Да-а. — Побутна дъвката в ъгъла на устата си, изплю поредната храчка в чашката и се изправи, като си позволи да се усмихне едва забележимо. — Знам.

— Добре. — Съдията затвори очи отвратно и се обърна към обвинението. — Казахте, че няма да се противопоставяте срещу пускането под гаранция?

— Точно така.

— Сигурен ли сте, че не искате да се противопоставите?

— Да, напълно съм сигурен.

— Знаете, че имам правото да отменя това решение.

— Да... аз...

— Добре. — Почука гръмко с химикалката си по бюрото. — Защото мисля, че може би ще направя точно това.

— Сър. — Алварес се изправи наполовина и бутна, без да иска, една химикалка от масата. — Сър, важно е да се има предвид, че

нарушението е твърде старо и няма доказателства, че подсъдимата е все още в контакт с жертвата.

Трейси задъвка по-усилено и стесни обсега на вниманието си към съдията. Никой не беше казал, че има вероятност да не я пуснат под гаранция. Дори не си беше помислила за такъв вариант. Сега адвокатът на обвинението се изправи и кимна към съдията.

— Става въпрос за обичайното право, сър, съгласни сме със защитата.

— И — Алварес прибра косата си зад ухото — подсъдимата няма нарушения през последните осем години. Мис Лам беше пусната под полицейска гаранция и днес се появи навреме за разглеждането на делото. Абсолютно нищо не навежда на мисълта, че може да не дойде. Хм... — прегледа документацията си. — Живее на едно и също място от трийсет години и нарушението, в което я обвиняват, е извършено преди повече от дванайсет години. А обвинението вече даде да се разбере, че няма да се противопостави или да изисква никакви условия.

— Един момент, само един момент. — Съдията се почеса по главата. — Говорим за изключително сериозно нарушение. Не става въпрос за обвинение в кражба на стоки от магазина. Трябва да помислим много внимателно за това.

— Сър — прекъсна го Алварес, — защо не дадем думата на моя клиент?

— О, добре. — Той посочи с химикалката си към пейката и се облегна назад, подпрял лакът върху страничната облегалка на орнаментирания си стол. — Защо не. — Направи широк жест към Алварес. — Давайте. Говорете.

Тя стоеше под лек ъгъл спрямо него, поставила едната си ръка върху парапета. Насочи изпъкналите си очи към Лам.

— Искам да му кажа нещо, което да го накара да се почувства по-сигурен — прошепна тя. — Познавате ли някого, който би могъл да предложи...

— *Доколкото си спомням, казахте, че ще изляза оттук.*

— Така е, така е, просто не очаквах това. — Алварес прехапа устна. — Вижте и обвинението — те също не го очакваха. А сега трябва да му предложи нещо. Имате ли човек, който би могъл да даде пари за пускането ви под...

— *Не, нямам такъв, по дяволите.* — Нещата не се развиваха както трябва. Ако не я пуснеха под гаранция, тогава Стивън... *най-вероятно щеше да се освободи от онова въже.* Но когато си го представи как опъва кабела, как опитва безумно да го прегризе, разбра, че има вероятност и да не успее да се освободи. — *Изобщо не е ставало дума, че няма да излезе оттук.*

Алварес сведе очи и разтърка основата на носа си.

— Трейси, само помисли, моля те — има ли човек, който...

— Мис Алварес?

Съдията започваше да губи търпение.

— Да, сър, просто опитвам да разбера дали мога да предложа някакъв залог. — Обърна се отново към Трейси и сведе още по-близко към нея глава. — Сигурна ли си, че не можеш...

— *Не. Казах вече — не мога.*

— Мис Алварес, не знам дали някой ще бъде в състояние да предложи парична гаранция за вашия клиент, но случаят е като по учебник. — Той се изкашля, притискайки пръсти към устните си. — Защото имам усещането, че мис Лам... имам усещането, че мис Лам може да се изкуши да не се появи на следващото заседание на съда.

— Това не е вярно...

— Сър! — Алварес се върна бързо към пейката. — Сър, подсъдимата дойде в съда днес, сър. Тя си дава прекрасно сметка за сериозността на обвиненията и въпреки всичко дойде в съда. Сигурна съм, че мис Лам би се съобщила с всички условия, които бихте й наложили. И ще бъде готова да се явява по всяко време, което сметнете за подходящо. А междувременно ще живее в своето жилище.

— Вижте — поклати със съжаление глава съдията, — не е моя работа да ви уча, но говорим за сериозно закононарушение. — Размаха химикалката си по посока на Трейси. — Тя вече е била осъждана.

— Да, но не за нещо, свързано с това.

— Тя *знае* колко дълга би била присъдата... — Изчака Алварес да млъкне. — Тя *знае* колко дълга би била присъдата, ако бъде призната за виновна. — Съдията записа нещо в дневника на съда, наведе се и прошепна нещо на секретаря, после отново вдигна поглед. — Така че — *не. Не.* — Изви тялото си, докато застана с лице срещу Лам. — Нито едно от условията, които бихте ми предложили, не би било достатъчно. Затова, мис Лам, станете, ако обичате.

Трейси се изправи, присвила с горчивина очи, все така с дъвката в уста, изпълнена с омраза към него.

— Казах ви, че не мога да разглеждам този случай тук, и поради естеството му и свидетелите, които може би ще бъдат призовани, смятам, че е най-безопасно разглеждането му да бъде прехвърлено на място, където могат да се пускат видеодоказателства, ако е необходимо... разбирате ли? — И продължи, без да й даде възможност да отговори. — Междувременно, тъй като предугаждам сериозен риск да решите да не се върнете в съда, ще ви задържа под арест. Може да дойдете тук след една седмица и ще хвърлим отново поглед върху ситуацията. Благодаря. — Обърна се пак към секретаря на съда и повдигна вежди. — Продължаваме ли нататък?

Сутрин. Чувстваше ръцете си слаби като вода, но към това се беше прибавило и нещо ново: някакво странно потрепване на въздуха, сякаш стаята се разцепваше на две. През нощта Смърф беше повърнала нещо, което приличаше на утайка от кафе във вода, и когато видя изцъклените очи и втвърдената слуз около устата на животното, разбра какво предстои. Прегърна врата на скъпото старо същество и притисна устни в ухото му:

— Смърф, толкова съжалявам.

Беше открила Смърф като лъскаво кутренце в приюта за кучета в Батърси и я беше довела вкъщи, завързана на червена брезентова каишка. Животното бе танцувало около глезените ѝ, докато чакаха на автобусната спирка, извивайки задната половина на тялото си от възбуда, с драскащи по настилката на тротоара нокти. Смърф превърна дните за пране в ад. Всеки чифт чорапи изчезваше. Цапкаше в морето заедно с Джош, когато ходиха в Корнуол, и тъй като не знаеха точно кога е родена, избраха деня на Свети Валентин за официалния ѝ рожден ден. А сега дъхът ѝ миришеше на амоняк, а дишането ѝ беше тежко и мъчително, устните ѝ се издуваха навън при всяко вдишване.

— Обичам те, моя стара Смърф.

Бенедикт легна до кучето и притисна лице в кадифената глава, усещайки примигването на окоето от своята страна, леката ръждива миризма на козината, боцкането на посивелите косъмчета около муцуната. Целуна животното, точно под ухото, където кожата беше

мека и нежна, и Смърф се размърда леко, въздъхна. Повдигна наполовина опашка и отпусна тънката си лапа върху босия крак на младата жена.

„Няма смисъл да опитваш, в края има само зло, каквото и да правиш, колкото и усилия да полагаш, не можеш да построиш достатъчно здрава стена...“

Когато вдигна поглед половин минута по-късно, Смърф беше престанала да диша.

Кафъри се събуди рано, по-рано, отколкото бе смятал, с лицето на Алек Пийч в ума. Ребека спеше до него. Той подпря глава на ръката си и я загледа как диша, с гладко и безметежно лице на елф; мислеше си за снощи и се питаше дали да не я събуди и да повтори всичко отново. Но лицето на Пийч нахлу внезапно в съзнанието му и след като не успя да се избави от него, стана от леглото и отиде в банята.

Нещо неподдаващо се на описание се беше случило на „Донегол Кресънт“ номер трийсет и той започваше да мисли, че Алек беше основната жива жертва. Тази мисъл не му излезе от главата, докато си вземаше душ, докато пи кафе и изглади една риза. Ребека все още спеше, когато тръгна. Не я събуди, и през целия път до Шрайвмур съжаляваше, че не я целуна. Но дори когато стигна там, продължаваше да мисли за Алек.

Прочете изложенията на двамата полицаи, които бяха обхождали адреси предишния ден, и определи маршрута им за днес.

— Обаждайте ми се за всичко, нали? Абсолютно за *всичко*.

След като двамата тръгнаха, помоли Криотос да вземе книжната документация на Пийч от Главния регистър. Тя я получи към единайсет часа.

— Готов ли си за това? — Мерилин седна в стаята на старшия следовател, поставила в скута си книжата. Тази сутрин имаше учудващо здрав вид, сякаш всичката светлина в помещението се отразяваше от кожата ѝ. От това Джак се почувства дори още по-изморен. — Открих коя е жертвата на сексуалната му атака.

— Давай в такъв случай.

— Кармел Риган. Неговата съпруга. Това станало два дни преди тринайсетия ѝ рожден ден, а той бил деветнайсетгодишен. На татко ѝ

това явно не се понаравило и натопил Пийч. Двамата обаче поддържали връзка дори докато лежал в затвора. И още нещо.

— О, боже.

— Куин е получила някои предварителни резултати от веществото в таванското помещение.

— И?

— Не отговарят на профила на Пийч.

— Да. Така си и мислех. — Кафъри сплете пръстите на ръцете си, завъртя глава от едната към другата страна, сякаш се опитваше да раздвижи схванатия си врат. — Божичко — промълви след малко той, като се почеса по врата. — Не мога да повярвам, че това се случва, Мерилин — всичко излиза извън контрол.

— Знам. Има и още.

— Още ли?

— Повторили са теста за ДНК на онзи, който е изнасилвил Рори, и...

— О, не — изпъшка Джак. — Не ми казвай.

— Резултатът е същият. Съвсем същият. Алек Пийч.

Когато Сунес пристигна, Кафъри я чакаше на вратата. Тази мисъл не му излизаше от главата. Мисълта за невъзможното.

— Трябва да отидем да се видим с Алек Пийч. Мисля, че знам какво се е случило. И мисля, че трябва да му назначим SOIT полицай^[1].

— SOIT ли? Но това е за...

— За жертвите на сексуално насилие. Точно така.

Името на Трейси Лам фигурираше на дъската в приемното крило на затвора „Холоуей“. От това ставаше ясно, че имаше разрешено посещение днес в два часа. В два без петнайсет я поведоха заедно с другите момичета надолу към килията за задържаните: и сега, както и при последния ѝ престой тук, я наричаха „Пичия ъгъл“.

— Ти си в първа стая. — Първа стая — звучеше логично, тъй като там имаше телевизор за видеодоказателствата, най-близо до надзирателя, за да им бъде под носа. — Това е твоето чекмедже. — Лам се намръщи на полицаия, протегна мокрите си пръсти към връхчето на ръчно свитата си цигара, за да я изгаси, и я пхна в чекмеджето, с

намерението да я допуши след това. — И останалото. — Полицаят раздруса шумно чекмеджето. — Лам бръкна послушно в джобчето на тениската си и извади свитите цигари. Разполагаше със съвсем малко тютюн — като намираща се под временен арест, докато се разглеждаше делото ѝ, тя имаше право на трийсет лири седмично, с които трябваше да си купува тоалетните принадлежности и тютюна. „Три хилядарки. Само си помисли — три хилядарки, направо ти се изплъзнаха измежду пръстите.“ — Хайде, първа стая. Да вървим.

От килията я поведоха надолу по остъкления коридор до стаята, където Кели Алварес я чакаше с разпилени по масата книжа.

— Здравей, Трейси.

— Да, какво искаш?

— Искам просто да си изясня някои неща във връзка с пускането ти под гаранция идната седмица — искам този път да бъде готова за тях. Искам да имам цял готов пакет, който да им предложа.

Усмихна се неуверено на клиентката си с надеждата да предизвика някаква реакция. Трейси се настани срещу нея и се намръщи.

— Изобщо не стана дума, че може и да не бъде пусната под гаранция.

— Знам, знам. Съжалявам за това, Трейси.

— Щях да го пропуска, ако знаех, че ще стане така.

— Трейси, този съдия е известен с това. После разговарях с обвинението и те бяха не по-малко изненадани от мен. — Кели се усмихна. Зъбите ѝ бяха жълти. — Но следващата седмица ще направим нова молба и тогава няма да има проблем.

— О? — Повдигна леко брадичка и се вгледа внимателно в Алварес. След една седмица Стивън може би нямаше да е жив... ако не успееше да се измъкне от въжетата, така и щеше да си остане завързан за шкафчетата и масата в караваната. „Седем дни? А колко ли ще издържи той? И какво, по дяволите, ще правиш с един труп? Какво щеше да яде и да пие той?“ Имаше само колите и шоколада, които му беше купила тази сутрин, и малко вода в бутилката под мивката. — Как можеш да бъдеш толкова сигурна, че ще ме пуснат следващия път?

— Ами защото изнамерих малко вътрешна информация. — Кели намигна. — Днешният съдия следващата седмица ще бъде в отпуск и

съответно ще го замества някой друг. И този път няма да има проблем, обещавам ти.

Лам кимна замислено. Беше свикнала да се оглежда през рамо и да долавя опитите за жонгльорство при всяка среща и сетивата ѝ бяха съвършено настроени към определени честоти. Така стигна до извода, че Кели Алварес не беше подходяща за тази професия. Тя беше идеалистка, която искаше с цялото си сърце да достави удоволствие на своите клиенти и Трейси знаеше точно как да използва в своя полза този основен недостатък.

— Разбра ли как са ме хванали? — попита тя.

— Имали видеофилм с теб.

— Само един?

— Само този — вдигна пред нея своето копие. — Искаш ли да го видиш?

— Не. — Трейси се размърда на стола си. — Какво правя в него?

— Ами ти... — Изкашля се елегантно в свитата си в юмрук ръка.

— Извършваш неприлично насилие над малко момче.

— Ти изгледа ли го?

— Да.

— Е, и? Къде сме? В какво съм облечена?

— Ти си в едно легло.

— С кувертюра имитираща леопардова кожа ли?

— Точно така. Имали този запис от години. — Алварес наклони глава на една страна и я погледна със симпатия. — Мисля, че това е щяло да се случи, рано или късно. Единственото хубаво нещо е, че се е случило доста отдавна. Те нямат нищо по-скорошно. Съдебните заседатели могат да бъдат убедени, че си загърбила всичко това.

— Нямат ли нищо от Интернет?

— Тъж... — Посоката, която бе взел разговорът, очевидно накара Кели да се почувства неудобно. — Не — отвърна предпазливо тя. — Въпросният видеозапис е единственото, с което разполагат засега.

— Добре.

„Сред нещата, които пазеше Пендерецки, има поне още четири видеофилма с теб... и кой знае колко от Интернет нещата на Карл.“ Кафъри щеше да ги предаде всичките, ако беше замесен. Лам разтри лице с длани и погледна през рамо към поста на надзирателя.

— Добре. — Обърна се към своята събеседница, приведе се към нея и понижи глас. — Питам те за детектив инспектор Кафъри.

— Да. — Алварес като че ли беше щастлива от промяната на темата. — Това ме заинтригува — попитах обвинението, но и той не беше чувал за него.

— *Сигурна ли си?*

— Разбира се. Поразпитах насам-натам. Той е в съвсем друг отдел, няма абсолютно нищо общо с Отдела за борба с педофилията и определено нищо общо с разследването. Защо? Ти какво мислиш?

— Нищо. — Но не беше така. Мислите й препускаха бясно. Нещо в нея продължаваше да се протяга, да се протяга с всички сили към онези пари — всяко сухожилие, всяка клетка. — Значи смяташ, че другата седмица ще ме пуснат под гаранция?

— О, да. *Гарантирам* ти го.

[1] Sexual Offences Investigation Trained officer — Полицай, обучен да разследва сексуални престъпления. — Бел.прев. ↑

На Кафъри не му беше нужно много време, за да разбере, че Кармел Пийч взема лекарства. През нощта Алек беше преместен в друго отделение и тя седеше на ръба на леглото му и прилежно вадеше лука от една купа със супа и го поставяше върху някаква салфетка. Изглеждаше така, сякаш всичките пигменти бяха изсмукани от тялото ѝ и беше останала само изсушената кожа. Лакът ѝ се беше обелил и частици от него бяха полепнали по тениската и джинсите ѝ, а когато Кафъри и Сунес влязоха в стаята, тя вдигна поглед, но не ги позна. Съзнанието ѝ премина покрай тях и тя се зае отново със супата.

— Алек. — Даниела приседна до него върху леглото. Джак затвори вратата и пусна щората. — Алек — повтори нежно Сунес, — знаеш ли защо сме тук, синко?

— За да дълбаєте още с нож в раната? — Беше с черно-сребърна тениска с образа на Елвис, а две-три възглавници поддържаха гърба му. Бакенбардите му бяха подрязани. До него, върху шкафчето до леглото, беше залепена детска рисунка с пастели. Кени от Южния парк, а най-долу, с кафяв флумастер, беше написано „Рори“. — Вече не можете да ме нараните. — Загледа се в големите си ръце, свел глава. — Вече не. Просто направете това, което трябва да направите.

— Съжаляваме. — Кафъри имитира Сунес и на свой ред приседна на леглото, осъзнавайки интимния елемент в сядането толкова близко до Пийч. — Дойдохме, за да кажем, че съжаляваме... Аз съжалявам, но има нещо, което все още не ни казваш, Алек. Нещо се е случило с теб в къщата... — Джак се изкашля. — Нещо се е случило, преди Рори да бъде отвлечен. Имаме представа какво е то, но бихме искали да го чуем от теб, защото...

Спря. Кармел се беше изправила внезапно. Без да каже дума хвърли с все сила салфетката, стана на крака, нахлузи чифт подпетени обезформени маратонки и тръгна из стаята с резки движения, като си тананикаше силно мелодията от една реклама на автомобили, вдигаше и оставяше разни неща, отваряше шкафчето до леглото и вадеше

предмети оттам, за да ги пренареди шумно. Щом видя изражението ѝ, Алек скри лице в дланите си и поклати отчаяно глава. Кафъри се приведе към него и заговори тихо, но все пак достатъчно силно, за да надвика шума.

— Съжалявам, Алек, ако това ти се струва безчувствено, но трябва да бъде направено.

— Ла, ла, ла, ла! — Кармел пееше с цяло гърло мелодията. Джак вдигна очи и установи, че тя го гледа гневно. — Ла-ла-ла-ла!

— Кармел, скъпа — обади се Пийч, — отиди да изчакаш отвън.

Във вбесено мълчание тя сграбчи цигарите и запалката от дамската си чанта, без да отделя очи от Кафъри, и излезе от стаята, като тръшна вратата след себе си. Беше му нужно малко време, за да се освободи от нейния гневен образ, сякаш навлякъл маската на войната. Размърда се и погледна към Сунес, която вдигна рамене.

— Мистър Пийч... — Опита отново, като стабилизира гласа си. — Алек.

Челюстта на Пийч мърдаше, сякаш езикът му беше парче упорит хрущял, който не успяваше нито да преглътне, нито да изплюе. Той избута купата със супа, без да отговори.

— Разбираме как се чувстваш. Имаме специално обучен човек — завършил е курс, специално предвиден за, въъ... за този род неща курс.

Пийч обърна подчертано глава към Сунес.

— Специално за това ли е дошъл? За да ми разкаже за вашите планове за обучение?

Джак въздъхна.

— Разбирам защо е трудно, Алек.

— О, нима? — Обърна студения си поглед отново към Кафъри. — Наистина ли мислиш, че разбираш?

— Да, мисля, че аз...

— Наистина мислиш, че разбираш. — Пийч сви юмруци. — Някакви скапанияци идват тук и *ми* разправят, че могат да *разберат* какво се е случило с *мен*. Та вие нямате и *представа* какво преживяхме...

— Искам да кажа...

— *Не!* — Насочи палеца си към лицето на Джак. — Не, нека аз да се изкажа по въпроса за разбирането. — Главата му потрепваше,

сухожилията на врата му се бяха издули. — Ето какво ще ти кажа: надявам се някой ден наистина да разбереш. Надявам се някой ден същото да се случи с теб. Надявам се да се чувстваш по същия начин, за да може някой префърцунен тип да се появи и да започне да *ти* проповядва врели-некипели за разбирането. Ти *никога* не си бил изправян пред избора, пред който бях изправен аз... *никога*. — Отпусна се назад на възглавницата си, като дишаше тежко. — Ти нямаш деца — виждам го по очите ти.

Кафъри се взря в рисунката на Рори. Знаеше, че трябваше да изпита симпатия към Алек Пийч, знаеше, че трябваше да съжалява ужасно заради случилото се с него. Вместо това усети отново онзи влудяващ, ослепителен гняв да се стича надолу по крайниците му, като инжектиран право в сърцето му адреналин. Беше очаквал в отговор на протегнатата си със симпатия ръка да получи само честно, открито приемане. Опитва отново.

— Мистър Пийч, всичко, което...

— Не ми казвай.

— Просто искам да...

— Не *искам* разбирането ти.

„По дяволите.“ Джак скочи на крака, вбесен, закрачи около леглото, като разпери ръце, призовавайки Сунес.

— Просто се опитвам да помогна — каза беззвучно, само с устни на Даниела той.

Тя извърна лице от болния и се пресегна, за да докосне колегата си по китката.

— Остави на мен това, съгласен ли си?

— Давай тогава.

Джак се отпусна тежко на един стол в ъгъла. Беше се отказал от Алек Пийч. Седеше с изтегнати напред крака, с подпряна на едната си ръка глава, и наблюдаваше.

— Така... — Сунес потри чело, опитвайки да измисли как да започне. — Алек, мислим, че нападателят те е накарал да направиш нещо на Рори... — Направи пауза. Пийч дишаше тежко, загледан гневно в ръцете си. — Никога досега не сме се сблъскали с нещо подобно, затова имаме нужда от твоето съдействие, и онова, с което според мен трябва да се започне, е да дадеш показания.

Мълчание. Кафъри гледаше мрачно от другия край на стаята. „Няма да успее да пробие бариерите му — главата му е много корава.“

— Наистина съжаляваме, млади човече. — Даниела постави длан върху ръката му и я стисна. — Но трябва да го чуем от своята уста.

Пийч внезапно отметна глава назад и в тъглчетата на очите му блеснаха сълзи, после потекоха по лицето му. Пое конвулсивно въздух.

— Това така или иначе няма значение. Аз така или иначе съм мъртъв — прошепна той. — Вече съм мъртъв, така че няма значение какво ще ви кажа. Аз съм мъртъв. Знам, че можете да ме видите. — Вдигна насинената си длан и докосна с върховете на пръстите гърдите си. — Вие ме виждате как седя пред вас, в кожата си, но в действителност не съм *тук*, разбирате ли? В действителност не съм *тук*. — Притисна най-близко намиращата се до китката част на дланта си към очите, за да спре сълзите. — О, боже, о, боже...

След като приключиха, Кафъри и Сунес спряха пред отделението и си погледнаха часовниците. И двамата бяха пребледнели. Когато най-сетне бе заговорил, Пийч не бе скрил нищо от цялата мръсна история: измъкна я за опашката и я плесна на пода пред тях, без да им спести нищо. Призна всичко — призна, че някъде имаше снимки на случилото се, че бе излъгал, като каза, че не е виждал или чувал Рори, че не беше обезводнен, защото нападателят бе давал по малко вода на него и на Рори през тези три дни, тъй като бе имал причина да поддържа силите им. И най-накрая, свел глава, с капещи по пижамата сълзи, подобен на дете, бе признал, че е бил принуден да направи най-лошото, невъзможно да бъде произнесено нещо. Тролът беше заявил, че ще хвърли Рори от прозореца на втория етаж в циментовия двор, ако не го направи.

В края на разговора и тримата трепереха. Кафъри си даде сметка колко вярно бе усетил какво всъщност се е случило на номер трийсет. Когато го чу от устата на Пийч, се изпълни със страхопочитание и изгуби дар слово. Може би точно заради това Пийч беше изтърсил онази глупост за очите му — може би се страхуваше, че Джак ще види истината въпреки всички лъжи, които ще бъде принуден да наговори за Рори.

Заслизаха по стълбите в мълчание. Сунес купи кафе и за двамата от един автомат и излязоха на шокиращата слънчева светлина. Колата беше толкова загряла от горещината, че отвориха вратите и седнаха в нея, с извадени навън крака, като отпиваха от чашките си.

— И така — обади се след малко Даниела, като поотмести огледалото за обратно виждане, за да се огледа и отстрани пращинката в ъгълчето на едното си око, — как ще се отрази сега това на нашата работа?

Кафъри мълчеше. Седеше, разкراчил крака, подпрял лакти на коленете си, загледан в кафето. Пийч им беше разказал как се паникьосал тролът, когато на вратата се позвънило, как заскимтял и се зашурал из кухнята, опитвайки да се измъкне навън. Но Алек бил все още със завързани очи и затова нямаше как да им го опише. Едно нещо обаче, което беше казал, се бе забило в главата на Кафъри.

— Джак? Зададох ти въпрос.

— Да... извинявай. — Допи си кафето и смачка пластмасовата чашка. — Как сме с времето? — Погледна си часовника. — Така, моите момчета вече би трябвало да са се върнали от огледа си на района. Какво ще кажеш да изслушаш показанията им вместо мен?

— А ти къде ще бъдеш?

— Прибирам се вкъщи.

— И просто ще ме зарежеш тук — насред гадния Камбъруел?

— Не. Първо ще те закарам дотам. — Извади ключовете от ключалката на вратата и ги пхна в таблото. — Заслужаваш го след това, което направи току-що.

Сунес, която повдигаше якичката на ризата си и си духаше в опит да се разхлади, спря, щом чу тези думи. Обърна се към него и го погледна подозрително.

— Джак? Това да не би да беше комплимент, това, което току-що ти се изплъзна от устата?

— Гледай да не се възгордееш. А сега затвори вратата.

Кафъри отдавна не се беше прибирал толкова рано вкъщи. Слънцето осветяваше неизползваните прашни ъгли, прозорците се нуждаеха от миене. Телефонният секретар премигваше. Остави дипломатическото си куфарче на дивана, отвори френските прозорци и

изслуша съобщението, застанал на най-горното от стъпалата, водещи към градината, като събуваше обувките и чорапите си.

— Аз съм, Трейси. Арестувана съм.

— Вече не ме интересува, Трейси. — Запъти се към кухнята. — Ти се оказва гадна лъжкиня и аз сложих край на играта.

— Така и не ме пуснаха под гаранция и сега съм в „Холоуей“, ако искаш да ме видиш. — Тя се поколеба, сякаш смяташе да каже нещо. Джак, вече в кухнята, посегна към задната част на хладилника и измъкна самотната стара кутия „Хайнекен“, спря и огледа коридора. — Да, та да знаеш къде се намирам. Би могъл да ми донесеш някой и друг фас — добави с патетичен тон тя, — ако искаш. И една фонокарта.

„Да бе, повлекана такава. — Затръшна вратата на хладилника. — Все същата търговка си остава.“ Отиде в коридора, за да изтрие съобщението, и завари чакащата го на стълбите Ребека.

— Коя е Трейси?

Кафъри стоеше, зяпнал от изненада, усещайки се едва ли не виновен, че стои в собствения си коридор.

— Не видях колата ти.

— Трябваше да паркирам зад ъгъла. Навън е задръстено. — Младата жена слезе две стъпала надолу, така че очите им се озоваха на едно ниво. — Коя е Трейси? — Той въздъхна и отмести поглед. — Е?

— Няма значение. — Обърна се, тръгна към кухнята. Знаеше, че ако ѝ каже, ще започне спор — Ребека чакаше да чуе, че той прави нещо в отговор на жеста ѝ, че се беше отказал от Юан. Със сигурност нямаше да се зарадва да научи за уловката, която бе захапал и която все още не беше пуснал напълно. — Никой не е.

— Джак, кажи ми. — Слезе още две стъпала. — Джак...

— Не... по-добре да не знаеш.

— Моля те.

— *Какво?* — Обърна се отново с лице към нея. — Току-що ти обясних, че е по-добре да не знаеш, така че остави.

Но това явно не я отказа.

— Просто ми кажи коя е.

— Някой, който ме стисна здраво тук. — Хвана се за тестисите. — Ако наистина искаш да знаеш, тя ме стисна здраво ей тук и с най-голяма радост ме дърпа насам-натам.

— Защо?

Кафъри си пое въздух, за да отговори, но в последния момент се отказа.

— Не, остави това — свързано е с Юан.

— О. — Ребека млъкна. Пъхна долната си устна под зъбите и издълба миниатюрна дупчица в дървеното перило с нокътя на палеца си. Той се обърна с намерението да отиде в кухнята, но тя го спря. — Джак.

— Какво?

— Няма нищо, да знаеш.

— Какво?

— Ами това за Юан... няма нищо. Не можеш да промениш живота си, само защото тъпата ти невротична приятелка иска това.

Беше се смирил. Седяха на кухненската маса и разговаряха и той беше съвсем честен с нея: разказа ѝ как беше открил видеозаписите — „През цялото време бяха в шкафа в коридора“. Как беше отишъл да се срещне с Трейси, за ареста ѝ, как беше отишъл в банката в Сохо с парите, как ги беше внесъл и си беше обещал да забрави всичко това. Младата жена седеше срещу него, пушеше замислено, понякога го спираше, за да попита нещо. От време на време Джак трябваше да си напомня, че това се случва наистина, че действително разговарят и Ребека не само не го отхвърля, но дори не вметва тук-там по някой язвителен коментар.

— Джак — рече тя, загледана във върха на тънката си пура, — знаеш ли, това наистина ме вълнува. — Прокара длан по лицето си и стисна основата на носа си между палеца и показалеца. — Но — отпусна длан и вдигна поглед — само защото бях уплашена. Само защото се плаших от напрежението, което те обхващаше. Страхувах се да не нараниш някого... или самия себе си.

— Аз също. — Кафъри въздъхна, клатейки глава. — Аз също се страхувах. — Покри дланта ѝ с ръка. — Ребека...

— Какво?

— Ще трябва да поговорим за това по-късно.

Младата жена вдигна ръце.

— Няма проблем... честно.

— Трябва да продължа — започнал съм нещо.

— Да. — Извади пурата си и понечи да се изправи. — Не ми позволявай да те спирам.

— Мисля, че би трябвало да заминеш.

— Защо?

— Довери ми се — мисля, че би трябвало да заминеш.

* * *

Роланд Клеър извади фотоапарата от тенекиената кутия, натъпка всичко в една торба и излезе от апартамента, намери ключовете след упорито ровене и едва не ги изтърва. Беше притеснен, потеше се от безпокойство, но беше взел решението си. Беше време.

Слезе с асансьора до партера, без да спре нито веднъж. Излезе спокойно от Аркейг Тауър, спря на улицата; устата му се движеше беззвучно, докато опитваше да определи кой беше най-добрият път. Един-двама минувачи го изгледаха подозрително, но той беше свикнал с подобни погледи и само им се изплези — „оставете ме на мира, правя каквото трябва, правя каквото би трябвало да се направи“ — и зави вдясно, към Дълич Роуд, притиснал вързопа към гърдите си.

Минувачите се спираха, за да огледат ексцентричната фигура в мръсни дрехи, които не й бяха по мярка, забързана към Централен Брикстън. Скоро обаче продължаваха по пътя си и забравяха за това. Такава беше една от характерните черти на Брикстън — винаги очаквай неочакваното.

Беше пет часа, когато го откри. Веднага щом Ребека излезе отзад в градината с чаша чай и списание в ръка, и с обещанието да почука на френския прозорец, ако поиска да влезе, Джак извади видеокасетите от шкафа и записките, които беше направил. По някое време на плачливите си, ужасяващи несвързани приказки, Пийч беше изрекъл нещо, което не можеше да му излезе от главата:

— Той повтаряше непрекъснато, че всичко мирише на мляко. Ходеше напред-назад, душеше и все мърмореше заради това. Всичко му миришеше на мляко.

Кафъри знаеше, че това бе записано някъде на лентите, но не можеше да свърже автоматично тези няколко думи с конкретна сцена. Направи справка със записките, които беше нахвърлял в стаята на Криотос и изключи повечето ленти — едни нямаха друг звук освен самотния, наставнически глас, който шепнеше инструкции на премигващото срещу камерата дете. „Наистина е супер, това е...“ Но на три от видеолентите се чуваха приглушени разговори зад кадър и Кафъри седна да изгледа именно тях. Търсеше един незначителен откъс, безобидна частица от разговор, и когато го откри, сърцето му се сви.

„Трябва да е в тази лента.“

Този запис му беше особено неприятен, защото въпросното дете — момченце, което изглеждаше на около девет години — опитваше да бъде смело толкова явно, толкова явно опитваше да се хареса на камерата и, най-лошото от всичко, беше абсолютно ясно, че се срамува от тялото си. Беше с наднормено тегло и изглежда не точно малтретирането го правеше най-нещастно: детето като че ли се страхуваше да не би да не е достатъчно добро, да не би да е прекалено дебело, за да се хареса.

Филмът беше заснет в някаква изненадващо чиста баня. Тя беше типична за предградията от осемдесетте години. Стените бяха бледорозови, около вратата имаше орнаментална ивица на сиви и розови цветчета, на стената бяха закачени пухкави хавлии в розово и бяло. Мивката имаше форма на раковина, а батерията беше със златист цвят. Снимките бяха правени вероятно през зимата, защото от време на време момчето потреперваше от студ. Другите двама участници, двама зрели мъже, носеха каучукови маски.

— Какво свинче — прошепна някой зад камерата.

И добави нещо, което Кафъри не успя да разбере.

— Изквичи като прасе — додаде друг глас и се изкиска. — Казах да изквичиш като прасе.

— Какво мислиш, Роло?

Друг мъжки глас.

Джак се приведе леко напред, както седеше на дивана.

— Мирише. — Монотонен глас на човек, който не изпитва никакъв интерес. — Момчето мирише на мляко.

Чу се звук като от тътрене и нещо падна зад кадър. Картината изчезна и когато се появи отново, ваната беше пълна и детето лежеше по гръб във водата така, че недоразвитите му гениталии да излизат над повърхността ѝ.

— Добре, така изглежда добре... А сега започни да се пипаш...

Кафъри спря лентата и я превъртя малко назад, после я пусна отново.

— *Какво свинче...*

— *Изквичи като прасе. Казах да изквичиш като прасе.*

— *Какво мислиш, Роло...*

— *Мирише. Момчето мирише на мляко.*

— *Добре, така изглежда добре...*

Превъртя назад. Пусна на възпроизвеждане.

— *... прасе.*

— *Какво мислиш, Роло...*

— *Мирише. Момчето мирише на мляко.*

— *Добре, така...*

Превъртя назад. Пусна на възпроизвеждане.

— *Мирише. Момчето мирише на мляко.*

— *Добре...*

Превъртя назад. Пусна на възпроизвеждане.

„Мирише. Момчето мирише на... мирише на мляко... мирише, мирише на мляко, мирише... Роло? Мирише. Момчето мирише на мляко. Добре, така изглежда добре... Какво мислиш, Роло? Мирише, момчето мирише на мляко, какво мислиш, Роло, Роло, Роло.“

Джак бръкна в джоба на якето си за мобилния телефон. Едва успя да се запише за посещение и да тръгне към Северен Лондон, когато часовете за свиждане в „Холоуей“ започнаха.

Записа се като Есекс, мистър Пол Есекс, и използва шофьорската книжка на Есекс като документ за самоличност. Не искаше никой да види името Джак Кафъри в регистъра с посетителите. Изключи мобилния си телефон и го остави заедно с другите си вещи в шкафчето със стъклена вратичка в центъра за посетители и позволи на караулещата полицайка да му постави невидима татуировка на opakото на дланта като на отиващ в дискотека тийнейджър.

Беше идвал тук десетки пъти, но сега се случи нещо странно. Осъзна го, докато вървеше покрай лентата, насочваща посетителите из сградата, следен от студентите, сякаш програмирани надзиратели, през пункта за претърсване на устата — „Повдигнете си езика, ако обичате, сър, а сега просто обърнете глава, ето така, добре, и сега вървете оттук“. Осъзна, че днес следобед гледаше на всичко това с други очи — „защото сега и ти си от другата страна, харесва ли ти или не, но си от другата страна“. Ето какво беше да си отвън, да виждаш ясно извисилата се бюрократична машина, да усещаш заплахата ѝ. Полицайката избягваше погледа му, докато прокарваше ръка около кръста и разтърси предната част на панталоните му.

— Благодаря, сър.

Протегна ръка, за да му покаже пътя.

Пред помещението за посетители друга полицайка водеше куче за откриване на наркотици; животното явно усети дискомфорта на Кафъри, защото спря до него, обърна леко глава и го изгледа студено — „то като че ли знае от коя страна си в действителност“. Смутен от неприкрития поглед на кучето, Джак разкопча якичката на ризата си и извърна очи, чувствайки насоченото към себе си внимание на полицайката. „За бога, не спирай, не спирай...“ Най-сетне кучето се обърна. Продължи нататък по опашката, към някаква жена с бебе в столче за автомобил.

— Мадам. — Може би именно бебето беше накарало животното да спре. Понякога наркотици се вкарваха в бебешки пелени. — Ако обичате, елате с мен.

— Мистър... ъъ... Есекс. — Полицайката отметна фалшивото име на дъската и отключи вратата, кимна към най-близката маса. — Вие сте на приемно бюро едно.

Първото „приемно“ бюро на редицата, запазена за новите затворници, се намираше най-близо до старшата полицайка. Кафъри седна на червения пластмасов стол за посетителя и огледа помещението. Полистиренови плочки висяха от тавана, килимът лъщеше от петна от чай — при по-емоционални срещи първото, което политаше на земята, беше чаят — неведнъж беше ставал свидетел на подобно нещо. Полицаят отключи килията за задържаните и ниският шепот от разговорите премина в кресчендо при появата на затворниците сред облак от тютюнев дим. Джак постави дланите си

върху малката дървена маса и не вдигна поглед. Взираше се неподвижно в ръцете си и чакаше. Тя се отдели скоро от групата, в светлосиня тениска, навит до средата на прасците анцуг, маратонки, голи глезени и верижка на единия от тях. Косата ѝ беше опъната силно назад, обещите ѝ бяха на мястото си. Взе една полистиренова чашка от чаения бар и се отпусна върху синия стол за обитателите на затвора насреща му; светещите ѝ очички се взираха в дрехите му, в лицето му, в очите му.

— Дошъл си под друго име — обяви Лам. — Попитах надзирателите кой е дошъл и те отговориха — Есекс.

— Един стар приятел. — Бръкна в джоба си за дребни. — Какво искаш, Трейси? Чай? Кафе?

— Не... донеси ли ми цигари?

— Знаеш, че не мога да ги внасям тук — знаеш го много добре.

— Добре — отвърна безгрижно тя. Виждаше се, че сияе от задоволство, задето бе успяла да го извика тук само с едно телефонно обаждане. Но не мислеше да разкрива първа картите си. — И какво те доведе тук?

Кафъри се приведе напред, притиснал длани в малката детска маса помежду им.

— Кой е Роло?

— А?

— Роло. От видеофилмите на Карл.

— Не казвай, че пак е направил нещо? Не ти трябва да се доближаваш до него — той направо тегли ножа на такива като тебе.

— Живее край парка в Брикстън, нали?

— Е, и? — Тя се намръщи и се почеса нервно по вътрешната страна на ръката. — Какво от това?

— Какво е истинското му име?

— За каква ме мислиш? За порта? Няма да ти кажа нищо.

— Ще ми кажеш, Трейси. Или неприятността, за която стана дума, ще се върне, за да те тормози.

Тя го изгледа ядосано.

— Не... Не — ти се страхуваш повече и от мен от „мръсния“ отряд. Няма да им дадеш останалите видеозаписи, защото вече не са в теб — вече си ги изтъргувал. — Изплю се в полистиреновата си чашка,

избърса уста и вдигна очи. — Играта ти ми е позната. Знам какви могат да бъдат и връзките ти.

Джак не каза нищо. Натисна и двете си длани към масата. Зад нея, в стаичката за малчугани, деца викаха и тичаха в кръг. Едно бебе лежеше по гръб, риташе с крачета и размахваше ръчички, докато му сменяха памперсите. Лам може и да мислеше, че го е хванала натясно, но в действителност вече му беше дала повече, отколкото предполагаше.

— Добре. — Кафъри се изправи, за да си върви. — Винаги ми е приятно да те видя, Трейси.

— Чакай!

Тя се изправи наполовина, очите ѝ светеха отчаяно.

— Какво?

Лам погледна към пазача и понижи гласа си до шепот:

— *Изобщо не ме попита за момчето, за момчето на Пендерецки.* — Отпусна се отново на стола си, прибра един кичур коса зад ухото и сведе поглед към масата. — Мислех, че ще разговаряме — прошепна тя с едното ъгълче на устата си.

— Не. — Той се приведе и постави отново длани върху масата. — Не, Трейси. Писнало ми е да бъда баламосван от такива като теб.

— *Аз наистина знам нещо.*

— Не мисля. Лъжеш ме, но нито на теб ти е за първи път, нито за мен е нещо ново, повярвай ми.

— Хиляда деветстотин седемдесет и пета година — обяви тя. — Есента.

Джак, който тъкмо си поемаше дъх, за да отговори, спря. Взря се в нея, погледът му обходи лицето ѝ. Не трябваше да позволи да бъде въвлечен в това отново — тя просто пускаше поредната димна завеса, а ако Пендерецки беше споделил с Карл случилото се с Юан, времето на станалото нямаше да бъде загадка. „Но ти, разбира се, *не можеш да изпуснеш току-така това, нали?*“ Седна отново, сломен, отпусна се на стола и подпря глава на ръцете си. Стоя така повече от минута, изпълнен с омраза към нея, с недоволство към нея и желание да я удари.

— Давай нататък в такъв случай. — Вдигна поглед, уморено прокара ръце по лицето си. — Дай да чуем какво имаш да кажеш.

— Не. — Лам го гледаше навъсено. Почеса се под мишницата и подсмръкна шумно, огледа помещението с набърчен нос. — Не — повтори тя и погледна към тавана. — Трябва да се постараяш повече. Не е толкова лесно, нали? — Изхрани се в чашката, избърса уста и го изгледа, повдигнала вежди. — Трябва да ме убедиш. Трябва да докажеш, че няма да предприемеш нищо с „мръсния“ отряд. Защото е странно, че се появили и взеха да душат веднага подир теб, нали?

Джак кимна и се загледа в нея, поглаждайки брадичка — терапевт, който опитва да прецени пациента си. Ако го познаваше по-добре, Треиси Лам щеше да спре дотук. Нямахте да захранва така дръзко гнева му с чист кислород.

— Е? — попита тя, като наклони глава на една страна и се усмихна. — Хайде. Твой ред е да бъдеш мил с мен.

С тези думи премина границата. Беше прекалено късно да се върне. Кафъри се наведе напред и заговори съвсем тихо:

— Не се ебавай с мен, Треиси. — Изрече го в самото й лице. — Защото, ако някога те видя на улицата, ще те убия.

— О! — сепна се тя; устните й бяха побелели. — Майната ти тогава, 'щото в крайна сметка може би не знам нищо.

— О, каква изненада. — Джак се изправи. — Единствената разлика е, че аз говоря сериозно.

Тръгна към вратата и си повдигна ръкава, за да покаже малкия печат, поставен на ръката му от охраната. Появи се една полицайка, задрънчаха ключове на дълга верига. Жената го поведе към малка черна кутия и постави ръцете му под ултравиолетовата светлина.

— Точно под светлината. Ето така.

Печатът на дланта му се освети, жената отключи вратата и я отвори. Кафъри спря, обърна се назад, колкото да види Лам, която стоеше с длани върху масата и го гледаше. Изрече беззвучно нещо само с устни и повдигна вежди, но Джак се обърна нататък, благодари на полицайката и излезе през вратата. Трепереше.

* * *

„По дяволите!“ Лам се тръшна на стола и скрита гневно краката на масата. Не можеше да повярва, че той си беше тръгнал. А беше

толкова близо. Толкова близо, дяволите да го вземат. Огледа се, огледа всички майки, дъщери и бебета, и разбра, че е сама. Абсолютно сама.

Намусено заби нокти в стеничката на полистиреновата чашка, когато усети погледа на старшата полицайка.

— Да? — рече тя и повдигна саркастично вежди насреща ѝ. — Какво ме зяпаш?

Стаята на Криотос започваше да се изпразва, тъй като работният ден приключваше. Повечето компютри бяха изключени, а Мерилин беше измила чашите. Тъкмо беше излязла и пътъм обличаше самото си, когато го видя да излиза от асансьора. Познаваше го достатъчно, за да знае, че не трябва да спори с него, когато има подобно изражение. „Мале мила, това изражение го знам.“

— Хайде, ела — рече тя, като съблече самото си, без дори да го изчака да заговори.

Върнаха се в работната стая, Мерилин включи поостарелия компютър и вкара информацията, която Кафъри й даде: затворнически присъди от 1989 година насам, нападения на полицаи с нож или бръснач, и адреси във втора югозападна част, и по-точно в периметъра на Брокуел парк.

— Откъде взе всичко това, Джак? — Сунес се появи по риза и тиранти, с чаша кафе в едната ръка, с папка — в другата. Излезе от стаята на старшия следовател и застана зад Криотос и Кафъри. — Откъде го измъкна?

— Не знам — отвърна той, без да я погледне. — Просто подозрения.

Още докато го казваше, усети как тя го погледна по типичния си виждащ всичко начин и младият мъж извърна леко встрани глава, за да не й даде възможност да прочете нещо по лицето му.

— Джак? — Той се запъти към стаята на старшия следовател, но Сунес го държеше в ръцете си и го знаеше много добре. Просто й трябваше малко време, за да постигне целта си. — Изобщо не се опитвай да ми избягаш така, Джак. — Последва го спокойно към офиса. — Познавам те достатъчно добре.

— Искam за малко да остана сам, Дани, дяволите да го вземат. — Той седна на бюрото си. — *Ако не е прекалено много.*

Тя обаче застана на прага, подпря се на рамката на вратата и отпи от кафето си.

— Джак Кафъри си има малка тайна. — Погледна през рамо, затвори вратата и влезе в офиса. Остави кафето на бюрото и се наведе към него, за да прошепне: — Джак, искам да ми кажеш повече.

Той доближи лице до нейното и прошепна в същия тон:

— *Какво се очаква от мен да ти кажа? Дани?*

— Очаква се да ми кажеш, ако с теб става нещо... нещо, което би могло да се отрази на бъдещето ти в полицията.

— Добре тогава — обяви той, облегна се назад и разтвори длани. Най-после се започваше. — Хайде, изплюй камъчето. Очаквах това.

Тя го накара да замълчи, като доближи показалец до устните си.

— Защо любовта на моя живот прояви внезапно такъв интерес към теб, Джак? Защо Полина започна ловко да те вмъква във всеки разговор? — Вдигна брадичка към телефона. — Току-що говорих с нея и тя пак опита да върне разговора към теб по своя коварен начин.

— Не знам, Дани. Ти знаеш ли?

— Не бъди саркастичен с мен. — Погледна го, отпуснала брадичка, вдигнала вежди. — Ако просто търсеше нещо странично, за разнообразие, бих разбрала. Имаш вид на човек, който би могъл да се представи добре, признавам ти го. Но не става въпрос за това, нали? Нещо друго е.

Кафъри не отговори. Лицето на Сунес беше съвсем близко до него. Той наведе очи и се взря в дланта си, поставена върху бюрото, отвори я и я затвори. Не искаше да го изрече пръв. Искаше тя да започне.

— Кой е той? — попита най-сетне Даниела. — А? Кой е този, който стана причина да изглеждаш така, сякаш искаш да разкрасиш нечия физиономия?

— Никой.

— Лъжеш. Нямахте те цял следобед и сега се връщаш с изражение на човек, който е готов да разнищи някого. И това е същата особа, която ти даде новите параметри.

Той поклати глава.

— Не.

— Ако стане нещо, няма да ти се притека на помощ. Знаеш ли го?

— Няма да се наложи.

— Ще забравя името ти, ако така ще си защита собствения задник.

Кафъри кимна.

— Няма да се стигне до това. Обещавам.

— Джак.

Криотос се появи усмихната на вратата. Сунес се изправи като виновно дете и веднага се отказа от размяната на реплики със сурово изражение като пинг-понг.

— Мерилин. — Кафъри бутна назад стола си. — Какво?

— Това. — Държеше отпечатана страница. — Задържан по Параграф 41 — май става дума за истински лунатик. Мога ли да си ходя вече?

С право изглеждаше толкова самодоволна. Беше вкарала всички нови параметри в базата данни и от получената по този начин супа бе излязло едно име.

Когато го прочете, Джак поклати глава.

— По дяволите. — Подаде листа на Сунес. — Знам това име.

Никой не им отвори вратата. Блъскаха по нея и викаха, и сега на малката стълбищна площадка се бе събрала мълчалива публика от съседни, застанали пред вратите на домовете си с кръстосани пред гърдите ръце, със светещи зад гърба им телевизионни екрани. Кафъри повдигна пощенската кутия и надникна през нея.

— Какво мислиш? — прошепна Сунес. Нито тя, нито той бяха споменали името на Полина по целия път дотук. Все едно се бяха споразумели да оставят темата, докато се справят с тази ситуация. — Е?

— Той не е тук.

— Сигурен ли си?

— Да. — Джак се изправи и свали сако си. — Излязъл е някъде. — Подаде ѝ сако си и започна да развързва вратовръзката си. — Вероятно с някой друг.

— О, боже всемогъщи. — Даниела разбра какво смяташе да прави колегата ѝ и побърза да се обърне към събралите се съседни. — Ако обичате, всички да се приберете вътре. Точно така. — И акцентира думите си с жестове, с които сякаш опитваше да ги отпъди навътре

към апартаментите им. — Хайде, тук няма нищо за гледане. — Бавно и неохотно те затвориха един подир друг вратите си и тя се обърна отново към Кафъри. — Джак — прошепна тя, — та ние дори не знаем дали това е той.

— Скоро ще го разберем.

Изпразни джобовете си, подаде ѝ ключовете си и няколко монети.

— О, боже... Надявам се помниш как се попълва формулярът за увреждане на чуждо имущество.

— Дали си спомням ли? — Младият мъж отстъпи крачка назад. — Бих могъл да го попълня дори насън. — Стовари крак върху вратата. — Полиция!

Гласът му отекна из малката мръсна стълбищна площадка. Пощенски кутии зад тях се открегнаха потайно. Вратата потрепери, за момент като че ли се огъна в центъра, но двете ключалки държаха.

— Долната е специална, Джак.

— Знам. *Полиция!* — Стовари отново крак върху вратата, като го приземи точно по линията на ключалките, а коленните му сухожилия завибрираха. Горната ключалка изскочи от отвора си в стената, но долната продължаваше да държи. Кафъри отскочи назад, за да запази равновесие. — *Проклетата работа.*

— Ох, гледай — рече нетърпеливо Сунес, като заопипва джобовете си за мобилния телефон. — Никога няма да се справиш с нея. Трябва ни специалната служба. Ще им се обадя.

— Добре, добре... дай ми само една... — Отстъпи за пореден път назад, отметна косата от челото си, и приземи третия си ритник точно там, където искаше — на около десет сантиметра вдясно от ключалката. Тънката външна обвивка на вратата се сбръчка. При следващия удар кракът му премина през нея. — Готово. — Отскочи назад, съпроводен от разлетелите се дълги парченца дърво, и започна да разширява отвора, като дишаше тежко и хвърляше шуплестите парчета от вътрешността на вратата по пода. Пъхна ръка в дупката и заопипва от вътрешната страна вратата, притиснал лице отвън. — Добре. — Погледна към своята колежка. Отвътре имаше лост за секретната ключалка. — Намерих го.

Ключалката се превърта леко и двамата със Сунес влязоха.

Никой не каза нищо. Стояха и се взираха предпазливо в притъмнелия коридор.

Даниела си пое дълбоко въздух. Пъхна в джоба мобилния си телефон, върна самото и ключовете на Кафъри, и прекрачи прага. Отнякъде вътре, някъде в мрака, се носеше застояла миризма. Даниела се поколеба, потърси в джоба си силното фенерче, което беше купила.

— Сигурен ли си, че не е тук?

— Сигурен съм. — Но гласът му беше тих. Включи предпазливо светлината и двамата заоглеждаха коридора. Беше най-обикновен коридор от общински блок и завършваше два-три метра по-нататък с врата. На пода нямаше килим, дъските бяха голи. От двете страни на коридора имаше две боядисани врати. — Ало? — Тишина. — Това е полицията, мистър Клеър.

Мълчание.

От стълбищната площадка зад тях прозвуча скърцане от отварянето на поредната пощенска кутия.

— Любопитни глупаци.

Сунес затвори очуканата врата с крак и се обърна отново към своя колега, който стоеше пред първата врата, с вдигнати и сочещи към вратата длани, със странно изражение, сякаш оттам се носеше топлина.

— Джак?

Той не отговори. Косъмчетата на ръцете му настръхнаха, изправиха се под ръкавите на ризата. С химикалка, с миниатюрни, почти невидими буквички, някой беше написал думата „Опасност“.

Обърна се към Сунес и се усмихна.

Стъмваше се. От прозореца в дневната се разкриваше панорамна гледка, която се простираше на няколко мили във всички посоки — големи колкото катедрали облаци се носеха горделиво над парка, розова вечерна светлина заливаше хоризонта. Сунес проведе няколко телефонни разговора, за да мобилизира местната полиция, да извести колите в района, да поиска апартаментът да бъде поставен под наблюдение и да извика Отдела за научна поддръжка в Аркейг Тауър, за да опитат да вземат ДНК, която да сравнят с вече изследваната.

— Така — рече тя. — Нека в такъв случай да огледаме набързо мястото. Преди да е пристигнала кавалерията.

Извикаха асансьорите до горния етаж, спряха ги и отвориха вратата към стълбището, така че ако Роланд Клеър решише да се прибере преди пристигането на другите полицаи, да чуят стъпките му по стълбите. Разпределиха си апартамента. Сунес омота около ръцете си торбички за фризер и се зае с дневната и банята, а за Кафъри останаха кухнята и спалнята. Използваха осветление само в помещенията, които нямаха прозорци, в останалите разчитаха на остатъците от дневната светлина. Скоро установиха, че апартаментът на Клеър е истински склад: тук бяха струпани всевъзможни неща, като се започне от колекция прахосмукачки и се свърши с един светлокафяв бухал в стъклен купол. Някои участъци бяха мръсни — миризмата в банята накара Даниела да сложи ръка пред устата си, а хладилникът беше пълен с развалена храна: не беше трудно да повярват, че Клеър бе отговорен за безредието в таванското помещение на семейство Пийч. Но апартаментът беше поддържан чист по един доста непостоянен начин. Кухнята беше лъсната: кухненският плот беше така вманиачено търкан на места, че бяха изстъргани парченца от пластмасовото му покритие. В една голяма тенджерата върху котлона бяха сложени дрехи. Навсякъде подът, който не беше покрит, беше маниакално чист.

Сунес откри нещо интересно още под първия камък, който обърна.

— Хей, Джак — извика тя, — ела да хвърлиш един поглед на това.

Той отиде в дневната и я завари седнала на бюро с метална рамка, с очертан на фона на залеза силует, загледана в едно отворено чекмедже.

— Какво е това?

— Един господ знае. — Сунес го взе и двамата се вгледаха в него. Беше орфана тетрадка, пристегната с ластиче. — И какво е това според теб?

Кафъри я хвана за лакътя и го повдигна по-високо, като го наклони към прозореца, за да вижда по-добре. В едно квадратче на предната корица беше написана грижливо думата „Лечението“, а изпомачканите страници бяха изпълнени с подробни формули с

дребен, трескав почерк. Вътре бяха залепени изрезки от вестници, статии за случая на Рори Пийч. Кожата му настръхна.

— Вземай го.

— Добре. — Даниела пусна тетрадката в една торбичка за фризер, пхна я в якето си и се върна в дневната. — Хайде да продължаваме.

Работиха още десетина минути, без да са сигурни какво точно търсят. На една полица със списания Сунес намери картичка на двегодишен малчуган с памперси и надпис: „НЕПРИЯТНО МИ Е ДА ТИ ДОСАЖДАТ С ЛИЧЕН ПРОБЛЕМ...“. Отвори я и дочете края на посланието: „... НО СЪМ НАДЪРВЕН“. В спалнята Кафъри откри надуваема кукла-момченце с изпуснат въздух, пхнатата в едно чекмедже, с етикет на японски, закрепен за глезена. Определено бяха попаднали където трябва, и всичко беше толкова *странно*, като музей в извънработно време. Колекцията на Клеър беше подредена върху метални сгъваеми маси, каквито могат да се видят по евтините разпродажби. Джак забеляза, че нито един предмет от колекцията не се докосва до пода, а всичко е разположено върху масите. Това го накара да се сети как Рори Пийч беше оставен над земята, така както големите котки завличат плячката си по дърветата.

Все още размишляваше за това, когато, десетина минути по-късно, отвори вратата на един стенен шкаф в спалнята и откри онова, което знаеше, че търсят.

— Хей, Дани — извика той, — имаш ли един момент?

— Какво? — Тя влезе от дневната запъхтяна, като държеше ръцете си над главата и се провираше между масите, за да стигне до него. — Какво намери?

— Не знам.

Бръкна вътре и включи осветлението.

— Червена крушка — измърмори Сунес и се взря подозрително в стенния шкаф. — Чудновато.

— Това е тъмна стая.

— А?

— Това е тъмна стая... виж — посочи малката пластмасова масичка, покрита с необходимото оборудване: шишета с химикали, чифт гумени ръкавици, подноси, стойка, която вероятно беше за щамповането на снимките. Встрани от всичко останало стоеше

тенекиена кутия от бисквити, залепена с кафяв скоч. — Оборудване за тъмна стая. — Бръкна в джоба, извади армейския си нож, срязва скоча на кутията, вдигна капака и погледна вътре. — О, по дяволите.

— Какво?

— Започва се. — Подаде ѝ фенерчето и бръкна в кутията от бисквити. — Снимки.

— Какво?

— Гледай.

Даниела влезе в стенния шкаф и насочи светлината на фенерчето към снимките. Оттам я гледаха човешки лица.

— О, боже! — промълви тя и премести тежестта на тялото си назад, върху петите. Образите бяха замъглени, но мислеше, че знае какво вижда. Разпозна шарката на балатума на пода. — Рори Пийч?

— Така смятам.

— Божичко! — Вдигна горната снимка и се взря в нея. — Бедната душица. — Държеше Алек и Рори, и истината за случилото се на „Донегол Кресънт“ номер трийсет в ръката си, и от това всичката кръв се оттегли от лицето ѝ. — Не е достатъчно, че е мъртъв — промълви тя. — Трябвало е първо да преживее това.

— Знам. — Кафъри бъркаше из кутията. Под снимките на Рори Пийч намери стара фотография на дете, увито с разкъсани чаршафи, със запушена уста и поставени длани върху гърдите по типичния за фараоните начин. Знаеше какво е това. Разпозна тапета. И постера на костенурките нинджа. — Беше прав — рече той, като ѝ подаде снимката. — Наистина е чукал — не е било номер.

— *Кой* е бил прав?

— Детектив инспектор Дърам. — Отдолу имаше още снимки на същото дете. — Виждаш ли? Това е семейството от „Халф Мун Лейн“.

— Боже, боже, мили боже, какво, по дяволите, се е случило с тях тогава?

— Не знам. Просто не знам.

Още по-долу откри снимката на едно момче — с лицето надолу върху нападали листа, със свалени до коленете панталони и бельо. Кафъри беше сигурен, че това е Чампалуанг Кеодуангди отпреди дванайсет години — една от най-ранните жертви на Роланд Клеър.

— Боже милостиви — промълви той, — всичко е тук. — Вдигна тенекиената кутия и намери под нея още четири снимки. На тях се

виждаше момче, завързано за радиатор, бял радиатор на фона на стена с цвят на мандарина. Момчето, а че е момче беше ясно, лежеше на една страна. Беше бяло, изглеждаше на възрастта на Рори и носеше сандали, синя тениска и шорти — също като детето на фотографията от „Халф Мун Лейн“. Лицето му беше полускрито; отстрани на бузата му се виждаше кафявият скоч, който бе залепен върху устата му, ципът на шортите му беше свален наполовина и отдолу се виждаше бельото му. Това не беше нито Рори Пийч, нито детето от „Халф Мун Лейн“. Този път, щом го видя, Сунес затропа с крака.

— О, боже. Подушвам неприятности. Боже мили, мисля, че беше прав...

— *Следващото семейство?* — Джак я погледна. — Мислиш ли, че това е следващото семейство?

— Да, да... не бих се изненадала. Хайде, да се връщаме в Шрайвмур. — Пъхна фенерчето в колана си и започна да събира снимките обратно в тенекиената кутия. — Да вървим.

Провря се между масите, стигна до прозореца и погледна през него. На улицата отдолу пристигаха коли — събираха се неусетно край сградата като изпъззели от мравуняк мравки.

— Добре, вече са тук.

— Така. — Кафъри затвори вратата и се приближи към масите. — Искam да хвърля поглед в стенния шкаф в антрето.

— Мислех, че си го направил.

— Не. Хайде.

Младият мъж постоя известно време в коридора, поставил длани върху вратата. Логан беше идвал тук през първия ден от разследването, помнеше, че бе видял името Роланд Клеър в отчета му, но думичката „Опасност“ беше толкова дребна, че не беше изключено той да я е пропуснал. Опита да си представи размерите на помещението от другата страна. Друга спалня ли имаше там? Нямаше дръжка, само кръгла медна топка; може би все пак беше стенен гардероб? „Също като Кармел Пийч — затворена в стенния шкаф, на чиято врата е написано предупреждение.“

— Хайде, Джак. — Сунес застана до него, притиснала тенекиената кутия към корема си. — Нямаме почти никакво...

— Добре.

Бутна вратата. Тя се отвори леко и Кафъри се озова пред друг стенен шкаф. Крушката беше извадена и му бе нужно малко време, докато очите му свикнат със слабата светлина, но когато го направи, трябваше да се хване за рамката на вратата, за да запази равновесие.

— Какво има?

— Ъъъ. — Избърса уста. — Не знам. Дай ми фенерчето. — Даниела му го подаде. Той го включи и освети с него малкото пространство. В задната част на шкафа имаше стъклена цистерна на височината на човешки кръст. Нещо като аквариум. — Отзад има нещо.

— Тогава отиди да хвърлиш един поглед.

— Да.

„Да, разбира се, няма проблем.“ Цистерната беше пълна около две трети с някаква течност, полупрозрачна, а близо до повърхността плуваше нещо мръсно. Разбира се, там плува някаква гадост, но това не е проблем...

— Хайде, Джак, да приключваме с това.

— Вони — сигурна ли си, че не искаш да го направиш ти?

— Какъв страхливец си само.

— Направи го ти тогава.

— И дума да не става — това е мъжка работа.

— Така. — Кафъри пое дълбоко въздух и стъпи вътре. — Първо, тук има нещо на пода. — Насочи лъча на фенерчето по стената вдясно. — Дрехи — додаде той. — Купчина дрехи на пода. — Можеше да се върне към тях по-късно. — И, ъъъ, после, тази цистерна... — Приблужи се още, насочи светлината натам и веднага видя, че онова, което плуваше най-отгоре в жълтеникавата течност, беше купчина дрехи. — Дрехи, плуващи във... — Приведе се по-близо. — Дрехи, плуващи във... Боже.

Отстъпи неволно крачка назад.

— Какво? — попита Сунес. — Какво е това?

— Урина. Стотици литри урина.

— Боже мой...

— Проклето сбъркано копеле. — Джак насочи фенерчето към цистерната. Мъжки дрехи, найлоново горнище на анцуг с цип, суитчър с качулка, три чифта маратонки. Роланд Клеър съхраняваше облекло в шейсет сантиметра урина. — Проклето, сбъркано, сбъркано копеле...

Бенедикт имаше температура, виеше ѝ се свят. Кожата я сърбеше, в устата имаше ранички от маниакалното смучене на медната тръба, възглавничките на пръстите ѝ бяха разранени от дълбаенето в пода. Избутването на трупа на Смърф възможно най-далеч ѝ бе коствало целодневни усилия. Беше я покрила с риза на Хал, но мухите бяха успели да се пъхнат отдолу и пируваха с най-богатата и отбрана храна, на която им се беше случвало да попадат. Те като че ли се размножаваха. В трескавото състояние, в което беше, на Бен ѝ се струваше, че са станали двойно повече всеки път, когато отвореше очи.

Понякога знаеше, че е будна, друг път не беше сигурна. Очите ѝ се въртяха в очните кухини, светлини плуваха навътре-навън, понякога виждаше живота си до този момент — всичко течеше толкова гладко и безметежно, обстоятелствата бяха толкова благоприятни, имаше само меки ръбове и млечнобял комфорт, беше там с Джош, Хал и Смърф, цялото семейство седеше на поляната. Беше лято — бяха по шорти, термосчето на Джош беше оставено на стъпалата, радиото свиреше, по краката на Джош беше полепнала прясно окосена трева, когато се изправи, за да скочи в малкия басейн. Тогава чу Джош да плаче долу. *Джош?* Това наистина ли беше Джош? Ами другият шум? Какво беше това? Сумтене на животно. Или може би на човек? Ридания?

Бен... хайде де, хайде... събуди се.

Джош? Плувнала в пот, с разтуптяно сърце, тя отвори очи в тъмната стая. Таванът бе осветен от луната. В ъгъла се очертаваше сивата форма на бедното ѝ мъртво кученце. Беше будна. Наистина будна. Това Джош ли беше, плачеше ли? Завъртя се на една страна, за да допре ухо в дъските на пода, и се послуша. Тишина.

Беше си въобразила.

Стисна очи и се опита да върне образа с Джош и Хал, седнали на тревата. Но мозъкът ѝ сякаш се беше надул и притискаше очите ѝ и младата жена просто не беше в състояние да го извика отново. Не успяваше да види лицата им. Само за пет дни синът ѝ и съпругът ѝ бяха сведени до състояние на неясни образи — Джош беше мъничка, беззащитна сянка с вкопчващи се ръце, а Хал — тъмен пейзаж в леглото до нея нощем.

— О, Джош — прошепна тя. — Хал, Джош — обичам ви.

Къщата беше притихнала, когато затвори отново очи. Чу прелитащ отгоре самолет. Внезапно видя кабината, обляна от прекрасната розова светлина на залеза — с Хал пътуваха до Куба в дните, когато никой не ходеше в Куба, в пътническата агенция щяха да ви се изсмеят, ако пожелаехте да отидете там, и човек трябваше да прелети над безброй карибски острови, за да се добере до Куба. Хал обаче искаше да отиде там, за да види мебелните фабрики в Олгин. Бенедикт постави длани пред лицето си и си представи морето, което винаги беше искала да посети — вълшебно море, може би морето на Кортес, мистериозно море, където китовете идват, за да се чифтосват, а привечер над водата може да се чуе странно пеене...

Докато сънуваше, тялото ѝ потрепваше конвулсивно, легнало на пода, привързано към радиатора, а мухите кацаха по очите ѝ.

Щом заслиза по стъпалата пред главния вход на Аркейг Тауър, Сунес тръгна по-бавно. В асансьора беше прелистила „Лечението“, странния малък *наръчник* от чекмеджето, поклащайки изумено глава, и той я беше погълнал дотолкова, че сега почти спря да върви. Кафъри също спря и се обърна назад към нея.

— Дани?

— Дяволски хубаво. — Тя поклати глава и подсвирна тихичко. — Дяволски хубаво.

— Кое?

Даниела вдигна поглед.

— Всичко е тук... всичко.

Джак се приближи и застана зад нея, надвеси се над рамото ѝ и се зачете:

— „Излагането на женски хормони...“ Какво, по дяволите, е това?

Опита се да издърпа тетрадката от ръцете ѝ, но тя го отблъсна.

— Махай се. — Приблечи тетрадката до очите си и зачете внимателно: — „Наподобяващи мляко миризми — противни. Пролактините са тежки...“

— Какво са пролактините?

— Отде да знам? — Даниела затвори тетрадката и я пхна в джоба си. — Ще я вземем в Шрайвмур и ще я огледаме подобаващо.

От нея може да разберам къде са онези нещастници. — Огледа пустите улици. — Така. Къде оставихме колата?

Насрочиха спешна оперативка, за да съставят план за залавянето на Роланд Клеър, и докато чакаха пристигането на всички, направиха кафе, седнаха в стаята на старшият следовател и Кафъри се обади на Ребека, за да се извини, че ще закъснее.

— Не, честно, Джак, няма проблем. Така или иначе гледам повторението на „Юротраш“.

Искаше му се да я разцелува за това. Сунес се обади на Полина със същата теория и докато тя говореше, младият мъж седеше, загледан в отражението си в стъклото на прозореца, очаквайки да чуе името си. Но не го чу и когато остави телефона, Даниела върна незабавно вниманието си към тетрадката. Кафъри изпита облекчение — безмълвният пакт беше в сила: тази вечер нямаше да говорят за нищо друго освен за Роланд Клеър.

Седнали рамо до рамо, като деца в училище, двамата изчетоха „Лечението“ от кора до кора, почти без да разменят дума. Знаеха, че гледат нещо, което можеше да бъде наречено „каталог на ума на Клеър“ — разсъжденията му, написани върху хартия. „Лечението“ им разказа толкова за неговите мотиви и непреодолими импулси, колкото биха научили и от собственото му оголено, биещо сърце, ако бяха открили в чекмеджето него вместо тетрадката. Разказа им за ритуалите и страховете му, за любовта му към сенчестите въздушни ями високо над земята, за начина, по който беше покорил Кармел Пийч. Разказа им за неговата импотентност, разказа им защо беше искал да наблюдава как Алек Пийч изнасилва собствения си син, разказа им за непреодолимия му импулс да използва своята урина, за да „пречиства и неутрализира“. Разказа им дори защо беше носил ръкавици, но причината съвсем не беше заради прикриването на отпечатъците от пръстите му, както бяха предполагали. И най-накрая, на една от последните страници Кафъри видя нещо, което му подежда като шамар или прилив на адреналин:

Идентифициране на нов източник/семейство — постигнато... проверка и неутрализиране на всички места, обитавани от женски (направено!).

Джак грабна тетрадката.

Ново семейство: Наблюдавано дете — добро, баща — добър.

Проблеми: 1. Съпруга. 2. Кучето е женско.

— Няма предвид семейство Пийч, нали? Те нямаха куче.

— Не. Това са следващите. — Кафъри стоеше абсолютно неподвижно, чувствайки как паметта му се протяга към нещо. Куче... къде попадеше това? И онези снимки на някакво момче до радиатор — стените в бледомандаринов цвят, радиаторът — модерен, с прави линии, бял... *и в този спомен имаше също така някаква форма. Хълм, който се виждаше през прозореца? Дървета?* Не знаеше на колко врати беше похлопал през първите дни и дали двамата специално назначени за тази работа детективи или Логан ги бяха посетили отново след това, но паметта му продължаваше да настоява. И тъкмо когато мислеше, че може да изплува някакво име, звънчето на асансьора пропя в коридора и Джак изпусна хода на мислите си и отново просто се взираше в снимката на някакво безименно дете в безименна стая и в една изписана тетрадка. — По дяволите.

Фиона Куин и двама полицаи от Отдела за съхраняване на веществените доказателства се появиха на прага, оглеждайки празното помещение така, сякаш бяха очаквали да бъдат посрещнати от специален комитет.

— Ние ли сме първите?

— Да. — И двамата се изправиха. — Влизайте.

Кафъри и Сунес направиха кафе на всички, после настаниха Фиона да седне.

— Кармел Пийч беше ли тествана — осведомиха се те. — Ти тества ли я?

Фиона се намръщи. Тези двама старши детективи я изнервиха с адреналиновия си дъх.

— За какво да я тествам?

— За наркотици? За успокоителни? Гама-хидроксibuтирова киселина?

— Никой не ми е казал да го направя. Когато получих бюлетина...

— Имаш ли още от кръвните проби?

— Да... има. Ще я тествам.

— А разполагаме ли с урина от дома на семейство Пийч? Той пикал ли е по разни неща в къщата?

— Урина имаше навсякъде — не си ли спомняш?

— Взе ли от нея?

— Зависехме от вашия бюлетин. Никой не ни каза, че той е пикал по предметите в къщата.

— Но ти каза, че навсякъде е имало урина.

— Мислехме, че е от тях... от семейство Пийч.

И Кафъри, и Сунес се облегнаха назад с допрян в челото показалец.

— Е, все пак не знаех, нали така?

— Така е. Няма проблем — вината не е твоя.

Спешно свиканата оперативка за определяне на стратегията приключи в два през нощта. На нея присъства и кварталният полицай, който напусна вечерята в своя голф клуб, за да дойде в Шрайвмур. През цялото време, докато продължи срещата, Кафъри не успя да отдели поглед от снимките и най-вече от свитото до белия радиатор дете. Стени с цвят на мандарина. Откъде му бяха познати тези стени? И когато пренасочи вниманието си към неясния образ на мъже на „Халф Мун Лейн“, отново усети познатото потрепване в паметта си. Имаше нещо във формата на главата му, в позата, в която беше приведено, в обгърналите гръдния му кош ръце. Ако не беше толкова уморен, ако напоследък бе спал по-добре, може би щеше да си спомни.

След срещата потегли към Брикстън, към Аркейг Тауър, почука на прозореца на синьото „Мондео“, паркирано така, че да вижда входа. Ръководителят на осъществяващия наблюдението екип го пусна вътре.

Двамата седяха в мълчание, Кафъри пушеше на задната седалка, смучеше ментови бонбонки и гълташе болкоуспокояващи, загледан към празните улици, заслушан в движението на спомените си.

„Кучето... кучето също играе някаква роля... къде, по дяволите, е мястото на кучето?“

Минаваше пет, когато най-сетне заспа, с очилата, с отпусната назад върху облегалката глава и цигара между пръстите.

(28 юли)

Трейси Лам не спа много през изминалата нощ. Лежа будна на леглото си, досаждайки на трите си съкилийнички, като смучеше разранените кожички покрай ноктите си и палеше една и съща цигара на всеки десет минути, дръпваше внимателно по няколко пъти и я гасеше. Опитваше да възвърне увереността си. Щяха да я пуснат под гаранция само след по-малко от шест дни... и тогава щеше да си плюе на петите. Това означаваше да направи отново оферта на детектив инспектор Кафъри. Все трябва да имаше начин да счупи този костелив орех.

Беше съумяла да се самоубеди, че Стивън щеше все още да е жив, че колите, шоколадът и бутилката вода под мивката щяха да му стигнат, ако дотогава не успееше да се освободи от въжетата. Така до сутринта тя успя да добие достатъчно увереност, за да предприеме следващия си ход. Надзирателите бяха решили, че не е от най-рисковите затворнички и ако ѝ позволят да притежава фонокарта, няма опасност да я пречупи на две и да разреже вените от вътрешната страна на китката си. Затова при първата удача ѝ се възможност на другата сутрин отиде до телефоните и използва два импулса, за да се обади на Кафъри.

Беше оставила мобилния си телефон вкъщи и сега нямаше друг освен домашния му номер, който бе взела от телефонния указател. Беше рано, но телефонният му секретар се включи. Тя направи кратка пауза, после занарежда:

— Аз съм... Трейси...

Валеше. Джак се събуди от шума от падащите върху покрива на колата дъждовни капки и от тихичкото, отегчено подсвиркване на следящия входа на сградата полицаи зад волана. Изправи гръбнак и се прозя, движейки глава наляво-надясно. Звукът на радиото беше слаб, а

часовникът на таблото показваше десет без петнайсет. *По дяволите.* Притисна кокалчетата на пръстите си към очите. Беше спал по-дълго, отколкото бе възнамерявал.

Навън беше потискащо. Дъждът се стичаше по замъглените от влага прозорци, вентилаторите на командното табло бяха издухали ясна сребриста дупка на предното стъкло. Колежката на следящия полицаи беше заспала, отпуснала глава встрани върху рамото си, със забита в бузата обича. Може би защото беше единствената жена в автомобил с двама мъже, в съня си беше кръстосала инстинктивно ръце пред гърдите.

Кафъри се наведе напред, за да надникне през предния прозорец.
— Там няма ли някакво движение?

Полицаят срещна погледа му в огледалото за обратно виждане.

— Няма.

— Добре.

Затършува из джобовите си за тютюн, премигвайки, като опитваше да накара мозъка си да заработи. Сви цигара, запали я и се готвеше да се облегне назад, когато позата на спящата жена го наведе на една мисъл.

Той замръзна на място, както бе поднесъл цигарата към устата си, и се загледа в нея — в кръстосаните в стила на фараоните ръце пред блузата, сякаш държеше в тях някакъв амулет. Безмълвното му очарование беше толкова неприкрито, че не след дълго другият полицаи се раздразни.

Брикстън беше подгизнал. Дъждът отми от пазара и отнесе към канавките нещо като рядка супа от слюз и кръв от риба. Много малко неща издаваха огромната операция, предприета с цел залавянето на Роланд Клеър — две допълнителни униформени фигури на улицата, две полицейски коли на еднопосочната улица. Кафъри стоеше край плувния басейн, загледан в запотените му прозорци, които като че ли спираха виковите от басейна. С помощта на Криотос и на един съсед от Ефра Роуд, Джак беше успял да открие следите на Крис Гъмър, които го бяха довели до този басейн. Когато го беше спрял на площадката пред полицейското управление преди четири дни и бе заговорил за връзването на Рори Пийч, Гъмър беше направил странно движение

като при гмуркане и бе кръстосал ръце пред гърдите. Сега Кафъри си го спомняше ясно: бащата и синът от „Халф Мун Лейн“ бяха завързани по същия начин, с кръстосани отпред ръце. Снимките бяха стари и неясни, но сега вече Джак беше наясно на кого му бе напомнил Крис Гъмър — на бащата от снимката.

Постоя така зад стъклото, загледан в плувците. Две едри жени с плувни шапки на розови цветчета седяха в плитката част на басейна, водата около бедрата им се въртеше, а намиращата се в близост групичка плешиви мъже, попрегърбени и с тънки ръце, разговаряха, наредени в малък кръг. Откъм дълбокия край пицяха деца и скачаха от специално предназначенията за тази цел дъски. Крис Гъмър сякаш не усещаше присъствието на никой от тях.

Той беше с плувна шапка и движеше дългото си мазно бяло тяло из басейна, плувайки уморено бруст, държейки главата си високо над водата, с полузатворени очи, с движеща се като на риба уста...

„Това е той — помисли си Кафъри, — той е...“

Почука на прозореца. Гъмър вдигна поглед, видя го и известно време плува на едно място, сякаш се чудеше какво да прави. Тогава лицето му се промени. Пое трескаво въздух и заплува към далечния край на басейна. Джак почука отново и този път Гъмър дори не се огледа.

— Добре тогава.

Натисна червената дръжка за спешни ситуации и пристъпи към басейна. Някъде запищя аларма и спасителите се заоглеждаха объркано. Гъмър стигна далечната страна на басейна и изведнъж разбра какво се е случило. Спасителите надуваха свирките си. Той се хвана за ръба на басейна, избърса очи и се загледа в приближаващия се Кафъри.

— Какво? — Движеше се покрай стената на басейна към плиткия му край. — Стига си ме следвал.

— Излез от басейна. Трябва да поговорим.

— За какво?

— Излез и ще ти кажа.

Някаква късо подстригана жена по шорти и джапанки изскочи пред Кафъри и застана, събрала пети, с изправен гръбнак, като представител на пътната полиция, вдигнала насочената си напред длан

до рамото, сякаш се надяваше да го спре единствено със свирепото си изражение.

— Хайде, път, път. — Джак извади от джоба служебната си карта и я размаха пред лицето ѝ. — Пазете се от пътя ми.

— Трябва да мисля за здравето на другите плувци... — Но вече отстъпваше, със смачкана от картата увереност, като се питаше дали подозренията им за Гъмър все пак не бяха верни. — Обувките ви, сър... — додаде неубедително тя.

— Хайде, Крис. — Кафъри се движеше в крак с него. Очите на бледото му лице бяха налети с кръв, гладката гумена шапка се беше впила в челото му. — Трябва да поговорим. Има нещо, което си забравил да ми кажеш.

— Върви си. — Гъмър протегна стъпала надолу, докато стъпи на дъното. — Когато исках да говоря с теб, *ти* не пожела. — Отблъсна се от стената и закричи нататък, към центъра на басейна, държейки тънките си бели ръце изпънати покрай тялото.

Джак тръгна спокойно към плиткия край и преди спасителят да успее да го спре, престъпи ръба на басейна и се озова в плитката му част, все така напълно облечен и с обувките. Плуващите хора се пръснаха встрани, шокирани от слабия мъж, който закричи по дъното. Сигналият до центъра на басейна Гъмър разбра, че е дошъл краят на играта. Обърна се, вдигна ръце с дланите напред и рече, с треперещи устни:

— Добре, добре! Това е достатъчно.

Разговаряха в един ъгъл на кафенето. И двамата миришеха на хлор — панталоните на Кафъри бяха мокри до коленете. На друга маса група тийнейджъри в спортни якета опитваха да фалшифицират автобусна карта с помощта на лепило. Непрекъснато скачаха, за да купуват шоколад и „Ред Бул“ от съседния автомат за топли и разхладителни напитки, а Кафъри седеше с гръб към тях и гледаше през масата към Гъмър, който беше купил чаша кафе и два шоколадови десерта, които обели, разчупи на четири парчета и постави върху хартиена салфетка пред него. Така и никой не ги докосна до края на разговора.

— Крис, виж какво. — Тютюнът му не беше пострадал от басейна. Поръси малко от него върху цигарена хартийка. — Съжалявам за това. Но трябваше да говоря с теб.

— Аз наистина трябваше да говоря с *теб*. — Гъмър беше облечен в износена карирана риза, изтъркана на места, мократа му, тънка като на бебе коса висеше до яката. Лицето му лъщеше като обелено яйце. — Затова дойдох чак до „Торнтън Хийт“. Но това не промени нищо, нали?

— Съжалявам. Научих си урока.

Крис сви рамене и погледът му се зарея някъде над главата на Кафъри. Краищата на клепащите му бяха зачервени. Джак запали цигарата и придърпа лъскавото пепелниче.

— Крис, кажи ми нещо. Как разбра за Чампалуанг?

— Казах ти. Пишеше го във вестниците.

— И тогава чу за първи път да споменават за трола?

Той кимна.

— Трябваше да ме изслушаш.

— Прав си. — Въртеше цигарата в пръстите си и я съзерцаваше замислено. — Крис, поправи ме, ако греша, но когато чу за Чампалуанг, сигурно си се питал, искам да кажа... помогни ми тук, но когато чу за трола, сигурно си се питал дали не е бил същият човек, който е бил в твоята къща...

Гъмър си пое рязко въздух. Устата му се задвижи, но не излезе никакъв звук. Сведе очи и отпусна рамене напред, ръцете му се скриха между коленете. Джак видя, че трепери.

— Крис? — Той не вдигна очи. Кафъри изтърси пепелта в пепелничето, загледан в темето му, в кожата, която се виждаше измежду космите, като се чудеше накъде да върви оттук нататък. — Мисля, че тролът е идвал веднъж в твоята къща, Крис. Може би преди доста време. Прав ли съм? — Той не отговори. Мислите на Джак се насочиха към снимките от „Халф Мун Лейн“, които държеше в джоба си. „Защо не му ги покажеш? Ами ако грешиш?“ — Нека да го кажем така. Хората имат някои извратени фантазии — започна той. — Не си ли се изумявал от идеите, които им хрумват? — Гъмър сви рамене. Не вдигаше очи от шоколада. „О, боже, явно няма да бъде лесно...“ — Например някои... — Намести се на стола и кръстоса крака. —

Фантазията на някои може да бъде, тъж... да гледат как един мъж изнасилва детето си, да речем. Мислиш ли, че това е възможно?

Гъмър се изкашля и вдигна ръце пред лицето си, като притисна върховете на палците и показалците си към ъгълчетата на очите. Кафъри видя как скалпът му почервения от прилива на кръв.

— Например, ако е момче. Някои биха могли да имат и такива фантазии... а, как смяташ?

Гъмър отпусна и двете си ръце на масата и задиша дълбоко през носа. Очите му бяха затворени, но Кафъри виждаше как роговиците му се движат под клепачите, като в театър на сенките. „Не се предавай...“

— Например как баща изнасилва сина си.

— Аз не съм педофил — заяви внезапно треньорът по плуване, като отвори очи. — Обичах сина си повече от всичко.

— Защо не отиде в полицията?

— Опитах... опитах се да говоря с теб. Ти не поиска да ме изслушаш.

— Имам предвид преди. Когато се случи това.

Гъмър пое рязко въздух и поклати конвулсивно глава.

— Не, не, не, не, не. — Клатеше глава наляво-надясно, подчертавайки с движение всяка дума като дете. — Не... съпругата ми каза „не“. Не трябваше да ходим в полицията.

— Тя не искаше да се разбере истината?

— Изненадан ли си?

— Полицията можеше да направи нещо.

— Така ли мислиш? — Крис си играеше с протрития маншет на ризата, вперил поглед в шоколада. — Щеше ли да я спре да си отиде? Щеше ли да я спре да не ми вземе сина?

— Не знам — промълви Джак. — Не знам.

— Тя го отведе от мен. След станалото не можеше да понася да бъде близо до него. Не знам къде са сега.

Бръкна в раничката си и измъкна една снимка. Беше изпомачкана и обвита със скоч. Издърпа ръкава на ризата върху ръката си, грижливо почисти малък участък от масата и постави на него снимката, пригладвайки краищата ѝ с любов.

— Синът ти ли е това?

— Синът ми. На девет години. Вкъщи имам още снимки, но тази ми е любимата. Виж я. — Опита да задържи краищата ѝ с дългите си

бели пръсти. — Не изглежда добре. Колкото и да се опитвах, не успях да я опазя след всичкото това време. Съпругата ми греши, като ме смята за педофил. Аз не съм педофил. Фактът, че някой е направил нещо такова не означава, че е искал да го направи... или че иска да го направи пак. Аз не съм педофил.

— Но децата... — Кафъри кимна към плувния басейн. — Защо работиш тук?

— Изобщо не ги докосвам! Никога. Но ги обичам... обичам ги... Те са единствената връзка, която имам... тя ми взе моя... — Гъмър поклати глава. — Аз не съм педофил.

— Знам. Знам, че не си имал избор. — Наблюдаваше почти неподвижната глава на своя събеседник. Всичко това изобщо не му беше присърце — не му беше приятно да кара хората да изкарват наяве по този начин болката си. — Той е казал, че ще убие сина ти, ако не го направиш... прав ли съм?

Крис кимна. Една едра сълза се търкулна от окото му върху масата. Джак се приближи още малко към него.

— Той постъпи така, нали, Крис? Каза, че ще убие момчето ти?

— Готвеше се да смаже главата му с едно паве. С паве от задната градина, ако не го направя. О, боже...

Внезапно бръкна в раничката и измъкна шишенце с някакви хапчета, изсипа две върху дланта си и ги глътна.

— Какво е това?

— Успокоява ме. — Пъхна шишенцето обратно в раничката, после приседна по-напред на стола и обърна дланите си нагоре, за да покаже на Кафъри вътрешната страна на китките си. Вдигна поглед. Очите му бяха зачервени и плувнали в сълзи — сякаш кървяха. — Не е редно, знам, не е редно да се предаваш. Но понякога ти се струва, че животът продължава прекалено дълго.

Момчетата край автомата за напитки бяха забелязали, че Гъмър плаче. Обърнаха се едно по едно, за да го зяпнат. Джак се наведе напред и понижи глас.

— Крис, мисля да продължим разговора някъде другаде, какво ще кажеш? Ще дойдеш ли с мен в полицейското управление?

Той кимна и погледна през прозореца към мокрите от дъжда улици, прехапал устна.

— Това ли се е случило с онова семейство? Пийч?

Кафъри не отговори. Изправи се, опря длани върху масата и каза тихо:

— Ще ми се да беше говорил с някого още тогава.

— По онова време светът беше по-различен.

Нападението над Чампалуанг бе станало няколко дни след като съпругата на Гъмър си бе тръгнала. Гъмър бе прочел за нападението в пресата на Южен Лондон и бе обзет от впечатлението, че мъжът, когото Чамп наричаше „трола“, бе същият тийнейджър, който бе разбил живота му. След това бе започнал да следи пресата зорко като бухал, но до случилото се на „Донегол Кресънт“ не се бе натъкнал на инцидент, носещ отпечатъка на трола. Когато отидоха в Шрайвмур, двамата с Кафъри разбраха защо.

Клеър бе прекарал единайсет години в добре охранявани психиатрични заведения. Криотос бе сложила папката на бюрото си и ксерокопираше страници от нея. „Наръгва с нож една полицайка в Балъм през 1989 година. Опитва да отвлече момченце от един супермаркет.“ Това закононарушение го отвежда за първи път в заведение за умствено болни, когато е едва осемнайсетгодишен. Полицайката го беше притиснала на стълбището в една общинска сграда и той се беше нахвърлил отгоре ѝ с джобно ножче. Детето беше останало невредимо, но ръцете на жената бяха срязани на много места.

— Обвинението в опит за похищение се проваля — заговори тихо Мерилин. Гъмър седеше на един стол до стаята на старшия следовател, колкото да не чува. Имаше вид на човек, който ще се разплаче всеки момент. — Родителите на момчето не настояват, за да не се налага да се явява пред съда, затова го обвиняват за нападението срещу полицайката. — За това са го осъдили и затворили за повече от десет години, съгласно параграф 41 от Закона за умственото здраве, докато преди петнайсет месеца решили, че състоянието му е стабилизирано чрез клозапин. Заповедта за задържане е отменена и е изпратен за една година в специален дом, който не се намира в населено място, а през април е освободен да живее отново като другите. — Дори да бях имала време да вкарам всички интервюта от огледите на къщи в HOLMES и да бях видяла досието му... — Криотос поклати глава. — Било е за нападение. Никога не е бил осъждан за

отвлечане. Пак щеше да се изплъзне. — Направи пауза и погледна Кафъри, който стоеше разчорлен пред нея. — Вониш, Джак. Миришеш на плувен басейн.

— Благодаря, Мерилин.

— Няма защо. Искаш ли маслени сладки?

— Не, Мерилин, благодаря.

— Някой ден ще престана да те питам.

— Не, няма да го направя.

Сунес и останалите от екипа бяха в Брикстън, така че Джак влезе с Гъмър в стаята на старшия следовател, покани го да седне и чу историята му от самото начало.

Тя започваше от 1989 година. Семейство Гъмър бяха планирали открито отпуската си и никой от приятелите им не разбрал, че така и не бяха отишли в Блэкпул, че дори не бяха напускали Брикстън. Всички обаче бяха единомислени, че *по време на тази отпуската нещо се беше объркало, защото след нея и тримата не бяха вече същите*. Никой не бе разбрал за високия младеж, който се беше появил сякаш от въздуха в коридора на малката къща. Никой не научи, че беше вързал съпругата на Гъмър в спалнята на втория етаж и беше изписал със спрей „X“ на вратата. Никой не научи, че Гъмър бил принуден да се прояви върху собствения си син, нито че след това, свит в ъгъла и разплакан, бил принуден да наблюдава как Клеър прави на свой ред опит да се изяви върху деветгодишното момче. Клеър беше импотентен. Побеснял от ярост поради собственото си безсилие, беше отхапал цяло парче от гърба на детето.

— Използва ли колан? — Кафъри изпитваше съжаление към Гъмър, който седеше, обвил с ръце колене, сякаш му е студено, привел рамене, вперил немиждащ поглед навън към дъждовния Кройдън. Но знаеше, че трябва да попита. — Използва ли колан? Около врата на сина ти?

— Не. Колан нямаше. Но го би. И го ухапа.

„Значи това изкуство си научил по-късно, в затвора, копеле мръсно.“

— Каза ли нещо? Нещо по-особено, което ти се е запечатало в паметта?

— Не. Стотици пъти съм преживял отново случилото се в ума си. О, разбира се, имаше *извинения*, можеш да си ги представиш, каза

например, че не искал това, което става, но трябвало да го направи... и така нататък.

— Трябвало да го направи ли?

— О, да. — Гъмър присви устни, сякаш споменът беше нещо като афта на езика му. — О, да. Каза го на няколко пъти — нямал избор, трябвало да се изцери... всичко това беше пълна лудост за мен, просто извинение...

— „Лечението“.

Гъмър го погледна неразбиращо.

— Моля?

— „Лечението“ — повтори приглушено Джак, мислейки за тетрадката в чекмеджето на Сунес. После погледна събеседника си. — Съжалявам... мислим, че той е шизофреник. Той е...

— Той е луд — ето какъв е.

— Да. Може би. — Кафъри забарабани с пръсти по бюрото. — Но ти продължавай нататък, Крис, продължавай нататък.

След нападението Гъмър бе опитал да убеди съпругата си да отиде в полицията, но тя се бе възпротивила и с няколко горчиви, но добре подбрани думи, беше разяснила какво смята по въпроса: ако отидеше в полицията, целият свят щеше да научи за недостойното му *вличение към деца*. Недостойното му вличение към деца! „Никой никога, ама никога не трябва да разбере за това. Не трябва да споменаваме за станалото до последния си час.“ Но пазенето на такава тайна в крайна сметка се бе оказало прекалено тежък товар и тя си беше събрала записите, видеокасетите с аеробни упражнения на Джейн Фонда и сина им, и си беше тръгнала, като бе оставила Гъмър в Лондон без нищо: без възглавници, без кърпи, без чаршафи — само с една лепкава бутилка кетчуп в хладилника и непоколебимото убеждение, че е извратен, след като бе съумял да извърши онова.

— С моя син, със собствения ми син. Не бих и помислил, че е възможно, ако не се беше случило.

— Имахте ли таванско помещение?

— Да. Онази къща имаше таванско помещение.

Джак си представи Клеър на тавана, как, подобен на търпелив паяк, само наблюдава и чака, чака подходящия момент да изпълзи и да извърши каквото иска без никой да го прекъсва.

— Мисля, че е дошъл оттам.

— Знам.

— Знаеш ли?

— Открих го после. Той си тръгна през главния вход — просто отвори вратата и излезе — но как беше влязъл? Открих неразборията, която беше оставил горе, след като взех стълба и се качих. — Сви рамене. — След като започнах да се връщам назад в спомените си дадох сметка, че всъщност съпругата ми беше усетила, че нещо не е наред.

— Преди това ли?

Крис кимна.

— Непрекъснато повтаряше, че надушва нещо; твърдеше, че нещо в тази къща мирише. Аз не усещах нищо, но тя направо се побъркваше, че не успява да се отърве от миризмата преди да сме заминали на почивка. Смяташе, че някое животинче е умряло под дъските на пода. Ако зависеше от нея, щеше да ме накара да разглобя цялата сграда. И сега съжалявам, че не я послушах...

Гъмър спря да говори. Кафъри се бе отпуснал назад на стола си така рязко, сякаш някой го беше дръпнал неочаквано за яката.

— Съпругата ти подуши носещата се от тавана миризма *предварително*?

— Непрекъснато се оплакваше от това. Аз лично не надушвах нищо, но нали казват, че жените имали по-остро обоняние от мъжете.

Джак се изправи и отиде в съседната стая, почука с кокалчетата на пръстите си по бюрото на Криотос.

— Мерилин. Далече ли е Дани?

— Току-що се обади — ще се върне след петнайсетина минути.

— Добре. Може ли да те оставя с Гъмър до нейното връщане? Ако искаш, направи му чай или нещо от този род.

— Ще му дам маслени сладки. Ти къде отиваш?

— Брикстън. Кажи на Дани, че ще ѝ се обадя по-късно.

Какво я извади от дългия, подобен на транс сън? Гласът ли? Така ѝ се струваше. Мъжки глас, шепнещ. Бенедикт отвори очи. Една муха се провираше внимателно в ноздрата на Смърф. Младата жена се вгледа в нея, както лежеше на една страна, опитвайки се да определи дали сънува, или наистина чува мъжки глас от кухнята надолу.

Хал? Това Хал ли беше? *Какво ставаше?* Повдигна глава. Може би тролът си беше отишъл. Може би Хал говореше на Джош. „Да, точно така е, изглежда — онзи си е отишъл, а аз съм го пропуснала, защото бях заспала.“ Завъртя се по корем и разпери ръце върху надрасканите дъски на пода. Кожата на ръцете ѝ бе придобила хартиения, прозрачен вид на изсушени лопатки — вече очакваше веничките на дланите ѝ да станат кървавочерни и възлести като семена. Гърлото ѝ беше толкова пресъхнало, че сякаш не беше функционираща част на тялото ѝ, а дълга, жива ивица, която минаваше под мускулите.

Отдолу се чу друго изречение.

Хал?

Мъчително се придвижи встрани и отпусна лице в пролуката между дъските. Всичко отнемаше повече време, отколкото би трябвало, в резултат на всяко движение всичко пред нея започваше да плува, светлината и материята се размесваха. Провря ръка, докато успя да хване фитинга. Осветлението беше включено, усети излъчваната от него топлина в дланта си, когато натисна фитинга. Той политна надолу и записва кръгове на жицата. Бенедикт остана да лежи така известно време, задъхана и изтощена от това усилие. „Болна съм — помисли си тя. — Той ни убива.“ Събра всичката си енергия, провря глава в пролуката и незабавно усети различен въздух в лицето си — сух, носещ особения мирис на животинска постелка.

„Боже мили. Нима е още тук?“

И тогава видя. Въпреки желанието си да отдръпне веднага глава от отвора, установи, че не е в състояние да помръдне. Беше като

хипнотизирана.

Хал го нямаше. На мястото му бе останало само петно с човешка форма. Сега там се намираше тапицираният фотьойл, който стоеше до прозореца в дневната. В него се беше настанил тролът, само на три метра под нея, и гледаше към стаята. Беше по тениска и клечеше на фотьойла като птица, поставил ръце между краката си.

Бенедикт си пое въздух беззвучно, предпазливо. „Трябваше да се досетиш... трябваше да се досетиш.“ Всички лампи в двете стаи бяха запалени, пердетата бяха дръпнати. На пода до него лежеше фотоапарат. Не я беше чул като избухта фитинга, защото цялото му внимание беше насочено към нещо в дневната, което тя обаче не можеше да види. Лицето му беше сбръчкано и зачервено и сега, като се вгледа по-внимателно, младата жена видя, че коланът и ципът му бяха разкопчани и той се масажираше усилено с едната си ръка. „О, боже. — Догади й се. — О, боже... копеле.“ Той спря да мастурбира за момент, за да се изплюе в дланта си, и Бенедикт зърна за момент малкия бял пудинг, на който приличаше пенисът му — дори не бе възбуден.

— Направи го — измърмори той. — Направи го.

„Ама какво наблюдава? Исусе, какво наблюдава? Джош вижда ли?“

— Просто го направи — заяви той. — Направи го веднага.

Долната му устна беше влажна и увиснала, движещата се ръка беше като неясна мъгла, от устата му се беше проточила струйка слюнка. „На кого говори? — Бен затвори очи, в главата й ту притъмняваше, ту нахлуваше светлина. — Въобразявам ли си? Това пак ли е сън? Боже мой, Джош. Къде е Джош?“

От дневната прозвуча вопъл. Тя отвори рязко очи. Това беше Хал. Викаше нещо с тънък глас, който разбираше трудно, нещо като:

— Немогадагонаправянемогадагонаправя.

Молятебожеубиймевместотова... — Пое си рязко въздух и този път го чу ясно да казва: — *Убий ме. Моля те. Убий ме вместо това.*

— Махай се. Махай се. — Тролът слезе от фотьойла и ритна нещо, което се намираше току извън полезрението й. Нещо тежко. Започна да измъква колана от джинсите си. — Махай се.

Уви колана около единия си юмрук, опъна другия край. Джинсите се свлякоха до глезените му — краката му бяха криви като

на планинска коза. Отпусна се на колене.

„Боже мили, какво прави? Както изглежда се готви да...”

Виждаше само долната част на тялото му, увитите около стъпалата му джинси. Но в напрежението на хълбоците му имаше нещо, нещо, което ѝ напомни хранещо се животно. Начинът, по който се извъртат задните крака на котка, когато...

Когато дъвче нещо...

Чу се немощен вик. Задникът на трола се изви отново. Сега Бенедикт разбра. Джош.

— *Не!* — Блъсна се диво напред в дупката. — *Не!* Остави го!

Внезапно настана тишина. Краката отдолу спряха да се движат.

— Говоря сериозно. Остави го или ще те убия. *Ще те убия.*

Мълчание. Чуваше само неестествено силните удари на сърцето си. И изведнъж, сякаш от нищото, лицето му се озова до нейното — усети дъха му, видя кръвта по зъбите му. „О, боже!” Тя отскочи назад. Блъсна ухото си в ръба на дъските, болката я отпрати обратно към дупката. *Не!* Драскаше отчаяно, търсейки някаква опора, гипсовата мазилка се нацепи, свободният ѝ крак записва лудешки кръгове, опитвайки да се задържи за килима. Бенедикт очакваше всеки момент да усети неприятния дъх в лицето си. Чуваше тежкото му дишане — човек можеше да помисли, че се страхува. „От какво се страхува?” Погледът му беше притеснен, трескав, паникьосан, нервен, беше покрил с длани уста, сякаш тя го изпълваше с ужас. После задуши и изведнъж започна да скимти, устните му затрепериха и този път, с последни сили, тя успя да се измъкне от дупката, обратно в спалнята, и в същия момент чу звънеца на входната врата.

* * *

Кафъри стоеше пред входа, дъждът барабанеше наоколо. Дишаше тежко. Беше изминал пеша разстоянието около строежа на Клок Тауър Гроув, покрай тежки машини и подгизнала от дъжда купчина електрически проводници. „Чамп, никога повече няма да бъда в състояние да мина покрай електрически проводник, без да се сетя за Чамп.” Нито една от къщите не беше населена, освен намиращата се на номер пет. Завесите на номер пет бяха дръпнати и щом видя това,

Джак ускори крачка, измина почти тичешком малката тухлена уличка и заби палец върху копчето на звънеца.

— Мисис Чърч? — Натисна звънеца отново, този път с цяла длан. Къщата тънеше в тишина. Вдигна се на пръсти и погледна през вратата на гаража. Лимоновожълто „Деу“ беше паркирано в полумрака. Знаеше, че може и да греши. Помнеше жената, която му беше отворила вратата на този дом преди повече от една седмица. Помнеше, че беше споменала за тайнствената миризма в къщата си, така както бе правила и съпругата на Гъмър, както бе постъпила и Сунес в дома на семейство Пийч. Помнеше кучето. Повдигна капака на пощенската кутия. — Мисис Чърч?

И тогава, от идващия откъм коридора въздух подуши миризмата на урина. „Боже мой, тук има животно.“ Из коридора бяха пръснати кутии от храна. Някъде отвътре се чуваше работещ телевизор. А на горния край на къщата се виждаше нещо, написано с червен спрей.

Пусна капака на пощенската кутия и се обърна, бръкна в джоба си за мобилния телефон; сърцето му туптеше до пръсване.

— Джак, слушай. — Даниела беше непреклонна. — Не влизай, Джак, не влизай вътре. Изчакай ни. Чуваш ли ме?

— Няма. Кълна се.

И така и смяташе да направи. Пъхна телефона си в джоба и зачака пред прага, наметна якето на главата си, за да се предпази от дъжда, като пристъпваше напрегнато от крак на крак и поглеждаше ту нагоре към къщата, ту назад към улицата за полицейските коли. Минутите се точеха мъчително и внезапно отзад се чу някакъв шум. Спусна се към пощенската кутия навреме, за да види как нещо излетя от кухнята, мина по коридора и се понесе нагоре по стълбите. Огромната неясна фигура носеше нещо в ръцете си и Кафъри разбра веднага, че те са окървавени. Свали якето от главата, уви го около ръката си и заби лакът в стъкления панел на входната врата, вдигна резето, щракна ключалката и се озова вътре, изтича в кухнята. Там беше горещо, в ноздрите го блъсна познатата миризма — „Боже, какво е станало тук?“ — лампите светеха, завесите бяха спуснати, а на пода, треперещо и покрито със собствената си нечистотия, лежеше нещо, което Джак предположи, че трябва да е мистър Чърч. „Боже милостиви... — Чърч го видя, затвори очи, извърна глава. — Остави

го, намери детето.“ Дъските горе запъшкаха и заскърцаха и сега Кафъри разбра какво носеше Клеър.

— *Полиция!*

Хвърли се към коридора, сграбчи перилата, завъртя рязко цялото си тяло, за да вземе завоя, удари краката си в стълбището, като изкачваше по две стъпала наведнъж. Спря на първата площадка, с бясно биещо сърце.

— Тук. — Женски глас. — Тук.

Завъртя се на пети. Площадката беше тъмна и притихнала — пред него друго стълбище водеше нагоре в мрака, зад гърба му имаше врата, вляво също имаше врата, както и вдясно, и на нея с червено пишеше „Опасност“.

— Мисис Чърч?

— Тук. — Гласът ѝ беше немощен. — Тук...

— Стойте мирно — идвам веднага.

— Малкото ми момче...

— Всичко е наред — само се дръжте.

Тя започна да ридае, но Кафъри трябваше да я остави. „Прецени коя е твоята отговорност в момента. Не тя — тя е добре; заеми се с детето.“ Горната стълбищна площадка изскърца. Джак се извъртя назад, за да застане с лице към стълбището. „Къде е проклетият ключ за осветлението?“ Заопипва стените, не откри нищо. Изскърца друга дъска и сега чу, като минаващ през вода звук, детски плач. Детето не викаше, не пишеше, а плачеше, сякаш не очакваше да бъде чуто. „Как му беше името? Как му беше името, по дяволите? Хайде... мисли.“ Постави длан върху перилото и там, на нивото на очите си на стената, видя поставена в рамка снимка на малко момче, което хранеше коза. Широко усмихнато. И внезапно се сети. *Джош.*

— Джош? — извика нагоре към стълбите той. — Джош. Чувам те. Полицията е тук. Сега вече всичко е наред, Джош. Само стой мирно. Нали?

Плачът престана. Тишина. Джак си пое дълбоко въздух и изкачи безшумно първите две стъпала.

— Джош? — Отгоре не се чуваше нищо, само толкова слабо дишане, че нищо чудно да беше плод на въображението му. — Джош?

Нещо полетя от мрака надолу.

„Божичко...“

Прилепи се до стената, но не го направи достатъчно бързо и бе улучен право в корема. Силата на удара беше такава, че полетя надолу по стълбите. Протегна ръце към стената, опитвайки безуспешно да се залови за нещо, блъсна се във вратата на банята, телефонът изхвъркна от джоба му и падна надолу по стъпалата. Тишина. Кафъри премигна.

— *Джош?* — Момчето се бе приземило в долния край на стълбите, на около метър от него. Голо, останало без въздух и в шок. Устата му беше залепена с кафява лента. — *Джош?* — прошепна Джак. — *Добре ли си?* — Детето вдигна очи към него, вцепенено от шока. Сълзите бяха оставили бели следи по лицето, китките му бяха вързани. — *Тук.* — Кафъри се изправи и отвори вратата на банята. — *Тук вътре. Влизай. Бързо.* — Не се наложи да му го повтори — то се спусна приведено към банята — окървавен гол млад дивак, който се накланяше встрани и залиташе, сякаш беше пиян. Светлината беше достатъчна, за да види кървящата дупка на гърба му. Следа от ухапване. Сърцето на Кафъри спря да бие за миг. — *Не светвай — изсъска той.* — *Ще се върна.*

Затвори вратата и се върна отново към стълбите.

— *Клеър, скапаняк такъв!*

Зачака. Нищо.

Заизкачва стъпалата едно по едно, като спираше и сеслушваше за движещия се горе Клеър. „Какво по...? — Скъръцане на алуминий. — Стълбата към тавана... проклетата стълба към тавана.“ Взе на един дъх последните стъпала; движеше се прекалено бързо, за да спре и да огледа какво има наоколо: малката стълбищна площадка, отворената към спалнята на горния етаж врата, вдигнатата към таванския отвор стълба, намиращия се по средата ѝ Клеър, който се опитваше да се измъкне.

— *Спри, мръснико...*

Хвърли се към стълбата, но Клеър взе с един скок следващите няколко пречки, следван от Кафъри, който го сграбчи за краката. Стълбата изскърца под тежестта им. Клеър се промуши през отвора и се озова на тавана и Джак го изгуби от погледа си за момент, видя как подметките на маратонките му изчезнаха от отвора, усети миризмата му, чу как напречните греди изхриптяха под тежестта му. *По дяволите.* Прескочи последните няколко стъпала, озова се в тъмния таван, дъждът барабанеше по керемидите отгоре, Клеър бе изчезнал в мрака в

далечния край... „Ами да, разбира се, разбира се, ето къде ще отидеш — в съседната къща...“ Миризмата на гниеща храна го удари в дробовете, когато се спусна подире му, блъсна се в стената от циментови блокчета, намери отвора и се мушна през него, скъса си панталоните, удари си главата в плочите, клекна инстинктивно, щом влезе в съседното таванско помещение, като разпери пред себе си ръце.

Никаква светлина. Тук беше абсолютно тъмно. Постоя неподвижно за момент, докато поеме дъх, ослушвайки се да чуе дишането на Клеър. От далечния край на помещението внезапно нахлу слънчева светлина и разцепи мрака, като освети Клеър отдолу. Беше изкъртил вратата на тавана.

— *Спри!*

Но той вече беше яхнал отвора, спускайки стълбата надолу към площадката. Джак се втурна ловко между гредите, сърцето му биеше до пръсване. „Вече приближаваш линията, зад която отсрещната страна реагира — спомни си какво са те обучавали: разстоянието до тази линия е тук, за да ти спаси живота. Ако го пресечеш, трябва да знаеш точно защо и какво очакваш. Мястото добро ли е за...“

Клеър беше бърз. Без да издаде и звук, се бе обърнал и изчезнал от погледа му, толкова бързо, че почти не се докосна до стълбата.

— *Спри!*

Кафъри беше на секунди след него. Спусна се по стълбата, като си удари коленете в стъпалата, приземи се на почти довършена площадка, върху мокет, с боядисани с цвят на магнолия гипсови стени и все още увита в найлони тоалетна. Главата на Клеър изчезна по стълбището вдясно, блъскайки се в крехките стени, във въздуха се посипа гипс, разнесе се характерната му миризма. Джак хукна след него, стигна първата площадка и се завъртя назад към стената, за да застане с лице към следващите стълби, вземайки по три стъпала наведнъж, приземи се на първия етаж с леко извито стъпало, възстанови равновесието си, залепеният за пода картон се плъзна под краката му. Клеър се втурна към кухнята, все така следван от Кафъри, който изкрещя:

— *Мръсник!*

Кухнята беше съвсем същата като в къщата на семейство Чърч. Най-накрая Джак спря до вратата, дишайки тежко.

Роланд Клеър стоеше до задната врата, стиснал дръжката, стовари единия си крак в основата и центърът му на гравитация се наклони назад, когато я дръпна. Вратата беше заключена.

— *Стой там!* — изкрещя Джак. „Прецени коя е твоята отговорност в момента. Джак... хайде, малко дисциплина — къде трябва да е насочен фокусът ти в тази ситуация? Обектът, вратата...“
— *Просто стой там!*

Клеър се обърна, като дишаше тежко, сивата му тениска се беше набрала на корема, меката му женствена коса бе полепнала по лицето.

— Не... — Вдигна ръце. — Не! Не ме докосвай!

— Какво значи това „не ме докосвай“, дяволите да те вземат? Аз ще те арестувам, лайно такова.

— *Не!* — Ципът на джинсите му беше свален, сякаш ги беше вдигнал набързо. — Не, не, не... моля те, моля те, моля те, недей. — Направи крачка назад и закри уши с длани. — Нямах предвид да правя това. — Внезапно се отпусна под мивката, ръцете му политнаха към лицето. — Нямах предвид да правя това.

— Нямам си *предвид* ли? Изобщо не ти вярвам. *А какво тогава си имал предвид, а?* Какво *си имал предвид*? Какво *си имал предвид, а?* — Пристъпи напред и го ритна експериментално в хълбока. Клеър въздъхна, но не опита да се възпротиви, така че го ритна отново. — Попитах *каково си имал предвид*.

— Остави ме. — Лицето му се сгърчи от самосъжаление. Заби нокти в косата си. — Недей...

— Какво имаше предвид, когато остави едно осемгодишно дете да умре? *А? Какво имаше предвид?* — Ритна го по-силно, веднъж в хълбока и веднъж, когато Клеър се обърна леко встрани — в бъбреците. — Говоря на теб, лайно такова. *Какво имаше предвид?*

— *Моля те, недей, моля те, недей.* — Той избърса потеклите по лицето си сълзи и разтри очи. — Нямах предвид това. Трябваше да го направя... това е единственият начин... Никога не съм имал предвид да...

— Вече го каза, дяволите да те вземат! — Срита го два пъти един след друг — един път в гърдите и един — в лицето. Този път от носа на Клеър рухна кръв. — Вече каза, че не си го имал предвид, дяволите да те вземат. *Смрадливо* лайно. — Закрачи напред-назад из кухнята, впил нокти в дланите си. Клеър дрънкаше небивалици. Кръвта се

стичаше по брадичката му, капеше по пода. — Какво имаше предвид, когато остави нещастника от съседната къща да лежи в собствените си лайна? А?

— Моля те, *недей*, аз не съм виновен, трябваше да го направя заради лече...

— Млъквай. — Джак се спусна към него, хлъзна се в кръвта и го скрита с всички сили в ребрата. — *Казах да млъкнеш!*

— *Джак!*

Той се обърна, задъхан, с блеснало от пот лице. Сунес стоеше в коридора с двама полицаи от териториалната група за поддръжка с туники от кевлар и бойни маски. Беше пребледняла. Погледна към Клеър, облян в кръв, и отново към Кафъри, застинал в центъра на стаята, напрегнат като цирков тигър.

— Джак... какво, *по дяволите*, мислиш, че правиш?

Към четири следобед дъждовните облаци бяха толкова тежки и ниско надвиснали, че заплашваха всеки момент да се допрат до комините, зад прозорците светеха електрически крушки, сякаш вечерта се бе спуснала по-рано над Лондон. Ребека лежеше в леглото на Джак, полузаспала. Не беше спала добре предишната нощ — след като той се бе обадил в единайсет, тя бе крачила дълго из къщата на фона на включения телевизор, като си казваше да не се тревожи за него, че той знае как да запази контрол, че не беше дете, че можеше, наистина можеше да запази спокойствие и да се грижи за себе си. Беше изпила само две водки и никой не се беше обадил, за да каже: „Мис Морант, по-добре седнете“.

Затова предполагаше, че всичко е наред. Беше посветила сутринта на домакинстване, като добра домакиня, беше отишла с колата до магазина и се беше върнала с торби, пълни с плодове и вино. Като се прибра, телефонният секретар премигваше. Имаше едно съобщение. Младата жена нямаше навика да слуша съобщенията за Джак — не беше толкова вманиачена на тази тема — но докато разтоварваше продуктите в кухнята, телефонът звънна отново и този път чу всичко:

— Пак съм аз. Просто исках да се уверя, че си получил последното съобщение за понеделник. Понеделник в един часа.

Ребека бе спряла да се движи за миг, с торбичка мандарини в ръка, и бе погледнала към коридора. Това беше гласът на Трейси. „Не сега, Трейси, не и когато всичко започва да работи за нас.“ Бавно остави плодовете, отиде в коридора и се загледа в телефонния секретар. Натисна бутона, прехапала устна. Първото съобщение започваше с пауза. После, сякаш след като събра смелост, Трейси Лам каза:

— Аз съм, Трейси. Ъъъ... С онова, за което говорихме. Пускат ме под гаранция в понеделник, така че, ако искаш да разбереш нещо повече за... знаеш какво. — Последва нова пауза, през която Ребека я чу как дръпва от цигарата си. — Ще си бъда у нас в един часа — знаеш къде е.

Усети тревожно пърхане някъде в областта на стомаха. Това беше ужасно, защото днес бе решила да не се поддава на изкушението на водката. Изслуша отново двете съобщения и записа с флумастер на опакото на ръката си: „Трейси/понеделник/един“. После пренави лентата: съобщението на Трейси щеше да остане там, докато бъде изтрито от друго обаждане, но светлинката не премигваше и Джак нямаше да има причина да прослуша лентата, ако Ребека не му кажеше за обаждането. „Би могла да оставиш всичко това просто така... би могла да го погребеш завинаги — не е нужно той да разбере... съобщението би могло просто да изчезне... сега, след като Пендерецки вече го няма, Джак би могъл просто да забрави всичко и да бъде отново в безопасност, и...“

— О, хайде млъквай, за бога.

Погледна към кухнята. „Може би една чашка ще ти помогне да възвърнеш спокойствие?“ Но не. Не... нямаше да се връща назад. Вместо това приключи с прибирането на покупките, изчисти кухнята, пусна прането, изяде един сандвич за обяд и после се качи горе. В спалнята свали джинсите и тениската, легна в леглото на Джак и потъна в сън.

Беше все още там, като ту заспиваше, ту се събуждаше, когато колата му спря отвън по-късно същия следобед. Прибираще се много по-рано, отколкото бе очаквала. Младата жена скочи, изненадана, и застана до прозореца, вдигнала завесата, като премигваше и триеше очи, докато той излизаше от ягуара. Кафъри спря за момент пред портата към двора и се загледа към входната врата със странно,

угрижено изражение, сякаш опитваше да си обясни нещо, сякаш опитваше да се сети за някакъв телефонен номер или да си спомни какво беше казал някой. Тогава вятърът понесе дъжда настрани, като накара дърветата в градината да се превият със съскане, и Джак се отърси от вцепенението си, влезе и тя го чу вече вътре, как захвърли ключовете си върху масичката в коридора и заизкачва стълбите. Навлече бързо една от неговите ризи върху бельото си и се показа на стълбищната площадка. Вратата на банята беше отворена и той се бе надвесил над тоалетната, опрял ръце в казанчето, сякаш щеше да повръща.

— Джак? — Той не се обърна. — Джак? Добре ли си?

Кафъри поклати глава. Тя постави длан на гърба му и видя, че стичащата се от панталоните му дъждовна вода беше оцветена с червено. По плочките имаше разредена кръв.

— Джак?

Той се изплю в тоалетната.

— Ммм?

— По теб има кръв, Джак.

Той погледна към пода.

— Да... това е кръв.

— Ти ли... от теб ли е?

— Не.

— Не? — Внезапно се почувства замаяна. — Тогава... о... — Закри уста с длан. Долу някой звънесе на вратата. — Джак? Боже, не, Джак... какво стана? Какво си направил?

— Всичко е наред. Спрях...

— Какво имаш предвид с това спр...

— Спрях. Преди да съм...

— Преди да си какво?

— Преди да съм... о, по дяволите... — Сведе глава. Звънецът прозвуча отново, по-продължително този път. — Ще отвориш ли?

— *Предупредих* те.

— Беки...

— *Какво?*

— Вратата.

— Вратата ли?

— Входната врата.

— О, божичко... да. Добре.

Изтича надолу по стълбите с бясно тупкащо сърце. „Имам нужда да пийна нещо... имам нужда да пийна... и, Джак, сега определено няма да ти кажа за Трейси... ще те излъжа...“ Отвори вратата и се озова пред детектив главен инспектор Даниела Сунес, зачервена, запъхтяна и потропваща с крака.

— Дани...

— Беки... — Сунес влезе вътре, без да чака покана, оставяйки мокри следи от дъжда по пода. — Къде е той?

— Какво? О... — Ръката на Ребека политна нагоре, към главата. — Там горе, в банята... Дани, какво става?

Горе Кафъри се изплю отново в тоалетната и избърса уста. Беше го обзело желание да убие Клеър. Когато кракът му се заби в неговата плът, той всъщност направи контакт с бъбреците на Пендерецки. Когато Клеър викаше и опитваше да се предпази, това бяха виковете на Пендерецки, виковете, които така и не бе имал удоволствието да чуе. Беше достатъчно вбесен, за да го убие и гневът не си отиваше — усещаше го все още тук, опънат на стомаха като нов мускул.

— Драйфаш ли?

Сунес застана до него, скръстила ръце пред гърдите.

Той поклати глава.

— Какво тогава?

— Просто ми се драйфа.

— Да... не съм изненадана. Аз бих се чувствала още по-зле, ако бях на твоє място.

— Имам нужда от нещо за пиене — заяви с треперещ глас Ребека, застанала на прага. — Какво ще кажете да донеса по нещо за пиене за всички?

— Не, Беки, не точно сега. — Сунес подпря ръце на бедрата си и се наведе, за да зърне отстрани лицето на своя колега. — Трябва да свърша нещо важно тук. Ей с тази особа. Той ми обърна гръб и ме остави.

— Трябваше. — Кафъри поизправи гръб и избърса отново уста, поемайки дълбоко въздух. — Знаеш, че трябваше.

— Не и когато машината вече е задействана, Джак. Клеър е вече в Брикстън и имам нужда ти също да дойдеш. Не мога да направя това самостоятелно.

— Не. Освободи ме от този случай.

— *Какво?*

— Освободи ме от този случай.

— Ууф! — Даниела огледа банята, разтворила ръце, сякаш молеше стените, огледалото, мивката да се присъединят към недоверието ѝ. — Какви са *тези* врели-некипели, които изръси пък сега?

— Видя какво направих преди малко. — Джак мина покрай нея и се приближи до мивката, завъртя кранчето и напълни устата си с вода. — Не можеш да ме оставиш да се отърва безнаказано след това, което направих. Видя какво направих.

— И *какво* направи той, Дани?

— Ти видя какво направих, Дани.

— Да. Видях едно долнопробно лайно, по-точно — един детеубиец... Видях как се съпротивлява срещу арестуването си. И искаш ли да знаеш нещо забавно? За да бъде сигурна, че не съм сбъркала, попитах двамата полицаи от териториалната група за поддръжка какво са видели, и знаеш ли какво? Оказа се, че съм права — нищо не си бях въобразила. Те също са видели съвсем същото нещо.

Кафъри поклати глава.

— Не, Дани.

— Понякога става така, ако някой се съпротивлява, когато го арестуват — няма как да не получи някой и друг по мутрата. Случва се... особено с долнопробни типове като този.

Джак я погледна сериозно в огледалото над мивката.

— Наистина ли мислиш, че можеш да ме защитиш?

— Така мисля.

— Каза, че няма да го направиш.

— Да... Полина ще ти разясни всичко за мен и моите обещания. Позволявам си този лукс от време на време.

— Добре. — Той прокара език от вътрешната страна на устата си. Имаше нужда да ѝ покаже... искаше да ѝ обясни до каква степен го беше изкарал от равновесие този случай, и по зрими, и по незрими

начини. Искаше и тя да разбере докъде може да го докара манията му. — Почакай тук.

Заслиза шумно по стълбите, прекоси, олюлявайки се, коридора, и извади всичко от стенния шкаф под стълбището, докато се добра до залепената кутия в дъното. Сега всичко щеше да излезе наяве. Щеше да се хвърли надолу, с главата напред, да сложи край на тази агония. Заизкачва припряно обратно стълбите.

Ребека стоеше безмълвно в банята. Сунес бе свалила капака на тоалетната чиния и бе седнала отгоре ѝ разкрасена, сякаш яхнала седло, като барабанеше с кокалчетата на ръцете си по капака между краката си в ритъма на едно рок парче, което ѝ се въртеше в главата. Младият мъж постави кутията на пода, намери в джоба си швейцарското ножче и срязва скоча.

— Какво е това? — Даниела престана да барабани. — Какво имаме тук?

Той не отговори. Видя как застаналата в ъгъла Ребека кръстоса ръце и се намръщи. Вдигна капака на кутията и я обърна. Колекцията на Пендерецки с детско порно се изсипа на пода, касетите се търкулнаха и се спряха в стената на ваната. Едно списание падна в краката на Ребека и се отвори на черно-бялата снимка на едно осем-деветгодишно момиче. Беше притиснало до бузата си вибратор, сякаш бе пухено мече или цвете. Ребека се вгледа безмълвно в снимката, после, без да вдигне поглед или да каже нищо, затвори списанието с пръстите на крака си и приседна на ръба на ваната, скрила лице в дланите си.

— Това. — Кафъри се изправи и погледна своята колегка. — Това...

Никой не проговори. Ребека замасажира енергично скалпа си, вперила поглед в голите си колене. Сунес кръстоса мускулестите си крака, загърна се в якето си и скръсти ръце.

— Виждаш ли? Виждаш ли всичко това? — Джак ритна купчината видеокасети и списания. — Ето защо Полина проявява такъв интерес към мен. Задържах ги за себе си. На Пендерецки са. Трябваше да ги предам на отдела, но аз ги задържах, защото се надявах от тях да науча *нещо за Юан...*

— Джак — прекъсна го Даниела.

— Какво?

— Знам.

— *Какво?*

— Казах, че *знам*. Знам всичко за Трейси Лам. Знам от вчера.

— Тогава защо не... — Не довърши мисълта си. — Полина *все пак* ти е казала. Знаеш, че Отделът за борба с педофилията ме следи.

— Ааа... не. Ето къде грешиш. — Тя въздъхна, отпусна ръце и пак ги кръстоса. — Тя даде на отдела името на Лам, но не е споменавала откъде го има — обясни на своя детектив главен инспектор, че го е получила по горещата линия. Тя е добро момиче, Полина. Знае какви са чувствата ми към теб. И знае какво си преживял с онзи мръсник Пендерецки. — Сунес се изправи и се наведе към прозорчето над тоалетната. Отвори го и в помещението влезе капеща зелена светлина. — Едно от онези там, нали?

Кафъри въздъхна.

— Да.

— А онова — каза тя, като подпря едрата си гърд на перваза и се надвеси още малко по-навън, виждайки всичко това за първи път, — онова е жп линията. Последното място, където са видели Юан?

— Да. — Младият мъж се наведе зад нея и затвори прозорчето. — Дани?

— Какво?

Той я погледна отблизо.

— Освободи ме от случая.

— О, за бога... — Тя отпусна брадичка върху гърдите и разтърка скалпа си с две ръце. Направи го бързо, грубо. Когато свали ръце и вдигна очи, и по скалпа, и по лицето си имаше червени петна. — Добре... добре, добре. Нека спрем дотук за днес. Да си дадем време за охлаждане на страстите. Аз мога да се оправя с Клеър. — Постави длан върху ръката му. — Вземи си отпуск, съгласен ли си? След като се поуспокоиш, ела да напишем показанията ти за неговото арестуване и ще сложим точка на това. Не искам да привличаш интереса на пресата — стане ли така, интересът ѝ съвсем скоро ще се насочи към целия отдел. А това... — скрита купчината списания на пода, — не искам да чувам повече за това. Знам, че ще направиш каквото трябва. — Даниела въздъхна и дръпна нагоре колана на панталоните си. — А сега, нали спомена за някакви напитки, Беки, скъпа...

Ребека вдигна длани от лицето си и я погледна.

— Промени ли си намерението?

— Ти как смяташ?

Сунес не каза почти нищо, докато пиеше скоч с кола в най-хубавите кристални чаши на Кафъри, застанала край френските прозорци в дневната. Приличаше на земевладелец, наглеждащ земите си, с едната ръка в джоба на панталоните, като от време на време се надигаше на пръсти и гледаше през капещата градина към къщата на Пендерецки.

— Благодаря, Беки. — Върна ѝ чашата, когато пресуши съдържанието ѝ. — Благодаря.

После, когато остана сама, Ребека си наля чаша вино и застана с нея на същото място, загледана към градината, към бука, където се беше намирала дървесната къщичка. Дъждът барабанеше все така неуморно, свежият мирис на пръст и на зелените сокове на градината влизаше през прозорците. Стомахът ѝ беше свит. „Той трябва да направи нещо — не може да продължава по този начин.“

— Беки? — Кафъри стоеше на прага — изглеждаше по-уморен, отколкото го беше виждала някога. Толкова уморен, че кожата около очите му ѝ се струваше почти възпалена — сякаш сдържаше вътре в себе си огромно напрежение. — Добре ли си?

Тя не отговори. „Само запази спокойствие — не е нужно да казваш нищо.“

— Беки?

Младата жена прехапа устна и се обърна. Усещаше почти физическа болка. Отиде в коридора, последвана от Джак, който застана зад нея, и натисна бутона на телефонния секретар. Гласът на Треиси Лам изпълни малката къща.

— Аз съм, Треиси. Тъж... За онова, за което говорихме. Пускат ме под гаранция в понеделник, така че, ако искаш да разбереш нещо повече за... знаеш какво. Ще си бъда у нас в един часа — знаеш къде е.

Ребека се обърна и видя, че лицето му е бледо като платно. Бяло. Нещо трепна в очите му. Преди да успее да го спре, Джак мина покрай нея и с едно движение събори телефонния секретар на пода. Той се пропука и остана да лежи там, омотан в кабели, като премигваше и лудо превърташе лентата си напред-назад. Младият мъж го ритна към

перваза на пода, обърна се и отиде в кухнята, отвори със замах хладилника, напълни една чаша с вино и седна на масата.

Ребека се спусна след него, седна насреща му и опита да покрие дланта му със своята, но той я отхвърли. Изглеждаше... „Господи, изглежда ужасно.“

— Ти беше права — заяви младият мъж. — Беше права за мен. За Блис.

Тя се отдръпна шокирано назад.

— Добре — промълви предпазливо тя, опитвайки да запази спокойствие. — Искаш да кажеш, че се е случило онова, което съм си мислела, че се е случило ли?

Джак пресуши чашата си на един дъх, напълни я пак и погледна през прозореца към капещата градина. За момент сякаш забрави, че тя е до него. Ръцете му трепереха.

— Джак? Чу ли какво...

— Да.

— Да какво? Да — чу ме? Или да, случи се това, което си мислеше?

— Да, убих го. И си права — вероятно ще го направя отново. И да, всичко това е заради случилото се с Юан. — Загледа се в палеца си. С черния нокът. В своята стигма. Кръвта му беше спряла да се движи на това място още преди двайсет и пет години и отказваше да потече пак. — Права си.

Дланта ѝ политна към главата. Започваше да я боли.

— Джак... виж. — Пое дълбоко въздух и се приведе към него, хвана ръката му и я отмести от чашата, която беше обхванала. — Виж, ти постъпи правилно, нали? Дани ще те освободи от случая.

— Ами тя? — Кимна към коридора, към телефонния секретар. — Какво ще правя с нея?

— Не знам. Това трябва да решиш ти.

Младият мъж издърпа ръката си и дълго седя, потънал в мълчание.

— Джак?

Той не отговори. Представи си как Трейси Лам излиза от съда в понеделник, как се приближава към него по осеяната с маргаритки поляна пред абатството със заешката си усмивка на лице, как протяга ръка за парите и сега, докато размишляваше, разбра, че истинското му

желание е да я нарани, да направи с нея същото, което беше направил преди няколко часа с Клеър. Не беше в състояние да понася повече всичко онова, на което го беше подложил Пендерецки.

— Онези неща горе — заяви внезапно той, все така загледан надолу в палеца си. — Ще бъде достатъчно да ги дам, за да не я пуснат под гаранция в понеделник.

— На Полина ли да ги дадеш?

— Не. Тя не може да ме прикрива повече.

— Тогава?

— Ще ги изпратя анонимно в Отдела за борба с педофилията. Достатъчни са, за да я държат в затвора поне до...

— Докато си охладиш страстите ли?

Кафъри кимна.

— Одисей — промълви тихо Ребека.

— Какво?

— Одисей... това е твоят велик Одисеев жест. Това е твоят начин да се завържеш за мачтата. За да устоиш на сирените.

— Не ме интересува какво е. Единственото, което ме вълнува, е да има ефект.

(3 август)

През следващата седмица полицията върна семейство Чърч в къщата. Строителният работник забеляза как носещата отличителните знаци полицейска кола спря на алеята. Всички знаеха, че тези хора едва не бяха умрели от глад и жажда, всички говореха за случилото се, чудеха се как беше възможно да стане това, „буквално под носовете ни... как така не сме се досетили“. Работникът се чувстваше малко виновен. Беше виждал как Роланд Клеър идва и си отива само веднъж-два пъти, и това изобщо не го беше накарало да се замисли. Не че щеше да го спомене пред някого. Сега остави инструментите си и се промъкна малко по-близо, за да види семейство Чърч. Видът им го изненада — бяха отслабнали. Дебелото семейство беше отслабнало.

Един полицаи излезе от колата и разтвори широко ръце, сякаш за да предпази семейството от дебнещите погледи, като погледна през рамо, докато те излизаха на свой ред. Никой не гледаше — нито представители на пресата, нито съседни. Всъщност никой не обръщаше особено внимание на ставащото, освен строителния работник, но полицаят изглежда смяташе това за част от работата си. Стоя така покровителствено, докато излезе съпругата — тя имаше превръзка на единия глезен, но във всяко друго отношение изглеждаше изумително според работника. И стройна в малката си синя лятна рокля. „Боже, ама наистина е секси.“

Тя отвори вратата на автомобила и протегна вътре ръце за момчето. То беше прекалено голямо, за да бъде носено, и й беше трудно да го вдигне, но то се вкопчи в нея като маймунче, без да говори, загледано във врата ѝ. Хал Чърч вече беше излязъл и стоеше на алеята, малко встрани от тях, като гледаше със странно изражение, сякаш не желаше да среща погледите им. Той затвори вратата на колата и последва съпругата си и полицаия към къщата, няколко крачки след тях, свел глава. Когато стигнаха до вратата, остави полицаия да влезе със съпругата и сина му в къщата преди него.

„Изумително е колко по-здрав вид може да придобие човек като отслабне с няколко кила — помисли строителният работник. — Едно хубаво, здраво семейство.“ Обърна се и взе отново инструментите. Ето това бяха копелета с късмет.

Сунес беше омекнала и даде на Кафъри две седмици допълнителен отпуск, за да обмисли нещата. Двамата с Ребека решиха да прекарат известно време в Норфолк. Имаха основателна причина да го направят. Преди да тръгнат, той отиде в Шрайвмур, за да попълни показанията си по арестуването. Отиде рано, докато Ребека си вземаше душ и приготвяше багажа, и двамата със Сунес седнаха в стаята на старшия следовател и поговориха на чаша кафе. Беше горещо августовско утро, толкова горещо, че въздухът извън прозореца сякаш беше прегорен до бяло от слънцето, а далечната Кройдънска ивица на хоризонта се беше втвърдила до стабилен сребрист блясък. Даниела обясни, че Роланд Клеър се намирал в крилото за душевно здраве в Брикстънския затвор. Бяха го насилили да облече дрехи, които не вонят на урина. Да, той наистина беше болен, но това не пречеше да си остава ужасно зло и Джак трябваше да престане да се самобичува за онова, което беше направил, така поне смяташе Сунес.

— Той е болно лайно, така че махни тази виновна физиономия от лицето си — заключи тя.

Но скалпването на показанията за арестуването и координирането на лъжите им го накараха да се почувства зле. Кафъри беше убеден, че каквото и да направеха, в крайна сметка истината щеше да изплува на повърхността, Божият пръст щеше да се появи над него сред буреносните облаци. Питаше се колко още клеъровци щеше да има, колко още блисовци. Питаше се докъде щеше да доведе краят на всичко това.

— Така. — Взе ключовете си и стана. — В такъв случай тръгвам.

— Заминаваш на почивка, нали? С Беки?

— Точно така.

— На някое специално място ли отивате?

— Не — излъга той. — Не отиваме никъде специално.

Криотос се беше облегла на бюрото си, кръстосала ръце, и го съпроводи с поглед докато излезе от стаята на старшия следовател.

Носеше добре колосана синя рокля с деколте във формата на сърце, беше събула обувките си и сега протегна крак, за да го спре. Джак спря и се вгледа в босия крак, леко смутен. Тя му се усмихна и той реши, че знае какво ще последва.

— Мерилин...

— Блестящ си, Джак. — Макар наблизко да нямаше никой, тя се приведе към него и прошепна: — Неподражаемо блестящ. Хванал си копелето, хванал си го.

Кафъри стоеше неловко с една ръка в джоба, а другата — отзад на врата, без да я поглежда. Нямаше да протегне длан и да заяви: „Не, ти не разбираш. Не разбираш най-основното нещо за мен“.

— Благодаря ти, Мерилин. Ценя мнението ти.

— Пак заповядай. — Отблъсна се от бюрото и затършува из голямата си чанта. — Портокалов кекс.

— Не, аз...

— Хайде, Джак. — Изправи се и му подаде пластмасова кутия. — Ще го изядете с Ребека... хайде, достави ми тази радост. — Бутна кутията в ръцете му. — Хайде, знаеш, че го искаш.

Младият мъж поклати глава и въздъхна, усмихна й се накриво.

— О, Мерилин, ще се откажеш ли някога? — Пое кутията. — Е, добре тогава. Ще го изядем в колата. Благодаря ти.

Беше прекрасен, син ден, ден за тенис... или за пикник на дълга поляна покрай езеро, и Кафъри караше колата по магистрала 11, щастлив, че оставя Лондон зад гърба си. Ребека беше пхнала в багажника удобни обувки за ходене, всичките си бои, статив и портокаловия кекс на Криотос. Носеше зелена рокля от тънък памучен план и нови очила „Рей Бан“ и седеше на мястото до шофьора, без да говори, загледала през прозореца към редиците от дървета по далечните планински хребети, към проблясващите по селскостопанските машини слънчеви лъчи. През цялата седмица бе поддържала решително бодрото си настроение. Понякога се чувстваше малко напрегната вътрешно от това, задето трябваше да продължава да се държи така, но нямаше намерение да се отказва.

Кафъри излезе от магистралата и скоро започнаха да се движат по запустели пътища, между чиито пукнатини растяха плевели, с

циментови стълбове и телени мрежи отстрани. Като че ли пресичаха изоставена армейска база.

— Виж. — Намали скоростта. — Къщата ѝ е там долу.

Движеха се покрай малък завой. Тя отвори прозореца и се надвеси през него, надникна навън. Ръждив знак висеше на портата и зад него пътят се губеше между дърветата. После той изчезна, ягуарът отмина завоя и младата жена установи, че вече гледа към изоставена варовикова каменоломна, с дълги ръждиви петна по краищата и запусната каравана между дърветата на върха ѝ, над която кръжаха четири фазана. Затвори прозореца и Джак натисна педала за газта. Продължиха пътя си към Бери. Ребека се молеше безмълвно каквото и да се случеше днес, накрая Джак да бъде добре, Джак да бъде спокоен и невъзмутим.

Центърът на Бери Сейнт Едмъндс изглеждаше удавен в цветя: импатиенси и незабравки надничаха от сандъчетата по прозорците, рози, божури, кандилки се притискаха край ниските градински стени. Когато пристигнаха, чуха биенето на църковните камбани на нормандската кула. Паркираха край съда, купиха си кафе и излязоха да го изпият навън на слънце, докато чакаха да започне делото на Лам.

— Всичко ще бъде наред — рече Ребека. Избраха да застанат малко зад белия ван, паркиран отсреща. Кафъри не искаше да го видят младите адвокати от кралския съд, които се разтъпкваха по застланите с чакъл алеи и говореха по телефоните си, упражнявайки голфкови удари. Напълно възможно беше да познава някой от тях. — Обещавам ти, Джак, всичко ще се оправи. Никой няма да те познае — те са получили записите и всичко ще се оправи — няма да я пуснат под гаранция.

— Не знам. — Или кофеинът бе подействал, или беше по-нервен, отколкото мислеше. Ръцете му трепереха. — Не знам.

— Е, аз пък знам и ти го казвам. Всичко ще бъде наред.

Когато дойде редът на случая на Лам, двамата пуснаха цигарите си на дъното на чашките си с кафе, влязоха и изкачиха тясното стълбище до частта на залата, определена за публиката. Слънчевата светлина нахлуваше през огромното бяло преддверие — нямаше къде да се скриеш от нея и в съда беше задушавашо горещо, лицата на

служителите лъцяха от пот над униформените им якички. За публиката беше отредена твърда дълга пейка, разделена от съда само със стъкло. Джак и Ребека се плъзнаха на местата си, той разкопча маншетите и си нави ръкавите, Ребека повдигна деколтето на роклята си, за да влезе малко въздух оттам.

— По списъка следва номер сто и единайсет. Трейси Лам, представена от Алварес.

Кафъри се досети веднага, че Алварес беше седналата вдясно от масата ниска пълна жена с неособено чист небесносин костюм като занемарена стюардеса. Но къде беше обвинението? Огледа едно по едно лицата — нямаше представа как изглежда прокурорът. Беше му нужно малко време, за да разбере, че това беше сивокосият мъж срещу Алварес с подобна на жабешка гуша, облечен така, сякаш се бе опитвал да бъде в тон с адвокатката — с небесносиня риза и жълта вратовръзка.

Сниши се малко на мястото си, така че лицето му да се скрие зад перилата. Не искаше да бъде прекалено видим за прокурора. „Нервен ли си, Джак? Малко си нервен, а?“

Въведоха Лам в съда и тя изкачи двете стъпала към подиума. Дори през дебелото стъкло Кафъри чу астматичното ѝ дишане.

— Това ли е тя? — пошушна Ребека, като се приведе напред, опитвайки се да я види.

Беше с яке с цип на „Найк“ върху тясна бяла тениска и беше с гръб към тях, с лице към съда. Някой се изкашля.

— Това обвинение е свързано с видеозапис, достигнал до полицията преди няколко години. — Прокурорът се беше изправил и започнал схематичното си изложение. — Жената от видеозаписа бе идентифицирана от разследващия полицаи като обвиняемата.

Джак се размърда и Ребека постави хладната си длан върху ръката му, но той не успя да се отпусне. Гърбът на Трейси беше на не повече от петдесет сантиметра пред него. Тя постави малката си полистиренова чашка за хранене пред себе си и свали якето — тениската беше опъната като кожа на барабан върху мастните издатини на гърба ѝ. Дори сега, ако затвореше очи, можеше да си представи останалото. Можеше да си представи какво ще види, ако прокара използвания в този случай инструмент — беше присъствал на достатъчно аутопсии и видял достатъчно кървава човешка

мазнина. Представи си как уголеменото ѝ слонско сърце изтласква кръвта към ребрата ѝ.

В този момент, сякаш мислите му бяха прелетели по въздуха, Лам се престори, че кашля. Закри уста и изви леко лице настрани, достатъчно, за да погледне назад към пейката за публиката. В началото сякаш се изненада, че го вижда. Премести погледа си върху Ребека, после го върна към Кафъри. Двамата се изгледаха продължително. Тогава Трейси Лам свали длан от устата си и се усмихна. Дългите ѝ заешки зъби се притиснаха към долната устна. Тя му намигна.

— Мис Лам, ако обичате, погледнете към мен. — Бетюн, областният съдия, висока жена с царствена шия, като че ли беше единственият човек в залата, който не се потеше. Седеше с изправен гръб на тапицирания си с червена кожа с герб стол, невъзмутимо спокойна в карираното си сако, и гледаше надолу през очилата си към Трейси. — Това е много сериозно обвинение — знаете го, нали?

— Да. — Лам се обърна с лице към съда, все още леко усмихната. — Да, знам.

— Добре. В такъв случай да видим дали можем да бъдем внимателни. — Бетюн беше намерила записките от предишното заседание на съда и бе отворила дневника на съответната страница. — Виждам, че някой си мистър Кук е отказал да плати гаранция. — Свали очилата и вдигна поглед. — Въпреки че обвинението нямаше да оспорва пускането под гаранция. — Позволи си да повдигне леко вежди. — Приятно е да знаеш, че духът на Дракон е все още жив и здрав през двайсет и първи век, нали? Така — премести поглед към прокурора, — разглеждането на този случай е сравнително отскоро. Права ли съм?

— Точно така.

Алварес, която седеше на скамейката на защитата и прокарваше неуморно една химикалка през металната спирала на бележника си, назад-напред, назад-напред, сведе глава и се усмихна едва забележимо, но уверено.

— Бетюн се изкарва истински змей — беше обяснила тя на Трейси непосредствено преди съдебното заседание, след като се бе усмихнала и ѝ беше казала „Добро утро“. Беше ентусиазирана като

диджей и изговаряше малко по-особено р-то. — Бетюн се изкарва истински змей, но зад всички оголени кучешки зъби тайно бие либерално сърце. След един час ще бъдеш навън.

А Джак Кафъри седеше точно зад нея, облечен небрежно в светлосиня риза. Беше получил съобщението, което му бе оставила на телефонния секретар. Беше подранил и щеше да се наложи да го убеди по някакъв начин да поизчака, докато оправи нещата в караваната, но важното беше, че е тук. Ако носеше парите, можеха да си стиснат ръцете още днес.

— Тъъ... обвинението... — Дребният прокурор се изправи. Положи лявата си длан върху абсурдната жълта вратовръзка, сякаш полагаше клетва, и се поклони на съдията. — Обвинението разполага със... — Погледна надолу и отгърна някаква страница. — Така да се каже, появиха се нови доказателства. — Джак стисна ръката на Ребека. — И Короната няма друг избор освен да се възпротиви срещу пускането под гаранция, тъй като новите доказателства правят твърде голяма вероятността мис Лам да извърши ново закононарушение.

Алварес скочи.

— Мадам.

— Да?

— Редно би било, ако обвинението разполага с тази информация, да бъде така любезно да ме уведоми.

— Ще чуем ли за какво доказателство става дума? — Бетюн бутна очилата нагоре на носа си и се обърна със студена усмивка към прокурора. — Нещо, което поражда сериозни опасения, че тя би могла да извърши ново закононарушение? Много бих искала да чуя за какво става дума.

Алварес се отпусна на пейката.

Прокурорът се изкашля.

— Разследващият полицай е изгледал четири видеозаписа, подобни на първия, но по-нови.

Лам поклати нервно рамене, като премести погледа си от Алварес към обвинението и обратно. Седящият зад нея Кафъри заби нокти в дланта си, оставяйки бели полумесеци по кожата си. Гласът на Бетюн не му хареса — прозвуча така, сякаш имаше намерение да създаде главоболия на обвинението. „Но все пак трябва да се получи.“ Джак изпусна въздуха, който бе задържал несъзнателно в дробовете

си, и погледна към преддверието, към синьото небе, като се надяваше, надяваше се и се молеше да няма усложнения.

Докато прокурорът описваше съдържанието на видеозаписите, приведените рамене на Лам като че ли се втвърдяваха и нарастваха. Неподвижна като айсберг, тя гледаше право напред към съда, стиснала с всичка сила перилата пред себе си, така че дланите ѝ бяха побелели и вибрираха. Бетюн вписа нещо в съдебния дневник, остави химикалката и вдигна поглед.

— Така, случаят вече е вписан за трийсети септември; надявам се, че това удовлетворява всички. — Свали очилата, приведе се напред, облегната на лактите си. — Следователно остава да се вземе решение само във връзка с пускането под гаранция.

Ребека се протегна и разтри успокоително ръката на Джак. Той не я погледна. „Направи така, че да се получи, направи така, че да се получи...“

Странните, грачещи звуци от караваната отекнаха около каменоломната, през гората и из полето. Петте пасящи наблизко крави спряха да дъвчат за момент и вдигнаха очи. Викът можеше да бъде издаден от птица или животно. Едно малко куче на тъмни и светли ивици, което често скиташе из тези ниви, спря и погледна към каменоломната, като наостри потръпващите си уши.

Юан Кафъри нямаше представа колко дълго бе стоял завързан там, не знаеше, че бяха минали седем дни от заминаването на Трейси. Не знаеше, че бяха минали три дни, откакто беше свършил водата от шишето под мивката. Сега спря да вика, прекалено изтощен, за да продължи, и се отпусна на една страна върху пейката — дотам, докъдето му позволяваха въжетата. Подръпна ги още няколко пъти, но вече беше прекалено безсилен, за да ги скъса, затова легна търпеливо на една страна, извъртял очи нагоре към Бритни Спиърс, която му се усмихваше от своя пикап в царевичното поле някъде в Средния запад.

Кравите на ливадата насочиха отново вниманието си към тревата, потрепвайки лениво с уши, за да гонят нахалните насекоми, а кучето изгуби интерес и седна на задните си крака, за да се почеше под брадичката.

— Е, какво да правим в такъв случай с вас, мис Лам? — Бетюн свали очилата и погледна мило към Трейси. — Сложно, нали? — Скръсти ръце и се усмихна. — Не е нужно обаче да тичам да се консултирам със съответните власти, за да знам какво ще ми кажат. Биха ме посъветвали да погледна много сериозно на тези нови доказателства. — Направи пауза. — И така, съжалявам, но съгласно параграф А и Б на Закона за пускане под гаранция, ще останете под арест до следващата ни среща в съда.

— Не!

Лам скочи напред.

„Да.“ Кафъри стисна ръката на Ребека.

— Това е всичко.

Бетюн кимна на охраната, сложи си очилата и започна да пише нещо в дневника. Лам се извъртя рязко и погледна към Джак. Той срещна погледа ѝ студено и тя се хвърли към стъклото, заудря с юмруци по него.

— Проклетата свиня! — изкрещя тя, продължавайки да удря по стъклото. — Евтина курва. Евтина курва такава!

— *Мис Лам!*

Бетюн се изправи и охраната се устреми напред.

— Моля ви, мис Лам...

— Ще ти дам да раз...

— Трейси! — Алварес се запромъква между пейките, за да стигне до нея. — Успокой се.

— *Не!* — Единият надзирател изви едната ѝ ръка зад гърба, но Лам продължаваше да подскача и да блъска с другата си ръка по стъклото. — Ще ми платиш за това! — Извърна се, взе чашката с хранички и я хвърли по Кафъри. — Шибано копеле. Мръсно лайно.

Чашката се удари в стъклото и съдържанието ѝ се плъзна бавно надолу. Джак се изправи, хвана Ребека за ръката и я поведе спокойно към стълбището, леко обърнал лице, така че Трейси да не види триумфиращото му изражение.

— *Сега никога няма да разбереш* — изкрещя подире му тя. — *Никога няма да разбереш!*

Стигнаха долния край на стълбището, затвориха вратата, забързаха нататък по коридора и излязоха навън на слънцето, при

разхождащите се адвокати, алеята с буковете, белия ван и всички цветя и гробове на „Сейнт Едмъндс“.

Кафъри и Ребека отседнаха в Норфолк, северно от Бери Сейнт Едмъндс, недалеч от гаража на Лам. Намериха и наеха къща със сламен покрив с два червени сетера, играещи в градината. Под прозореца растяха орлови нокти, спалното бельо ухаеше на рози, а на един поднос бяха наредени чайник, пакетчета нескафе и бонбонки за смучене в целофанови опаковки. Сутрин Ребека приготвяше кафе и се връщаше в леглото с него, притискаше се в Джак и триеше късата си коса в гърдите и корема му.

Понякога той виждаше бъдещето им съвсем ясно. Веднъж то изглеждаше като отворен, ширнал се напред път, но друг път, когато Ребека внезапно изпаднаше в мълчание, или в пристъпи на смях или фалшива смелост, разбираше, че няма да бъде лесно. Знаеше, че няма как да създадат историята си отначало само за една нощ. Въпреки това ѝ се усмихваше и я обичаше, и ѝ държеше ръката, когато спеше нощем, а сутрин присядаше на ръба на ваната, за да си говори с нея, докато тя се къпеше, да я гледа как втрива шампоан в косите си и масажира скалпа със силните си пръсти.

Ребека си купи смешна панамена мъжка шапка, сви цигари с марихуана и ги пяхна в опасващата я лента, примесени с девесил. Каза ѝ, че така изглежда странно.

— Като ексцентричен търговец на слонова кост или нещо от този род.

В Кингс Лин Ребека купи странни лилии и бели макове и ги занесе в къщата, сложи ги в един буркан от сладко и ги нарисува върху голямо платно на поляната, докато слънцето залязваше. През втория ден изминаха пеша много мили през древната земя, където някога навятият от бурята пясък можеше да покрие цели села, покрай стари, изоставени ферми за зайци и тайнствени, вечно движещи се дупки. Говореха за мечтите, които можеха да си купят, ако Джак продаде къщата.

— Сега, след като вече наистина се освободи от това и продължаваш напред.

За синьото бъдеще, за което можеха да се абонират с нейните пари и с неговата свобода. Той можеше да си купи апартамент на „Торнтън Хийт“, без да взема ипотечен кредит, тя можеше да купи вилна къща някъде в провинцията, може би в Съри, или нещо по-голямо тук, в Норфолк. Можеха да отидат някъде на почивка, „например в Южна Америка — предложи тя — или в Мексико — бих могла да науча нещо от художниците на фрески там“. Дватама се разхождаха така неуморно, Ребека с побърканата си шапка, а Кафъри вървеше смълчан до нея и си мислеше: „Не мога, Ребека, не мога“.

Когато слънцето започна да залязва, спряха за момент на склона над една плитка долина. Косите оранжеви лъчи намериха някаква отразяваща повърхност сред дърветата от другата страна на долината, нещо изкуствено, парче стъкло или може би прозорец и внезапно, сякаш в резултат на завъртане на фар, отразеният образ на слънцето прекоси ливадата и заля лицата на Кафъри и Ребека със злато. И сега той видя, че светлината се отразяваше от някаква каравана, която, както осъзна внезапно, се намираше над каменоломната край гаража на Лам. До този момент не си беше давал сметка колко близко са били до него през целия ден. Изпълни го желание да отведе незабавно Ребека в наетата от тях къща, по-далеч оттук.

— Разколебан си — заяви неочаквано младата жена. — Няма да продадеш къщата — виждам го. — Говореше, без да го погледне. Стоеше до рамото му, загледана в залязващото слънце. — Промени си намеренията относно Юан.

— Не, не съм. — Пресегна се, за да я хване за ръката. Време беше да тръгват. — Не съм си променил намеренията.

— Напротив, променил си ги. Искаш отново да отидеш да се видиш с Трейси в „Холоуей“.

— Не искам. Наистина не искам.

Но Джак лъжеше. Разбира се, че лъжеше. Не можеше да ѝ го обясни. Не можеше да ѝ обясни, че всичко, което виждаше на твърдата, пясъчна земя, по която вървяха, че всичко, което видеше и всичко, което правеше, го караше да мисли за Юан. Тук, на цялото това разстояние от Лондон, положението всъщност беше дори още по-

лошо. Изминаха пътя до къщата в мълчание и Ребека не спомена повече за това през тази седмица.

И тогава внезапно, без видима причина, една сутрин той се събуди с усещането, че Юан бе влязъл в стаята.

Джак седна в леглото. Часовникът показваше шест и дваайсет, слънцето очертаваше силуетите на цветята по завесите, Ребека спеше до него. Младият мъж се огледа объркано, с лудо тупкащо сърце, очаквайки да види Юан, седнал на перваза на прозореца, облечен в горчиченожълтата си тениска, шортите и сандалите, с които го бе видял за последен път, клатейки крака.

— Юан?

Всичко изглеждаше различно. Всичко в стаята като че ли беше станало безтегловно, някак отделено от значението си. Усещаше крайниците си леки, като че ли досега бе носил нещо тежко и току-що го беше оставил. Струваше му се, че всеки момент може да се понесе към тавана.

— Юан?

— Джак? Какво има? — Полузаспала, Ребека сложи ръка върху гърба му и лениво прокара пръсти по лопатките му. — Какво става?

— Нищо. — Кафъри отново отпусна глава върху възглавницата и постави ръка върху гърдите си, върху блъскащото в тях сърце. — Сънувах нещо, струва ми се. Това е всичко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.